

TIÊU ĐỈNH
蕭鼎

Tru Tiên

诛仙 2

Không gian đan xen yêu và hận
Thế giới tiên hiệp diễm lệ quý quái
Một thiếu niên, một thanh cời lò
một mình đối mặt với cả thế giới



NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN



Tác giả là Tiêu Đình, người Phúc Kiến, hoạt động độc lập, chuyên viết sách võ hiệp kỳ tình. Trường thiên tiểu thuyết “Tru Tiên” của ông vừa xuất bản ở Đài Loan, đã lập tức giành được vị trí quán quân trong bảng xếp hạng sách bán chạy nhất Hồng Kông và Đài Loan. Với trí tưởng tượng bay bổng phong phú, khả năng diễn đạt mạnh mẽ khoáng hoạt, Tiêu Đình đã đưa “Tru Tiên” lên vị trí nghệ thuật đỉnh cao trên diễn đàn văn học kỳ ảo Hoa ngữ, nổi danh cả ở nước ngoài. Lướt nhấp chuột để vào xem bộ sách này trên mạng đã đạt tới con số 630,000,000 được đánh giá là tuyệt phẩm đậm chất võ hiệp cổ điển Trung Quốc thế hệ mới, sau “Thục Sơn Kiếm Hiệp Truyện” của Hoàn Châu Lâu Chủ trước đây.



TIÊU ĐỈNH
蕭鼎

Tru Tiên

诛仙 2

Người dịch: Đào Bạch Liên

Người hiệu đính: Trần Hữu Nùng

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN
HÀ NỘI - 2007

Zhu Xian

Author: Xiao Ding

Chinese edition copyright © 2005 by Morning Glory Publishers, China

**Vietnamese edition copyright © 2007 by INNOVATIVE PUBLISHING
AND MEDIA Co. (IPM Vietnam)**

Translation rights arranged by Morning Glory Publishers, China

ALL RIGHTS REVERVED

**Bản quyền tiếng Việt thuộc về
Công ty Cổ phần Xuất bản và Truyền thông IPM.
Bản quyền được bảo hộ trên toàn thế giới.
Nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức.
Mọi thông tin xin liên hệ: 04.2080866**

MỤC LỤC

Chương 1:	TRÙNG PHÙNG.....	7
Chương 2:	HẮC THỦY HUYỀN XÀ	19
Chương 3:	TUYỆT ĐỊA	30
Chương 4:	TÍCH HUYẾT ĐỘNG	43
Chương 5:	THIÊN THU	54
Chương 6:	KIM LINH.....	66
Chương 7:	ĐAU THƯƠNG	77
Chương 8:	THOÁT NẠN.....	88
Chương 9:	VĂN SĨ	101
Chương 10:	THỊ TRẦN TIỂU TRÌ	113
Chương 11:	XEM TUỞNG.....	132
Chương 12:	HỒ LY TINH.....	144
Chương 13:	HUYỀN HỎA GIÁM.....	155
Chương 14:	HẮC THẠCH ĐỘNG	166
Chương 15:	HỎA LONG.....	178
Chương 16:	DỊ THÚ	192
Chương 17:	PHÁP THỆ.....	204
Chương 18:	CÙNG CHẾT	216
Chương 19:	XƯƠNG HỢP THÀNH	227
Chương 20:	PHÁP HẢI.....	239
Chương 21:	ĐAU LÒNG.....	251
Chương 22:	LỆ KHÍ.....	264
Chương 23:	GIÓ MƯA.....	279

<i>Chương 24:</i>	NGƯỜI XUA.....	290
<i>Chương 25:</i>	MA GIÁO	302
<i>Chương 26:</i>	QUỖ VƯƠNG	315
<i>Chương 27:</i>	MỐI LO ÂM THÂM.....	327
<i>Chương 28:</i>	CHUYỆN CŨ.....	339
<i>Chương 29:</i>	HẤP HUYẾT LÃO YÊU.....	351
<i>Chương 30:</i>	XÍCH DIỆM.....	365
<i>Chương 31:</i>	THANH LONG.....	378
<i>Chương 32:</i>	CHUYỆN XUA	392
<i>Chương 33:</i>	PHỤC KÍCH.....	404
<i>Chương 34:</i>	QUỖ NGŨ.....	416
<i>Chương 35:</i>	ĐƯỜNG CÙNG	429
<i>Chương 36:</i>	U CƠ	439
<i>Chương 37:</i>	ÂM MƯU	452



Chương 1

TRÙNG PHÙNG



“Keng!”

Một tiếng động đánh gọn vang lên trong bóng tối.

Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, chắn trước thân hình Trương Tiểu Phàm, cương quyết tuốt kiếm.

Thiên Gia đã tuốt ra!

Lam quang vụt nổi lên, thuần chính mà rực rỡ, chiếu rọi cả vùng hắc ám này.

Rất nhanh, quang sáng nhờ nhờ của đám âm linh nhợt màu đi trước làn lam quang ấy, tuy nhiên đám âm linh tựa hồ không hề sợ hãi, vẫn cứ từ bốn phương tám hướng lừ lừ tiến lại.

Lục Tuyết Kỳ thét lên, gương mặt xanh tái lướt qua một tia thống khổ, nhưng vẻ kiên cường liền đỏ trỗi lên thay thế. Thiên Gia thần kiếm dưới sự thôi thúc của chủ nhân, lam quang đại thịnh, toả sáng vạn trượng, vạch ngang một đường trước đám âm linh đang lơ xô lao tới. Trong khoảnh khắc khi lam quang và âm linh chạm vào nhau, lập tức vang lên tiếng động xèo xèo như tiếng chảo mỡ sôi, mấy chục con âm linh ở hàng đầu vụt tan biến, hồn tiêu phách tán. Tiếng động ấy lồng lộng ở nơi rộng rãi mà tối tăm này, nghe sồn gai ốc.

Thiên Gia thần kiếm cố nhiên uy lực rất lớn nhưng không thể nào dẫn chặn hết những âm linh còn lại. Cùng một lúc khi





Lục Tuyết Kỳ xuất thủ, đã có mấy con từ sau lưng bổ nhào tới Trương Tiểu Phàm đang mê man ngã trên mặt đất. Lục Tuyết Kỳ liếc mắt trông thấy bèn quay phắt lại. Thiên Gia thần kiếm khê lướt qua phía trên thân hình Trương Tiểu Phàm, đánh tan thêm mấy con âm linh nữa.

Nhưng âm linh mỗi lúc một nhiều, không thể giết hết được. Lục Tuyết Kỳ vốn đã bị thương, mới qua mấy hiệp mà mồ hôi đã đầm dề, hơi thở nặng nhọc. Chỉ thấy muôn vàn bộ mặt ma quỷ đều đang vây quanh lượn lờ đe dọa, nhe nanh múa vuốt. ánh sáng xanh lam của Thiên Gia yếu dần, Lục Tuyết Kỳ nghiến chặt răng, nhưng chân mỗi lúc một mềm đi, cuối cùng ngã ngồi xuống bên mình Trương Tiểu Phàm.

Trong tiếng hô hoán của những nhúc âm linh vắng vắng pha lẫn tiếng quỷ gào đác ý, quầng sáng trắng nhờ nhờ rực lên, âm khí đan dày. Lục Tuyết Kỳ ngoái đầu nhìn Trương Tiểu Phàm.

Gã thiếu niên ấy lúc này tuy hôn mê, nhưng trên mặt vẫn lộ nét đau đớn, chẳng hay đang nghĩ đến chuyện thương tâm gì?

Lục Tuyết Kỳ khê lẩm bẩm: “Không ngờ hôm nay hai ta lại cùng chết!”

Nàng ngồi thẳng người, gương mặt giờ đã hết sức nhợt nhạt nhưng nàng vẫn không chịu buông xuôi, tay phải ngón co ngón duỗi, tạo thành pháp quyết hoa lan. Cảm ứng với động tác của nàng, Thiên Gia thần kiếm hơi dừng lại trên không, đột nhiên lao thẳng xuống, ‘keng’ một tiếng cắm ngập đất phía trước Lục Tuyết Kỳ, lam quang lại dậy lên, mặt đất hiện ra một quầng sáng mà Thiên Gia thần kiếm làm tâm điểm, bọc lấy Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm.

Bốn xung quanh, đàn âm linh trông thấy hai miếng nôi ngon đã ở ngay trước mắt, không cần nhắc nhở, từng con từng con một lao tới, nhưng chỉ lát sau quầng sáng đó đột



nhiên toả rục lên trên, rồi lam quang bùng dậy, khí lạnh ngập tràn. Lam quang như có linh tính, tạo thành cung tròn vòng qua đỉnh đầu hai người, chặn bọn âm linh lại bên ngoài. Nhưng người tinh mắt sẽ nhận ra ngay quang sáng này yếu quá, khí lạnh hữu hình mà vô lực, chỉ là sự cố gắng cuối cùng của Lục Tuyết Kỳ trước khi quy mà thôi. Thấy mỗi ngon đến miệng còn bị chặn lại, đám âm linh vô cùng phẫn nộ, tiếng quỷ gào càng lúc càng lớn, bọn âm linh ùn ùn công kích quang sáng yếu ớt; mỗi lần chúng xô vào, thân hình Lục Tuyết Kỳ mỗi run lên, sắc mặt nhợt đi một chút, ánh sáng của thần kiếm Thiên Gia cũng ảm đạm đi mấy phần. Quang sáng vốn cao gấp đôi người thường, trong thời gian ngắn ngủi đã bị ép xuống chỉ còn một nửa.

Lục Tuyết Kỳ mặt trắng bệch như tờ giấy, nhìn những bộ mặt người do đám u linh biến thành đang nanh ác cười gằn. Nhìn bọn chúng há những cái mồm to hư ảo, cả người nàng như bị chìm vào hố băng. Đúng lúc ấy, nàng thỉnh thoảng nghe thấy trong miệng Trương Tiểu Phàm đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh đột nhiên lẩm rầm một câu gì không rõ.

Lục Tuyết Kỳ vụt ngoảnh đầu, không một lời nào diễn tả nỗi tâm trạng của nàng khi ấy. Từ này tới giờ một mình vật lộn với lũ âm linh, bỗng được nghe tiếng bạn bè, lòng chợt trào lên một niềm vui sướng chưa từng có.

Nhưng nàng chưa kịp xem xét kỹ tình hình của Trương Tiểu Phàm, thì dị biến đã phát sinh. Nơi hai người đang ngồi, vốn là nền đất cứng rắn vô cùng, bỗng lặng lẽ nứt ra một cái hố lớn ngay chỗ Trương Tiểu Phàm, gã tức thì lọt tòm xuống dưới.

Lục Tuyết Kỳ sửng sờ, chỉ thấy trong hố một bầu đen kịt không rõ nông sâu, nhưng ở mãi xa phía dưới, có một đôi mắt ngầu máu khổng lồ đáng sợ đang chớp chớp!

Lập tức, không một chút do dự, quang sáng toả ra từ



Thiên Gia thân kiếm vọt tiêu tán. Giữa tiếng gào thét của nhùng nhúc âm linh, Lục Tuyết Kỳ thò tay kéo Thiên Gia lên, không chân chừ, nằng lao mình xuống hố đen mịt mùng thăm thẳm ấy! Chỉ lát sau, tất cả những âm linh trên không trung cũng nhào vào theo, la hét đình tai nhức óc, làm âm ĩ trong hố.

Rồi, âm thanh va đập nặng chịch vang lên, lát sau, giữa tiếng hú hét chao đảo của đám u linh, đột nhiên trời dậy một tràng gấm rống dài chói lói ghê người.

“Éc...”

Tiếng rống đau đớn, nghe gần giống tiếng gào rú cuồng nộ của lợn rừng bị thương, trong chớp mắt, một thân ảnh khổng lồ bắn vọt ra khỏi hố, theo sau là vô số âm linh bay lượn ràn rạt. Giữa lớp lớp u quang, Lục Tuyết Kỳ tay trái đỡ Trương Tiểu Phàm nhảy lên mặt đất, miệng ứa một dòng máu tươi, nửa thân trái đỏ loang một khoảng lớn, nằng cũng đã bị thương.

Trương Tiểu Phàm lúc này phải dựa vào Lục Tuyết Kỳ mới đứng được, mắt mở trừng trừng, Thiêu Hoả còn lại rục lên, tuy yếu ớt, nhưng vẫn toả ra ánh sáng xanh đen.

Đôi nam nữ trẻ trung, diu đỡ nhau, tựa vào nhau trong thế giới hắc ám ấy.

Nhìn đám âm linh đang bay lượn phần nộ mà không dám xông lại, trong lòng Lục Tuyết Kỳ nhen lên nỗi vui mừng khó tả; tuy chưa thoát được hiểm cảnh, nhưng có người bên cạnh cũng tốt lắm rồi.

Liền đó ánh mắt họ dừng lại ở bóng đen khổng lồ phía trước, thân hình nó nổi bật trên nền trắng mờ toả ra từ các âm linh. Thoạt tiên họ nghĩ thấy mùi thối rửa nồng nặc, rồi lập tức nhìn rõ hình dạng yêu thú ấy. Đó là một con thú khổng lồ cao gấp đôi người thường, đầu lợn mình chó, răng dài nanh nhọn, toàn thân



đỏ đen, lông lá lởm chởm cứng như đinh sắt, đôi mắt nó thô lộ hiện lên đỏ ngầu trong bóng tối, có phần giống giống Xích Ma nhân của tên yêu nhân ma giáo họ Niên.¹

Lúc này con yêu thú ấy đang phục ở đằng xa thở hồng hộc, dưới bộ lông da bẩn thỉu, chân trái trước máu thịt bửa cả ra ngoài, có lẽ là bị Lục Tuyết Kỳ đánh bị thương. Nó cũng trợn trừng nhìn lại hai tên thuộc giống người vừa xâm hại nó, ánh mắt loé lên những tia oán độc khắc cốt ghi xương, cứ như phải ăn tươi nuốt sống mới hả!

Âm linh bay lượn trên không cũng bay qua bên mình yêu thú nhưng không mấy may tấn công nó, hiển nhiên giữa bọn chúng xưa nay chưa hề xâm phạm nhau.

Lục Tuyết Kỳ thấy toàn thân đau nhói đến rời rã, hầu như muốn ngã ngay ra đây mà ngủ, không cần gì nữa, nhưng sau mấy lần đấu tranh, nàng vẫn giữ vẻ kiên cường, khe khẽ nói với Trương Tiểu Phàm: “ở đây yêu thú âm linh nhiều quá, lát nữa không biết còn những giống gì lao ra, chúng ta cứ nên thoái lui đi.”

Trương Tiểu Phàm đâu còn hơi sức mà nghĩ, chỉ gật đầu. Hai người lùi về sau, nhưng họ cứ lùi một bước, đám âm linh lơ lửng lại ủa theo một bước; con yêu thú kia dường như không muốn buông tha, lại cũng bám lên theo. Cứ đi rồi dừng như thế, âm linh e ngại Thiêu Hoả côn của Trương Tiểu Phàm, còn yêu thú đầu lợn tựa hồ ỷ kị cả hai người bọn họ, nhưng đều không chịu dừng lại.

Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ vốn đã bị thương, lại trải qua mấy phen kịch đấu trong Tử Linh uyên ẩm ướt tối tăm, sớm đã bải hoải rệu rã; nếu không vì bị đám âm linh và con yêu

1. Theo “Thần ma chí dị - Thiên Yêu thú”: Xích nhân trụ yêu: đầu lợn mình chó, thân thể to lớn, lông đen cứng nhọn, mắt đỏ có thể nhìn xuyên bóng tối. Thích ăn xác thối, thích ẩn trong những nơi ẩm ướt tối tăm.



thú kia cứ bức bách sít sao, chắc họ đã buông xuôi, ngất xỉu đi rồi. Nhưng lúc này phải đối mặt với sinh tử, dũng khí và sức lực không biết từ đâu trào lên trong người, họ mới gắng gượng chống chọi được đến tận bây giờ.

Người trong chính đạo chưa từng biết đến Tử Linh uyên. Đây là một vực thẳm khổng lồ rộng khủng khiếp, hai người lùi lại rất lâu, mà vẫn di chuyển giữa đất trống, không có bóng dáng một vách tường nào, chẳng hiểu tại sao khi ngã xuống lại rơi xa như vậy?

Có điều Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ hiện không rảnh để nghĩ đến câu hỏi ấy, xung quanh đằng trước đều là yêu thú âm linh rình rập, sống chết đúng là chỉ trong gang tấc. Họ đang phải bó tay. Trương Tiểu Phàm bỗng cảm thấy sau lưng đau nhói, thì ra là va phải một vật cứng.

Từ nãy đến giờ hai người không dám xao lãng con yêu thú kia một chút nào, vì vậy đều chỉ thuận chân lui về phía sau, lúc này đột nhiên thấy va chạm, Trương Tiểu Phàm thất kinh ngoảnh phát đầu lại, bất ngờ trông thấy một cây đại thụ, thân rất to, có lẽ ba người ôm cũng không xuể.

Trương Tiểu Phàm trông rõ rồi mới bình tâm, nói với Lục Tuyết Kỳ vẫn đang chăm chú quan sát đằng trước: “Không sao đâu, một cái cây thôi mà...”

Nói chưa dứt lời, gã đột nhiên thấy họng đau nhói, cổ bị vật gì như sợi dây thừng siết cứng, rồi cả người bị một luồng sức mạnh khủng khiếp ghì nghiêng lẩy. Lục Tuyết Kỳ kinh hãi, ngoảnh đầu nhìn sang, thất thanh la: “Ma cây!”¹

Chỉ thấy cái cây trơ trọi mọc trên khoảng đất trống, tất cả các cành lá vốn lặng lẽ im ắng lúc này đã động đậy như cánh

1. Theo “Thần ma chí dị - Thiên Tinh quái”: Ma cây (thụ yêu) là cây cổ thụ ngàn năm, tương truyền hấp thụ linh khí của trời đất, lại hút lấy yêu lực của oan hồn ở nơi tối tăm dơ bẩn mà thành tinh. Hình dạng to lớn, thích ăn động vật sống. Ngoài ra còn có thể tự động di chuyển.



tay người, cành cây đang cuốn lấy Trương Tiểu Phàm hình thù rất to và thô. Trong bóng tối, con ma cây vù vù vùn mình, chẳng khác nào ác ma nơi cửa ải.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy cành cây mỗi lúc một siết chặt cổ, dần dần nghẹn thở. Lục Tuyết Kỳ vừa định cứu đã nghe thấy phía xa một tiếng rống kinh thiên động địa, con yêu thú đầu lợn đỏ thừa cơ nhảy vọt vào, bộ móng vuốt thô kệch chộp lên nhoang nhoáng nhằm đầu nàng chụp xuống, móng loáng ánh xanh lục, chắc có chứa chất kịch độc. Lục Tuyết Kỳ đành phải lui lại, nhưng bị nó cản bước, mấy lần muốn nhào sang cứu Trương Tiểu Phàm đều không thể được, mà chính bản thân nàng cũng liên tiếp gặp nguy nan.

Trương Tiểu Phàm bị con ma cây cầm giữ, cổ họng đau đớn, thấy nó phát ra những tiếng o o diếc tai, như thể vui mừng. Cành cây đang chằng ở cổ kéo gã lại đằng sau, đồng thời mấy cành khác cuốn vào thân mình gã, ngoài hai cánh tay còn có thể cựa quậy, cả người không giãy giụa gì được nữa.

Trương Tiểu Phàm tâm trí rối loạn nhìn về hướng Lục Tuyết Kỳ, nhận ra nàng cũng không tự cứu được nữa, gã ngoảnh đầu nhìn lại, càng thêm táng đờm kinh hồn: trên thân ma cây, dần dần nứt ra một cái hốc to, một mùi thối tanh trào lên xộc mũi, mấy cành cây đang kéo gã về phía cái hốc to đó, chắc đây là mồm của con ma cây.

Trương Tiểu Phàm run bắn, gã chưa bao giờ tưởng tượng có cái ngày mình sẽ trở thành phân bón cho một cái cây, chết kiểu này thật khó mà chịu nổi. Thế mà giờ đây tình thế như không thể nào khác: đúng là gã đang nhích từng tấc từng tấc đến gần cái mồm to đó, mùi tanh thối mỗi lúc càng nồng nặc. Trong nháy mắt, trán Trương Tiểu Phàm đã vã đầy mồ hôi lạnh, rỏ xuống tong tong.

Thấy đã đến bên gờ cái mồm to, chẳng biết lấy sức lực từ đâu ra, Trương Tiểu Phàm cố gắng giãy giụa, dùng chân đạp



vào thân cây, không chịu bước tới; rồi thay, con ma cây mạnh mẽ dị thường, cành lá giằng giật mấy lần, Trương Tiểu Phàm đã mất sức, bị đẩy tới sát gờ của cái mồm to. Mùi tanh đặc quánh xộc lên, chẳng biết con ma cây này đã từng giết hại bao nhiêu sinh linh. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Tiểu Phàm giãy giụa lần cuối, cố gắng giơ tay rút ra vũ khí duy nhất của mình là Thiêu Hoả côn, đâm thật mạnh xuống bên cạnh cái mồm to của con ma cây.

Thiêu Hoả côn, đặc biệt là viên hạt châu gắn ở đầu, vụt trỗi lên màu xanh u tối.

Thiêu Hoả côn vốn thô, tù, nhưng khi Trương Tiểu Phàm dùng sức đâm, nó lại như thần binh cực sắc, bập sâu vào thân cây trở cứng. Các cành lá đang ngoằn ngoèo khắp nơi trong khoảnh khắc đột nhiên ngưng lại bất động.

Trương Tiểu Phàm cũng sững người, trong lòng gã vụt dâng lên một nỗi hãi hùng.

Một cảm giác quen thuộc, lạnh giá lan khắp người, rồi mang đến luồng sinh khí mới, từng tia từng tia nóng ấm chảy từ Thiêu Hoả côn sang cơ thể Trương Tiểu Phàm, y như tình cảnh lúc trước, khi gã đấu với Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam trong Vạn Bức cổ quạt.

Vẫn lơ lửng trên cao, Trương Tiểu Phàm chờ đợi cả người!

Gã nhìn thấy rất rõ ràng tất cả những gì đang xảy ra trước mắt. Con ma cây ngạo thế, kiêu cuồng hung hãn bị một thanh cời lò xấu xí đâm vào thân, hình thù to lớn đến mức cây gậy nhỏ kia căn bản không thể so sánh, nhưng cây đã khô kiệt đi ngay tức thì, toàn bộ các cành con, thậm chí cả thân nó, đều như bị rút cạn chất nước, xẹp lép, co rút lại, lá cây rụng như mưa. Rống lên một tiếng khủng khiếp sau cuối của sự sống, cái cây to đổ rầm, liền đó, biến thành tro bụi.

Trương Tiểu Phàm rớt xuống mặt đất, sững sờ thất thần. Gã thậm chí không cần vận khí cũng biết, từng luồng nóng ấm



mà Thiêu Hoả còn hút được rất có ích với cơ thể mình; kinh lạc vốn bị tổn thương nay được sức sống mới bồi đắp, đã có biến chuyển tốt.

Gã nhìn Thiêu Hoả còn trong tay, chỉ thấy ánh xanh đen lẫn lẫn chảy, vẻ như người ăn no. Cả cây gậy toả ra một thứ hào quang thoả mãn, đặc biệt là ở trên thân, những mạch máu vốn mờ mờ, lúc này lại như hút đầy máu tươi, sáng bừng, đỏ rực lên, lẫn quất chút gì nanh ác.

“Cộc”, thanh Thiêu Hoả còn đáng sợ từ tay Trương Tiểu Phàm tuột xuống, rơi trên đất, nảy lên hai cái, rồi nằm yên bất động. Rồi khỏi lòng bàn tay Trương Tiểu Phàm, cây gậy thần kỳ ấy tựa như mất đi một vật chủ cho nó ký sinh, ánh sáng lập tức tắt lịm, trở thành một cây gậy đen bình thường và xấu xí.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, thần trí xao động, trong óc chỉ lẫn quần một câu hỏi: thế này là gì, là gì?

Đúng lúc ấy, từ phía xa bỗng vọng đến tiếng kêu đau đớn của Lục Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm đột nhiên bừng tỉnh ngóang nhìn sang, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ bị vô số âm linh và con yêu thú đầu lợn đó bao vây tấn công, dường như bị trùng đòn rất mạnh, nàng bay vọt về phía sau, xiêm áo loang một mảng đỏ lớn, trông cũng biết bị thương không nhẹ.

Trương Tiểu Phàm nhảy dựng lên, bỏ mặc tất cả những suy nghĩ hỗn loạn phức tạp, nhặt ngay lấy Thiêu Hoả còn, bay về phía Lục Tuyết Kỳ.

Thiêu Hoả còn nằm trong tay, dường như mỉm cười, lại bùng lên một đạo thanh quang, chiếu rọi cả gương mặt gã.

Trương Tiểu Phàm lướt đến đâu, đám âm linh dạt ra đến đấy, tháo chạy tứ phía. Rất nhanh, Trương Tiểu Phàm đã kịp đỡ Lục Tuyết Kỳ; con yêu thú đầu lợn phía trước hình như ngang nhiên không sợ Thiêu Hoả còn, nó rống âm lên lao tới. Trương Tiểu Phàm bối rối, lo cho tình trạng của Lục Tuyết Kỳ, nhưng không thoái lui, gã cũng gầm lên một tiếng, vận dụng



đạo pháp Tô Như truyền dạy trước lúc hạ sơn. Thiêu Hoả còn đột nhiên rời tay, như tên bật khỏi cung, nó bay về phía yêu thú đầu lợn.

Thấy cây gậy đen nhỏ nhoi bắn tới, yêu thú đầu lợn vung trảo trước lên khua, chắc chắn sẽ đánh bật cái vật đáng ghét đó sang một bên rồi xông vào nuốt chửng hai sinh linh đáng ghét nhưng thơm ngon kia, ăn một bữa no nê ngon miệng. Không ngờ vừa khua chân lên đã cảm thấy lạnh buốt, lát sau, cả trái tim cũng lạnh, con yêu thú đầu lợn chững lại, cúi xuống nhìn, thì thấy nơi lòng bàn chân xuất hiện một lỗ nhỏ, và nơi tim trước ngực, cũng xuất hiện một lỗ nhỏ nữa, cả thân xác nó đã bị thanh Thiêu Hoả còn trông rất tầm thường kia xuyên thấu.

“Éc!”

Yêu thú đầu lợn rống lên một tiếng như xé rách toạc cả tâm phế, thân hình to lớn rung lắc một hồi, rồi như núi nghiêng cột đổ, nó nặng nề ngã xuống đất, bụi cát mù mịt. Nó còn giãy giụa một lúc, mồm chảy ra dòng huyết dịch màu đen, cuối cùng bất động.

Trương Tiểu Phàm đỡ lấy Lục Tuyết Kỳ, thấy toàn thân nàng lạnh giá, đã rời rã ngắt đi. Thiêu Hoả còn sau khi giết thêm một sinh linh nữa thì lấp loé sắc xanh đen, nhấp nháy bay trở về trong tay Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm lúc này thần khí sung mãn, cảm thấy tổn thương trong cơ thể cũng thuyên giảm khá nhiều, gã sờ xem hơi thở của Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng thở rất gấp bèn cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy vết thương nơi vai trái da đã bầm đen, hiển nhiên do trúng phải kịch độc.

Trương Tiểu Phàm ruột rối như tơ vò, lại lo sợ xung quanh tuy hai con yêu ma đã chết, nhưng còn vô số âm linh kia, đành xoay mình nhìn xem, không ngờ vừa ngoái đầu, đã thấy đám âm linh đó chẳng biết tự lúc nào, đang dần dần lui đi chìm khuất vào bóng tối. Trương Tiểu Phàm hết sức kinh ngạc,



nhưng đây đúng là việc tốt cầu cũng không được, chẳng bận tâm nghĩ nhiều, vội vàng quay lại chăm sóc cho Lục Tuyết Kỳ.

Thực ra Trương Tiểu Phàm không biết rằng tất cả đều xuất phát từ 'Phệ Huyết châu' trên Thiêu Hoả côn. Tám trăm năm trước, Hắc Tâm Lão Nhân mở mang chi hệ 'Luyện Huyết đường' của ma giáo, danh vang thiên hạ; trong mê cung sâu dưới lòng đất Vạn Bức cổ quật này, lão đã sáng lập ra cơ nghiệp nền tảng của Luyện Huyết đường. Hắc Tâm Lão Nhân thật sự là kẻ hung tàn, khi luyện chế Phệ Huyết châu đã giết hại vô số sinh linh, khiến bao nhiêu oan hồn chết thảm tụ tập lại trong Tử Linh uyên này, không thể vãng sinh.

Năm đó chúng đều bị Phệ Huyết châu sát hại, tuy hôm nay Phệ Huyết châu đã hợp nhất với cây gậy vô danh kia, hình dáng khác xưa nhiều, sát khí hung khí cùng ẩn vào bên trong, nhưng Trương Tiểu Phàm vừa thi triển pháp thuật, luồng hung khí của Phệ Huyết châu đã lập tức lộ ra, đám âm linh con nào con nấy sợ đến mức chạy trốn e còn không kịp, đều cho rằng Hắc Tâm Lão Nhân hung thần năm xưa đã phục sinh.

Trương Tiểu Phàm từ từ đặt Lục Tuyết Kỳ xuống đất, thoáng do dự, rồi nhìn vết thương đen bầm nơi vai nàng, gã thở dài.

Bóng tối vĩnh hằng khôi phục lại vẻ yên tĩnh, tịch mịch như chết.

Trương Tiểu Phàm thấy hơi nhức đầu, nhưng băng bó xong vết thương cho Lục Tuyết Kỳ, ngắm gương mặt nàng đã hết sắc đen, gã cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trương Tiểu Phàm tức trực bên mình người con gái đang mê man, gã ngồi im lìm lặng lẽ.

Thiêu Hoả côn toả ra thứ ánh sáng xanh dịu, bao bọc lấy họ.
Bốn bề tịch mịch!

Tịch mịch!

Đến tiếng trùng kêu, chim hót cũng không có. Dưới Tử Linh

uyên này hình như ngoài âm linh và yêu thú ra, không có một sinh vật nào cả.

Nhưng đúng lúc đó Trương Tiểu Phàm bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên.

Trong bóng tối, tiếng bước chân vang lên êm ái hài hoà, nhưng đối với Trương Tiểu Phàm thì chẳng khác nào tiếng sấm nổ giữa trời quang. Gã đứng bật dậy ngoảnh đầu nhìn về phía có tiếng bước chân, tay nắm chặt lấy Thiêu Hoả côn.

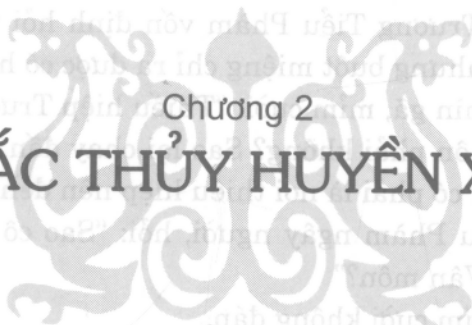
Ở nơi xa, giữa bóng tối mù mịt, có một chấm mờ di chuyển lại, sau đó, trong vầng ánh sáng hiện ra một người con gái, mình mặc xiêm áo màu lục, mi thanh mục tú, làn da ngọc ngà hơn sương hơn tuyết, kiều diễm một cách yêu tà, lại mỹ lệ một cách đắm say quái dị.

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, sững sờ không thốt nên lời. Người con gái đó, chính là lục y thiếu nữ mà gã đã gặp trong Sơn Hải Uyển ở Hà Dương thành, hôm xuống núi.



Chương 2

HẮC THỦY HUYỀN XÀ



Thiếu nữ nọ cũng trông thấy Trương Tiểu Phàm và bên cạnh gã là Lục Tuyết Kỳ đang nằm hôn mê bất tỉnh, hiển nhiên không ngờ trong Tử Linh uyên này mà lại có người sống, mặt chợt biến sắc, thất kinh.

Rồi, nàng nhìn rõ diện mạo của Trương Tiểu Phàm, hơi chững lại, khuôn mặt lướt qua một tia kinh ngạc, sau đó nàng mỉm cười.

“Đúng là dù đi đâu rồi cũng có lúc gặp lại nhau!” Như đoá bách hợp nở bừng trong đêm tối, nàng duyên dáng bước lại.

Trương Tiểu Phàm đứng dậy vô tình đứng chắn lên trước Lục Tuyết Kỳ; dù sao thì kẻ đã tìm đến Tử Linh uyên lần quất đầy âm linh và yêu thú này, dứt khoát không phải là người bình thường.

Thiếu nữ bước lại gần, Trương Tiểu Phàm bấy giờ mới nhìn rõ bên bàn tay phải của nàng, giữa những ngón tay búp măng kẹp một đoá hoa nhỏ màu trắng, toả ra bạch quang mờ mờ, chiếu sáng không gian gần quanh, chẳng hiểu là thứ dị chủng gì. Tuy nhiên Trương Tiểu Phàm hiện cũng không rảnh để chú ý đến bông hoa đó. Đối với người con gái kỳ quái này, lòng gã vẫn có chút cảnh giác, nhưng dù sao, gặp nàng dưới Tử Linh uyên âm u cô quạnh thì cũng cảm thấy chút gần gũi thân thiết.



Chương 2: HẮC THỦY HUYỀN XÀ

“Chào cô!” Trương Tiểu Phàm vốn định hỏi thăm một cách có đầu có đuôi, nhưng buột miệng chỉ ra được có hai từ vậy thôi.

Thiếu nữ nhìn gã, mỉm cười: “Thiếu hiệp Trương Tiểu Phàm ở Thanh Vân môn phải không? Sao lại chạy đến nơi quỷ khí âm u này? Đây đâu có phải là nơi thiếu hiệp nên đến.”

Trương Tiểu Phàm ngậy người, hỏi: “Sao cô biết ta là môn hạ của Thanh Vân môn?”

Thiếu nữ mỉm cười không đáp.

Trương Tiểu Phàm cau mày, cảm thấy người con gái này thật không đơn giản, còn đang ngẫm nghĩ, thì lại nghe tiếng nàng cười khê: “Xin hỏi Trương thiếu hiệp đến đây đã bao lâu rồi, tìm thấy ‘Tích Huyết động’ chưa?”

Trương Tiểu Phàm ngẩn người, hỏi: “Tích Huyết động là gì?”

Thiếu nữ hừ một tiếng, vẻ tươi cười dần phai, nhưng vẫn bình thản nói: “Trương thiếu hiệp thật khéo giả bộ ngây ngô! Máy kẻ tự xưng là nhân sĩ chính đạo các người, nếu không phải vì những thứ trong Tích Huyết động, làm sao có thể đến một nơi hắc ám bẩn thỉu như thế này?”

Trương Tiểu Phàm ngó ra, nhưng lơ mơ hiểu rằng ở đây có một cái gọi là Tích Huyết động, trong động đó chắc là cất giấu nhiều vật quan trọng; nhưng trước khi hạ sơn chưa nghe sư phụ hay chuông môn sư bá nhắc đến. Tuy thế lúc này gã không nghĩ tới những điều đó, Trương Tiểu Phàm đã hiểu ra ý tứ trong lời nói của thiếu nữ, gã hạ giọng hỏi: “Cô nói, chính đạo chúng ta là giả trá, vậy cô thì là loại người gì?”

Tà áo màu thủy lục hơi căng ra, đoá hoa kẹp giữa các ngón tay theo bàn tay như ngọc của nàng vạch lên không trung một đường vòng cung, làn bạch quang đó để lại một dấu hằn lơ lửng, như cũng nhớ nhung nơi hắc ám này, nó tồn tại rất lâu rồi mới từ từ tiêu tán.

“Ta là yêu nữ ma giáo mà các người căm ghét cùng cực!” Nàng mỉm cười, ngọt ngào duyên dáng.



Trương Tiểu Phàm thoáng đau khổ, cảm thấy như đánh mất một cái gì, nhưng ý niệm ấy cũng chỉ thoáng qua, không lưu lại vết tích, rồi gã hừ một tiếng, chăm chú phòng bị. Từ ngày gia nhập Thanh Vân môn, gã đã được nghe các vị sư trưởng, sư huynh dạy rằng, bọn yêu nhân ma giáo gây họa cho nhân gian, tàn nhẫn vô đạo, môn quy của Thanh Vân môn cũng nghiêm cấm kết giao với người trong ma giáo; hai bên là kẻ thù sinh tử, không đội trời chung.

Nhưng thiếu nữ nọ trông không có vẻ gì là có thù sâu như bề hay định ra tay gì cả, nàng nhìn về phía sau Trương Tiểu Phàm, rồi đột nhiên cười hỏi: “Vị tỷ tử đó hình như sắp tỉnh rồi?”

Trương Tiểu Phàm ngoái nhìn, quả nhiên thấy Lục Tuyết Kỳ khe khẽ trở mình, môi động đậy rồi chậm chậm mở mắt. Trương Tiểu Phàm vui mừng, quay lại kêu lên: “Sư tỷ tỉnh rồi!”

Ai ngờ Lục Tuyết Kỳ bỗng lộ vẻ kinh hoảng, giãy giụa kêu: “Cẩn thận...”

Trương Tiểu Phàm chưa kịp hiểu, đã thấy bốn bề có dị hương xộc lên, bạch quang lấp lánh, một đoá hoa tươi màu trắng xuất hiện ngay trước mắt.

Trong bóng tối tăm dưới Tử Linh uyên, đâu thể có hoa lá gì được? Trương Tiểu Phàm kinh hãi, lùi lại một bước, thấy đoá hoa đó không có gió mà lay động, tựa như dịu dàng khoe nét cười với gã trong không trung, gật gật đầu, rồi nháy mắt, đoá hoa tả ra từng cánh trắng muốt khả ái, nơi rìa cánh hoa nhấp nháy lục quang mờ mờ, bay về phía gã.

Cho dù không biết thiếu nữ đó thuộc ma giáo, chỉ nhìn bông hoa lạ này cũng cảm thấy không ổn, Trương Tiểu Phàm đột nhiên bị tấn công, tay chân luống cuống, lui liền mấy bước, trong lúc vội vàng gã vung Thiêu Hoả côn chắn lên trước ngực, những cánh hoa vun vút lao đến va vào lớp hào quang xanh đen của Thiêu Hoả côn, phần lớn đều bị chặn lại, nhưng vẫn có mấy cánh lách qua được, suýt nữa thì đánh trúng Trương Tiểu Phàm.



Trương Tiểu Phàm kinh hãi chưa nguôi, trong bụng nguyên rủa lũ yêu nhân ma giáo này kẻ nào cũng gian hiểm nguy trá; lời nói của sư phụ, sư nương và các sư huynh đúng là chí lí, không sai một chữ. Gã đưa mắt nhìn, thấy thiếu nữ đó hơi nhích động thân mình, và bay vọt sang phía Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, thấy Lục Tuyết Kỳ từ khi bị trọng thương hầu như không còn sức để nhấc tay, lúc này gã đang đứng cách xa nàng, bèn hấp tấp vung Thiêu Hoả côn, lao về phía lục y thiếu nữ. Nghe gió rít, lục y thiếu nữ diêm tĩnh mỉm cười, tay phải cất lên trong không trung, trong nháy mắt tất cả các cánh hoa lại bay về, tụ lại trên đài hoa; bông hoa nhỏ kẹp trong kẽ tay nàng toả ra bạch quang diu diu nghênh đón, những tia sáng nhỏ màu trắng xô vào ánh sáng xanh đen của Thiêu Hoả côn, hai bên cự nhau trên không, giăng co một lát tựa như không phân thắng bại, bên nào bên nấy lại bay trở về.

Trong bóng tối, đột nhiên vang lên tiếng kêu khẽ hơi điểm chút ngạc nhiên.

Tận dụng cơ hội ấy, Trương Tiểu Phàm một mặt đón lấy Thiêu Hoả côn, mặt khác vội vã quay về bên Lục tuyết Kỳ, chắn trước mình nàng, không để yêu nữ ma giáo gian hiểm quái dị kia thi hành gian kế thêm lần nữa.

Có điều yêu nữ 'quái dị gian hiểm' lúc này bỗng nhiên dừng lại, không tiến lên nữa, để mặc Trương Tiểu Phàm quay về bên cạnh Lục Tuyết Kỳ; ánh mắt nàng nhìn Trương Tiểu Phàm lộ vẻ kinh ngạc hết sức. Đột giao đấu vừa rồi, nàng tin chắc rằng với kỳ hoa 'Thương Tâm' trong tay, sẽ dễ dàng chế ngự Trương Tiểu Phàm. Khi 'Thương Tâm hoa' và thanh côi lò ghim nhau trên cao, nàng vốn muốn mượn nó để truyền đi thứ dị hương thấm sâu vào tim gan, khiến người ta lập tức ngất xỉu. Không ngờ lại gặp sức đối kháng, và còn ngấm ngấm có ý hút ngược lại, khiến nàng ngạc nhiên vô cùng.



Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt Lục Tuyết Kỳ, đỡ nàng đứng dậy, hạ giọng hỏi: “Không sao chứ, Lục sư tỷ?”

Lục Tuyết Kỳ khe khẽ lắc đầu, Trương Tiểu Phàm mới bình tâm, ngoảnh đầu lại cảm hận quát: “Yêu nhân vô liêm sỉ, chỉ giỏi đánh lén!”

Vẻ ngạc nhiên trong mắt thiếu nữ đó lập tức tan biến, thay vào đó là nét giận dữ cay nghiệt, nàng hừ một tiếng đáp: “Được, đợi đấy ta sẽ cho người xem sự lợi hại của yêu nhân!”

Vừa nói nàng vừa làm vài ba động tác. Trương Tiểu Phàm vội vã phòng bị, nhưng lòng thầm kêu than. Lục Tuyết Kỳ lúc này đang dựa vào người gã, mềm yếu rời rã, đang bị thương rất nặng, chắc là chất độc chưa trục hết, mà trước mặt lại có ả yêu nữ ma giáo quái dị khó lường kia, nếu ra tay chỉ e khó mà chăm nom được cho Lục sư tỷ.

Đáng tiếc sự đời thường không như người ta mong muốn, Trương Tiểu Phàm đứng đó trong đầu ý nghĩ hấp tấp xoay chuyển, đột nhiên phát hiện, sự tình càng lúc càng xui rủi.

Trong bóng tối, bỗng loé lên một đốm sáng nữa, đốm sáng này không giống với ánh sáng của lục y thiếu nữ, cho dù có hào quang, nhưng lại mang màu sẫm, khiến người ta tưởng như đó là thứ ánh sáng đen. Trong quầng sáng, một thân hình lù mù bước ra, đứng bên cạnh lục y thiếu nữ, một phụ nữ thân thể cao thon, mình mặc hắc y, gương mặt vẫn choàng sa mỏng, chính là người đồng hành với thiếu nữ ở Sơn Hải Uyển hôm đó. Tiếp theo, trước cặp mắt thất kinh của Trương Tiểu Phàm, bóng tối bùng lên một luồng, rồi một luồng sáng nữa, đại khái phải đến năm người, mình mặc hoàng y, chính là đám tùy tùng của thiếu nữ trong Sơn Hải Uyển hôm ấy, lúc này toàn bộ lại xuất hiện ở đây.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy cổ họng khô lại, trước ngấn ấy ánh mắt chăm chăm, gã bỗng phát run. Và, gã đột nhiên nghe thấy bên tai vọng đến giọng nói yếu ớt của Lục Tuyết Kỳ: “Đệ



mau chạy đi, mấy người này đạo hạnh đều không dưới tầm chúng ta, không thể chống cự được đâu!”

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu sang, thấy gương mặt xanh tái mà xinh đẹp ấy ở ngay bên cạnh, không có chút lo lắng sợ hãi nào hết, chỉ như bàn một chuyện quá đỗi bình thường. Trương Tiểu Phàm sững sờ, lắc lắc đầu, mím chặt môi, ngoảnh đầu đi một lần nữa, đối mặt với những kẻ ma giáo vừa xuất hiện một cách vô cùng bí hiểm ấy.

“Bích Dao, cẩn thận!” Người phụ nữ che mạng nhìn hai người phía trước, ánh mắt dừng lại ở thanh Thiêu Hoả côn nơi tay Trương Tiểu Phàm, khe khẽ nói: “Cây gậy đen đó có gì đó rất cổ quái.”

Bích Dao - cũng chính là lục y thiếu nữ - hỏi: “U di, dì nhìn ra điều gì chẳng?”

Không nhìn rõ vẻ mặt của thiếu phụ đang che mạng được gọi là “U di” đó, nhưng qua lời nói có thể nhận thấy bà ta có chút nghi hoặc: “Hình như... rất giống thứ hung khí ban nãy; nhưng người trong chính đạo sao lại có vật này? Bọn họ cũng không thể điều khiển được hạt châu; còn đây, đây lại là một cây gậy ngắn; là chuyện gì thế nhỉ?”

Bích Dao hừ khẽ: “Ta cứ muốn xem xem vật đó lợi hại thế nào!” Nói đoạn bước lên trước một bước, đám người áo vàng đằng sau lưng nàng cũng lập tức tiến theo. Trương Tiểu Phàm nhận thấy không ổn, tuy để tâm đối địch, nhưng hai bên thực lực cách nhau quá xa, đành dìu Lục Tuyết Kỳ lui lại đằng sau.

Người phụ nữ áo đen che mạng xem ra quỷ khí rất nặng, thân hình trong bóng tối cứ trôi dạt về phía trước, theo sát Bích Dao, trông như âm linh, và nói bằng giọng chỉ có hai người họ nghe được: “Cây gậy ngắn trong tay gã thiếu niên đó hung khí rất nặng, con có cảm thấy không?”

Bích Dao nhìn Trương Tiểu Phàm đang căng thẳng phòng bị, gật gật đầu.



Thiếu phụ che mạng ngưng một lát, rồi tiếp: “Tuy vậy, ta cảm thấy hung lực trong cây gậy ngắn ấy vẫn chưa phát huy hết, tựa như bị cái gì đó áp chế, ta nghĩ, chắc nó có quan hệ với Thánh giáo chúng ta; gã thiếu niên này rất khả nghi, con phải nghĩ kỹ đã rồi hãy hành động.”

Bích Dao cau mày: “Dì nói xem nên làm thế nào?”

Thanh âm của người phụ nữ che mạng trở nên rất phải chăng: “Bất giữ là được rồi, đưa về cho phụ thân con xem! Tông chủ rất sáng suốt, nhất định sẽ biết vật này!”

Bích Dao ngẫm nghĩ, rồi đáp: “Cũng được!”

Trong lúc nói chuyện, chân họ vẫn liên tục nhích động, cứ một mạch áp đến; không được họ cho phép, đám người áo vàng đứng bên tất nhiên không dám động thủ. Hai bên một tiến một lui, trong lúc nói chuyện đã đi được một đoạn đường khá dài. Trương Tiểu Phàm dìu Lục Tuyết Kỳ, gã mỗi lúc càng căng thẳng, bên tai dần dần nghe thấy tiếng sóng vỗ, hình như lại quay về bến nước lúc ban đầu.

Bích Dao dừng lại, ngoảnh đầu nhìn sang người phụ nữ che mạng: “Đây chính là ‘Vô Tình hải’ à?”

Người phụ nữ che mạng trầm ngâm một lát, rồi khẽ thở dài, nói: “Người si tình chỉ vì gặp phải kẻ vô tình mà khổ! Đúng, đây chính là ‘Vô Tình hải’ - biển thân bí nhất trong Ngũ Hải.”

“À!” có lẽ vì còn trẻ, Bích Dao căn bản không chú ý đến sự chua xót trong lời lẽ của người phụ nữ mà nàng gọi là U di đó, háo hức nói: “Từ nhỏ con đã nghe cha kể, Vô Tình hải ẩn sâu dưới lòng đất, là biển của âm ti; mà nghe cha kể Tích Huyết động dưới Tử Linh uyên nằm bên bờ Vô Tình hải. Chúng ta tìm suốt ba ngày, có lẽ sắp tìm thấy rồi.”

Người phụ nữ che mạng nín thính, chìm vào sự trầm mặc.

Bích Dao lấy làm lạ, quan sát bà ta, rồi không để ý nữa, ngoảnh đầu nói: “Được, ta bắt bọn người trước, rồi sẽ đi tìm Tích Huyết động!”



Nói đoạn nàng khoát tay, năm người mặc áo vàng cùng mạnh bước tiến lên chuẩn bị hành động. Sau lưng Trương Tiểu Phàm là Vô Tình hải mệnh mông mịt mờ bóng tối, trước mặt lại bị những kẻ ma giáo này bao vây; không đường tiến, hết đường lui, đã rơi vào tuyệt địa.

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy từng trận hàn phong lửa tới từ Vô Tình hải, lạnh thấu vào tim, mà mình thì mềm nhũn rã rời, ngâm ngấm có cảm giác văng vát buồn nôn, chắc là do dư độc chưa sạch. Nàng là người rất thông minh, không cần nghĩ cũng biết trong tình cảnh này, Trương Tiểu Phàm nếu chăm sóc nàng thì hai người sẽ cùng chết cả.

Nàng ngoảnh đầu nhìn sang Trương Tiểu Phàm. Gã thiếu niên hình như vẫn rất căng thẳng, thân thể sắt lại, bàn tay đang diu nàng cũng rần rại vì căng thẳng quá, thậm chí trong mắt gã, vẫn rạn nứt khát khao đối với sự sống, nỗi sợ hãi đối với cái chết.

Tuy nhiên, gã rõ ràng không hề có ý chùn bước!

“Trương sư đệ.” Nàng khẽ gọi, Trương Tiểu Phàm nghe thấy, vai hơi động đậy, tựa hồ định quay đầu lại, nhưng không hiểu tại sao gã vẫn không ngoảnh sang nhìn nàng.

“Lúc trên huyết động, và cả vừa rồi, Lục tỷ đều cứu đệ, bảo vệ đệ, đệ... không đi!” Trương Tiểu Phàm xúc động, định nói những lời thật hào hùng, nhưng lời vừa đến miệng đã dừng lại, cuối cùng chỉ buột ra tro khác hai chữ ‘không đi’.

Lục Tuyết Kỳ nín lặng.

Trương Tiểu Phàm vụt thấy bất an, mình ăn nói có gì xúc phạm đến nàng chăng? Không biết tại sao, từ lúc mới gặp Lục Tuyết Kỳ, gã đã sợ người con gái lạnh lùng như sương tuyết này. Từ Vô Tình hải thốc đến một trận hàn phong giá buốt, thổi tung mấy sợi tóc dài của người con gái trầm lặng đứng sau lưng, khe khẽ bay vờn qua cổ và má gã.

Sóng Vô Tình hải tựa như đột nhiên cuộn cuộn trào dâng.

Nơi xa thăm mịt mù, phảng phất như tiếng thở dài, có gió



lướt qua, giống như tiếng cười gằn nanh ác của biển, nhạo báng nhìn lại loài người trên thế gian.

Bích Dao mỉm cười, dẫn năm người mặc áo vàng tiến lên bao vây.

Trương Tiểu Phàm lui một bước, bỗng cảm thấy dưới chân lạnh buốt, thì ra đã dẫm vào nước biển buốt giá thấu xương.

Đúng lúc đó, Vô Tình hải đang ùng ùng cuộn nổi, bỗng nhiên có con sóng lớn đánh lên thật cao, tiếng đập vỗ chấn động màng nhĩ, phải cao đến mấy trượng, cuồng phong táp tới, tất cả những người bên bờ biển đều tái mặt, chân đứng hấu như không vững nữa.

Người phụ nữ che mạng ở mé sau đột nhiên thất sắc, gấp gáp gọi: “Bích Dao, lui lại mau!”

Bích Dao cả kinh, biết U di là người hiểu rộng, ngay phụ thân xưa nay cũng phải tôn trọng bà ta, lập tức không nghĩ ngợi lâu, lùi ngay trở lại. Thân hình nàng nhích động, năm người mặc áo vàng cũng lùi lại theo. Chỉ có Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đứng gần bờ biển nhất, trở tay không kịp, lập tức bị sóng đánh ụp xuống đầu, toàn thân ướt sũng, luồng hơi lạnh thấm thẳng vào xương tủy.

Mọi người nhìn ra Vô Tình hải vừa phát sinh dị biến, chỉ thấy trên biển đen kịt bỗng dần sáng lên hai ngọn đèn khổng lồ nhấp nháy ánh xanh đục. Nhưng nhìn kỹ, hai ngọn đèn này thực kỳ quái: không phải hình tròn như bình thường, mà là một hình hẹp dài từ trên xuống dưới, đặc biệt ở giữa, qua hai khe hở mỏng dính, lọt ra một thứ hung ý lạnh lùng.

“Là nó, là nó!” Người phụ nữ che mạng run rẩy “giống súc sinh ấy vẫn chưa chết!”

Bích Dao kinh ngạc: “Súc sinh? Nó là giống gì vậy?”

Người phụ nữ che mạng nhìn hai quang sáng trên Vô Tình hải đang cuộn sóng mỗi lúc thêm gần bờ, giọng nói pha lẫn nỗi khiếp hãi: “Đó là ‘Hắc Thủy huyền xà’.”



Bích Dao sững người gần như không dám tin, kinh ngạc hỏi: “Giống ma vật này một nghìn năm về trước đã bị Thần thú Hoàng Diệu giết chết ở Đại Chiếu trạch nơi trời tây rồi kia mà?”

Người phụ nữ che mạng gấp gáp: “Nghe nói là như vậy, nhưng hôm nay nó lại xuất hiện ở đây, ta cũng không hiểu tại sao. Bích Dao! Hắc Thủy huyền xà này là ma thú thời thượng cổ, hung hãn vô cùng, trừ kẻ thù tự nhiên của nó là Hoàng Diệu ra, không ai có thể tiêu diệt được, chúng ta mau rút lui.”

Bích Dao lùi về sau hai bước, đột nhiên lại ngoảnh nhìn: “Nhưng còn tên kia...”

Người phụ nữ che mạng lắc đầu lia lịa, nói: “Không lo được nhiều thế, mau đi!”

Bích Dao vẫn trù trù. Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đứng bên bờ biển bị sóng đánh ướt sũng, hô hấp đã hầu như ngưng bết.

Rồi, họ đã nhìn rõ hai ngọn đèn sáng khổng lồ cao gấp đôi người ta đó, chính là một cặp mắt. Từ khi vào Vạn Bức cổ quật, Trương Tiểu Phàm đã liên tục trông thấy những con mắt khổng lồ kỳ quái, từ Xích Ma nhân của lão họ Niên đến cặp mắt thô lỗ của yêu thú đầu lợn, nhưng bất kể là cái nào, cũng không sánh nổi với cặp mắt này, quả thực là như con kiến so với con voi.¹

Gió biển ào ào lùa tới, không mang theo hơi mặn, mà là mùi tanh tuổi ngập ngựa, xộc thẳng vào mũi.

Một con rắn đen khổng lồ, từ từ nổi lên trước mặt họ. Nửa thân dưới của nó quẩn lại, dầm trong nước biển, mọi người không với được tới ba phần kích thước của con rắn khổng lồ đó. Đây mới là nửa thân trên và cái đầu của Hắc Thủy huyền xà đang dựng lên cao, mà đã cách mặt đất đến mấy chục trượng. Cặp mắt toả ra một màu sáng lục đục đục, lúc này đang từ

1. Nguyên văn: hạt cải so với núi Tu Di.



phía trên nhìn xuống, dám người đối với nó mà nói, chỉ bé như con kiến.¹

Trương Tiểu Phàm chưa hề hay biết trên thế gian này lại có sinh vật to lớn nhường ấy, thậm chí gã từng cho rằng linh tôn Thuỷ Kỳ Lân trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân, chính là linh thú lớn nhất dưới vòm trời này. Nhưng so với con Hắc Thuỷ huyền xà trước mặt, Thuỷ Kỳ Lân về mặt kích cỡ quả thực chẳng khác con chó bao nhiêu.

Không chỉ gã, mà cả Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh, thậm chí bọn Bích Dao là người trong ma giáo, cũng chưa từng thấy một con thú khổng lồ lừng lững nào như thế; tất cả đều đứng ngây tại chỗ, im re.

1. ‘Sơn Hải Kinh – quyển 15 kinh Đại Hoang Nam’ chép: ở phía nam của Hắc thủy, có giống rắn đen, ăn hươu nai. Có ngọn núi tên là Vu sơn, mặt tây của núi này có giống Hoàng Điếu. Thuốc tiên của Thiên đế giấu ở tám trái phòng trong ngọn Vu sơn này. Hoàng Điếu ở Vu sơn, giám sát con rắn to đen đó.

“Thần ma chí dị - Thiên Yêu thú” chép: Hắc Thuỷ huyền xà là giống rắn khổng lồ, mình đen, bụng trắng, mắt xanh lục, mình tẻ gần bốn trượng, dài gần trăm trượng. Nhờ ăn thuốc tiên mà bất tử, thọ đến hơn một vạn năm, sống trong hồ đầm lớn ở miền tây; cũng tương truyền, nó sống ngoài biển.

Chương 3

TUYẾT ĐỊA

Sóng Vô Tình hải dần dần dịu lại, nhưng sự kinh hãi trong lòng mọi người thì chẳng hề thuyên giảm. Thân hình đồ sộ của Hắc Thủy huyền xà trước mặt họ, giống hệt yêu ma thời viễn cổ đang sừng sững ở đó. Đầu con rắn khổng lồ khế lắc, tựa hồ cũng không tưởng tượng nổi dưới Tử Linh uyên này lại gặp được hơi hám của người sống, nó quan sát bọn họ, tạm thời chưa động dậy gì cả.

Lục Tuyết Kỳ vốn điềm tĩnh, có phản ứng trước tiên; nàng ngoảnh trông Trương Tiểu Phàm vẫn đang sững sờ ngẩn nhìn Hắc Thủy huyền xà, khe khẽ kéo tay áo gã. Trương Tiểu Phàm giật mình quay sang, Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng nói: “Ta lùi lại đi.”

Trương Tiểu Phàm sức tỉnh, gạt đầu lia lịa, đỡ Lục Tuyết Kỳ lùi về phía sau. Người phụ nữ che mạng đang đứng bên cạnh Bích Dao trông thấy, thất thanh la: “Đừng động dậy...”

Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ cùng chững lại, nhưng trong khoảnh khắc, cặp mắt rất to của Hắc Thủy huyền xà vụt rục lên xanh lục như bị cái gì kinh động, nó phát ra một tiếng rống rùng rợn long trời lở đất, những người có mặt đều bưng tai, nhưng vẫn thấy lòng bùng trong màng nhĩ. Trương Tiểu Phàm còn đang kinh hãi, nháy mắt đã thấy thân hình Hắc Thủy



huyền xà chuyển động, phần đuôi kéch sù vốn chìm trong nước khe quấy, một bức tường nước cao đến mấy trượng, rộng đến mấy chục trượng mau chóng trôi lên, ùn ùn tràn vào bờ, trong đám bọt nước thấp thoáng cái đuôi màu đen, trườn đến với một luồng sát khí vô tận.

Đám bọt nước đó vẫn còn ở xa mấy trượng, thì cuồng phong đã táp tới rất mật, khiến người ta chao đảo; nếu quả thực bị bức tường nước như sóng thần ấy đánh xuống, hoặc đụng phải cái đuôi rắn khổng lồ, chắc ai cũng sẽ tan xương nát thịt. Trương Tiểu Phàm không suy nghĩ nhiều, tay phải ôm lấy Lục Tuyết Kỳ, vung Thiêu Hoả côn toàn lực bay về phía sau.

Nhưng bức tường nước nhanh như gió cuốn, thần tốc hơn bất kỳ động tác nào, Trương Tiểu Phàm còn chưa bay xa được một trượng, đã bị nó đuổi kịp. Nước gào tựa sấm nổ ngay sát bên tai. Trương Tiểu Phàm toàn thân căng thẳng, trong đầu mất hết mọi ý niệm; giữa lúc sinh tử, gã thét to, dốc sức bay vọt lên, nhưng mới bay cách mặt đất hơn một trượng, đã cảm thấy toàn thân giá buốt.

“Rầm rầm!”

Không cưỡng lại được, gã bị cuốn vào con sóng to, chỉ giây lát cả người ướt đầm, lại nghe thấy Lục Tuyết Kỳ bên cạnh la lên thất thanh, tay buông lỏng ra; dưới luồng sức mạnh bất khả kháng ấy, gã và Lục Tuyết Kỳ đã bị xô tách rời ra. Trương Tiểu Phàm kinh hoàng thất sắc, đang định quấy đạp qua nứu giữ Lục Tuyết Kỳ, nhưng con sóng lớn uy lực khủng khiếp, chỉ trong nháy mắt đã tách hai người xa nhau đến mấy trượng.

Nhìn sóng lớn ngất trời dâng lên ồ ạt, Lục Tuyết Kỳ vừa rồi vẫn còn ở bên mình chỉ nháy mắt đã khuất dạng trong bóng tối mịt mù cuộn cuộn; Trương Tiểu Phàm run bắn, đầu óc hỗn độn, gã bị sóng lớn đẩy đi, quần quai theo những lớp nước dạt về phía trước. Giữa cảnh ầm ầm rung chuyển ấy, Trương Tiểu Phàm cảm thấy toàn thân chỗ nào cũng bị đại lực dồn ép đến



mức muốn vỡ nứt ra, gã đột nhiên nhìn thấy trong lớp bọt sóng rùng rùng vang dội bỗng loáng lên một bóng đen cái đuôi khổng lồ của Hắc Thủy huyền xà đang lừng lững quất tới.

Nơi loáng đen đó lướt qua, bọt nước oà lên tung toé, bên trong không hiểu sao còn lẫn cả sa thạch, thanh thế vang dội; không đời nào Trương Tiểu Phàm tin rằng nếu bị cái đuôi đó tát trúng mà vẫn sống được!

Đúng thời khắc sinh tử ấy, Trương Tiểu Phàm lấy hết can đảm, thân thể bỗng dưng trào dậy một luồng khí lực mới. Trong hoa sóng, loé sáng một ánh xanh đen, Trương Tiểu Phàm dưới mình tháo chạy, gã hướng lên trên, lại bật cao được hơn một trượng nữa giữa những lớp sóng khổng lồ.

Gã thâm mừng rỡ, đột nhiên cảm thấy một luồng đại lực khủng khiếp từ phía dưới quét ngang qua, lập tức toàn thân lão đảo; cho dù đó chỉ là dư lực, mất mũi gã cũng tối sầm, cơ hồ muốn ngất xỉu. Chỉ vì biết lúc này là thời khắc sinh tử, nên mới gắng gượng giữ mình tỉnh táo, nếu không suýt chút nữa là táng mạng ở đây rồi.

Sức mạnh do cái đuôi của Hắc Thủy huyền xà quét qua, uy thế vô cùng, Trương Tiểu Phàm toàn thân rung lắc, xương cốt đau như sắp gãy, cả người cũng muốn vỡ nứt; cơn sóng lớn này không còn chút dư lực nào nữa, mà gã vẫn bị sức mạnh khủng khiếp đó đánh bay ra xa.

Thân hình lơ lửng trên không, mất tự chủ, nên lao thẳng về vùng tối tăm vô tận phía trước. Trong lúc nhào lạt gã nhìn xuống phía dưới chỉ thấy sóng lớn như núi và cái đuôi rắn khổng lồ nháy mắt đã nuốt gọn Bích Dao và đám người kia. Bọn hoàng y nhân mỗi tên định bay đi một phương, nhưng lập tức đều bị sóng lớn cuốn dạt xuống.

Lục y thiếu nữ đằng thân lên cao, hai tay làm hiệu, bạch quang toả sáng, đóa hoa trong tay nàng rực rạch cắt mình, lát sau hoá ra sáu đóa kỳ hoa vây quanh bông hoa ban đầu; mỗi



đoá kỳ hoa đều có vầng hào quang bạch sắc riêng, nhìn như một bánh xe sáng trắng. Khuôn mặt Bích Dao nhợt nhạt, nhưng ánh mắt tựa hồ không hề hoảng loạn; bánh xe sáng trắng vừa thành hình đã xoay tít, bạch quang chói mắt đón lấy luồng sóng lớn ngất trời, chặn đứng nó lại. Rất nhanh, sóng lớn dồn đống như núi, thanh thế rầm rộ, thực là khủng khiếp.

Tận dụng đúng lúc hơi chững lại đó, Bích Dao bay vọt lên. Nhưng lập tức, nghe trong sóng lớn tiếng huyên náo đột nhiên vang to, âm âm rền rĩ, cái đuôi màu đen khổng lồ ừng ừng quật tới.

Bánh xe sáng trắng liền tiêu tán như mây khói, không thể ngăn giữ được thêm một khắc nào. Thấy thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp ấy sắp bị cái đuôi to lớn quất trúng, đột nhiên trong lớp bọt sóng, người phụ nữ che mạng thành linh nhô ra, tay cầm một vật tròn mềm màu vàng nhạt, như gió rung chớp giật lao tới trước cái đuôi, đứng phía dưới đẩy Bích Dao lên.

Bích Dao tránh thoát cái vật đoạt mệnh ấy chỉ trong đường tơ kẽ tóc, nhưng vẫn bị dư lực quét trúng, cả người nhẹ hẫng đi trôi tuột về nơi xa trong vùng bóng tối phía sau. Liền đó, bóng dáng người phụ nữ che mạng, lại một lần nữa bị chìm lút xuống giữa những lớp sóng chất ngất.

Lực quét từ cái đuôi của Hắc Thủy Huyền xà mạnh không thể tưởng tượng được. Trương Tiểu Phàm lơ lửng trên không, chỉ nghe bên tai tiếng gió o o rú rít lướt qua, cả người cứ bay vút về đằng sau. Nếu chẳng may va phải cái gì, như đá cứng hay vách tường dựng đứng chẳng hạn, chắc xương cốt toàn thân sẽ gãy nát hết. Nhưng biết vậy thôi, Trương Tiểu Phàm không còn sức lực đâu để tự điều khiển, thân thể đã mất hết tự chủ, đành đợi nghe mệnh trời mà thôi.

Ài ngờ Tử Linh uyên này đúng là lớn đến kỳ lạ, bay rất lâu rồi mà vẫn chưa đụng phải bất cứ vật gì. Trương Tiểu Phàm nhận ra tốc độ dần dần chậm lại, từ từ rớt xuống, xem ra dư lực



đã tiêu giảm. Tuy rơi xuống đất chưa chắc đã dễ chịu, mặt mũi lem nhem nhưng so với đâm vào vách đá còn tốt hơn nhiều. Trương Tiểu Phàm đang khấp khởi, đột nhiên cảm thấy bóng tối phía trước ngưng kết lại như núi, nhằm đầu mình đè xuống.

Một vách đá sừng sững chắn ngang trước mặt. Trương Tiểu Phàm ôm đầu cơ mình, đâm sầm vào nó.

“Bình!”

Đá vụn bay tung, mắt nổ đom đóm, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động, kêu ‘ộc’ phun ra một bụm máu tươi bắn toé hết lên vạt áo. Chỉ trong khoảnh khắc, gã cảm thấy thân mình như tan rã hết cả, cũng may trong người có chân pháp của Phật và Đạo hộ thể, nếu không chắc đã táng mạng rồi.

Mặc dù vậy, gã cũng không dễ chịu chút nào, cả người ngưng trên vách đá một khoảnh khắc, rồi yếu ớt tuột xuống; trên đường tuột xuống ấy, mấy lần va phải đá cứng trở, nghe rõ những tiếng ‘răng rắc’, thân thể đau nhói, không biết đã gãy mất bao nhiêu xương cốt, chỉ thấy toàn thân chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn cả.

Tuột xuống được một lúc, va chạm thêm một lần nữa, Trương Tiểu Phàm lăn ra ngoài, lúc này hầu như đã từ bỏ mọi hi vọng; nhưng trong lúc lăn, trên nền ánh sáng yếu ớt phát ra từ Thiêu Hoả côn, gã mơ hồ trông thấy không xa có một bóng đen, tựa như một cái cây sinh trưởng trên vách đá.

Trong lúc nguy cấp, gã cũng không nghĩ ra trên vách đá cứng trở ở một nơi chết chóc như Tử Linh uyên sao lại có thực vật sinh trưởng được? Gã thò tay ra theo bản năng, tóm lấy cái cây. Gió gào rít, gã tuột xuống rất nhanh, nhưng cuối cùng cũng nhanh nhẹn tóm được cái cây ấy.

Chạm tay vào, quả nhiên không lạnh lẽo như vách đá, mà có đôi chút ấm áp, nhưng đà trượt lớn quá, khiến cái cây cũng quần rế lung lay, Trương Tiểu Phàm tuy nắm được thân cây, nhưng thân cây cũng rung chuyển dữ dội, đất đá bay loạn xạ, lắc la lắc



lư, kêu râm râm, rồi cả cây lẫn người cùng tuột xuống dưới.

Trong khoảnh khắc, Trương Tiểu Phàm thấy đầu óc nặng trĩu, trái tim như chìm vào vực sâu không đáy, thân hình vẫn tuột xuống trong nỗi kinh hoàng; nhưng nhờ lúc này mắc lại chỗ cái cây, nên tốc độ cũng giảm bớt. Chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn, gã nặng nề rơi xuống đất, rồi mê man ngất xỉu.

Không biết lâu hay chóng, Trương Tiểu Phàm dần dần tỉnh lại, mắt chưa mở, đã cảm thấy toàn thân nhúc nhối, tựa hồ đã tan rã hết cả. Nhưng biết nhúc nhối, tức là vẫn còn sống, nên cũng không buồn bã quá.

Gã mở mắt nhìn, bất giác sững sờ.

Nơi gã đang nằm đây, kín bưng và ẩm ướt, xem ra là một thạch động cao gấp hai người thường, chiều ngang chỉ rộng chừng ba thước, rất hẹp; rìa động đều là đá rắn lạnh băng, nhìn giống hệt chỗ vách đá vừa rồi nếu không phải là ở trong thì cũng là ở gần với vách đá đó. Nơi này hình như còn có những vật gì đó phát quang nhưng không lớn, nhưng lại rất nhiều; từng đốm từng đốm toả sáng êm dịu, chiếu soi rõ ràng trong thạch động.

Trương Tiểu Phàm cẩn thận quan sát địa hình, nhận thấy chỗ này giống như một thông đạo nhỏ, một đầu chắt chύt các khối đá chặn kín con đường, một đầu chạy dài vào phía trong, không xa lắm còn có một lối rẽ, không rõ trong đó thế nào.

Gã nằm thừ ra một lúc, rồi định ngồi dậy, không ngờ mới nhúc nhích, tay trái vừa tỳ lên mặt đất, đã thấy toàn thân đau nhói, thất thanh la: “Ái!” Gã run lẩy bẩy, nhất là nơi tay trái nhúc nhối khủng khiếp.

“Ừm”, một tiếng hừ lạnh, đột nhiên từ sâu trong động vẳng tới. Trương Tiểu Phàm thất kinh ngoảnh nhìn, thấy một người con gái đi ra từ chỗ ngoặt, mặc xiêm áo màu lục, thanh lệ mi mao, không phải là tiểu yêu nữ ma giáo kia thì là ai?



Vừa rồi họ còn đối địch nhau, lúc này Trương Tiểu Phàm nhìn thấy người của ma giáo, theo bản năng, gã cầm ngay lấy Thiêu Hoả côn, chăm chú phòng bị, quên bằng thân thể mình đang đau đớn.

Không ngờ thiếu nữ tên gọi Bích Dao ấy mở to mắt nhìn gã, hoàn toàn không có ý định ra tay. Thấy thần sắc gã cổ quái ngơ ngác, người trông không còn một chút sức lực nào, nàng sốt ruột kêu: “Được lắm được lắm! Trông cái bộ dạng ngô nghê của nhà ngươi kia! Xương cốt đã gãy bảy tám chỗ mà vẫn còn hăng thế?”

Trương Tiểu Phàm cau mày, nhưng thấy Bích Dao không có ý đồ gì, tuy lấy làm lạ nhưng vẫn chậm chậm đặt Thiêu Hoả côn xuống; chẳng ngờ mới thả lỏng người, cơn đau lập tức lại trào dậy, không nén được gã kêu lên một tiếng.

Bích Dao thấy gã thiếu niên thuộc phe chính đạo ấy nghiêng rãnh nghiêng lợi, bộ dạng cổ quái, buột miệng khúc khích cười; không khí tức thì hoà hoãn lại, nhưng cười rồi, nàng lại thở dài, hơi có chút bi ai.

Trương Tiểu Phàm hừ khế, bản tính quật cường, bị thiếu nữ trẻ tuổi này cười, gã cảm thấy rất mất mặt, hơi giận hỏi: “Cô cười cái gì?”

Bích Dao nhìn gã, đáp: “Ta cười ngươi!”

Trương Tiểu Phàm nghe nàng sỗ sàng như thế, không để cho người ta chút thể diện nào, thì tức lộn ruột, giận dữ hỏi: “Có gì đáng cười? Cô thử bị ngã mà xem?”

Bích Dao hơi biến sắc, vẻ như sắp ra tay cho cái gã không biết trời cao đất dày này, chẳng ngờ vừa nhấc tay, đột nhiên chán nản, than: “Chúng ta sống không còn lâu nữa, còn làm căng với nhau mà làm gì!”

Trương Tiểu Phàm toan để phòng, chợt nghe thấy nàng than thở như vậy, gã sững sờ, kinh ngạc hỏi: “Cô nói gì?”

Bích Dao nhìn gã: “Đây là một sơn động, ngươi không nhận ra à?”



Trương Tiểu Phàm đáp: “Đúng! Thế thì sao?”

Bích Dao hừ mũi, trở tay về đám loạn thạch phía trước: “Kia là lối ra duy nhất, hiện giờ đã bị đá chất đông như núi chẹn cứng rồi, người có giỏi thì thử khai sơn phá thạch xem?”

Trương Tiểu Phàm há hốc mồm, nhìn về phía loạn thạch, chỉ thấy cửa động bị những tảng đá to lấp kín, không chừa lấy một kẽ hở. Gã tự biết lượng sức, nếu để đối địch với người ta, thanh Thiêu Hoả côn và đạo hạnh bản thân còn có chỗ dùng được, nhưng nếu dùng để làm cái chuyện mở núi đào đất như Ngu công ngày xưa¹ thì đúng là hết cách.

Thờ thần, rồi gã đột nhiên nghĩ tới một việc quan trọng, vội vã ngoảnh đầu hỏi: “Ta nhớ ta bị va vào một vách đá rồi rơi xuống đất, tại sao ta lại vào được trong động này nhỉ?”

Bích Dao lạnh nhạt đáp: “Ta đã lối người vào!”

“Gi thế?” Trương Tiểu Phàm tắc nghẹn.

Bích Dao nhìn gã, nói: “Ta rơi xuống không xa chỗ người bị hôn mê. Vừa lúc trông thấy người, thì Hắc Thủy Huyền xà lại đuổi đến, ta ngẩng đầu nhìn, thấy ở nơi mọc cái cây mà người nhổ bật xuống lại là một sơn động bên trong còn có ánh sáng lọt ra, cửa động cũng không lớn, định sẽ ẩn vào đó. Lúc sắp đi thấy người đáng thương, ta bèn lôi cả người theo, đồ ngốc ạ!”

Trương Tiểu Phàm cau mày hỏi: “Vách cửa động sao lại bị lấp?”

Bích Dao nhún vai, tiu ngưu đáp: “Hắc Thủy Huyền xà không vào được, nó tức giận quấy đuôi, đập vào phía trên vách đá, đã làm sạt đến nửa ngọn núi; thế là chúng ta bị chôn sống.”

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng một lúc lâu, nửa tin nửa ngờ: “Thật không?”

Bích Dao hơi tức giận, vớ bừa một hòn đá to như bàn tay

1. Tích Ngu công dời núi: Ngu Công tuổi đã chín chục quyết định cùng cả gia đình phá quả núi để mở đường đi.



ném sang: “Ta nói dối người à? Sớm biết thế này, ta kẻ người chết đi là tốt nhất!”

Trương Tiểu Phàm không né kịp, đành lấy tay ôm đầu, không ngờ hòn đá đó đánh trúng tay trái, đau nhói đến tận tâm phách, mắt gã tối sầm, suýt nữa lại ngất xỉu.

Bích Dao ở phía xa thấy Trương Tiểu Phàm mặt mày đột nhiên trắng bệch, ôm cánh tay trái bị đá ném trúng lộ vẻ đau đớn, nàng chợt dạ, nhưng lạnh lùng nói: “Đừng giả bộ nữa! Loại người như người ta đã gặp nhiều rồi!”

Trương Tiểu Phàm lúc này chẳng hơi sức đâu mà bận tâm đến chữ ‘giả bộ’ nàng nói, chỉ thấy mình đúng là đau đớn sắp chết thật rồi, cánh tay nhức nhối hầu như mất hết cảm giác. Bích Dao quan sát một lúc, thấy gã không có vẻ gì là giả bộ làm trò, bèn bước đến bên Trương Tiểu Phàm, nhìn kỹ; cũng không thèm để ý đến nét mặt gã, cô ta cầm lấy cánh tay Trương Tiểu Phàm vặn mấy cái. Trương Tiểu Phàm đau đến vã mồ hôi, tức quá kêu: “Cô làm gì vậy?”

Bích Dao không tỏ vẻ giận, gương mặt lại có chút hối lỗi: “Xương tay người gãy rồi.”

Trương Tiểu Phàm hừ mũi, nhưng bản tính cứng cỏi, gã thẳng thắn nói: “Ta bị Hắc Thủy Huyền xà quật gãy, không phải tại cô. Mau tránh ra đi.”

Bích Dao nhìn gã, hừ một tiếng, không nói gì nữa thật, bước sang một bên, lạnh lùng quan sát, cứ như là xem tuồng vậy. Trương Tiểu Phàm đau đến cùng cực, nhưng bất luận thế nào cũng không chịu mất mặt trước ả yêu nữ này, bèn cứng cỏi đứng dậy, tự mình kiểm tra một lúc, thấy toàn thân xước sướt, đa phần là bị thương bên ngoài, chỉ có tay trái gãy xương; thế là quá may mắn trong cảnh bất hạnh rồi. Tuy vậy cơn đau do xương gãy này chẳng dễ chịu gì, gã nhúc nhích đôi chút, động đến những chỗ bị thương, mồ hôi lạnh lại túa ra.



Trương Tiểu Phàm cắn chặt răng, toan dùng cách điều trị vết thương học được từ khi lên Đại Trúc phong để cố định cánh tay, không ngờ tìm khắp mặt đất, chỉ toàn quái thạch mấp mô, không có một thanh gỗ tương đối thẳng nào để băng bó, gã tỏ ra buồn rầu.

Bích Dao vẫn đứng bên cạnh, lúc này đột nhiên lên tiếng: “Dùng cây gậy của người ấy.”

Trương Tiểu Phàm ngó ra, rồi sực tỉnh. Thiêu Hoả còn dài một thước, vừa vận dùng được, gã nhìn người thiếu nữ ấy định nói cảm ơn, nhưng thấy mặt nàng có vẻ khinh khỉnh, Trương Tiểu Phàm bèn thôi, rồi bướng bỉnh nói: “Ta đã nghĩ đến rồi, khỏi cần cô nhắc.”

Bích Dao bĩu môi: “Vậy thì người bò lê khắp nơi định tìm cái gì?”

Trương Tiểu Phàm cau kinh: “Ta tìm đường ra, lại không được à? Không tìm đường ra lẽ nào chịu chết ở trong này?” Nói đến đây, gã đột nhiên sực nhớ một chuyện, run run ngoảnh đầu hỏi Bích Dao: “Này, cô có trông thấy vị sư tử đồng môn của ta không?”

Bích Dao nhìn vẻ lo lắng của gã, hơi ngậy người, rồi lắc lắc đầu: “Lúc đó ai cũng tính mệnh lâm nguy, đâu còn chú ý được đến kẻ khác nữa?”

Trương Tiểu Phàm im lặng, lòng rối bời, Lục Tuyết Kỳ trúng độc chưa khử hết, lại gặp đại nạn, chắc nguy hiểm đến tính mạng. Nghĩ tới đây, gã thở dài, khẽ cúi đầu.

Nét mặt Bích Dao từ từ giãn ra, thấy thiếu niên nọ cúi đầu cặm cùi cố định cánh tay vào cây gậy xấu xí, nàng hỏi: “Người và cô sư tử ấy thân với nhau lắm phải không?”

Trương Tiểu Phàm sững sốt lắc đầu đáp: “Không! Nhưng nàng ấy vẫn là... Kia, tại sao ta phải cho cô biết nhỉ?” Rồi hừ một tiếng, đột nhiên sực tỉnh; Trương Tiểu Phàm không để ý đến Bích Dao nữa, xé quần áo trên người, dùng miệng phối



hợp với tay phải để bằng bó tay trái, lại nhìn đồng loạn thạch to tướng ở cửa động, rồi cũng thở dài, xoay mình đi vào sâu trong động.

Thấy Trương Tiểu Phàm cất bước, Bích Dao không nhịn được hỏi: “Người đi đâu vậy?”

Trương Tiểu Phàm vừa bước vừa đáp: “Ta đã bị chôn sống ở đây, cũng phải xem tình hình bên trong thế nào chứ!”

Bích Dao hừ mũi, nhưng không hiểu sao, trong sơn động tử khí âm âm này, nàng lại đi theo, hình như hai người ở cùng một chỗ, thì không đến nỗi hoang mang lắm.

Quanh theo lối rẽ, trước mặt Trương Tiểu Phàm hiện ra một hành lang dài gần giống như nơi ban nãy gã ngồi, có điều rộng rãi hơn đôi chút; vách đá hai bên cũng phát sáng, chiếu rọi rất rõ ràng, nhưng mặt đường bụi đất quá dày, dẫm lên đều để lại dấu chân rõ mồn một. Trên đường đã có một hàng dấu chân người đi lên phía trước, chắc là của Bích Dao khi nãy đã vào trong xem xét.

Đi được một lúc, đã đến đoạn mút của hành lang dài, nhưng phía trước vẫn còn một lối rẽ nữa, thấy văng vẳng tiếng nước róc rách.

Bích Dao đứng sau lưng gã bỗng gọi: “Trương Tiểu Phàm!”

“Gì cơ?” Trương Tiểu Phàm buột miệng đáp, nhưng lập tức ngoảnh đầu lại, hỏi: “Sao cô biết tên ta?”

Bích Dao cười khúc khích: “Hồi ở Hà Dương thành, người đã nói cho ta biết mà!”

Trương Tiểu Phàm giờ mới nhớ ra, cảm thấy rất lúng túng, quay đầu đi tiếp, rồi hỏi: “Sao đằng kia lại có tiếng nước?”

Bích Dao ủ rũ nói: “Đó là đoạn cuối của thông đạo, có một rèm nước nhỏ xuống, ngoài ra không còn đường nào nữa. Ồ! Không ngờ ta lại phải chết ở đây.”

Trương Tiểu Phàm không để ý đến nàng, cứ đi lên phía trước, được một lúc, tiếng nước càng rõ thêm, chảy kêu róc rách.



Một lúc sau, quả nhiên trông thấy đoạn cuối của thông đạo, từ đỉnh động rủ xuống một tấm màn nước, hoa nước bắn tung, đẹp lung linh, rồi rớt xuống một cái đầm nhỏ ở cuối đường; nếu không vì nằm trong tuyết địa này, thì cũng đáng gọi là một cảnh đẹp.

Lúc này ai còn tâm trí thưởng thức phong cảnh? Trương Tiểu Phàm đến trước rèm nước quan sát kỹ một hồi, trái tim bỗng se lạnh. Sau rèm nước là một vách đá cứng, giống hệt như chất đá ở hai bên thông đạo, đầm nước nhỏ trong veo nhìn thấy đáy, không rõ nước chảy đi đâu, một nơi nhỏ thế này chắc là phải thấm xuống lòng đất. Còn ở bên trên, nơi nước chảy ra chính là đỉnh động, không hiểu tại sao lấm tấm đầy những hạt nước, tí tách không ngừng. Làm gì có đường ra!

Trương Tiểu Phàm ngoái đầu, gặp ngay ánh mắt của Bích Dao, hai người nhìn nhau, đều lặng đi.

Sơn động chìm vào một bầu không khí tịch mịch như chết.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy lòng rối như tơ vò, hiện giờ rơi vào tuyết địa, và lo lắng cho Lục Tuyết Kỳ đang mất tích, tâm ý rối loạn bời bời; vết thương nơi tay trái không hiểu do xử lý không tốt hay là tại sao, cơn đau đớn cứ ủa đến, khó chịu vô cùng.

Bích Dao nhìn bộ dạng của gã, thấy không nỡ nào, bèn khẽ nói: “Ngồi xuống nghỉ một lát! Chúng ta từ từ nghĩ cách thoát.”

Trong tuyết địa này, ác cảm vốn có của Trương Tiểu Phàm đối với nàng dường như dịu đi. Kể cũng phải! Nếu là ở bên ngoài, gã tất nhiên không thể đứng chung với yêu nữ ma giáo này, nhưng giờ này, ở đây, hai người đều sắp chết cùng một chỗ, đâu còn để ý đến quan niệm bè phái gì nữa?

Trương Tiểu Phàm ngồi nín lặng, trừng trừng ngó xung quanh, cuối cùng nhìn về vách đá nơi có rèm nước, nghĩ thầm: ai ngờ lần đầu tiên hạ sơn đã gặp trắc trở thế này, hôm nay lại lâm vào tử địa, nếu sư phụ biết thế nào cũng mắng là đệ tử hư



hồng! Nếu Linh Nhi sư tử biết được, không rõ nàng...

Bích Dao ngồi bên nhìn, thấy thần sắc Trương Tiểu Phàm thoát có chút kỳ quái, buột hỏi: “Nghĩ gì đấy?”

Trương Tiểu Phàm bưng tỉnh, mặt đỏ lên, nhưng đời nào chịu thú thật; gã nhìn sang, rồi thuận miệng nói lảng: “Tử Linh uyên này thật nhiều chuyện lạ, cô nhìn đá trên đỉnh động có mấy viên đỏ rực, nước chảy qua, đều bị chiếu lên biến thành màu đỏ như máu...”

Bích Dao thốt nhiên nhảy căng, mở to mắt, rồi rít gấp gấp hỏi: “Người nói gì?”



Chương 4

TÍCH HUYẾT ĐỘNG



Trương Tiểu Phàm không ngờ đến phản ứng của Bích Dao, bị nàng làm cho phát hoảng, trở lên đỉnh động nói: “Nơi đó có mấy phiến đá màu đỏ...”

Bích Dao lập tức lại gần, quan sát kỹ càng, quả nhiên qua làn nước, trên đỉnh động có khảm bảy viên đá màu đỏ, mỗi viên bé bằng nửa bàn tay, chất liệu và đường vân giống hệt như đá ở bên cạnh, chỉ riêng màu sắc thì khác.

Trương Tiểu Phàm thấy Bích Dao có vẻ hồi hộp chăm chú nhìn trần đá, gã hơi lấy làm lạ đứng dậy nhìn lại phía ấy, chỉ thấy bảy viên đá đỏ trên đỉnh động sắp xếp xiên xiên vẹo vẹo, trông như một cái muôi hình thù kỳ cục. Đặc biệt là màu sắc đỏ, không biết đã bị nước trong động mài cọ bao năm vẫn đỏ rực như máu, thậm chí nước long lanh chạy qua những viên đá ấy, đều bị nó chiếu thành ra đỏ rực như máu tươi, sau đó mới tí tách, như huyết dịch nhỏ trên đỉnh xuống. Nhưng khi lia xa những viên đá ấy rồi, hạt nước liền trở lại trong vắt ban đầu.

Gã cứ nhìn, đột nhiên nghe thấy bên cạnh Bích Dao lẩm bẩm: “Tích Huyết động, Tích Huyết động, Tích Huyết... Ha!” Bích Dao đột nhiên vui sướng cuồng lên, tay phải vỗ Trương Tiểu Phàm rất mạnh, mặt gã vụt nhợt đi, lực võ hiển nhiên không nhẹ.



Trương Tiểu Phàm rất bức đang định hỏi, đã thấy người con gái mỉm cười rất xinh, tuyệt không chú ý, háo hức nói: “Hắc Tâm lão quỷ gồm thật, lại xây dựng Tích Huyết động ở đây, chẳng trách tám trăm năm trước chúng ta tìm mấy chục lần mà không thấy.”

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, nhưng trong đầu ý nghĩ xoay chuyển, lập tức liên tưởng đến chuyện ‘Tích Huyết động’ mà Bích Dao hỏi lúc mới gặp, gã tức thời hiểu ra, hừ một tiếng rồi nói: “Tà ma ngoại đạo!”

Bích Dao đang rất vui vẻ, cũng không giận dữ, cười chum chim đáp: “Ta là tà ma ngoại đạo, thế thì sao? Ta còn muốn đa tạ người đã giúp ta tìm ra nơi này đây!”

Trương Tiểu Phàm càng không bằng lòng, nhất là trông thấy vẻ tươi cười mỗi lúc một xinh đẹp của Bích Dao, thâm tâm không biết từ đâu bốc lên một ngọn lửa, thầm nghĩ mình vô tình trợ giúp yêu nữ ma giáo một việc lớn, nếu sau này các bề trên biết được, chắc chắn sẽ bị trách phạt. Nhưng vừa nghĩ tới đây đã lập tức nhớ ra, lúc này mình còn không thể thoát thân, thì còn mơ tưởng gì đến chuyện mai sau, lập tức bớt giận, lẩm li ngồi xuống.

Bích Dao lúc này hết sức vui mừng, căn bản không bận tâm đến vẻ mặt khó hiểu của Trương Tiểu Phàm. Ma giáo có lịch sử lâu đời, rất đông chi phái, số lượng rất nhiều, lúc thịnh lúc suy. Tám trăm năm trước phái Luyện Huyết đường của Hắc Tâm Lão Nhân, nhơn nhơn xưng là đệ nhất chi phái của ma giáo, tiềm lực vững mạnh, rất đông cao thủ, Hắc Tâm Lão Nhân lại là lão tổ tông của đạo tu chân. Sau này thời gian vẫn đổi, lại mấy phen tranh đấu với chính đạo, Luyện Huyết đường ngày một suy vi, bị những chi phái khác tràn lên thay thế.

Thế gian ngày nay ma giáo có bốn phái lớn đứng đầu, gồm: Hợp Hoan phái, Vạn Độc môn, Trường Sinh đường và Quỷ Vương tông; nhưng nếu luận về ảnh hưởng thanh thế, thì không có chi phái nào theo kịp Luyện Huyết đường cực thịnh một thời xưa kia. Mà trong ma giáo, tám trăm năm



nay, luôn lưu truyền rằng năm đó sau đại chiến với chính đạo, Luyện Huyết đường tuy đầu não bị tiêu diệt, nhưng phần lớn mật bảo pháp khí được chôn giấu trong một chỗ bí mật tên là 'Tích Huyết động' đặt trong căn cứ của Luyện Huyết đường là 'Vạn Bức cổ quật' ở sâu dưới lòng đất. Tám trăm năm qua có không biết bao nhiêu người trong ma giáo âm thầm lần xuống Vạn Bức cổ quật, thậm chí Tử Linh uyên để tìm kiếm, nhưng đều tay trắng trở về.

Bích Dao tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã là một nhân vật trọng yếu của 'Quý Vương tông' một trong tứ đại phái, lần này đến những nơi hung hiểm như 'Tử Linh uyên' nhằm thực thi trọng trách do Quý Vương tông Tông chủ giao phó. Hiện giờ những việc, những nơi mà tám trăm năm nay các bậc tiên bối làm không được, tìm không thấy, đã ở trước mắt nàng, nàng không thể không vui mừng, tạm thời quên bằng thân mình đang lâm vào cảnh hiểm nguy.

Bích Dao hoan hỉ nhìn không chớp mắt lên đỉnh động, sau đó đằng thân bay lên, dè dặt chạm tay vào những viên đá màu đỏ, nhưng cảm thấy nơi tay lạnh băng, giống hệt như đá ở bên cạnh. Nàng lại khẽ gõ lên những viên đá, cũng không thấy phản ứng gì, lúc này thân sắc nàng ngoài sự náo nức, đã điểm thêm vài phần căng thẳng. Chỉ thấy nàng lần lượt kéo, gõ, nhắc, chặt, lắc... đủ cách, nàng thử đụng vào từng viên đá đỏ, nhưng tất cả vẫn như thường, không xảy ra sự gì khác lạ.

Trương Tiểu Phàm ngồi dưới nhìn, thẳm cao hứng, không nhìn được bật cười: "Ta nghĩ đây căn bản không phải là Tích Huyết động, cô đoán nhầm đó thôi!"

Bích Dao bất lực, hạ xuống mặt đất, lừ mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, nhưng cô cũng không khỏi có chút nghi hoặc, lẽ nào đúng là mình đoán sai?

Hai canh giờ tiếp theo, Trương Tiểu Phàm ngồi trên mặt đất, nhìn thiếu nữ mặc áo màu lục Bích Dao cau mày nhăn nhó, đi tới đi lui, suy nghĩ rất lung, thỉnh thoảng lại tung mình bay



lên dùng một vài cách mới nghĩ ra để xử trí với những viên đá đỏ kia, nhưng rồi lại tốn công vô ích trở xuống.

Nhìn mãi nhìn mãi, Trương Tiểu Phàm bỗng thấy trong bụng ‘eo éo’ đói, gãi thò tay vào trong áo định lấy ra một ít lương khô dần bụng, ai ngờ khoáy mãi vẫn rỗng không, nghĩ chắc là do vừa rồi rơi xuống nước bất cẩn nên đánh mất. Lúc này kêu trời trời không thấu, bụng thì đói, son động lại chẳng có gì ăn, dầm nước nhỏ kia trong vắt thật đầy, nhưng lại trong đến mức chẳng trông thấy con cá hay con tép nào. Bụng mỗi lúc một cồn cào, người càng khó chịu hơn; Trương Tiểu Phàm vô kế khả thi, đành uống mấy ngụm nước nuốt xuôi xuống, nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng gì cả.

Hắn thở dài nào nuốt, xem chừng sẽ phải chết đói mất thôi.

Bích Dao lúc này lại hoàn toàn không có vẻ đói, tâm tư dồn hết vào bảy viên đá đỏ, nhưng tất bật cả ngày cũng không ăn thua gì, thất vọng ngồi xuống nhưng vẫn cứ dán mắt vào những viên đá đỏ, ngây người ra.

Trương Tiểu Phàm ngồi bên thấy dáng vẻ nàng, bèn nhắc: “Cô xem có ăn thua gì đâu, nếu chúng ta không nghĩ cách thoát ra, chắc sẽ chết đói ở đây.”

Bích Dao giật mình, giờ mới nhớ ra bên cạnh vẫn còn một tiểu đệ tử phe chính đạo, nàng ngoảnh đầu nhìn, đột nhiên hỏi: “Người đói rồi hả?”

Trương Tiểu Phàm đời nào chịu để mất mặt trước cô nàng, lập tức lắc đầu đáp: “Không.”

Bụng gã dường như muốn làm phản, chủ nhân vừa đáp xong, nó bèn sôi lên mấy tiếng ‘ò ọc’.

Bích Dao không nén được lại khúc khích cười. Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, hết sức sượng sùng, chỉ hận không có cái khe nứt nào mà chui xuống. Bích Dao cười một lúc, rồi móc từ trong bọc ra một bịch lương khô đưa cho Trương Tiểu Phàm, nghiêm chỉnh nói: “Ta thấy ngươi nên mau giúp ta nghĩ cách để khai mở cánh cửa của Tích Huyết động!”



Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, ngoảnh đầu đi, không nhìn gói lương khô, dứt khoát đáp: “Người tưởng một mẩu lương khô là có thể mua chuộc ta sao, đừng hòng!”

Bích Dao ngậy người, cặp mắt lưu chuyển, rồi mỉm cười nói: “Người nhầm rồi, ý ta là trước mắt chúng ta lâm vào cảnh tuyệt vọng, nếu không có đường ra thì đúng là đành phải chết ở đây. Nhưng đang ở bên Tích Huyết động, tìm ra nó, chưa biết chừng sẽ có đường ra cũng nên!”

Trương Tiểu Phàm nghe rồi ngẫm nghĩ, thấy cũng có lý; để có thể sống sót, trước tiên phải làm rõ Tích Huyết động liệu có đường ra hay không, nếu không, thì đành chờ chết thật. Nhưng bản tính cứng cỏi, gã dứt khoát không thêm để ý đến lương khô của Bích Dao; gã đứng dậy, lại ngẫm nghĩ những viên đá đỏ kia. Bích Dao không giận, chỉ nhìn theo bóng gã, mỉm cười, rồi cũng đứng dậy, nhìn lên đỉnh động.

Bảy viên đá đỏ sắp hàng như hình một cái muôi trên nền đá của đỉnh động, ngoài màu đỏ sẫm ra, thì giống hệt với đá ở xung quanh. Trương Tiểu Phàm ngẫm nghĩ rất lâu, nhưng hoàn toàn không nhận ra điều gì khác, toan bay lên lần lượt gõ, đánh, nhưng vừa nghĩ đến những cách thức Bích Dao đã thử rồi, bèn thôi.

Hai người từ lúc bắt đầu ngảng lên quan sát, đến lúc sau một nhòai ngồi dưới đất, lại đến lúc sau nữa Trương Tiểu Phàm không cần giữ ý nữa, cứ như người chết nằm ườn ra nền đá, nhìn lên đỉnh động; không biết đã trải qua bao lâu, vẫn không phát hiện thấy điều gì, cuối cùng mê man thiếp đi.

Giấc ngủ mơ màng không biết kéo dài bao lâu Trương Tiểu Phàm mới tỉnh lại, mở mắt trông, chỉ thấy Bích Dao vẫn trờ trờ nhìn, như dán mắt vào bảy viên đá đỏ. Trương Tiểu Phàm lúc này cũng thấy có phần khâm phục người con gái ấy, gã ngồi dậy, không ngờ vừa mới nhích động thân mình, đột nhiên bụng lại ‘òng ọc’ kêu, nó đói quá rồi, căn bản không hề nề mặt chủ nhân.



Trong động, ngoài tiếng nước tí tách thì không còn một âm thanh gì khác, giờ đây tiếng bụng sôi vang lên vọng đến tai Bích Dao, nàng ngoảnh đầu lại. Trương Tiểu Phàm không biết trốn đi đâu nữa có thể chết nhưng quyết không thể để mất thể diện gã lập tức quay phắt đi, không nhìn Bích Dao, nhưng mặt gã nóng bừng. Gã cười khô khan, đi đến bên đầm nước, định uống mấy ngụm cho đỡ đói.

Nước trong vắt, chắc là mạch nước từ lòng đất trào ra, nước lạnh, tinh khiết dễ chịu, hình như còn man mát vị ngọt, nhưng Trương Tiểu Phàm uống mấy ngụm, cảm giác đói bụng lên mãnh liệt. Nước rót cuộc cũng không thể thay cơm ăn, Trương Tiểu Phàm thở nhẹ, nhìn mặt đầm sũng sờ bất động, thấy từng hạt từng hạt nước trên trần đá đỉnh động nhỏ xuống, rơi vào mặt nước, toả ra lớp lớp lăn tăn, một vòng rồi một vòng lan ra. Dưới mặt nước, lại ánh lên gương mặt tiêu tụy của gã, hơi hơi ửng hồng...

Hơi hơi ửng hồng?

Trương Tiểu Phàm đột nhiên kinh ngạc nhận ra, tại sao nước lại có màu đỏ? Gã vội chăm chú quan sát, quả nhiên thấy mặt mình trong nước có loáng đỏ, nhưng sau đó lại tưởng như không phải, bèn nhìn kỹ, rồi ngẩng đầu ngóng lên trần đá, thì ra những viên đá đỏ trên đỉnh động phản chiếu xuống nước, trùng với bóng mình, mới sinh ra hiện tượng đó.

Trương Tiểu Phàm thở phào, nhưng rồi tim bỗng thót lên. Gã lui về sau một bước, chăm chú nhìn làn nước, chỉ thấy sóng nhẹ lãng đàng, quả nhiên dần dần trong đầm nước nổi in bóng phản chiếu của bảy viên đá đỏ. Vì phản chiếu, lúc này cách sắp xếp của chúng đã không còn mang hình một cái muôi kỳ quái nữa, mà lại có chút gì đó giống với một bàn tay.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, không nói gì được, lúc ấy đột nhiên do dự, giống như thấy mình ở một ngã ba, không biết là từ đâu đến và đi đến đâu?

Cảm giác ấy vụt qua rất nhanh, gã xoay mình ngoái đầu gọi: “Này!”



Bích Dao vẫn nhìn trần đá trên đỉnh động, hồ hững đáp: “Ta đâu phải tên là Ngày, câu này người nói lúc gặp ta lần đầu.”

Trương Tiểu Phàm tắc họng, những lời sắp đến miệng lại chảy ngược trở vào, nhưng không hiểu sao, gã đôi với người con gái hơi có vẻ khinh khỉnh ấy lại tỏ ra nhẫn nại khác thường: “Vậy cô tên là gì?”

Bích Dao ngoảnh đầu, tươi cười, đáp: “Ta tên Bích Dao.”

Tiểu Phàm nhắm đọc, rồi lắc đầu gọi: “Cô lại đây mà xem này!”

Bích Dao hơi ngạc nhiên, đứng dậy bước lại hỏi: “Gì thế?”

Trương Tiểu Phàm trở xuống mặt nước, Bích Dao cúi xuống nhìn, chỉ thấy sóng toả lãng đàng, nhưng chú ý nhìn kỹ, dần dần nhìn rõ ảnh phản chiếu bảy viên đá đỏ giống như hình bàn tay.

Bích Dao run lên, quay phắt sang hỏi: “Đây là...”

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: “Ta cũng vô tình trông thấy thôi, chưa biết chừng...”

Gã chưa nói hết, Bích Dao đã cắt ngang: “Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải thử xem.” Không nói gì nữa, cô ào một tiếng bước luôn xuống nước. Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên thấy trong khoảnh khắc những hạt nước tí tách đã thấm ướt đầm xiêm áo của Bích Dao, nhưng nàng không hề bận tâm, chỉ nín thở chờ đợi.

Mặt nước xao động do nàng bước xuống, dần dần lắng lại, Bích Dao yên tĩnh đợi cho đến khi sóng lặng, xuất hiện trở lại ảnh phản chiếu của bảy viên đá đỏ. Trương Tiểu Phàm đứng trên bờ nhìn, chỉ thấy những hạt nước long lanh như trên châu khê rỏ từ trên cao xuống, rơi lên tóc, vai, rơi lên mặt, lên áo người con gái xinh đẹp ấy.

Những hạt nước trong vắt tinh khiết từ mái tóc huyền chảy xuống, chậm chậm lăn qua làn da trắng muốt, hình như đến khuôn mặt nàng cũng trở nên trong suốt. Tiểu Phàm ngắm đến ngây dại, tiếng rỏ tí tách trong động bỗng trở nên xa vời, trước



mắt gà chỉ còn người con gái xinh đẹp như đoá phù dung đang xoè cánh trên mặt nước, vẻ đẹp khiến người ta choáng váng, khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Ảnh phản chiếu của bảy viên đá đỏ, dần dần hiện lên, giống như một bàn tay, lặng lẽ dập dềnh trong nước. Bích Dao ngấm kỹ vị trí rồi, từ từ thò tay phải, ấn lên đúng chỗ hình bàn tay. Bàn tay như ngọc của nàng xuyên qua làn nước dịu êm, hướng xuống dưới, ảnh phản chiếu mấy viên đá đỏ trong nước tan đi, mặt đầm ánh sóng lắt phất, nguồn sáng không rõ toả ra từ đâu, dịu dịu chiếu rọi gương mặt người con gái.

Đầm nước rất nông, Bích Dao mau chóng chạm được đến đáy, có một lớp sa thạch mỏng mảnh phủ bên trên, khi tay chạm đến, Bích Dao cảm thấy phía dưới có năm chỗ nhô hơi cao, khớp với năm đầu ngón tay của nàng. Nàng mừng rỡ, dùng tay gạt nhẹ, quả nhiên dưới lớp sa thạch, hiện ra năm viên đá nhỏ khảm vào đáy nước, lơ lơ hắt lên những tia sáng hồng hồng.

Bích Dao không cân nhắc nhiều, năm ngón ấn mạnh xuống, rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Không có động tĩnh gì hết.

Nét vui mừng trên gương mặt nàng hơi ngưng lại, thoáng nhìn Trương Tiểu Phàm vẫn đang đứng trên mặt đầm trong, rồi quay đi. Trương Tiểu Phàm định an ủi mấy câu đột nhiên nhận thấy Bích Dao như nghĩ ra điều gì, chăm chú nhìn mặt nước, tìm kiếm kỹ càng chỗ gần với ảnh chiếu của hai điểm đỏ khác, quả nhiên tìm thấy hai viên đá nhỏ, lần này nàng tựa hồ hơi hồi hộp, dè dặt thận trọng áp tay trái lên, sau đó, đồng thời ấn cả bảy viên đá xuống.

Trong một thoáng chốc, Trương Tiểu Phàm và Bích Dao cùng tưởng như lại thất bại lần nữa, trong sơn động một bầu tịch mịch, ngoài tiếng nước nhỏ tí tách không còn một âm thanh nào khác. Song, đúng sau thời khắc dằng dặc chờ đợi ấy, một tiếng động 'rắc rắc' inh tai mà nặng nề vang lên. Bích Dao và



Trương Tiểu Phàm cùng ngẩng nhìn, chỉ thấy sau rèm nước, vách đá vốn vững chắc, không hề hở lỏng lọt thỏm vào, tuy chậm nhưng cuối cùng cũng để lộ ra một cửa động mới.

Trương Tiểu Phàm ngậy người nhìn mặt động hé mở, trong lòng xao động pha chút sợ hãi, nhưng tận tâm tận, hình như gã cũng không chịu thừa nhận; gã còn rất dỗi tò mò. Bên trong căn cứ quan trọng của ma giáo tám trăm năm về trước, rốt cuộc là có những thứ gì?

Bích Dao chậm chậm tiến lại bờ, đứng bên cạnh gã, sóng mắt đong đưa, chum chim cười, Trương Tiểu Phàm nhìn nàng làn da trắng như tuyết, thanh lệ vô song, đôi má lóng lánh những hạt nước trong vắt chảy dài xuống, tim gã cũng sờ như bị giáng một đòn. Gã cũng người, không dám nhìn nữa, ngoảnh đầu đi khẽ nói: “Chúc mừng cô!”

Bích Dao dường như hơi ngậy người, ánh cười trong mắt khi nhìn gã vẫn tươi rói, giọng nói cũng tỏ ra dịu dàng hơn: “Đều nhờ người đã quan sát rất tỉ mỉ.”

Không hiểu tại sao mồm miệng Trương Tiểu Phàm thoát khô như rang, mặt nóng bừng, nhích sang bên một bước, vô tình cách xa người con gái một khoảng: “Vậy sao còn không vào mà xem đi?”

Bích Dao nhìn gã, đột nhiên mỉm cười: “Người hình như hơi sợ ta?”

Trương Tiểu Phàm liền lắc đầu quấy quậy: “Đâu có, đâu có...”

Bích Dao nhìn gã một lúc lâu, gật gù, nhưng trên mặt vẫn cười cười: “Vậy thì cùng vào đi?”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, do dự một chút rồi đáp: “Không, không được, đây là nơi chốn của ma giáo các người, hay là cô tự...”

Bích Dao hừ khê, hỏi: “Nếu trong đó có đường ra, lẽ nào người cũng không chịu vào?”

Tiểu Phàm ngẩn người, gãi gãi đầu: “Nói cũng đúng, vậy, vậy chúng ta cùng đi!”



Bích Dao mỉm cười, gạt đầu, rồi lội xuống đầm, đi xuyên qua rèm nước, tiến vào trong động. Trương Tiểu Phàm trù trù, cuối cùng cũng bước theo nàng.

Đây là một đường hầm sâu thẳm, vật phát sáng trên vách động yếu hơn so với bên ngoài, tuy cố gắng thì cũng có thể nhìn thấy đường, nhưng vẫn rất lờ mờ. Trương Tiểu Phàm và Bích Dao dò dẫm bước, cuối cùng sau tám trăm năm, lần đầu tiên đã có người tới đây, chẳng ai biết những lão quái vật lão già của Luyện Huyết đường năm xưa liệu có cài lại những chướng ngại đặc biệt gì hay không.

Mặt đường thì quá bằng phẳng, hoàn toàn không phát sinh sự cố, chỉ hiểm thông đạo này khúc khuỷu, vừa sâu vừa dài, lại dần dần chệch lên trên. Trương Tiểu Phàm thầm ước đoán chắc mình và Bích Dao lần này đã tới được trung tâm quả núi.

Gã còn đang trầm ngâm, Bích Dao đi phía trước đã đột nhiên ngưng bước, khe khẽ nói: "Tới rồi."

Trương Tiểu Phàm thót tim, nghểnh nhìn lên, chỉ thấy cuối đường hầm, có tia sáng rờ rờ chiếu lại, nơi đó lờ mờ hiện ra một căn thạch thất to. Hai người nhìn nhau, Bích Dao tiến lên trước, đi về hướng ấy.

Mỗi lúc một gần, hai người cũng đã nhìn rõ tình hình bên trong, cả căn thạch thất là một hình tròn, đường hầm chạy xuyên qua giữa, đầu kia của nó, lại có một thông đạo dẫn vào phía trong, xem ra đây chưa phải là điểm cuối. Bên trái thạch thất, đặt hai pho tượng khổng lồ bằng đá, một pho khuôn mặt hiền từ, đang mỉm cười, xiêm y bay bay, chạm khắc sống động như thật, hình dung tựa tựa Quan Âm bồ tát của Phật môn. Pho thứ hai hoàn toàn tương phản, bộ dạng hung ác, mặt đen sừng quỷ, tám tay bốn đầu, thậm chí bên khoé miệng còn chạm một dòng máu tươi chảy xuống, khiến người ta nhìn thấy không rét mà run.

Ngoài ra trước hai bức tượng này, còn kê một chiếc bàn đá, trên bàn đặt một lư hương, bên cạnh lư hương là mấy bao nển



thơm đều đã phủ bụi, có lẽ tám trăm năm nay chưa từng nhen khói. Mặt bên kia của thạch thất, chỉ có vài cái bồ đoàn¹ vút bừa trên sàn, không còn vật gì khác cả.

Trương Tiểu Phàm quan sát, đang ngạc nhiên, thì thấy Bích Dao có vẻ trịnh trọng, đi đến nhặt cái bồ đoàn, rũ bụi đất rồi đặt lên trước bàn đá và hai pho tượng, sau đó cầm lấy nến thơm, lôi hoả thạch trong bọc ra đánh lửa châm nến đặt vào lư hương, lại đi về trước bồ đoàn, mặt mày nghiêm trang quỳ xuống.

Trong thạch thất, chỉ thấy khói nhẹ lơ lững bay lên, Bích Dao rạp mình xuống đất.

Tiểu Phàm đứng sau lưng nàng, nghe giọng nàng lảng bâng trong căn phòng:

“U Minh Thánh mẫu, Thiên Sát Minh vương, đệ tử đời thứ bốn mươi ba của Thánh giáo là Bích Dao thành tâm bái kiến. Thánh giáo gặp nạn, suy vi đã lâu, tín đồ hết lòng, lớp lớp tiếp nối để chấn hưng Thánh giáo. Mong Thánh mẫu Minh vương rủ lòng thương xót, ban phúc cho con, gây dựng lại Thánh giáo, độ hoá chúng sinh, cùng bước lên cõi cực lạc trường sinh bất tử!”

Trương Tiểu Phàm bắn khoả, rồi lập tức hiểu ra: hai pho thần tượng này chắc là tà thần mà người trong ma giáo thờ cúng, bất giác cười nhạt ngoảnh đầu quay đi, không nhìn lại một lần nào nữa.

1. Vành bện bằng cỏ.

Chương 5

THIÊN THƯ

Bích Dao trình trọng hành lễ, vẽ mặt thành kính khấu đầu liền ba cái, rồi mới đứng dậy. Nhìn Trương Tiểu Phàm, thấy gã đang trông đi nơi khác, bất động đứng đó, nàng cau mày nhưng không nói gì, chỉ lạnh nhạt gọi: “Đi nào!”

Khi cùng nàng bước vào đường hầm, Tiểu Phàm đã nảy sinh chút thiện cảm thân thiết đối với nàng, nhưng lúc này trông thấy hai pho tượng tà thần, gã lập tức nhớ đến sự cách biệt về môn phái, nhớ lại sự dạy bảo của sư trưởng mình đã được nghe từ ngày ấu thơ. Trương Tiểu Phàm tự nhiên thấy lạnh nhạt, khẽ gật đầu đáp: “Được.”

Bích Dao nhìn gã, rồi đi sâu vào bên trong, Trương Tiểu Phàm theo sau. Lần này đi chưa được bao xa, lại tiến vào một nơi rộng rãi. Nhưng nơi đây không trang hoàng tu sửa như thạch thất bên ngoài, mà là một sơn động la liệt thạch nhũ, lổm chổm quái thạch. Thạch nhũ ở đây thiên kỳ bách quái, màu sắc cũng phong phú dị thường, trước mặt hai người, nơi cửa động dựng một tấm bia đá đồ sộ, bề mặt chạm mười chữ lớn rồng bay phượng múa:

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu!

Mười chữ lớn này, mỗi chữ xấp xỉ cao đến thắt lưng người,



nét bút cổ kính mà rắn giời, như long xà vẫy vùng, khí thế vươn cao tựa hồ muốn thét gào cùng trời xanh.

Trương Tiểu Phàm mới nhìn thoáng qua thì không thấy gì, nhưng quan sát kỹ, đầu óc chợt quay cuồng, bất giác lùi bật lại phía sau. Gã thâm kinh hãi, vội vã định thân, nhưng thấy những chữ đó vẫn y nguyên trên bia, dường vân cũng không suy suyển, chỉ có điều tỏa ra khí phách áp đảo người xem.

Trương Tiểu Phàm ngấm ngấm khiếp sợ, đảo mắt nhìn thấy Bích Dao đã bước vòng qua tấm bia lớn tiến vào sâu trong động, bèn vội vàng chạy theo. Quanh qua bia đá, liền thấy đằng sau nó, nơi đâu cũng có những thạch nhũ hình thù kỳ quái, hai người vòng vào một hồi trong rừng đá, Bích Dao đang đi phía trước đột ngột dừng lại, la lên thất thanh.

Hầu như cùng một lúc, Trương Tiểu Phàm bỗng nhận thấy thanh Thiêu Hoả côn - gã đang dùng để cố định tay gãy - cũng thành linh nổi lên những tia sáng kỳ dị, đặc biệt là hạt châu phía đầu gãy, phát sáng xanh rực hơn hẳn bình thường, nhưng lần này lại rất nhu hoà, tựa như tái ngộ bạn bè hay người quen cũ sau nhiều năm xa cách, vương vấn nỗi nhớ nhung quyến luyến bất tận.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên tiến lên nhìn sang phía bên cạnh Bích Dao, lập tức trông thấy cảnh tượng kinh hãi: tận cùng trong động là một bức tường đá sáng nhẵn, hai bên tường đá chia ra hai ngách hẻm, dẫn đi đâu không biết, nhưng dưới chân tường này, có một bệ phẳng bằng đá xanh, trên đặt một bộ xương người, dáng ngồi rất ngay ngắn, lặng lẽ an toạ ở đó.

Hạt châu trên Thiêu Hoả côn hướng về phía bộ xương, trỗi lên một làn ánh sáng xanh êm dịu.

Bích Dao đứng trước, không chú ý đến vẻ mặt kỳ lạ của Trương Tiểu Phàm và màn biến hoá của Thiêu Hoả côn trên tay gã, sự kinh hãi ban đầu qua đi, nàng mau chóng trấn tĩnh lại. Dù sao cũng là người trong ma giáo, đâu có thể sợ hãi một bộ



xương khô? Bích Dao lập tức đi lên phía trước quan sát kỹ càng, nhưng chẳng nhận thấy gì khác lạ, nàng quay đầu lại cười với Trương Tiểu Phàm: “Không chừng vị này là Hắc Tâm lão quý uy chấn thiên hạ tám trăm năm về trước đây mà!”

Trương Tiểu Phàm tất nhiên không có thiện cảm với người trong ma giáo, gã hừ khế, nói: “Chúng ta nên mau tìm xem có lối ra không?”

Bích Dao nhìn gã, bĩu môi: “Muốn tìm người tự đi tìm đi!”

Trương Tiểu Phàm ngậy người, cảm thấy hơi sượng sùng, gã khịt mũi, quay mình đi theo ngách hầm bên trái. Mới được mấy bước, gã đã thâm lắc đầu tự hỏi tại sao mình không thể tự chủ được trước cô gái ma giáo này, hễ bị khiêu khích là phản ứng hùng hổ như vậy? Chắc lúc này ả đang trông theo, mỉa mai cười nhạo ta...

Nhưng nghĩ vậy thôi, đã bước chân đi không thể quay lại; đi được mấy bước, đằng sau vẫn không có động tĩnh gì, xem ra Bích Dao không đi theo. Trương Tiểu Phàm không hiểu sao bỗng thấy lòng hụt hẫng, nhưng lập tức tự rửa mình “chẳng ra gì”, rồi lấy lại tinh thần, thận trọng đi vào sâu trong đường hầm.

Đường hầm đang đi này cũng tương tự với con đường bên ngoài đưa chân gã đến, nhưng âm u, hun hút và tịch mịch hơn nhiều. Nhìn thật sâu vào bên trong, chỉ thấy một màn hôn ám, con đường có vẻ cũng khá dài, quả thực không nghĩ ra năm xưa người trong Luyện Huyết đường của ma giáo tại sao có thể kiến tạo được một công trình to lớn thế này.

Cứ đi như thế một lúc, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhận ra đằng trước dần dần sáng hơn, trong lòng cảm thấy sốt sắng, gã rảo bước chân chạy về phía trước, thấy khoảng cuối con đường toả ra những tia sáng nhu hoà nổi bật trong bóng tối u ám, như một bàn tay ve vuốt dịu dàng, mê hoặc nhân gian.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, bước vào trong vầng ánh sáng.



Bích Dao nhìn theo bóng Trương Tiểu Phàm khuất dần phía ngạch hẻm, ngậy ra một lát, sắc mặt sa sầm. Phụ thân là nhân vật quyền cao chức trọng trong ma giáo, từ nhỏ nàng đã được nuông chiều như công chúa, chưa từng có ai to gan dám chống trả với nàng. Chẳng ngờ hôm nay ở nơi tuyệt địa này, lại gặp phải một gã tuổi thì nhỏ mà ngạo khí thì lớn, nàng không giận dữ sao được?

Kể ra thì, hồi trên Thanh Vân sơn, Trương Tiểu Phàm cũng là một thiếu niên hiền hoà, thế mà nay ở cùng Bích Dao thì cứ hục hặc với nhau suốt; ngoài sự ngăn cách về môn phái, thì còn vì lẽ gì khác, e chính gã cũng không nói cho mình bạch được.

Những chuyện này Bích Dao tất nhiên là không biết, nhưng thấy rõ Trương Tiểu Phàm năm lần bảy lượt khúc mắc với mình, nàng hết sức khó chịu. Nhưng trước mắt cả hai đều đang lâm vào tuyệt địa, cũng không tiện ra tay giáo huấn gã, đành hừ một tiếng, ghi khắc vào lòng. Nhưng muốn nàng phải nén chịu đi theo gã ư, thì quyết không thể. Lúc này nàng hầu như không cân nhắc gì, dứt khoát xoay mình đi về ngạch hẻm phía bên tay phải.

Được mấy bước, Bích Dao cảm thấy lối đi tương tự với thông đạo bên ngoài, nhưng vật phát sáng trên tường ít hơn, nên không gian có phần u tối. Cũng may đường không dài lắm, Bích Dao rất nhanh tìm đến được cuối đường, lại tiến vào một thạch thất khác.

Thạch thất rộng rãi vừa phải, một bên sắp đầy giá kê, một bên chất đống nhiều đồ phế tạp, phần lớn là khí cụ bằng sắt, như đao, kiếm, thương, đại bộ phận đã khuyết hỏng tàn tạ. Tương đối nổi bật là một cây búa quăng bừa lên trên cùng, toàn bộ đã rỉ sét, khá lớn, còn nguyên vẹn, trông cả cây hình như đúc bằng sắt.

Bích Dao quan sát một lúc, chẳng thấy thú vị gì, nàng đi đến bên giá đồ nhìn lướt qua, khuôn mặt lộ nét mừng rỡ, nhưng



không lâu bắt giặc lại đổi ra thất vọng. Trên giá từng ngăn từng ngăn đặt những miếng nhãn ghi chữ đã mờ từ lâu; có một số chữ chú ý thì đọc được, nhưng cũng chẳng khiến người ta kinh ngạc, toàn những cái tên đại loại như ‘Ngũ Nhạc thần kích’, ‘Quan Nguyệt tác’, ‘Li Nhân chuy’...¹

Bích Dao trưởng thành trong ma giáo, phụ thân là một bậc kỳ tài thông kim bác cổ, nên nàng có kiến thức sâu, tất nhiên biết đây là những pháp khí mật bảo thượng đẳng được truyền tụng trong ma giáo, sao lại không vui mừng? Đáng tiếc trên loạt giá này, phần lớn đều chỉ ghi nhãn chứ không còn vật thật, uổng công hoan hỉ từ nãy đến giờ.

Nàng thở dài, nhưng vẫn kiên nhẫn thử vận may, xem kỹ từng giá một, chỗ nào cũng trống không. Nhưng có lẽ trời đã không phụ người có tâm: ở chiếc ngăn cuối cùng dun dũi nàng phát hiện ra một cái hộp sắt nhỏ, nhưng không có nhãn, nên chẳng biết bên trong chứa vật gì.

Bích Dao mừng rỡ, khẽ giơ tay lấy cái hộp, thấy nặng nặng, nàng lắc khẽ, nhưng không nghe phát ra âm thanh nào. Bích Dao thoáng trầm ngâm, rồi đặt cái hộp sắt xuống đất, hít thở thật sâu, chăm chú để phòng, tay phải khẽ phát, lập tức cả thạch thất bùng bùng bạch quang, một đoá hoa như ngọc đột ngột hiện ra giữa không trung, u hương dịu dịu lan toả.

Bích Dao sắc mặt nghiêm trang, tay phải lật chuyển, đoá hoa nhỏ lơ lửng trong không ấy liên rục sáng, bay đến phía trên cái hộp, phủ trùm lấy nó bằng luồng ánh sáng trắng lóa. Sau đó, Bích Dao mới thận trọng thò tay mở. Vừa ấn lên nắp, nàng đã cảm thấy cái hộp hình như không khoá, bèn cau mày, vẻ cảnh giác trong mắt càng thêm rõ rệt, rồi nghiêng răng, mở tung nắp hộp sắt ra.

1. Kích thần Ngũ Nhạc, thờng Quan Nguyệt, dùi Li Nhân (tên binh khí).



Chỉ nghe một tiếng ‘cách’ khê, còn chưa nhìn rõ trong hộp là vật gì, một luồng khói đen đã trào lên. Bích Dao sắc mặt đại biến, ngã mình lui về sau; đoá hoa trắng nhỏ phía trên hộp sắt tức thời rơi xuống, hắc khí lập tức bị bạch quang chụp kín, mấy lần quẫy động nhưng không thoát ra được. lát sau, khí đen dần dần co lại, đoá hoa trắng như ngọc dần dần ngả đen, thì ra nó đã hút lấy luồng hắc khí đó.

Mãi cho đến khi luồng khí đen hoàn toàn tiêu tán, Bích Dao vẫn đợi thêm một lúc rồi mới bước tới chăm chú quan sát đoá hoa nhỏ của mình. Phụ thân đã mất bao tâm huyết để chế luyện riêng cho nàng pháp bảo ‘Thương Tâm kỳ hoa’ này, giờ đây cánh trắng như bạch ngọc đã hoàn toàn ngả màu đen tím, trông phảng phất mấy phần hung tợn.

Bích Dao mặt biến sắc khê thốt lên: “Cổ Thi độc! Hắc Tâm lão quỷ đúng là kẻ hiểm ác, dám luyện ra thứ này!”

Nàng vừa nguyên rửa vị tiền bối Hắc Tâm Lão Nhân của ma giáo, vừa đưa mắt kiểm tra hộp sắt.

Bên trong rất đơn giản, lòng hộp bé xíu chỉ chứa một cái chuông nhỏ màu vàng kim, nguyên vẹn như mới.

Bích Dao sững sờ, không ngờ cái hộp phải rắc thứ kịch độc hiểm thấy như ‘Cổ Thi độc’ chỉ nhằm bảo quản một cái chuông con con thế này, nàng sấm soi tứ phía, cũng không thấy có gì lạ cả, trầm ngâm giây lát, rồi chậm chậm đưa tay ra cầm chuông lên.

‘Kinh coong.’

Một âm thanh giòn tan, như vang vọng trong trái tim, bỗng rung lên giữa thạch thất bí mật đã yên ắng suốt tám trăm năm ấy.

Bích Dao gơ cái chuông xem, thấy con lắc của nó rất tinh xảo và tỉ mỉ, có sợi dây thép mỏng manh luồn qua thân chuông, nàng khê kéo, con lắc bèn va vào thành chuông, lại một lần nữa phát ra âm thanh:



‘Kính... kính coong.’

Bích Dao ngấm nhìn, do tâm tính thiếu nữ, nàng mau chóng sinh niềm thích thú, nổi thất vọng vừa rồi cũng theo đó vợi bớt đi. Nàng lập tức xem xét thật kỹ, đích thực không có gì cổ quái, chỉ là một cái chuông bình thường chế tác rất khéo mà thôi. Nhưng được Hắc Tâm Lão Nhân cất giữ cẩn mật và thận trọng như thế, cái chuông này hẳn phải có chỗ đặc biệt, đợi ra được bên ngoài rồi sẽ đi hỏi cha xem.

Bích Dao nghĩ vậy, rồi bình tĩnh lại, nhìn cái chuông nhỏ, nàng càng thích chí, bèn cài nó vào thắt lưng. Khi nàng di chuyển, cái chuông phát ra một tràng lanh canh trong trẻo, nghe rất vui tai, Bích Dao lấy làm đắc ý, gật gù mãi.

Sau đó, nàng tỉ mỉ lục soát thêm một lượt khắp gian thạch thất, nhưng không thu hoạch được gì, thậm chí cả đồng phế vật nàng cũng kiểm tra lại, vẫn không thấy gì đáng chú ý, còn lối ra thì lại càng không thấy. Xong xuôi, Bích Dao chầm chậm đứng dậy, đã đến lúc phải đi xem tình hình bên gã gốc kia ra sao.

Sắp rời khỏi thạch thất, nàng ngoái đầu nhìn lướt lần cuối, cảnh tượng vẫn lộn xộn như cũ, đồng phế vật sau khi bị lục lợi, càng thêm lộn xộn, các loại binh khí vứt vung vãi, cây búa lớn cũng bị ném bừa ra một góc tường.

Rồi nàng ra khỏi gian thạch thất.

Ngách hầm bên tay trái nơi Trương Tiểu Phàm vừa tiến vào, dài hơn rất nhiều so với con đường bên tay phải của Bích Dao. Bích Dao đi một lúc lâu mới trông thấy tia sáng loé lên, nhưng vẫn không nhìn rõ bên trong. Chẳng hề có chút động tĩnh gì, lòng nàng thoáng một nỗi lo sợ, nơi đây những đồ vật cổ quái tàn nhẫn của ma giáo rất nhiều, quái dị khó lường, liệu có phải...

Nàng tự nhiên rào bước tiến vào trong thạch thất, chăm chú tìm, lúc này mới bình tâm trở lại, thấy Trương Tiểu Phàm đang đứng nhìn lên vách đá, ngây người.



Bích Dao thở phào, rồi cẩn thận quan sát xung quanh, chỉ thấy gian bên này lớn hơn nơi ban nãy nàng vào rất nhiều, nhưng trống trải, chẳng có vật gì. Trên những vách đá cứng rắn, thì lại khắc chi chít nhiều văn tự; Trương Tiểu Phàm hiện đang cau mày căng thẳng đọc những văn tự ấy.

Bích Dao nhíu mày đi tới nhìn xem, nàng bỗng mừng rỡ, đầu bản đá khắc có hai chữ rất lớn:

Thiên Thư!¹

“Thiên Thư, đây là Thiên Thư!” Bích Dao không kìm được kêu lên.

Trương Tiểu Phàm giật mình, giờ mới nhận ra Bích Dao đã đến bên, nhưng sự chú ý của gã lại tựa hồ tập trung vào lời nàng nói: “Thiên Thư? Cô biết Thiên Thư này là cái gì à?”

Bích Dao lườm gã: “Ta sao lại không? ‘Thiên Thư’ này là kinh điển của Thánh giáo chúng ta, tương truyền từ xưa tới nay tất cả những đại pháp thần thông của đệ tử Thánh giáo, đều lĩnh hội từ trong Thiên Thư này mà ra.”

Trương Tiểu Phàm rung mình, lộ vẻ bối rối, ngoảnh đầu nhìn lên bản đá khắc trên vách, một lúc lâu, mới lẩm bẩm: “Không, không thể nào!”

Bích Dao sa sầm: “Đây là kinh điển của Thánh giáo, là tuyệt mật của đạo chúng ta, người nói chúng ta là tà ma ngoại đạo kia mà, sao lại còn muốn xem lên?”

Trương Tiểu Phàm tựa hồ nghe mà không hiểu, trong mắt chỉ tràn ngập những văn tự khắc trên vách đá đó:

“Thiên Thư – Đệ nhất quyền

Thiên địa tạo hóa khi còn hỗn độn, tối tăm, chưa có sự phân biệt; mặt trời mặt trăng chưa tỏa sáng, trời đất là một, khi nó biến đổi thì trong-đục mới thể hiện rõ.

Trời đất sở dĩ bền lâu là vì chúng không tự sinh ra, vì vậy

1. Sách Trời.



mới trường cửu. Muôn vật trong trời đất đều có hình tướng của nó, chúng sinh mê muội, hiểu lầm hình tướng, nhân tướng, chúng sinh tướng, thọ giả tướng, tưởng rằng vì có các hình tướng, tâm nảy sinh ra tam độc, tam cụ, tam khủng; họ không thể nào tồn tại lâu dài được là vì thế.

Thiên không có hình tướng, đạo vốn không có tên gọi, nên mới nói vô ngã, vô nhân, vô chúng sinh, vô thọ giả (kẻ sống lâu), tức là sáng suốt vậy. Hãy giữ vững đạo trung chính, tự tính trong bản thể, coi thiên địa là gốc là tâm.

Cho nên mới nói khi động khi dừng, ấy là cái tâm của trời đất.

Vì thế nó không phải là thực, cũng không phải là hư.

Vì thế thiên địa cứ tồn tại tự nhiên, không làm gì cũng không tạo tác gì hết.

Cho nên vạn vật không đều luôn tồn tại, cũng tức là không cần phải tồn tại đủ cả!"...¹

Bích Dao hừ khê, toan nổi giận, nhưng chợt nghĩ ra điều gì,

1. Đoạn này tác giả tham khảo từ : Đạo Đức Kinh, Kim Cương Kinh, Đàn Kinh, Tấn thư – Kỷ chiêm truyện, Chu Dịch Phúc Quái Thoán Truyện Chú...

(Nguyên văn Hán cổ): Phù thiên địa tạo hóa, cái vị hỗn độn chi thời, mông muội vị phân, nhật nguyệt hàm kì huy, thiên địa hỗn kì thể, khuếch nhiên kì biến, thanh trọc nãi trần.

Thiên địa sở dĩ năng trường thả cửu giả, dĩ kì bất tự sanh, cố năng trường cửu. Nhiên thiên địa vạn vật, giai hữu kì tướng, chúng sanh trầm mê, hoặc vu ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, dĩ vì chúng tướng cố, tâm sanh tam độc tam cụ tam khủng bố, bất khả cửu hĩ.

Thiên tượng vô hình, đạo bao vô danh, thị cố thuyết vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả, tức đạt quang minh. Trì nhất chánh đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ bốn vị tâm giả dã.

Cố động tức địa trung, nãi thiên địa chi tâm kiến dã.

Cố vô thật vô hư dã.

Cố thiên địa nhậm tự nhiên, vô vi vô tạo dã.

Cố vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai!"



nàng im lặng, cùng ngược nhìn lên tường. Mới nhìn qua mấy câu đã cảm thấy đầu óc rối loạn, chợt sinh lòng khâm phục Trương Tiểu Phàm, văn tự rắc rối như thế mà gã cũng đọc vào được! Nhưng vừa quay sang nhìn, nàng bỗng kinh ngạc, thấy khuôn mặt gã đầy vẻ luống cuống khổ sở, thân hình run rẩy, cảm giác quái dị không sao tả hết.

Quả thực, đối là bất kỳ người nào khác trên thế gian, chắc cũng không có tâm trạng kích động như Trương Tiểu Phàm lúc này. Đoạn văn tự khái luận trong cuốn 'Thiên Thư' được coi là kinh điển của ma giáo này, đối với Trương Tiểu Phàm chữ nào chữ nấy như dao đâm thẳng vào trái tim gã; thậm chí so với tâm trạng hồi nhỏ, khi phát hiện ra pháp môn tu chân đạo gia của Thanh Vân môn và pháp môn tu tập 'Đại Phạm Bát Nhã' của Phật môn mà Phổ Trí truyền cho gã hoàn toàn tương phản. Sự kích động lúc này còn lớn gấp trăm lần.

Nhìn những văn tự ấy, gã sững sốt nhận ra đạo pháp tu chân của hai nhà Đạo, Phật mà từ nhỏ gã vẫn âm thầm cho rằng trái ngược, thì ở đây lại có vẻ như cùng lần về một đích. Cứ cho là như vậy, thì dầu thất kinh, Trương Tiểu Phàm cũng vẫn có thể chấp nhận được, nhưng xem tiếp xuống dưới, sắc mặt gã dần dần trắng bệch, chỉ vì từ cuốn 'Thiên Thư' vẫn rao lên là kinh điển của ma giáo này, gã đã phát hiện được một bí mật to lớn:

Những dị pháp thần thông của bọn người trong ma giáo, cục đoạn đặc dị, nhưng căn bản của nó đều nằm trong cuốn 'Thiên thư'. Đạo gia chú trọng thân mình chế ngự tự nhiên tạo hoá, Phật môn chú trọng giác ngộ bản tính; mà Thiên thư thì hình như đề cập đến mọi mặt, có tư tưởng Đạo gia, lại có cả đại pháp Phật môn.

Nếu là một người khác, ví dụ như Bích Dao, đọc những văn tự này tất nhiên không có suy nghĩ gì, luôn cho rằng đây là đại thần thông mà sư tổ mình để lại; nhưng với Trương Tiểu Phàm,



người duy nhất trên thế gian thông hiểu chân pháp của hai nhà Đạo, Phật, thì chuyện này thực là đáng sợ.

Một suy nghĩ chưa từng có, không sao xua tan được cứ luẩn quẩn trong óc gã.

Rốt cục cái gì mới là đúng?

Theo bản năng, gã đọc tiếp, mặt mày trắng bệch, tinh thần kích động ghê gớm, lẫn quất niềm khao khát hiểu kỳ cuồng nhiệt và quái dị, lơ mơ cảm thấy một bí mật lớn đang ở ngay trước mắt mình, nhưng thủy chung không chạm vào được. Nhìn đã không thấy, gã càng bị thu hút chạy theo cái đích đó.

Nhưng lòng gã cũng có đôi chút sợ hãi, làm như vậy là có nên chăng?

Bích Dao quan sát Trương Tiểu Phàm rất lâu, thấy gã vẫn chăm chú xem bản đá khắc trên vách, nét mặt lạ lùng tựa hồ hoàn toàn quên bằng năng đang đứng ngay cạnh, lòng cô trào lên một cơn giận dữ vô cớ, hừ một tiếng, nhưng Trương Tiểu Phàm nghe mà không hay, chẳng có động tĩnh gì cả.

Bích Dao cong môi nổi giận, nhưng không hiểu sao không muốn chinh cho gã một trận, nàng hăm hăm quay mình chạy ra, lúc đi còn cố ý dẫm chân bình bịch, rất tức vì gã ngốc ấy chẳng mấy may phản ứng.

Nàng dùng dùng đi ra, trở về sơn động thạch nhũ, chợt thấy chán ngấy bộ xương khô kia. Ngẫm kỹ thì cũng chẳng sao, nhưng trông gã sao mà ngứa mắt! Càng nghĩ càng giận, lại thấy trên tay, đoá 'Thương Tâm hoa' vốn xinh đẹp lúc này chỉ là một phiến màu đen kịt, tức thời trút giận lên đầu Hắc Tâm Lão Nhân. Nàng trở vào bộ xương mắng: "Lão quỷ chết giẫm nhà người, chết đã tám trăm năm rồi còn hại người hại mình, hại bông ngọc hoa của ta biến thành... biến thành..."

Chưa dứt câu, cơn can hoả của Bích Dao bùng nổ, nàng không nói nữa, phất tụ bào, 'Thương Tâm hoa' bay ra lượn một vòng quanh bộ xương khô, lát sau, chỉ nghe thấy những tiếng



xương gãy vỡ dính tai nhức óc, vang lên 'rắc rắc', bộ xương khô đó sụp xuống tan tành.

Sau khi xuất thủ, cơn giận dữ của Bích Dao mới dịu lại, trong lòng bất giác có chút hối hận, không biết vì sao mình lại giận dữ thế, nhưng vừa đưa mắt nhìn, bỗng nhiên kinh ngạc, vách tường đá lúc này bị bộ xương che khuất giờ chợt hiện ra mấy hàng chữ, nàng vội vàng tiến đến xem kỹ, chỉ thấy trên tường viết bốn hàng chữ:

*Tiếng chuông ghen, bách hoa tàn
Kìa ai mòn mỏi tóc càng bạc thêm
Nặng tình, đời khổ triển miên
Si tình nên khổ vì duyên hững hờ.¹*

*Hoa tàn giục tiếng chuông sầu
Bóng ai mòn mỏi tóc màu sương phơi
Thâm tình chuốc khổ một đời
Vô tình gieo khổ cho người tình si.*

1. Nguyên văn: Linh dương yết, bách hoa điêu; Nhân ảnh tiệp sầu mấn như sương. Thâm tình khổ, nhất sinh khổ
Si tình chỉ vị vô tình khổ. (Dịch thơ: Hoàng Trang Hải).

Chương 6

KIM LINH¹

Bích Dao sững sờ rồi nhìn thật kỹ một lượt, thấy bốn hàng chữ này lực và thể tương đối nhỏ nhẹ, khác xa với nét chữ khắc trên Thiên thư trong thạch thất, chắc là do người khác viết. Mà ý tứ trong đó, tựa như giọng điệu ai oán của một người con gái si tình, nhưng tại sao lại xuất hiện trong 'Tích Huyết động' một nơi trọng địa của ma giáo, thật là kỳ lạ!

Nàng trầm tư một lúc lâu, nhưng vẫn không tìm được lời giải, bèn lắc đầu; đang định thôi không nghĩ nữa, chẳng ngờ vừa quay mình, liền đụng ngay phải Trương Tiểu Phàm không biết tự lúc nào đã lặng lẽ ra khỏi thạch thất, đứng sau lưng nàng; thân sắc gã rất cổ quái, như đau đớn lại như kinh ngạc, thậm chí có phần bối rối, mặt mũi nhăn nhó, cơ bắp hơi co, trông hơi đáng sợ.

Bích Dao giật mình buột miệng kêu 'á' một tiếng, lùi lại sau. Chiếc chuông nhỏ tinh xảo khe khẽ lắc bên eo lưng nàng, phát ra những tiếng 'kình coong' giòn giã vui tai, vang vọng trong sơn động.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng chuông, bỗng giật mình, đột nhiên sực tỉnh, sắc mặt cũng dần dần điều hoà lại, nhưng

1. Chuông vàng.



thay vào vẻ cổ quái là nổi nghi hoặc mơ hồ. Vừa rồi gã đứng trong thạch thất trần trở suy nghĩ về bản khắc đá 'Thiên thư', đột nhiên thanh Thiêu Hoả còn bên cánh tay như choàng tỉnh, không chỉ sáng lên, mà cảm giác lạnh tê trong nháy mắt cũng dâng khắp toàn thân; sau đó, gã chạy ra, mãi cho đến khi trông thấy đồng xương khô vụn vỡ.

Trương Tiểu Phàm nhìn xuống Thiêu Hoả còn quẩn bên tay trái, thấy nó vẫn phát sáng, trỗi lên luồng thanh quang nhàn nhạt, hướng về đồng xương khô đã bị đập cho gãy nát, tựa hồ thương xót cho cố nhân.

Trương Tiểu Phàm không hiểu vì sao mình đột nhiên có ý nghĩ ấy, nhưng nhìn bộ xương khô, thâm tâm gã cũng man mác thương cảm. Tuy biết rõ người chết này nhất định là nhân vật quan trọng trong Luyện Huyết đường của ma giáo, không chừng lại chính là Hắc Tâm Lão Nhân như Bích Dao đã nói, nhưng gã vẫn có cảm giác gần gũi với nó.

Ánh sáng của Thiêu Hoả còn từ từ nhạt đi, trở lại màu đen khó coi, bất động. Trương Tiểu Phàm cứ chăm chăm nhìn bộ xương, sau đó dưới cặp mắt chăm chú của Bích Dao, gã chậm chậm bước lên.

Bích Dao hừ một tiếng rồi đến chắn trước mặt gã, lạnh lùng nói: "Tuy ta không có thiện cảm với Hắc Tâm lão quỷ, mà hệ phái cũng khác nhau, nhưng chúng ta đều là đệ tử của Thánh giáo, đều đã thề trước U Minh Thánh mẫu và Thiên Sát Minh vương, nếu người định rẻ rúng pháp thân của ông ấy, ta quyết không chấp nhận."

Trương Tiểu Phàm liếc mắt nhìn, buột miệng trả lời: "Ông ta tan xương rã cốt thể kia, chắc là do cô ban tặng?"

Bích Dao đỏ mặt, nhưng giọng vẫn không hề khoan nhượng, nàng kiên quyết: "Ta tất nhiên sẽ sám hối trước Thánh mẫu và Minh vương, nhưng quyết không cho phép người vô lễ!"



Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, đột nhiên nói: “Ta không có ý đó.”

Bích Dao ngây người, thấy gã dáng điệu hiền hoà, hoàn toàn không có vẻ thù hận; thiếu niên đệ tử Thanh Vân môn này thật khác xa mấy kẻ nhân sĩ chính đạo nàng từng gặp trước đây, toàn nói những câu nhân nghĩa đạo đức. Còn đang do dự, đã thấy Trương Tiểu Phàm bước vòng qua bên cạnh, nàng chân chừ giầy lát, rồi nhìn theo.

Trương Tiểu Phàm đi đến trước đồng xương. Vì trải nhiều năm tháng, trên bộ xương trắng hếu đã lập loè ánh xanh lục lờ mờ, vừa rồi Bích Dao ra tay quá nặng, xương cốt từ phần ngực trở xuống đều vỡ vụn cả, chỉ còn phần đầu là nguyên vẹn, nằm trên cùng những mẫu xương khác, hai hốc mắt trống rỗng, ngó thẳng vào Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm rung mình, mang máng cảm thấy trong con mắt đó hình như có ẩn chứa hỗn phách đang chầm chầm nhìn gã. Nhưng gã vẫn bước lên, chầm chậm đưa tay xếp lại đồng xương lộn xộn; hơi lạnh từ những mẫu xương truyền sang, nhưng không có vẻ đe dọa hay đáng sợ.

Cứ như một người bạn cũ lâu năm!

Thắm sâu trong lòng Trương Tiểu Phàm có cảm giác thổ phào nhẹ nhõm, tâm trạng như được giải thoát bởi đã làm việc nên làm tuy kỳ lạ nhưng đúng là có cảm giác như vậy. Gã thầm nghĩ: Thiêu Hoả còn quả thực quá cổ quái, lần này còn sống trở về, nhất định phải đi hỏi sư phụ mới được.

Gã làm xong việc, đang định đứng thẳng dậy, thì đúng lúc đó bỗng liếc thấy ở nơi bộ xương ngồi lúc nãy, do gã gom xương lại, lộ ra dấu vết của mấy con chữ, không nén được bèn kêu ‘Ồ’.

Bích Dao đứng một bên vốn đứng dưng nhìn Trương Tiểu Phàm làm những việc kỳ quái ấy, đột nhiên nghe tiếng gã kêu như phát hiện được điều gì, lòng hiếu kỳ nổi lên, nàng liền chạy đến nhìn xem, chỉ thấy nơi đó cũng khắc mấy hàng chữ:



*Lòng ta khổ, buồn nhớ nhung
Hồi chẳng kịp nữa khó cùng bên nhau
Chuông reo, Phệ Huyết nhằm sao
Một đời vẫn...¹*

Đến câu thứ tư, nét chữ dường như càng uể oải, đặc biệt là đến chữ thứ ba 'vẫn', càng xiêu vẹo, cơ hồ không nhận rõ, cuối cùng chỉ như một nét đưa qua, rồi chấm dứt ở đấy. Xem ra, đến đây người viết cũng không còn sức để tiếp tục nữa.

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao cùng lặng lẽ một lúc lâu, cả hai đều mang máng cảm thấy lẩn giữa những hàng chữ này, chắc là một đoạn tình sử thương tâm, người con gái đau lòng, người đàn ông dang dở cũng hối hận mãi mãi.

Trương Tiểu Phàm thần thờ, tuy chưa từng gặp người tình lữ không quen này, nhưng chẳng hiểu tại sao trăm năm ngàn năm sau gặp được dấu tích không biết có thể coi là tuyệt bút của y hay không, gã vẫn cảm thấy cõi lòng sâu náo. Đứng bên cạnh, Bích Dao chau mày, mắt nhìn thẳng vào mấy hàng chữ ấy, miệng lẩm nhẩm: "Chuông reo-Phệ Huyết nhằm sao... Chuông reo? Kim Linh? À, đúng rồi, tức là Kim Linh!"

Nàng dường như nghĩ ra điều gì, hò reo một hồi, mừng rỡ. Trương Tiểu Phàm giật mình, ngạc nhiên hỏi: "Kim Linh thì sao?"

Bích Dao vô cùng háo hức, khuôn mặt tươi rói: "Chính là 'Kim Linh phu nhân' đó! Người biết không?"

Trương Tiểu Phàm băng khuâng lắc đầu, Bích Dao hứ một tiếng, nhìn gã rồi cười: "Kim Linh phu nhân chính là đại nhân

1. Nguyên văn: Phương tâm khổ, nhân hồi cố; Hồi bất cập, nan tương xứ; Kim Linh thanh thủy Phệ Huyết ngộ; Nhất sinh tổng...
(Dịch thơ: Hoàng Trang Hải)



vật trong Thánh giáo chúng ta ngàn năm về trước! Nghe nói Người thông minh tuyệt đỉnh, đạo hạnh tinh thâm, linh hội được rất nhiều từ bộ Thiên thư kinh điển của Thánh giáo, rồi sáng lập ra hệ phái ‘Hợp Hoan’, đứng hàng đầu trong giới nữ của Thánh giáo chúng ta!”

Trương Tiểu Phàm mất hứng, vừa nghe Kim Linh phụ nhân là một nhân vật ma giáo lợi hại nghìn năm về trước, lại sáng lập ra hệ phái ‘Hợp Hoan’ nào đó, là biết ngay bà lão già ấy không phải loại tử tế gì, nhưng Bích Dao thì tỏ ra vô cùng sùng bái.

Trương Tiểu Phàm khịt mũi không bắt chuyện, quay mình sắp xếp lại đồng xương lộn xộn vì bối ra để xem chữ, trong lòng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái: có lẽ người là một kẻ si tình, chết vì nữ nhân cũng nên?

Người chết đương nhiên không để ý gì đến gã, nhưng Tiểu Phàm cứ nghĩ ngợi lan man, bỗng dưng cảm thấy có phần gần gũi với bộ xương khô đó.

Bích Dao hí hửng một lúc lâu, lẩm nhẩm: “Không ngờ Kim Linh phụ nhân lại có tình ý với Hắc Tâm lão quỷ chết toi này, hừ, nhất định là lão quỷ phụ bạc, vô tình, đáng bị sét đánh! Chết đi thì hơn!”

“Chỉ nói bừa!” Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh đột nhiên la lên.

Bích Dao chững lại, không thốt được một tiếng nào, lâu lắm mới phản ứng lại, nàng trừng mắt nhìn hán thật lâu, rồi lạ lùng hỏi: “Người nói gì?”

Trương Tiểu Phàm vừa buột miệng, lập tức nhận ra mình đã sai. Gã là một người thuộc chính đạo, lại vô cớ lên tiếng biện hộ cho một hung nhân ma giáo là kẻ cùng hung cực ác tám trăm năm về trước; nếu chuyện này truyền đến tai các bậc sư trưởng của Thanh Vân môn, chắc sẽ bị phạt rất nặng. Nhưng



lúc đó, chỉ do xúc động mà lỡ lời, nên khi bị Bích Dao hỏi vặn, thì lúng túng không biết đáp lại thế nào cả.

Bích Dao lạ lùng nhìn gã, đột nhiên nghĩ tới chuyện khác, nên tạm gác Trương Tiểu Phàm lại, cầm lấy cái chuông vàng đeo bên hông lên, xúc động hồi lâu, rồi cười lớn: “Ha! Đây chẳng phải là ‘Hợp Hoan linh’ của Kim Linh phu nhân hay sao?” Vừa nói vừa vội dốc ngược chiếc chuông vàng lên, chăm chú tìm kiếm, quả nhiên nhìn thấy ba chữ rất nhỏ bên trong vách chuông.

Chuông Hợp Hoan!

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao hớn hở, chỉ thiếu nước cười đến quên hết cả mọi chuyện, đủ biết nàng vừa tình cờ nhặt được một pháp bảo rất lợi hại, gã thấy khó chịu, lạnh lùng hỏi: “Cô tìm thấy đường ra chưa?”

Bích Dao lúc này chỉ mải mê với cái chuông nhỏ trước mặt, buột miệng đáp: “Chưa!”

Trương Tiểu Phàm quay ngoắt đầu đi, lạnh nhạt nói: “Thế thì cô ôm cái chuông vàng đó mà chết trong sơn động này cho xong đi!”

Bích Dao ngây người, nghĩ quả đúng là như vậy: hiện giờ điều quan trọng nhất là trước tiên phải tìm đường thoát khỏi nơi đây, vội hỏi: “Người tìm được chưa?”

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ lắc đầu, hai người thoáng nhìn nhau, Bích Dao thôi cười, nghiêm trang nói: “Vậy chúng ta hãy tìm đường đi!”

Chuyện sinh tử ở ngay trước mắt, Trương Tiểu Phàm im lìm gặt đầu. Hai người liền cùng tìm kiếm trong huyết động của đường hầm này, sục sạo kỹ càng từng vách đá, từng khe nứt, Trương Tiểu Phàm thậm chí bất chấp sự phản đối kịch liệt của Bích Dao, tra xét cả đến hai pho tượng U Minh Thánh mẫu và Thiên Sát Minh vương, nhưng vẫn không có phát hiện gì hết.



Lúc họ gặp lại nhau bên đồng xương khô gãy vỡ, cùng nhận ra vẻ mỗi một của nhau, sắc mặt cả hai cùng trở nên u ám.

Bích Dao chua chát nói: “Lẽ nào chúng ta sẽ phải chết ở đây?”

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, nhìn không rõ nét mặt gã, Bích Dao thì trầm mặc. Cái chết đang phủ bóng âm u xuống sinh mệnh trẻ trung của hai người bọn họ.

Rất lâu, trong không khí tịch mịch, cả hai không nói với nhau một câu, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhảy lên, bước đi, Bích Dao ngạc nhiên gọi với theo: “Người làm gì vậy?”

Trương Tiểu Phàm nghiêng rằng, đáp: “Ta lại đi tìm lại, nhất định phải có lối thoát, chúng ta không thể nào bỏ mạng ở đây!”

Trong trái tim gã, còn một câu nữa vẫn chưa nói ra, cứ văng vẳng mãi: ta nhất định còn phải gặp lại Linh Nhi sư tỷ; nếu chết, ta cũng phải được chôn ở Đại Trúc phong!

Bích Dao không nhúc nhích, chỉ ngồi trên bệ đá nhìn Trương Tiểu Phàm nghiêm nét mặt, vào thời khắc sinh tử ấy đột nhiên trời dấy khát vọng sống mãnh liệt; rồi lại tìm kiếm không ngừng.

Một lượt.

Hai lượt.

Ba lượt.

Bốn lượt.

.....

Bích Dao không nhớ rõ Trương Tiểu Phàm rốt cục đã ra vào sơn động thạch thất bao nhiêu lần, lần nào cũng tay trắng trở về, nhưng gã không hề nản chí. Chẳng hiểu tại sao gã lại kiên cường như vậy? Có thể là do khát vọng sống mãnh liệt, nên gã cứ liên tục đi tìm đường thoát, tìm mãi, tìm mãi...

Tìm mãi cho đến lúc bước chân của gã bắt đầu lão đảo, gã kiệt sức, gã bước qua bên Bích Dao, thân hình xiêu vẹo, gã nghiêng ngả đổ vật xuống đất, ngất xỉu đi.

Bích Dao sưng sờ trông, trù trừ giây lát rồi lại gần, lật mình



gã dậy kiểm tra một lượt, biết không có chuyện gì lớn, chỉ là quá sức cộng thêm đói khát mà rơi vào trạng thái hôn mê, lúc ấy nàng mới yên lòng.

Nhưng nàng đột nhiên sống người, thâm tâm tự vấn mình một câu: “Tại sao ta lại thấy yên tâm? Tại sao ta lại thờ phào khi thấy gã vẫn vô sự?”

Ý nghĩ ấy như tia lửa bật ra khi chơi đá¹, lướt qua óc nàng rất nhanh.

Nàng nhìn gã thật lâu, trên khuôn mặt trẻ trung của gã thiếu niên ấy, vì bị thương và chịu đói khát mà lộ vẻ tiêu tụy, đến bờ môi cũng khô nứt cả ra. Bích Dao nhẹ nhàng đặt gã xuống, ngắm mãi thật lâu, khe khẽ nói: “Nếu chúng ta chắc chắn phải chết ở đây, thì ta không muốn phải sớm cô độc, vẫn còn một người ở bên thì cũng tốt hơn.”

Nàng đi ra, đến đầm nước nhỏ nơi cửa động gạn một chút nước mang về, lại bóc mấy mẫu lương khô, thấm ướt toan bón cho Trương Tiểu Phàm. Nhưng Trương Tiểu Phàm hôn mê, không ăn được một chút nào cả, chỉ uống vài ngụm nước từ túi nước của Bích Dao, nhưng mãi vẫn không tỉnh lại.

Bận rộn rất lâu, Bích Dao đã mệt nhoài, nhận thấy Trương Tiểu Phàm đã có phần ổn định, nàng cũng từ từ nhắm mắt, rồi nặng nhọc thiếp đi.

Chẳng biết ngủ được bao lâu, khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của nàng là lập tức nhìn sang phía Trương Tiểu Phàm. Thấy gã vẫn yên ổn nằm đó bất động, ngủ mê mết, nàng mới yên tâm, tự dung buột miệng rủa: “Hệt như một con heo chết!” Đoạn, nàng mỉm cười, dường như khi trông thấy gã thiếu niên ấy, nàng có phần phẫn chán hơn, thậm chí cũng tạm thời quên bẵng cả cái chết đang đang sắp đến gần.

Thình lình, Bích Dao nhận ra Trương Tiểu Phàm tuy vẫn

1. Người thời cổ chơi đá để lấy lửa.



ngủ say nhưng sắc mặt bỗng đỏ ửng lên. Cảm thấy có điều không ổn, nàng vội vàng thò tay sờ xem, vừa chạm vào đã nghe nóng bỏng, nàng giật thót mình. Tại sao Trương Tiểu Phàm lại sốt cao đúng vào cái lúc này...

Thông thường mà nói, người theo đạo tu chân, thân thể tất nhiên khỏe mạnh, thường không đau ốm; nhưng Trương Tiểu Phàm mấy ngày nay liên tục bị trọng thương, tâm lực đã hao kiệt, thể lực cũng tổn hại không ít; Ở trong Tích Huyết động gã không màng chăm lo bản thân mà cứ lung sục tìm đường ra, thể lực hư hao quá nhiều, sau khi hôn mê thì lại phát sốt...

Gã ốm khá nặng, bị sốt kéo dài (trong sơn động, chẳng biết đã bao nhiêu ngày trôi qua). Bích Dao bó tay, chỉ biết lấy nước lạnh để chườm cho giảm sốt, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Thế rồi, Trương Tiểu Phàm đã không hạ sốt, lại còn bắt đầu nói lảm nhảm. Bích Dao vô cùng lo lắng, cứ nghĩ sẽ phải một mình trông chờ chết trong sơn động trống vắng tịch mịch, nàng lại thấy sờn tóc gáy. Lúc này thì một câu nói mê, thậm chí một hơi thở của Trương Tiểu Phàm thực chẳng khác nào tiếng nhạc tiên nếu so với tương lai khủng khiếp ấy.

Bích Dao nghĩ chán vạn cách, nhưng thực tế chỉ làm được mỗi một việc, là lấy nhiều nước để chườm mà thôi. Sơn động này không thầy, không thuốc, chẳng thể xoay xở gì được; bệnh tình của Trương Tiểu Phàm dần càng nặng, gã nói mê lảm nhảm cũng càng nhiều hơn.

Ngày hôm đó Bích Dao đang nóng ruột tức trực bên Trương Tiểu Phàm vẫn hôn mê bất tỉnh, đột nhiên thấy gã giở mình, cả người co rút lại, kinh hoảng la lên trong giấc mơ: “Quý, ma, quý...” đột nhiên nghiêng rằng: “Người giết mẹ ta, giết toàn bộ dân làng, ta sẽ liều với người!”

Bích Dao giật mình, vội ôm lấy hắn, luôn miệng nói: “Không, không phải! ở đây không có ma quý!”



Chẳng biết có phải nhờ tác dụng của lời nói của nàng hay không, Trương Tiểu Phàm dần yên tĩnh lại, nét sợ hãi trên mặt cũng từ từ dịu đi, nhưng thay vào đó, lại là vẻ cực kỳ đau xót.

Hai mắt gã nhắm nghiền, miệng khe khẽ gọi: “Sư tỷ, sư tỷ, đừng bỏ mặc đệ, đệ, đệ muốn... đừng bỏ mặc đệ...”

Bích Dao sững sốt, lòng trào lên một nỗi chua xót, không rõ can đảm ở đâu ra, nàng dịu dàng an ủi: “Đầu có! Sư tỷ đang ở đây, sẽ không bỏ mặc đệ.”

Gương mặt Trương Tiểu Phàm bỗng có nét cười, hình như đang tràn trề hạnh phúc, miệng gã lắp bắp không ngừng: “Sư tỷ ơi, sư tỷ...”

Bích Dao ngấm nét mặt đau khổ pha lẫn chút hạnh phúc yếu ớt, lòng thoáng qua một tia dớn dàu.

Người con gái mà gã thương nhớ như thế, người sư tỷ mà lúc hôn mê gã vẫn trần trở không quên, rốt cục là người như thế nào?

Nàng đột nhiên nhớ lại hôm đó trong Tử Linh uyên, Trương Tiểu Phàm đã ra sức bảo vệ một nữ đệ tử Thanh Vân môn, tay cầm tiên kiếm lam sắc, liệu có phải là cô ta chăng?

Bích Dao chau mày, nàng nhớ rất rõ, người con gái ấy dung nhan tuyệt mỹ, nói là nghiêng nước thành thành kẻ cũng không phải là quá; chẳng trách Trương Tiểu Phàm phải điên đảo vì cô ta! Tất nhiên, cho dù Bích Dao thông minh cỡ nào cũng không thể hay biết người mà Trương Tiểu Phàm nhung nhớ không quên lại là Diễm Linh Nhi - lúc này vẫn đang ở trên Đại Trúc phong, Thanh Vân sơn.

Những ngày tiếp theo, Bích Dao luôn túc trực bên mình Trương Tiểu Phàm, nghe biết nhiều chuyện hơn từ chuỗi câu nói lảm nhảm của gã: gã sinh ra ở một nơi tên là thôn Thảo Miếu, ở đó có một thảm họa diệt vong khủng khiếp; cũng biết người con gái mà gã thương nhớ là sư tỷ trên Đại Trúc phong... Có điều nàng vẫn không khẳng định được, sư tỷ đó có phải là cô gái cầm tiên kiếm lam sắc hôm ấy hay không.



Những ngày này, trong lúc săn sóc Trương Tiểu Phàm, Bích Dao cũng thấy lòng nàng còn mang một mối cảm giác dị kỳ đối với gã thiếu niên. Ngày ngày chăm chú ngắm nhìn gương mặt tiêu tụy của gã, là cách duy nhất giúp nàng giết thì giờ tẻ nhạt.

Nàng thường ngắm nhìn gã như vậy, rất lâu rất lâu, mà chưa từng nghĩ trong một góc khác của thạch thất, có một cuốn kỳ thư kinh điển của ma giáo – ‘Thiên thư’.

Đôi lúc, nàng đợi Trương Tiểu Phàm thiếp đi, chầm chầm thả bộ đến trước mấy hàng chữ mà Kim Linh phu nhân để lại, nhìn chằm chằm rất lâu, rồi khẽ nói: “Phu nhân! Trong môn phái ta xưa nay vẫn tương truyền rằng: Người đã cảnh báo “đàn ông trên thế gian đều là phường phụ bạc”, nhưng Người thấy không, chàng trai Trương Tiểu Phàm này lại quá đổi si tình!”

Bốn bề vắng vẻ tịch mịch không có ai đáp lời nàng; mỗi khi nàng quay mình đi, chỉ có cái chuông vàng xinh xinh phát ra những tiếng lảnh lót vui tai, ngân nga vang vọng quanh mình nàng, vang trong sơn động, tựa như muốn nói một điều gì đó.

Tựa như trong cõi âm u, có đôi mắt dịu hiền, có một u hồn lưu luyến không chịu đi, đang chăm chú dõi nhìn hai người, quán quít quanh mình họ.



Chương 7

ĐAU THƯƠNG

Sau đợt nói mê kinh khủng ấy, có thể vì thân thể vốn dĩ khoẻ mạnh, cũng có thể vì được Bích Dao khuyên giải an ủi, Trương Tiểu Phàm từ từ giảm sốt, dần dà khôi phục được thần trí, đầu óc tỉnh táo hơn, nhưng bệnh còn nặng, vẫn phải nằm nghỉ ngơi.

Hôm ấy, Bích Dao không có việc gì làm bèn đi lảng vảng trong động, cuối cùng lại đến bên bốn câu thơ di cảo của Kim Linh phu nhân, chăm chú xem, bất giác thở dài. Trương Tiểu Phàm ngồi bên không nhận được liền hỏi: “Vì sao cô thở dài?”

Bích Dao hừ khê: “Ta thương xót phu nhân, người xinh đẹp tài hoa như thế mà bị bọn đàn ông khốn kiếp các người phụ bạc, đau khổ một đời, thật không đáng!”

Trương Tiểu Phàm nín bật.

Bích Dao xem kỹ mấy câu thơ một lượt, bỗng kêu “Ồ”, lại phát hiện ra một điều rất lạ, trong chữ *khổ* ở cuối câu thứ tư, phân chữ *khẩu*¹ nằm bên dưới lại chìm sâu xuống, khác hẳn với các chữ kia. Nàng đảo mắt, sực hiểu, thò tay lấy Hợp Hoan linh bên hông ra so, quả nhiên kích thước vừa khít, không nén được buột miệng thốt lên.

Ở phía sau, Trương Tiểu Phàm giật mình: “Sao vậy?”

1. Chữ “Khổ” 苦 được tạo thành bởi bộ Thảo 艸 chữ Thập 十 và bộ Khẩu 口





Bích Dao ngoảnh đầu nhìn gã cười: “Có cứu tinh rồi!”

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, lập tức lấy lại tinh thần, vui mừng: “Thật hả?”

Bích Dao tra chiếc chuông vào hốc đó, chưa thấy có hiện tượng gì, nàng thử xoay phải xoay trái. Chỉ thoáng chốc, có tiếng răng rắc vang lên trong thạch động, tường đá rung chuyển. Bích Dao cả kinh, thu hồi chuông vàng rồi lùi thật nhanh ra sau. Cùng với tiếng động rầm rầm, bức tường đá trơn nhẵn bóng loáng đột nhiên sụp xuống, để lộ một lớp tường khác nữa, bề mặt cũng khắc những dòng chữ như Thiên Thư ở thạch thất bên trong.

Thoạt tiên, Trương Tiểu Phàm hết sức mừng rỡ, nhưng sau đó nhìn suốt bức tường đá, nét mặt gã cứ u ám dần. Xem ra hệ thống bí mật này không phải là đường thoát, mà chỉ dựng lên để che đậy những văn tự trên vách đá của Kim Linh phu nhân, thành ra gã lại thấy hết sức buồn nản.

Tuy vậy Bích Dao vẫn chăm chú xem xét thật kỹ những dòng chữ ấy. Được Kim Linh phu nhân lưu giữ và cất giấu cẩn mật thế này thì nhất định không phải là thứ tầm thường. Sắc mặt Bích Dao biến đổi liên tục, vẻ vô cùng cảm thán, một lúc lâu sau nàng khẽ nói: “Thì ra, đây chính là ‘Si Tình chú’.”

Trương Tiểu Phàm sốt ruột, cũng bước đến xem, thấy mấy câu đầu như sau:

Âm linh nơi địa phủ, thần ma trên trời cao

Hãy lấy thân thể và tinh huyết của ta, hiến cho sự hi sinh

Ba đời bảy kiếp, dẫu mãi mãi sa bước nơi diêm la

Thì vì tình, chết cũng không hối tiếc

...

Thoáng nhìn đủ biết đây là bùa chú độc ác của bọn tà đạo, lại thấy Bích Dao hoan hỉ vô cùng, Trương Tiểu Phàm không nhịn được hừ mũi: “Trong này có chỉ vẽ lối ra không?”

Bích Dao ngẩn người đáp: “Không!”



Trương Tiểu Phàm lạnh nhạt hỏi: “Vậy cô đọc để làm gì?”

Bích Dao im lặng hồi lâu rồi nói: “Người không biết lai lịch của Si Tình chú. Bùa chú này được lưu truyền trong Thánh giáo chúng ta từ rất lâu rồi, nhưng nghe đồn chẳng có ai muốn dùng đến.”

Trương Tiểu Phàm nghe xong, lòng hiếu kỳ trỗi dậy: “Vì sao?”

Bích Dao thở dài: “Theo truyền thuyết, đoạn thần chú này do một nữ sư tổ thông thái đúc rút được nhờ đọc ‘Thiên Thư’, chỉ dành cho giới nữ tu luyện, thần chú chế từ tinh huyết của thân thể phụ nữ, uy lực tuyệt luân...”

Nàng chưa nói dứt, Trương Tiểu Phàm đã ngắt lời, ánh mắt tràn ngập sự khinh miệt: “Thế thì gọi ‘Lệ Huyết chú’ là được rồi, bày vẽ ‘Si Tình chú’ làm gì, tà ma ngoại đạo mà còn học đòi văn vẻ!”

Bích Dao biến sắc, rồi bỗng đổi ra ngẩn ngơ, thì thầm: “Người nói vậy cũng đúng. Ngay như Kim Linh phu nhân, chẳng phải đều công cốc hết cả đấy ư?”

Trương Tiểu Phàm không đếm xỉa đến.

Lại mấy ngày nữa trôi qua. Trương Tiểu Phàm giải khuây bằng cách đọc Thiên Thư, còn Bích Dao thường xuyên đứng ngơ ngẩn trước những dòng chữ mà nàng gọi là Si Tình chú trên vách đá.

Quyển một của Thiên Thư có thể coi như phần đại cương, vì không có một pháp môn tu luyện cụ thể nào, từ đầu chí cuối toàn là những con chữ thâm sâu khó hiểu. Được cái Trương Tiểu Phàm đã quen với chân pháp của hai nhà Phật - Đạo, thành ra đọc được hết văn bản ấy, nhưng cũng chỉ ở mức nắm bắt nội dung mà thôi, chữ gã không thể hiểu được cảnh giới Phật - Đạo hợp nhất được mô tả trong Thiên Thư là thế nào. Phải chăng nó ngụ ý có thể kết hợp và thi triển cùng một lúc hai đại chân pháp Thái Cực Huyền Thanh Đạo và Đại Phạm Bát Nhã?



Dù biết hi vọng sống để trở về rất mỏng manh, nhưng vì trong lòng vẫn còn những điều thắc mắc, Trương Tiểu Phàm bèn nảy ý tu luyện theo đường lối mà Thiên Thư nhắc đến. Hiềm nỗi vận dụng đồng thời hai đại chân pháp đâu có dễ, chỉ một lúc khí huyết lại nhộn nhạo, gã đành thất vọng ngừng tập. Liên tục như vậy mấy ngày, không hề tiến triển.

Ngay sau đó, một vấn đề còn nan giải hơn đặt ra trước mặt hai người – hết thức ăn.

Người tu chân luyện đạo tuy có thể lên trời xuống biển, nhưng dù sao cũng là xác thịt phàm nhân, chỉ trong truyền thuyết mới có các bậc tiền bối đạo hạnh cao thâm tự nhốt mình trong hang đá, không ăn không uống, chứ thực tế đã ai trông thấy bao giờ. Sau khi vào sơn động, Trương Tiểu Phàm đánh mất lương khô, tuy ở đây có nước sạch để uống, nhưng đồ ăn thì chỉ còn mỗi lương khô của Bích Dao, làm sao đủ được? Cho dù dè sẻn đi nữa, cũng chẳng bao lâu là ăn hết.

Ngoài ra, họ chẳng biết mình đã ở trong động bao lâu, có thể chỉ mới được hai ngày. Trương Tiểu Phàm và Bích Dao nhìn cái túi lương khô trống rỗng mà dờ dẫm cả người.

“Ôi!” Bích Dao ngồi trên bệ đá, bên cạnh là đồng xương khô, nhưng không hề tỏ vẻ bất tiện, xem chừng nữ nhân ma giáo quả nhiên hơi khác với người bình thường. Tuy vậy lúc này, trông nàng cũng buồn ủ rũ.

Trương Tiểu Phàm hồi phục rất nhanh, cơn sốt cũng giảm nhiều, chỉ hiềm thân thể vẫn còn yếu, ngoài ra không có gì đáng ngại nữa. Nghe thấy tiếng thở dài của Bích Dao, gã bèn quay đầu nhìn sang cô gái ma giáo ấy. Trước mắt gã, người con gái mình mặc y phục màu thủy lục ngồi trên mép bệ, đôi chân buông thõng thi thoảng đá đưa, khiến Hợp Hoan linh bên thất lưng vang lên kinh coong. Nếu không phải đã biết rõ về thân phận nàng, Trương Tiểu Phàm chắc chắn sẽ cho rằng đó là một thiếu nữ ngây thơ hoạt bát.



Nhưng nhìn kỹ, so với lần đầu gặp gỡ, nàng đã tiêu tụy đi nhiều. Là con gái, ngày nào nàng cũng ra bên rèm nước tắm rửa chải chuốt, nên dung mạo vẫn đoan trang xinh đẹp, không hề vương một chút nhem nhuốc. Chỉ có điều mấy ngày gần đây, trông nàng gầy mòn rõ rệt. Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Phàm chợt ngó ra, từ lúc ấu thơ đã nghe sư phụ và các sư huynh dạy bảo: người trong ma đạo ai cũng tự tư tự lợi, tâm địa hung ác thủ đoạn tàn độc. Nhưng ở nơi tuyết địa trong sơn động này, vì sao cô gái ma giáo ấy vẫn chia sẻ với gã nửa phần thức ăn ít ỏi?

Trương Tiểu Phàm mãi nghĩ, không biết là Bích Dao đang nhìn lại. Thấy Trương Tiểu Phàm dò dẫm nhìn mình, mặt nàng chợt đỏ lên, cúi kính hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vã ngoảnh đầu đi, gương mặt ngập: “Đâu... đâu có gì.”

Thấy Bích Dao ở phía sau không hề to tiếng mắng mỏ gì như mình tưởng tượng, rất lâu sau, gã lại nghe vẳng đến một tiếng thở dài: “Chúng ta bị hãm trong động này, cái chết cũng không còn xa nữa, người bất tất phải gò bó như vậy.”

Trương Tiểu Phàm ngăn người, từ từ ngoảnh đầu, nhìn về phía Bích Dao. Thấy gương mặt hao gầy nhưng vẫn rất xinh đẹp của nàng điểm một nét cười không phai, gã bất đồ buột miệng: “Kỳ thực thời gian ta ốm nặng, cô bất tất phải chia phần lớn lương khô cho ta ăn, như vậy cô cũng có thể trụ thêm mấy ngày, chưa biết chừng...”

“Chưa biết chừng thế nào?” Bích Dao đột ngột ngắt lời gã.

Trương Tiểu Phàm thừa người, lắc lắc đầu, hạ giọng: “Chưa biết chừng cô sẽ được cứu thoát.”

Bích Dao khẽ lắc đầu, gương mặt thoáng nét cười: “Ta không muốn chết, nhưng càng không muốn đợi chết bên cạnh một bộ xương khô và một cái tử thi đang dần dần thối rữa trong sơn động tịch mịch này, bởi như vậy, e rằng ta sẽ phát điên trước khi có người đến cứu.”



Trương Tiểu Phàm nghe nàng hình dung tình cảnh ấy, bất giác ớn lạnh: Đó quả thực không phải là cuộc sống của con người.

Bích Dao liếc nhìn gã, nhặt nhẹo hỏi: “Sao thế, người cũng sợ chẳng?”

Trương Tiểu Phàm tức khắc vươn thẳng lưng, cao giọng đáp: “Đâu có!”

Khóe miệng Bích Dao hé một nụ cười, ánh mắt nhìn gã dần dần phẳng phất nét ôn nhu, nàng dịu dàng nói: “Người hứa với ta một việc, được không?”

Trương Tiểu Phàm nhíu mày: “Việc gì?”

Bích Dao cười buồn: “Lương khô hiện đã ăn hết sạch, ngoài nước lã ra không còn gì cho vào bụng được nữa, e rằng không quá bảy ngày sẽ chết vì đói.”

Trương Tiểu Phàm lặng thinh.

Bích Dao vẽ mặt bình thản, nhưng lời nói tiếp sau đó lại khiến Trương Tiểu Phàm như gặp quỷ hiện, hoảng hồn thất sắc: “Qua mấy hôm, nếu thấy ta không ổn nữa, thì giết ta trước nhé!”

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, trở vào nàng nhưng không thốt được một tiếng. Chẳng ngờ, Bích Dao mặt mày vẫn thản nhiên, tiếp tục nói ra những lời kinh lạ quái dị ngoài sức tưởng tượng: “Sau khi ta chết rồi, xác thân vẫn còn đó. Nếu người một lòng một dạ muốn sống, thì ăn luôn thịt của ta, cũng có thể duy trì thêm một thời gian.”

Trương Tiểu Phàm suýt ngã nhào xuống đất.

Một lúc lâu lắm, thần trí gã mới hồi tỉnh khỏi cơn chấn động khủng khiếp, lập tức thẩm nhủ với mình: “Bọn người ma giáo này quả nhiên ai nấy đều là yêu nghiệt, những việc như vậy mà cũng làm được”. Nhìn thần sắc Bích Dao vẫn hết sức điềm tĩnh, lòng gã càng lạnh buốt, bất giác thụt lùi một bước, ngón tay trở về phía nàng dường như cũng run run: “Cô, cô nói gì?”

Bích Dao nhìn gã, ánh mắt dường như thêm dịu dàng, nhưng Trương Tiểu Phàm thì cảm thấy ánh mắt ấy độc địa đến nỗi tất



cả mọi độc vật trên đời gom lại cũng không thể nào so bì nổi.

“Người vẫn muốn quay về Đại Trúc phong của Thanh Vân sơn để gặp Linh Nhi sư tử cơ mà, người còn mấy vị đồng môn trong Vạn Bức cổ quật, họ nhất định sẽ đến đây tìm người, người sống sót được lâu bao nhiêu, thì hy vọng họ tìm thấy người càng nhiều bấy nhiêu, đúng không?” Bích Dao khê cúi đầu, giọng điệu vẫn cứ bình thản như thế.

Trương Tiểu Phàm lúc này đâu còn chú ý đến giọng điệu, thậm chí không hề thắc mắc tại sao nàng biết được chuyện về Linh Nhi sư tử, gã trở tay vào nàng, giận sôi lên: “Cô... Cô lại bảo ta ăn... ăn... ăn... Bọn tà ma ngoại đạo các người, đúng là không có đạo lý gì nữa! Vô liêm sỉ, đáng ghê tởm, ta, ta... cô, cô...”

Gã càng nói càng giận, nhưng mồm miệng vụng về, ‘ta ta ta’ ‘cô cô cô’ chán chê cũng không nói được gãy gọn. Nhưng thái độ ấy của gã tựa hồ đã sớm nằm trong dự liệu của Bích Dao, nàng không nổi giận, cũng không giễu cợt, chỉ lặng lẽ nhìn gã một lúc lâu, chờ hơi thở hỗn hển của Trương Tiểu Phàm nguôi bớt, mới chậm chậm thốt: “Ăn thịt ta hay không, điều đó tùy người, nhưng người nhất định phải giết ta trước!”

“Lại thế rồi.” Trương Tiểu Phàm dùng dùng nổi giận: “Người đừng vọng tưởng ta thông đồng làm ác với bọn ma đạo các người. Người cho ta lương khô, ta dùng thân xác này trả lại cho người là được, chứ muốn ta sa ngã cùng người, tuyệt đối không đời nào!”

Bích Dao chậm chậm lắc đầu: “Không phải vậy, ta chỉ sợ hãi thôi.”

Trương Tiểu Phàm theo đà ấy nói luôn: “Bậy bạ, ta quyết không mắc lừa người... Ô, người nói cái gì?”

Vào giờ khắc sinh tử, tâm tình Bích Dao đã thay đổi một cách lạ lùng, nàng như chìm vào một thứ hồi ức xa xăm, gương mặt trở hiện nổi khiếp nhược mà Trương Tiểu Phàm chưa bao giờ thấy ở nàng. Nhưng lập tức, nàng lắc đầu thật mạnh, tựa hồ muốn rũ bỏ một ý niệm nào đó.



“Người có biết tâm trạng của một kẻ chờ chết là thế nào không?” Nàng thì thầm hỏi.

Trương Tiểu Phàm thờ người, lơ mờ nhận thấy nàng hình như có ẩn tình gì, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, gã hỏi lại: “Là thế nào?”

Mí mắt Bích Dao hình như hơi giật giật, thời khắc cái chết đang đến gần, đối với chàng thiếu niên - người duy nhất bầu bạn bên cạnh mình lúc này - nàng bỗng nhiên không kiềm chế nổi cảm xúc, thậm chí trong giọng nói cũng vang vất một nỗi trống rỗng và mông lung: “Khi ta sáu tuổi, mẹ ta đưa ta về Lục Hồ động ở Hồ Kỳ sơn để thăm bà ngoại, không ngờ năm đó chính đạo các người đến tập kích, trong trận ấy tên ác tăng Phổ Không của Thiên Âm tự khu dụng pháp bảo ‘Phù Đồ kim bát’¹ đánh sập cả ngọn Lục Hồ động, khiến ta, mẹ ta và bà ngoại - cả ba người bị chôn sống dưới lòng đất.”

Trương Tiểu Phàm thoát run rẩy, một tia dự cảm không lành, thậm chí một cơn ớn lạnh, từ trong người trỗi dậy, chạy suốt từ đỉnh đầu xuống dưới bàn chân.

Bích Dao dường như đã chìm hẳn trong vũng hồi ức thống khổ, ánh mắt đăm đăm nhìn xa xăm về phía trước, trống rỗng, y như giọng nói của nàng, lặng lẽ mà vô hồn, hẳn dấu một nỗi đau sâu thẳm: “Lúc đó, ta gào khóc rầm rĩ, kinh hoàng vô cùng. Sơn động ấy nhỏ xíu, nhờ có mấy tảng đá lớn gác chống mà chúng ta thoi thóp sống được. Nhưng bà ngoại bị thương quá nặng, chẳng bao lâu thì mất. Mẹ ôm ta khóc mãi trong bóng tối mịt mù ấy, rồi mai táng bà ngoại.”

“Chúng ta bị vùi sâu dưới lòng đất, ngoài những giọt nước tí tách trong kẽ đá, chung quanh chỉ toàn nham thạch lạnh cứng. Ta sợ hãi lắm, nhưng mẹ một mực khuyên: ‘Tiểu Dao đừng sợ, cha nhất định sẽ đến cứu mẹ con ta’.”

1. Phù đồ: do phiên âm từ tiếng Phạn: Stûpa, nghĩa là tháp Phật, tháp thờ Phật hoặc tháp thờ xá lị của Phật. Bát: cái bát dụng đồ khát thực của người tu hành.



Trương Tiểu Phàm lúc này ngưng thần nín thở, chăm chú lắng nghe, thoáng chút sợ hãi mơ hồ và kỳ dị khó tả, dường như cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

“Nhưng mà, nơi ấy cứ vĩnh viễn là bóng tối, cha mãi không thấy đến. Ta ở trong lòng động đen kịt khiếp hãi vô cùng, bụng thì lại đói, gào khóc liên miên. Ta còn nhớ tiếng mẹ thở dài bên cạnh, người ôm ta vào lòng, thật chặt, cứ thủ thủ: “Tiểu Dao đừng sợ, Tiểu Dao đừng sợ, mẹ không để chuyện gì xảy ra với con đâu, cha nhất định sẽ đến cứu mẹ con ta mà!”

Sắc mặt Bích Dao mỗi lúc một nhợt nhạt, rồi nàng tiếp: “Cha vẫn chưa đến, ta đói tới mức không thể chịu nổi nữa, cứ một mực khóc đòi ăn. Mẹ tìm kiếm trong động hết lần này sang lần khác, nhưng vẫn không tìm được thứ gì. Về sau, ta đói đến độ hết cả hơi để khóc, ta phục trong lòng mẹ mà thút thít. Đột nhiên một hôm, mẹ tìm được một miếng thịt...!”

Trương Tiểu Phàm thấy Bích Dao dường như vừa nói vừa run rẩy.

“Ta đói quá, chẳng để ý gì nhiều, ăn liền, sau đó khoan khoái ngủ thiếp đi, loáng thoáng có tiếng mẹ cười trong bóng tối. Cứ như vậy, cách một thời gian mẹ lại tìm cho ta một miếng thịt, ta nhờ vậy mà sống được, nhưng mẹ thì nghe giọng càng ngày càng yếu ớt. Cuối cùng đến một hôm, ta gọi mẹ, người không hề trả lời, từ đó, ta ở lại trong bóng tối, một mình chờ chết.”

Bích Dao chậm chậm quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt nàng khiến Trương Tiểu Phàm như đông cứng: “Người có cảm nhận được cái cảm giác một mình chờ chết ở đó không? Người có hình dung được mùi bốc ra từ thi thể người mẹ đang dần rữa nát ở bên cạnh mình không? Người có tưởng tượng được tâm trạng một kẻ chẳng nhìn thấy gì, sống im lìm trong nỗi lo sợ khủng khiếp là như thế nào không?” Mỗi câu hỏi của nàng đều khiến Trương Tiểu Phàm run bắn.



Bích Dao nín lặng. Trương Tiểu Phàm đến thở cũng không dám thở mạnh. Cuối cùng, nàng dường như ra khỏi ác mộng, nhưng vẫn nửa mê nửa tỉnh, thần thờ kể tiếp: “Rốt cuộc đến một ngày, đột nhiên, trên đỉnh đầu lọt xuống một luồng ánh sáng, ta hoảng sợ thét to, trốn vào góc tối tăm nhất. Về sau, ánh sáng ấy càng lúc càng rực rỡ, lỗ hổng trên cao càng lúc càng rộng, ta nghe tiếng cha gọi tên ta và mẹ, tiếp đó, thấy cha nhảy xuống, đứng trước mặt.”

“Ông không nhìn thấy ta ngay, mà trước tiên trông thấy mẹ. Lúc ánh sáng mới lóe lên, ta chỉ mải lo phía trên, nên quên hẳn không xem mẹ thế nào. Khi nhớ ra thì đã bị bóng cha che khuất, không thấy được thi thể mẹ, nhưng vẫn thấy rõ ràng thân hình cha run bắn, rồi cả người như hóa đá. Liền đó, Thanh Long thúc thúc, Bạch Hổ thúc thúc và Huyền Vũ thúc thúc nổi gót cha nhảy xuống, ai nấy cùng đứng sững tại chỗ, không động đậy một chút nào.”

“Ta đột nhiên hoảng sợ, thậm chí so với lúc đợi chết trong bóng tối còn sợ hơn, ta nhỏ giọng gọi, như vẫn thường gọi cha. Ông chậm chạp quay lại, ba vị thúc thúc sắp thành một hàng, đứng sau lưng ông, chắn mất thi thể mẹ, khiến ta vẫn không thể nhìn thấy người. Ta lí nhí hỏi: “Cha ơi, mẹ sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm nhìn thấy rất rõ ràng, Bích Dao lúc này cứ thốt một chữ, thân mình lại run một lần, phảng phất như đứa bé gái ngày ấy đang cất tiếng hỏi, giờ đang đứng trước mặt gã.

“Cha không nói một lời, có điều sắc mặt rất đáng sợ. Tuy còn nhỏ nhưng ta biết, ta biết, lúc đó ông thật sự muốn bóp chết ta, muốn bóp chết đứa con gái do chính mình sinh ra! Nhưng mà, cuối cùng ông đã không hề động thủ, ông ôm ta vào lòng, rời khỏi sơn động tối đen mịt mù đó. Ngay trước lúc đi ra, ta lên lên nhìn qua bên bờ vai cha, ngó lại phía sau, thi thể của mẹ đã được ba vị thúc thúc chôn cất, chỉ còn lộ một cánh tay, nhưng không hiểu sao, cánh tay đó, cánh tay đó, cánh tay đó...”



Giọng nói của Bích Dao đột nhiên tắt lịm. Trương Tiểu Phàm hoảng hồn nhìn về phía nàng, thấy Bích Dao mặt mày xám ngoét, hai mắt nhắm chặt, thân hình cứ thế đổ nhào xuống đất, dường như đã ngất đi. Trương Tiểu Phàm lập tức vùng chạy tới, đỡ lấy nàng, chạm tay vào mình nàng thấy lạnh ngắt, lạnh như người chết.

Gã mới ốm dậy, thân thể còn rã rời yếu ớt, nên phải mất rất nhiều sức lực mới đặt được Bích Dao nằm lên bệ đá. Nhìn khuôn mặt xanh nhợt của nàng, Trương Tiểu Phàm bỗng kinh hoàng nhận ra, toàn thân nàng từ trên xuống dưới mồ hôi lạnh đã thấm đẫm.

Đêm đó (kỳ thực không biết có phải đêm hay không, nhưng theo trực giác của Trương Tiểu Phàm thì cũng muộn rồi), Bích Dao hôn mê suốt. Trong cơn mê thi thoảng hét lên những tiếng “Mẹ”, “Cha”. Vị trí của hai người họ thành ra lại hoán đổi, bấy giờ đến lượt Trương Tiểu Phàm phải chăm sóc cho Bích Dao.

Xem ra đây là một chuyện cũ đau thương cùng cực vẫn chôn sâu trong lòng người con gái. Lúc hôn mê, nàng nhiều lần la hoảng, mồ hôi ướt đẫm. Trương Tiểu Phàm không biết làm sao, mãi đến sau này, Bích Dao vô tình quơ tay lung tung, ôm trúng vai gã, ngã vào lòng gã, rồi dường như tìm được chỗ dựa, nàng dần dần bình tĩnh, yên ổn ngủ thiếp đi. Nhưng đôi tay ấy vẫn nắm chặt lấy áo Trương Tiểu Phàm, thậm chí móng tay còn bấm vào da thịt gã. Trương Tiểu Phàm đau đớn cắn răng, nhưng không hiểu tại sao nhìn khuôn mặt trắng bệch của Bích Dao, gã lại không nỡ rời, cứ để nàng ngã vào lòng mình, yên tĩnh ngủ.

Chương 8

THOÁT NẠN

Câu chuyện xưa cũ ấy, đối với Bích Dao là nỗi đau gây thương tổn rất sâu. Bao năm nay nàng đều chôn giấu trong tim, không ngờ đến lúc đối mặt với cái chết bỗng dưng hồi tưởng lại, tinh thần kích động, cộng thêm mấy ngày thiếu thức ăn, thân thể có phần suy nhược, nên hôn mê một mạch rất lâu.

Trương Tiểu Phàm ngấm thiếu nữ ma giáo vẫn đang nắm lấy mình thật chặt, mê man chưa tỉnh, bất giác lắc đầu cười khổ. Mới đây thôi, gã còn là bệnh nhân vừa dạo một vòng đến quỷ môn quan rồi quay về, không ngờ hiện tại, hoàn cảnh đã đổi ngược hoàn toàn. Hai người thay nhau ngã quỵ, đúng là dù không muốn chết cũng khó.

Thêm một lúc, Trương Tiểu Phàm bỗng lơ mơ buồn ngủ, nhưng vẫn cố gắng ngồi thẳng. Chỉ vì Bích Dao vẫn đang nằm trong lòng, nhìn gương mặt nàng tiều tụy lại pha lẫn đau đớn, Trương Tiểu Phàm thật không nỡ rời xa.

Nhưng giữ mãi tư thế này chẳng phải là một việc dễ dàng, gã ngồi trên bệ đá một chân lơ lửng một chân chạm đất, ngồi nửa nghiêng mà lưng phải thẳng đứng, không có chỗ dựa, lâu dần, chỗ nào trong người cũng trở nên tê dại. Chỗ bị Bích Dao nắm phải, ngón tay nàng bấu rất mạnh, sau khi nàng bất tỉnh thiếp đi, vẫn ghim sâu không hề nhả bớt, khiến gã đau thấu xương thấu cốt. Cũng may Trương Tiểu Phàm bản tính kiên





cường, nên cần răng nén chịu, chứ nếu là người khác, chắc đã nhảy dựng lên từ lâu rồi.

Trương Tiểu Phàm thắm than thở, song trước sau vẫn không rời đi, một hồi lâu, cơn buồn ngủ ghê gớm ập tới, gã bắt đầu gà gât, trong cảm giác đau đớn và nhức nhối do trạng thái tê dại gây ra...

“Aaaa...”

Trương Tiểu Phàm vươn vai, tỉnh lại, thấy toàn thân đau nhức. Gã đang thở dài, chợt nhận ra mình đã nằm dài trên bề đá, còn Bích Dao vừa ở bên cạnh giờ không biết đã biến đi đâu.

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc nhồm dấy, nhìn lướt xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng Bích Dao, sơn động trống rỗng, hoàn toàn im lìm lặng lẽ. Trương Tiểu Phàm bỗng thấy lòng se lạnh, tựa như một người thành linh bị bỏ vào trong hầm mộ vậy. Gã cau mày đứng lên, không nghĩ ngợi nhiều, bắt đầu tìm kiếm Bích Dao.

Hết lực lợi ở căn thạch thất chứa ‘Thiên Thư’, lại lần sang gian thạch thất đựng binh khí, đều không thấy bóng dáng của nàng. Trương Tiểu Phàm ngẫm nghĩ giây lát rồi đi ra phía ngoài, quả nhiên chẳng lâu la gì, đến nơi thờ phụng hai pho tượng tà thần của ma giáo thì tìm được Bích Dao.

Nàng đang quỳ dưới đất, phía trước U Minh Thánh mẫu diện mạo hiền từ và Thiên Sát Minh vương mặt mày nanh ác, đôi vai run bần bật, tuy đã hết sức kìm nén song vẫn để buột ra những tiếng nấc nghẹn ngào.

Nàng đang khóc.

Trương Tiểu Phàm sững người, dù có giàu tưởng tượng đi chăng nữa, gã cũng không ngờ cô gái ma giáo lúc nào cũng kiên cường, hiếu thắng này lại lén lút đến thút thít trước mặt mấy pho tượng. Gã đứng ngây tại chỗ, không biết nên làm gì, cuối cùng đành từ từ bước tới, ngần ngừ khuyên: “Cô, à, cô, cô làm sao... đừng khóc nữa mà!”



Thà không xen vào còn đỡ, đằng này vừa nghe thấy lời gã, nỗi bi thương vẫn cố nén trong lòng Bích Dao đột nhiên òa vỡ. Nàng khóc càng to hơn, nức nở, rồi chậm chậm ngẩng đầu lên. Trên khuôn mặt đẹp như ngọc, giờ đọng thêm những hạt lệ long lanh tựa trên châu.

Trương Tiểu Phàm chờ đợi, gã bất quá chỉ là một thiếu niên, làm sao hiểu được tâm tư của người con gái, tự nhiên tay chân luống cuống, tưởng chừng tại mình mà nàng khóc, nói năng bỗ bã cũng trở nên lắp bắp: “Cô, cô đừng, cái, cái này... ta, ta, không, cô, không phải, ý ta là...”

Bích Dao nước mắt ròng ròng, nhìn bộ dạng lúng túng của Trương Tiểu Phàm, nàng khẽ lắc đầu, răng cắn chặt, song nỗi thương tâm không thể nén nổi, nước mắt đau đớn đã kìm nén mười mấy năm, đến hôm nay cuối cùng cũng tuôn ra ào ạt.

“Là ta, chính ta đã hại mẫu thân!” Người con gái đắm chìm trong câu chuyện bi thương ngày cũ, buột miệng nói, vẻ thê thảm ai oán.

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu, nhìn dáng nàng lẻ loi, yếu ớt, gã bỗng ngẩn ngơ, tựa như trông thấy chính hình bóng mình cô khổ trôi nổi nhiều năm về trước: “Không phải đâu...” Gã bước lên, dịu dàng nói: “Mẹ là người thương cô nhất trên đời, lúc ấy cô còn bé quá, không hiểu biết gì, sao có thể hại người khác được?”

Bích Dao nức nở: “Nhưng, nhưng cha cứ mãi hận ta, ta biết cha chỉ mong ta chết đi, người oán ta đã làm hại mẫu thân...”

Trương Tiểu Phàm khẽ khàng: “Không phải đâu, cô đừng nghi oan, chẳng phải cha không hề trách cô, và ông ấy đã cứu cô hay sao? Mấy năm nay, đã bao giờ ông đối với cô không tốt chưa?”

Bích Dao run run, sắc mặt nhợt đi. Trương Tiểu Phàm nhìn sang thấy dung nhan vốn thanh lệ của nàng lúc này như hoa lê dầm dề giọt mưa, đáng vẻ lúc khổ đau vẫn khiến người ta phải rung động.



Nàng ngược lên, ánh mắt sau làn lệ ướt nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm không dám nhìn lại, đưa mắt đi chỗ khác.

Rất lâu sau.

“Người tốt lắm!” Nàng thốt nhiên u ẩn nói.

Không rõ từ nơi nào đó sâu thẳm trong lòng Trương Tiểu Phàm bỗng thấy rộn lên. Gã mỉm cười: “Không, chúng ta sắp chết cùng một chỗ, trước khi tắt thở an ủi cô mấy câu, có đáng gì đâu.”

Bích Dao từ từ ngưng khóc, nàng lau nước mắt, khe thở dài: “Đúng thế, chúng ta sắp cùng chết rồi!” Nói đến đây, nàng vụt như nhớ ra sự gì, vội hỏi Trương Tiểu Phàm: “Người chết với ta ở đây, trong lòng liệu có hối hận gì không?”

Trương Tiểu Phàm sững lại, rất nhanh, đầu óc lướt qua bao nhiêu hình ảnh, dường như trong thoáng chốc, gã đã quay về Đại Trúc phong trên Thanh Vân sơn. “Ta tất nhiên là hối hận.”

Gã khe khẽ buột miệng.

Bích Dao nghe thấy, sầm mặt: “Hừ, trong Thánh giáo có bao kẻ muốn được chết cùng ta, người thật không tự biết mình!”

Trương Tiểu Phàm khí uất bốc lên, nhưng nhìn Bích Dao, cơn giận bỗng nhiên tiêu tán cả. Gã thở dài lắc đầu: “Cũng có thể, nhưng nếu ta được chôn ở Đại Trúc phong, thì chết mới không có gì oán trách nữa.”

Bích Dao sắc mặt u ám, trừng trừng nhìn gã, im lặng một lúc lâu, nàng thỉnh linh hỏi: “Vì Linh Nhi sư tỷ của người phải không?”

Trương Tiểu Phàm nhảy dựng, trở vào nàng kinh ngạc: “Cô, sao cô biết?”

Bích Dao nguẩy đầu: “Tại người hé ra trong lúc lâm bệnh nói mê mấy hôm trước đây.”

Trương Tiểu Phàm sững sờ, toan buông lời chỉ trích, nhưng sức nhớ, mình và nàng sắp cùng chết ở nơi này, sẽ không những



không còn thấy sư tử, mà e rằng sau khi chết, mình cũng biến thành âm linh, chẳng được trông thấy cảnh vật ở Đại Trúc phong nữa!

Chỉ băn khoăn một nỗi, liệu sư tử có nhớ tới mình không?

Nghĩ tới đây, bả hoải chán nản, Trương Tiểu Phàm thở dài, nỗi bi ai chưa xót đã cảm sâu khó mà nhở bỏ, gã xoay mình đi ra. Nhìn theo bóng gã, Bích Dao cũng ngơ ngẩn hồi lâu.

Mãi một lúc sau, nàng mới từ từ ngoảnh đầu lại, nhìn hai pho tượng thần, khẩn vái: “Thánh mẫu nương nương, mong người thương xót thế nhân, bảo vệ bao bọc cho y, Minh vương tôn thượng, mong ngài dùng sức mạnh khai thiên, cứu...”

Thanh âm nàng vụt ngưng tắt, thân hình phủ phục trên mặt đất bất động, lúc đó xung quanh dường như lặng hẳn đi, nhưng trong đầu óc nàng âm ỉ như biển lớn cuộn cuộn ba đào, một tia sáng lóe lên trong lớp sóng ấy, nửa mờ nửa tỏ, nàng gắng sức nắm bắt nó, gọi mở nó.

Bích Dao từ từ ngẩng đầu, chăm chú nhìn bức tượng Thiên Sát Minh vương phía bên phải, một lượt, rồi một lượt nữa, trong lòng nảy ra một ý, vụt hét to: “Không đúng, không đúng, pho thần tượng này dường như thiếu mất vật gì...”

Nàng xem xét hết lần này đến lần khác, không dám thờ mạnh, cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại nơi tay phải trống không của pho tượng.

Nàng nhảy cẫng lên, không kìm được vui mừng, la toáng: “Khai Thiên phủ, phải rồi, Khai Thiên phủ đâu mất rồi?”

Trong ma giáo có lưu truyền rằng, U Minh Thánh mẫu là thần linh võ về ngàn vạn chúng sinh, còn Thiên Sát Minh vương là hung thần lập nên thiên địa, chấp chưởng hình phạt, thuyết này khá gần với câu chuyện về cự thần Bàn Cổ mở trời tạo đất. Lại truyền rằng Thiên Sát Minh vương tay cầm một ngọn ‘Khai Thiên cự phủ’, từ đó hậu thế mới thêm cây búa vào khi dựng tượng ngài. Nhưng pho tượng ở đây tay phải lại để



trống. Bích Dao hiểu rõ, đối với ma giáo, Thiên Sát Minh vương là một trong hai đại tôn thần, quyết không thể có người cố ý bất kính, những người ban đầu xây dựng Luyện Huyết đường trong Tích Huyết động cũng thuộc một phái hệ của ma giáo, điều này bên trong chắc chắn có nguyên nhân.

Trương Tiểu Phàm trở vào thạch động, ngồi lên bệ đá, lặng lẽ trầm ngâm, đang tưởng nhớ đến người xưa nơi Đại Trúc phong, bỗng thấy Bích Dao mặt mày hỉ hả chạy vào, thấy gã ngồi đó, cao giọng nói: “Nếu người muốn sống, mau lại đây.”

“Cái gì?” Trương Tiểu Phàm còn ngạc nhiên, đã thấy Bích Dao như cơn gió chạy ào vào thạch thất cất trữ binh khí bên mé phải, gã trừ trừ giầy lát, cuối cùng không cưỡng nổi khát vọng cầu sinh, bèn bước theo sau. Vừa tiến vào thạch thất, đã nghe thấy Bích Dao reo hò, rồi hì hụi lục ra trong đồng vũ khí cũ một cây búa lớn bằng thép đúc, bộ dạng nặng chệt vật như thế, cây búa chắc phải nặng lắm.

Trương Tiểu Phàm chạy tới, giúp nàng khiêng cây búa lên, quả nhiên trĩu cả tay, hai người hợp lực còn thấy vất vả. Gã lạ lùng hỏi: “Cô tính làm gì đây?”

Bích Dao cũng không nói nhiều nữa, chỉ đáp gọn: “Nếu người muốn sống, thì giúp ta mang cây thiết phủ này tới chỗ tượng thần đó.”

Trương Tiểu Phàm hít một hơi lạnh, kinh ngạc kêu: “Cô, cô muốn làm gì?”

Bích Dao mặc kệ hắn, lôi cây búa đi, nhưng mới được mấy bước thân thể yếu hèn, nàng hồng hộc thở. Trương Tiểu Phàm lắc đầu than, nhưng cuối cùng cũng vẫn bước đến. Hai người hợp lực, dốc hết sức bình sinh, cuối cùng cũng lôi được cây búa sang thạch thất nơi đặt tượng thần. Sau đó, không ngờ Bích Dao lại yêu cầu phải đem cái của nặng chịch này lắp lên bàn tay tà thần.

Trương Tiểu Phàm sớm đã hoài nghi, giờ nghe nói còn phải



phục dịch cho pho tượng ma giáo ấy, lập tức bùng giận, nhưng vẫn không át được Bích Dao. Thấy nàng mặt mày nhể nhại mồ hôi, một mình gắng sức làm, gã bỗng mềm lòng, nghĩ trước lúc chết thôi thì giúp nàng hoàn thành tâm nguyện này cũng được, bèn bước lên, cố gắng giúp nàng.

Cây búa trông đã to lớn, nay phải thực sự nâng nó lên, càng thấy nặng không thể tưởng tượng được, thêm nữa hai người đối ăn lâu ngày, cho nên quả là một kỳ tích mới hoàn thành nhiệm vụ thoát trông không thể nào thực hiện nổi ấy - lấp xong cây búa vào tay phải của Thiên Sát Minh vương. Trương Tiểu Phàm ngồi phịch xuống đất, há miệng thở hồng hộc: “Cô, hừ hừ, cô, cô nếu không tìm được đường ra, hừ hừ, thì cái mạng lẽ ra còn sống được ba ngày của chúng ta, hiện tại giới lắm chỉ duy trì nổi ba canh giờ nữa thôi.”

Bích Dao cũng thở dốc, nhưng ánh mắt lộ rõ nét phấn chấn, nghỉ ngơi một lát, nàng đi đến bên pho tượng thần, quan sát kỹ càng một lượt, thấy Minh vương sau khi gắn thêm cây búa, quả nhiên hết sức uy phong, khí thế áp đảo người nhìn. Nàng cung kính hành lễ trước bức tượng, miệng lầm bầm: “Minh vương tôn thượng, thứ cho đệ tử vô phép.”

Nói đoạn, nàng giơ tay nắm lấy cây búa, thử rung lắc, hết trên rồi dưới, nhưng không có động tĩnh gì. Cây búa to này do chính là nàng đặt vào, nếu có động tĩnh, thì lúc lắp đã phải thấy rồi. Trương Tiểu Phàm ngồi phệt dưới đất, nhìn động tác nàng cổ quái, lắc đầu chán ngán.

Bích Dao chau mày, khe khẽ thốt: “Sao lại không đúng? Mạnh mẽ lẽ ra phải ở đây mới đúng chứ...”

Nàng nói, lòng lo lắng, dụng lực mạnh hơn, nắm cây thiết phủ đẩy tới đẩy lui, khiến cánh tay đang cầm búa của Thiên Sát Minh vương cũng xê dịch theo, đột nhiên, trong thạch thất, đâu đó vang lên một âm thanh nặng nề.

Trương Tiểu Phàm nhảy dựng lên, Bích Dao càng thêm



mừng rỡ. Hai người nhìn nhau, Trương Tiểu Phàm chạy tới, cùng Bích Dao nắm lấy cây cự phủ, vận sức kéo mạnh, cánh tay phải của Thiên Sát Minh vương vốn buông lỏng dưới thấp bị đẩy lên cao. Chỉ chốc lát, trong thạch thất, vang dội những âm thanh rầm rầm rung chuyển chói tai.

Hai người hoảng hốt, nghe tiếng động âm ỉ đau thấu màng nhĩ, họ vội vàng giơ tay áp chặt tai. Một lát sau, tiếng rầm rầm vẫn phát ra inh ỏi, nhưng đằng sau pho tượng, khối tường đá kiên cố vững chãi từ từ dạt sang hai bên, lộ ra một thông đạo, một dải bậc đá dốc chạy hướng lên trên, dẫn vào màn tối mù mịt đằng trước mặt.

Lúc đó, thạch thất nơi đặt tượng thần bỗng rung chuyển dữ dội, đá trên đỉnh đầu rơi xuống như mưa. Hai người không nói nhưng lòng như có sự tương thông, cùng chạy vụt về phía thang đá, bằng mình vào không gian đen ngòm.

Kỳ thực tám trăm năm trước, khi xây dựng Luyện Huyết đường trong Tích Huyết động, người của ma giáo đã liệu trước ngày sau có thể suy vi, bị kẻ thù tấn công, bèn làm sẵn một con đường ngầm trong lòng núi. Hễ địch nhân đột nhập, họ sẽ theo đường này thoát ra, và chỉ một thoáng sau đó, Tích Huyết động sẽ sụp đổ, chôn vùi địch nhân cùng vô số các bí mật khác của Luyện Huyết đường.

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao cầm cự chạy, nghe sau lưng âm âm liên hồi, đất đá bắn tung, nếu chậm một bước, e sẽ chết trong chỗ này mất. Họ lấy hết khí lực còn lại trong mình để phóng thốc lên phía trước. Chưa được bao xa, trước mặt hai người đã là một màn đen kịt, trong mật đạo chật hẹp mà tăm tối, họ vấp ngã không biết bao nhiêu lần, đâm sầm vào không biết bao nhiêu chỗ. Bốn bề tiếng động vẫn rầm rầm, tưởng chừng cả ngọn núi Không Tang nổi trận lôi đình, rung chuyển dữ dội. Nhưng nhờ khát vọng sinh tồn, cuối cùng hai người cũng trông thấy đằng trước lọt tới một tia sáng.



Cửa ra của mật động vốn dĩ nằm bên sườn ngọn Không Tang sơn, dưới một vách đá dựng đứng phía bắc núi, cây cối rậm rạp bí ẩn, chẳng trách tám trăm năm nay không ai thấy được, mà hậu nhân của Luyện Huyết đường hiện tại chắc cũng không biết đến nơi này.

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao loạn choạng lao ra ngoài, hầu như cùng một lúc khi họ ngã sấp xuống, đằng sau lưng vang lên tiếng bùng bùng lở đất long trời, những tảng đá nặng mấy vạn cân sập xuống, đất bụi mù mịt, lấp kín cửa ra. Từ nay về sau, không còn ai biết được bí mật trong lòng núi sâu này nữa.

Nằm vật dưới đất, Trương Tiểu Phàm thở hồng hộc, ngón tay bấu chặt lấy những thân cỏ non xanh tươi lấm chấm ướt, cái cảm giác chạy trốn ở ranh giới giữa sống và chết ấy khiến người ta phải nghẹn thở. Lâu lắm, tâm trạng mới dần dần thư thái, gã ngược đầu dậy, nhìn sang bên, thấy Bích Dao nằm ngay cạnh mình, gương mặt trắng muốt giờ nhem nhuốc bụi đất. Cảm nhận được cái nhìn của Trương Tiểu Phàm, nàng cũng ngảnh đầu ngo sang.

Niềm vui thoát nạn và trở về với sự sống le lói, rồi bùng hiện trên gương mặt hai người. Bờ môi Bích Dao mấp máy, hình như đôi mắt mơ màng, long lanh gợn sóng, nàng reo lên một tiếng nghẹn ngào. Được giải thoát sau những áp lực to lớn vô hạn, nàng không nhớ đến điều gì khác nữa, chỉ thấy trời xanh thật xanh, núi cao rất cao, gió mát diu diu, khắp nơi là một màu xanh muốt, sắc lục nhấp nhô, sóng cây sóng lá dào dạt, thế gian này nơi nơi đều đẹp đến rung động lòng người.

“Chúng ta, chúng ta sống rồi!” Nàng reo lên với trời xanh núi biếc.

Trương Tiểu Phàm cười to, đứng bên ngắm nhìn nàng mở rộng lòng mình, bùng sáng gương mặt tươi tắn xinh đẹp nhất thế gian.



Trong tiếng nổ 'lếp lép', ngọn lửa liếm nuốt những thanh củi, phát ra âm thanh khô khốc, khói nhẹ lơ lửng toả lên. Bích Dao ngồi bên đồng lửa, nhìn Trương Tiểu Phàm làm thịt con thỏ rừng vừa bắt được đầu đuôi xong xuôi, rồi xiên lên một cành cây to, quay trên ngọn lửa. Lửa rừng rực cháy, thịt thỏ dần ngả màu vàng ruộm, mỡ ngưng thành hạt, rỏ xuống xèo xèo.

Giữa rừng núi, mùi thơm ngon toả ra bốn phía. Lúc trong động đã đói ngấu đói nghiêng rồi, Bích Dao không kìm được nước miếng, cứ nuốt vào ừng ực. Trương Tiểu Phàm thì đứng đờ đĩnh, gãi cùi ngọn lửa, theo thói quen đưa tay lần thắt lưng, đột nhiên chưng hửng, nhưng liền đó lộ vẻ vui mừng.

Bích Dao kinh ngạc: "Sao thế?"

Trương Tiểu Phàm khấp khởi thò tay vào trong bọc rút ra một gói nhỏ, tũm tũm: "Không ngờ lương khô rơi mất hết mà những thứ này vẫn còn, mấy hôm trước chẳng chú ý đến nó."

Bích Dao ngó cái gói, thấy Trương Tiểu Phàm cẩn thận mở ra, hé lộ ra những cái lọ và hộp nho nhỏ. Nàng nảy tính hiếu kỳ bèn nhắc vài thứ hít ngửi, rồi sững sờ, nhìn Trương Tiểu Phàm hầu như không thốt nổi nên lời: "Đây, đây chính là những thứ gia vị muối..."

Trương Tiểu Phàm mặt mày rạng rỡ, giải thích: "Đúng! Từ hôm hạ sơn ta vẫn cầm theo bên mình, nhờ phải ngủ ở ngoài đồng cũng làm được ít đồ ngon ngon mà ăn, không ngờ hôm nay lại là lúc dùng đến."

Bích Dao chằm chằm ngó Trương Tiểu Phàm, im lặng, nhìn gã cẩn thận rắc mấy thứ không biết là ngũ hương hay muối tinh xuống thịt con thỏ, sau đó chằm chằm xoay xiên nướng, mùi thơm trong không khí càng lúc càng đậm đà. Nàng chưa thấy nhân sĩ chính đạo nào mà ra ngoài vẫn còn đem gia vị theo bên mình, trông bộ dạng gã, giống một tên nấu bếp hơn là một đệ tử xuất thân từ chính phái danh môn.



Một lúc sau, Trương Tiểu Phàm ghé mũi ngửi, hoan hỉ: “Xong rồi, ăn được rồi.”

Bích Dao ở bên cạnh đã đợi đến phát sốt ruột, mùi thơm toả ra ngào ngạt lan đến mọi góc ngách, thấm vào từng lỗ chân lông trên người. Nàng hít hà, thân hình như bay bổng lên, vô cùng nhẹ nhõm, còn miệng thì khỏi phải nói, nếu không cẩn thận che giấu, chắc cả tiếng ‘óc ách’ trong bụng cũng bị anh chàng này nghe thấy.

Nên khi Trương Tiểu Phàm “đại phát thiện tâm,” tuyên bố đã xong, trông thấy con thỏ vàng ruồm ruộm, thơm phưng phức, nước miếng nàng suýt nữa chảy xuống. Nàng không nhịn được bèn thò tay tới trước, không ngờ nhất thời quên băng, vừa chạm vào đã kêu thốt lên ‘A’, rồi rút ngay lại, té ra là bị bỏng.

Trương Tiểu Phàm mỉm cười: “Đừng vội!” đoạn nhắc xiên, lắc lắc, để nước mỡ chảy ráo, hơi nóng cũng giảm bớt, mới khéo léo xé cái đuôi sau của con thỏ, đưa cho Bích Dao cười bảo: “Cô ăn đi!”

Bích Dao lập tức chìa tay đón lấy thịt thỏ, đang định há miệng, vụt thấy gương mặt ôn hoà, cười mở của Trương Tiểu Phàm đang nhìn mình cười, trong rừng ánh dương lọt qua tàn lá um tùm rơi xuống, lốm đốm rải rác. Có mấy vệt sáng ngưng trên mặt gã, trông càng thêm tươi vui.

Tự dưng, gương mặt Bích Dao đỏ bừng, nàng ngoảnh mặt đi, quay lưng lại với Trương Tiểu Phàm, rồi mới bắt đầu ăn. Trương Tiểu Phàm ngó người, nhưng không bận tâm lắm, bản thân gã cũng đã đói meo, bèn xé một đuôi thỏ khác, há miệng ngặm một tiếng to.

Ăn được phân nửa, bỗng thấy Bích Dao quay lại nhìn mình, gã hơi ngạc nhiên: “Thế nào? Thịt thỏ cũng ngon chứ hả?”

Gương mặt Bích Dao loáng hồng. Từ trong rừng sâu, gió nhẹ hây hây lùa đến, êm ái lướt qua mái tóc dài mềm của nàng, mơn man gò má trắng mịn.

“Rất ngon, à...”



Trương Tiểu Phàm: “Sao?”

Bích Dao: “... tôi ăn hết rồi.”

Khuôn mặt nàng dịu dàng, vương vất chút gì e thẹn, Trương Tiểu Phàm đỏ miệng, ngẩn người.

Bích Dao cúi đầu, không khí giữa họ bỗng trầm hẳn xuống, một lúc lâu, Trương Tiểu Phàm mới bình tĩnh: “À!”

Trên đầu gã mồ hôi đầm đề, mồm lúng ba lúng búng, nói mãi không nên câu: “Ta, ta chưa thấy, không phải, cô thấy ta... à, không, à, cho cô đây.”

Nói đoạn nhắm nghiền mắt, đưa cái đùi thỏ qua, vẫn không dám mở mắt.

Mãi không thấy Bích Dao có động tĩnh gì. Trương Tiểu Phàm lấy lại dũng khí, dần dà hé nhìn, Bích Dao đang ngấm gã, khuôn mặt tựa cười mà không phải cười, nhưng sáng mắt nhu hoà, đang chan chứa những ý tình êm đềm khó nói, khe khàng, tủm tỉm, nàng hỏi: “Huynh để tôi ăn cái này sao?”

Trương Tiểu Phàm không hiểu, bèn nhìn xuống tay, tức thời đỏ mặt tía tai, không biết chui đầu cho khỏi thẹn. Thì ra miếng thịt chìa ra cho nàng lại chính là cái đùi thỏ gã vừa ngoạm một nửa đang cầm bên tay phải, còn phần lớn con thỏ thì nắm trong tay trái đặt bên mình.

“Không, không, không đúng...” Trương Tiểu Phàm cuống quýt, nhanh như chớp thu miếng thịt đáng xấu hổ ấy về, rồi ngượng ngập chìa phần thịt thỏ nguyên vẹn qua, lúng búng nói: “Ta cứ, cứ, cứ tưởng...”

“Tôi biết rồi!” Bích Dao đón lấy tảng thịt, xé một miếng bỏ vào miệng, nhẹ nhàng nhai: “Ngon lắm, thứ ngon nhất mà tôi từng ăn trên đời chính là con thỏ quay của huynh đấy.”

Trương Tiểu Phàm sưng sỏ, nhìn khuôn mặt thanh thoát tú lệ của Bích Dao, miệng tủm tỉm, rất thành thực, trong lòng ngáy ngất, không dám nhìn nữa, há miệng cắn cái đùi thỏ đã gặm một nửa, cắn đầu cắn cổ ăn.



Không bao lâu, con thỏ rừng đã bị hai kẻ đói khát nghiêng ngấu sạch sẽ. Bao nhiêu ngày trời mới được bữa no, đúng là sung sướng. Bích Dao tìm được dòng suối nhỏ trong núi, hai người bèn đến bên bờ nước tắm rửa một lượt, bất giác đều cảm thấy mệt rũ. Kể cũng đúng, ở trong lòng núi thần kinh lúc nào cũng căng như dây đàn, cứ bước chênh vênh giữa hai bờ sống chết, giờ thoát ra ngoài, con người thư thái lại, giấc ngủ cũng kéo đến rất nhanh.

Bích Dao là người đầu tiên không kiềm được, nằm lăn ra bãi cỏ xanh mượt bên dòng suối mà thiếp đi, Trương Tiểu Phàm cũng uể oải, nhưng cảm thấy ánh dương nồng ấm, êm ái rải xuống thân mình, vô tình ngoái đầu sang nhìn Bích Dao. Thấy nàng sau khi tắm rửa xong, tóc tuy còn hơi rối, nhưng gương mặt đã tinh khiết như ngọc, giống hệt lần đầu họ gặp nhau, làn da trắng hơn tuyết, mịn màng. Lúc này nàng nhắm mắt yên lặng nằm đấy, gió nhẹ thổi tới, mái tóc xao động dưới ánh dương quang, hắt ra những tia sáng mờ mờ.

Đột nhiên, Bích Dao đang ngủ say, tựa hồ mơ thấy một sự gì, đầu mày chau lại, tay phải như theo thói quen quờ quạng, vịn vai Trương Tiểu Phàm, tựa vào mình gã, rồi bờ môi phảng phất nụ cười, cứ thế an lành ngủ thiếp đi.

Trương Tiểu Phàm chờ người, nhưng nhìn gương mặt tiêu tụy mà vẫn kiêu diễm đến thế, hay dở gì cũng không đủ dũng khí gỡ tay nàng ra. Gã nằm đó bất động, dần dần, cơn buồn ngủ cũng tràn đến, bèn khép mắt, quên bẵng bàn tay vẫn đặt trên vai mình, cứ như đó là một việc hết sức bình thường, yên ổn chìm vào giấc ngủ.

Gió nhẹ trong rừng vẫn êm êm thổi, xuyên qua những ngọn cây, luồn giữa những tán lá, trượt trên dòng suối nhỏ lặng lẽ trôi, làm nổi lên mấy gợn sóng lăn tăn, cuối cùng, lướt qua thân thể hai người trẻ tuổi.



Chương 9

VĂN SĨ

Khi Trương Tiểu Phàm thức dậy, trời đã tối, chắc ít nhất cũng đã ngủ đến năm sáu canh giờ. Bích Dao vẫn chưa tỉnh, đôi tay nắm chặt lấy áo gã, trông như một đứa trẻ nhút nhát hay giật mình, nào có ai ngờ nàng thực tế lại là một nhân vật quan trọng trong ma giáo.

Trương Tiểu Phàm gối đầu lên cánh tay, lắng nghe gió núi thổi qua rừng cây phát ra những tiếng 'xào xạc', bỗng nhiên nhớ đến vạt rừng trúc bạt ngàn trên Đại Trúc phong, chẳng phải cũng có âm thanh như thế này sao?

Mấy ngày nay, tin ta mất tích trong Vạn Bức cổ quạt chắc cũng truyền về đến Đại Trúc phong rồi, không hiểu Linh Nhi sư tỷ biết được, nàng có đau lòng chút nào không? Thế nhưng, nếu thấy ta đột ngột xuất hiện trước mặt, nàng nhất định sẽ vui vẻ vô cùng, nhất định sẽ nắm chặt tay ta, náo nức phấn khởi, cười mà mắng ta rằng: Đệ hư, ta biết đệ sẽ không chết dễ như vậy mà!

Khuôn mặt gã, trong bóng đêm đen kịt, rạng rỡ một nụ cười, đến cả đôi mắt gã, giữa vùng tối này, cũng sáng bừng lên. Nhưng gã không nhận ra, có một đôi mắt khác, chẳng biết từ lúc nào, đang lặng lẽ nhìn gã.

Trời lại sáng, trong núi rộn tiếng chim hót, lạnh lót vui tai.

Trương Tiểu Phàm đến bên dòng suối nhỏ, hai tay chụm lại, vốc nước vã lên mặt, cảm giác mát lạnh thấm đến tận gan ruột.





Gã kiểm tra cánh tay bên trái một lúc, tháo băng ra xem, đoạn xương gãy đã hồi phục khá nhiều, trong lòng mừng rỡ bèn gỡ thanh Thiêu Hoả côn đang buộc trên tay giắt vào thắt lưng, vận sức cử động tay trái, quả nhiên không còn gì đáng ngại.

“Tay khỏi rồi à?” Bích Dao từ phía sau bước đến, nhìn gã, rồi ngồi xuống khoát nước suối rửa mặt.

“Ừ!” Trương Tiểu Phàm vui vẻ giẫm giẫm chân “Không vướng víu, không đau không nhức gì nữa.”

Bích Dao dùng tay áo lau nhẹ những giọt nước trên mặt, khuyên: “Huynh cũng đừng vung tay vung chân bừa bãi, ảnh hưởng đến gân cốt, phải nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa mới được.”

“Ta hiểu rồi!” Trương Tiểu Phàm thuận miệng đáp, liền đó nhìn sang Bích Dao, cân nhắc giây lát, gã nói: “Bích Dao tiểu thư, đến giờ chúng ta may mắn giữ được tính mệnh, chạy thoát khỏi sơn động, cô và ta cũng coi, coi như đã kết thành bằng hữu. Nhưng nói cho cùng, khác đường không thể đi chung, chúng ta hôm nay chia tay nhau ở đây thôi.”

Bích Dao vẫn ngồi bên dòng suối, chưa đứng dậy, nhưng người khẽ run lên. Trương Tiểu Phàm không nhìn thấy sắc mặt nàng, một lúc sau, mới nghe thấy giọng nàng trầm thấp: “Ồ, khác đường không thể đi chung à?”

Trương Tiểu Phàm gật đầu đáp: “Đúng, ta là chính đạo, cô thuộc ma giáo, từ nhỏ sư trưởng đã dạy, chính tà bất lưỡng lập. Lần tới gặp lại, e rằng hai ta sẽ là kẻ địch chứ không còn là bạn nữa. Dưới lòng núi cô đã săn sóc ta, cứu giúp ta, ta thực vô cùng cảm kích, ân tình đó, ngày sau có duyên, ta tự nhiên sẽ báo đáp.”

Bích Dao sững sờ nhìn bóng người ấy lơ mờ phản chiếu dưới làn nước trong vắt, khẽ lẩm bẩm: “Báo đáp tôi ư?”

Trương Tiểu Phàm đáp: “Đúng, chúng ta ân oán phân minh, nếu không phải cô cứu ta, ta chắc chắn không còn sống đến giờ. Mai này nếu có chỗ nào góp sức được, ta nhất định sẽ hết lòng.” Nói đến đây, gã chợt cảm thấy không ổn, vội vàng chêm một



câu: “Tuy nhiên cô không được bắt ta làm những việc trái với đạo nghĩa sư môn.”

Bích Dao vụt đứng phắt dậy, ngoảnh đầu lại nói: “Tôi thấy huynh cũng có thể coi là một nhân tài, hãy gia nhập Thánh giáo đi. Tôi sẽ tiến cử huynh với phụ thân đại nhân, lão nhân gia xưa nay rất quý người tài, tất sẽ trọng dụng huynh, ít ra cũng còn hơn khi huynh làm một tên nấu bếp âm thầm vô danh trên Đại Trúc phong.”

Trương Tiểu Phàm tức thì sa sầm nét mặt: “Bích Dao tiểu thư, cô đừng nói năng bừa bãi, ta là người trong chính đạo, thà chết chứ không theo ma giáo. Đối với ta, làm một tên nấu bếp nhỏ nhoi trên Đại Trúc phong, còn tốt hơn nhiều so với việc hô phong hoán vũ trong ma giáo các người.”

Khoé miệng Bích Dao hé một nét cười khẩy, lời nói cũng trở nên chát chúa lạnh lùng: “Người trong chính đạo? Tội nghiệt do người trong chính đạo các người gây ra cũng không ít hơn so với người trong ma đạo chúng ta đâu. Năm xưa chính ma đại chiến, những thần tiên tổ sư của huynh chẳng phải cũng cứ thấy người là giết, người già, phụ nữ, trẻ con đều không tha cả hay sao?”

“Nói láo!” Trương Tiểu Phàm bưng bưng tức giận “Đó đều là những việc tốt đẹp do ma giáo các người làm, cô tưởng ta không biết ư, năm xưa các người giết người vô số, sinh linh khốn khổ lâm than...”

Bích Dao giận dữ: “Những việc đó huynh tận mắt nhìn thấy hả? Chắc chắn là sư trưởng của huynh dạy cho huynh, bọn họ vì giữ thể diện, làm sao mà kể thật được?”

Trương Tiểu Phàm cười lạnh: “Thế cô đã từng chính mắt nhìn thấy chắc? Cô đứng đây nói với ta rằng chính đạo là tà, ma giáo là chính, lại chẳng phải là những lời trưởng bối của cô tự tô vẽ cho tổ bối mình ư!”

Bích Dao lặng người, nhất thời không thốt được lời nào.



Trương Tiểu Phàm liếc nhìn nàng, ý nghĩ xoay chuyển, hồi tưởng chuyện mấy ngày trước cùng nàng sống chết, lòng chợt mềm đi, hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói: “Bích Dao tiểu thư, bất kể tiền nhân ra sao, chúng ta không nhắc tới họ thì hơn, chỉ có điều Thanh Vân môn quy định khe khát, nghiêm cấm đệ tử lai vãng với người trong ma giáo. Ta lớn lên ở Thanh Vân môn, không dám làm trái, hôm nay chúng ta già biệt từ đây. Sau này có duyên tái ngộ, nếu cô hoàn toàn hối cải, bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, Trương Tiểu Phàm này nhất định lấy tính mạng mình bảo đảm cho cô, để cô có thể gia nhập chính đạo...” Gã nói đồng dục hùng hồn, thao thao bất tuyệt, đến khi dừng lại, đã thấy Bích Dao mặt đầy vẻ chế nhạo, cười gằn mãi không thôi.

“Cái chính đạo thối tha của các người, cầu xin ta cũng không vào, còn nói cái gì bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, đành vậy, ta chỉ cho người một con đường sáng mà người không chịu, vậy hãy làm nhân sĩ chính đạo của người đi nhé. Ngày khác gặp lại, ta trước hết sẽ lấy cái đầu của người đó!”

Trương Tiểu Phàm sửng sốt, cô ả này trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, nhưng rốt cuộc không còn lòng dạ nào để tranh luận, hơn nữa đối với Bích Dao, gã luôn luôn cảm thấy mình có chỗ thiếu nợ nàng, tức thì cung tay nói: “Bảo trọng.” xong quay mình đi thẳng, đầu không hề ngoảnh lại.

Bích Dao nhìn gã đi xa dần mà chẳng thêm ngoài đầu lấy một lần. Sau khi bóng gã biến mất trong rừng cây, lòng nàng đột nhiên trống trải vô cùng, tựa như đánh mất thứ gì quan trọng lắm, tinh thần bải hoải, nàng từ từ ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng tình cờ lướt qua đồng tro tàn hồi hôm Trương Tiểu Phàm đốt lên để quay trở, nàng chẳng lay, bất giác nước mắt trào tuôn.

Mãi nhìn đồng tro tàn ấy, nàng cứ ngồi thừ ra như thế, không biết đã bao lâu, mãi cho tới khi thỉnh thoảng phát hiện, tiếng chim hót líu lo trong khu rừng phía sau đột nhiên lặng



ngát, dường như cảm nhận được một khí vị đại hung nào đó, nên không dám làm ồn lên.

Thế rồi, nàng nhìn thấy một bóng đen, từ sau lưng mình chậm chậm tiến tới, phủ trùm lấy nàng. Mặc dù đang giữa ban ngày, nhưng không hiểu sao, trời cũng như tối sầm xuống.

Bích Dao quay phắt đầu lại, sững sờ nhìn người đứng sau, rất lâu, đột nhiên thảm thiết gọi: “Cha!...” rồi lao vào lòng người đó.

Bóng đen có vẻ hơi sững sốt, tựa hồ không ngờ Bích Dao kích động như vậy, nhưng vui mừng thấy con gái thoát khỏi đại nạn, niềm hạnh phúc cũng không kìm nén được nữa.

Trương Tiểu Phàm rảo bước trong rừng núi suốt một ngày trời mới ra khỏi địa giới của Không Tang sơn, vốn dĩ nếu gã ngựa không mà đi, thì nửa ngày đã có thể ra được, nhưng dè chừng thương thế bên tay trái, nên vẫn chịu khó cước bộ thêm một quãng. Hiềm nỗi Không Tang sơn lâu nay hoang lạnh, suốt đoạn đường chẳng trông thấy một bóng người nào.

Sau một đêm tá túc nơi hoang sơn dã lĩnh, Trương Tiểu Phàm lên đến đường cái quan, rộng rãi, người qua lại cũng dần dần nhiều hơn. Gã tìm khách bộ hành hỏi thăm đường hướng, rồi nhắm phương bắc mà đi.

Giờ Ngọ ngày hôm ấy, mặt trời treo giữa đỉnh đầu, vô cùng nóng bức, Trương Tiểu Phàm đã đi đến nửa ngày đường, mồm miệng khô khát, nhìn thấy ven đạo lộ có một quán trà nhỏ, dựng dưới một tán cây to, bên trong có năm, sáu người khách đang ngồi. Thấy râm mát, gã bèn tiến lại, mua một bát nước trà để uống, tiện thể cũng ngồi nghỉ chốc lát.

Phải nói là, nước trà của cái quán nhỏ này thật mát mẻ đỡ cơn khát. Trương Tiểu Phàm uống một bát, tức thì toàn thân thư thái, cứ như ngày hôm nay chẳng nóng nôi đến vậy. Gã nghỉ ngơi, xem ra thương thế trên tay đã khỏi nhiều, dự tính buổi chiều sẽ kiếm một nơi vắng vẻ, rồi ngựa không bay về, có thể gặp lại sư phụ sớm hơn.



Còn đang ngẫm nghĩ, tự nhiên nhớ ra sắp được trông thấy sư tử Điền Linh Nhi, lòng gã bỗng nóng ran. Đúng lúc ấy, gã nghe thấy bên đường cái vọng tới một thanh âm ôn hoà: “Ông chủ, cho ta một bát nước trà.”

Cơn gió nhẹ hiem hơi buổi ban trưa thổi qua, làm xao xác cành lá trên cây đại thụ, rắc xuống chỉ chút những đốm nắng, nhảy nhót trên mặt đất. Chủ quán khoảng hơn năm mươi tuổi, ứng tiếng, cúi mình rót trà. Trương Tiểu Phàm vô tình đưa mắt liếc trông, rồi không tài nào ngưng nhìn được nữa.

Một trung niên văn sĩ, mày thanh mặt vuông, đầy vẻ nho nhã, nhưng đôi mắt thì sáng quắc, gò trán đầy đặn, trong vẻ văn nhã ẩn chứa khí thế uy vũ. Mình khoác nho bào, thắt lưng nổi bật một miếng ngọc bội màu tím nhạt, lung linh trong suốt, ẩn hiện khí lạnh, nhìn qua là biết không phải vật tầm thường.

Trương Tiểu Phàm ngẫm một lúc lâu, chợt bàng hoàng nhận ra mình đã khuất phục trước phong độ của trung niên văn sĩ ấy. Kể từ lúc ông ta bước vào, năm sáu người khách đang uống trà cười nói trong quán, tính cả gã, đều im lìm lặng ngắt, đều bị khí thế của người ấy đè bẹp.

Trương Tiểu Phàm thôi không nhìn nữa, lòng thâm kinh ngạc, đồng thời hết sức tán phục khí độ của văn sĩ nọ. Mặc dù trông ông ta không hề tuấn tú, nhưng khí chất bên trong thì quả là hiếm có.

Trung niên văn sĩ tiến đến bên quầy, đón lấy nước trà do chủ quán đưa cho, tiện thể ngồi luôn xuống rồi bắt đầu từ từ thưởng thức. Đám khách xung quanh, hiện tại đều lặng lẽ, không khí nhất thời yên tĩnh đến mức kỳ quái, duy chỉ có văn sĩ ấy ung dung tự tại, không nhận thấy sự bất bình thường bên cạnh, một mình ngồi đó uống trà nghĩ chân.

Một lát sau, đám khách nọ hoặc đã nghỉ ngơi đủ, hoặc đã uống hết trà, lục tục thanh toán rồi đi, chủ quán bước ra thu dọn bát tách. Dưới bóng cây to, còn mỗi hai người là Trương Tiểu Phàm và trung niên văn sĩ.



Trương Tiểu Phàm không hề cảm thấy mất tự nhiên, cứ ngồi thêm một lúc nữa, đến khi nghỉ ngơi đã đủ rồi, toan trả tiền để đi, chợt sau lưng vang lên tiếng gọi:

“Tiểu huynh đệ.”

Trương Tiểu Phàm ngơ ngàng, nghe thanh âm điềm đạm và quen thuộc, gã ngoảnh đầu lại, thấy văn sĩ nọ đang cười hiền hoà, bèn kinh ngạc hỏi: “Thưa tiên sinh, phải chăng người gọi tại hạ?”

Văn sĩ tươi cười gật đầu đáp: “Đúng rồi!” đoạn đứng dậy, chậm rãi bước tới. Trương Tiểu Phàm cũng đứng lên, đợi ông ta đến gần, ôm quyền nói: “Xin hỏi tiên sinh có việc gì chỉ giáo?”

Trung niên văn sĩ ngấm nghĩa Trương Tiểu Phàm: “Không có, chỉ vì đi đường quanh quẽ, thấy tiểu huynh đệ mặt mày hiền lành, bèn đến chuyện phiếm mấy câu, tiểu huynh đệ không phiền chứ?”

Trương Tiểu Phàm vội vàng lắc đầu nói: “Không vấn đề gì, mời tiên sinh ngồi.”

Văn sĩ cười gật đầu: “Được, tiểu huynh đệ cũng ngồi xuống đi.”

Hai người ngồi xuống, văn sĩ nhìn Trương Tiểu Phàm: “Xin hỏi tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ?”

Trương Tiểu Phàm hồi nhỏ ở thôn Thảo Miếu, về sau được Thanh Vân môn thu lưu, vài năm gần đây ngoài đồng môn Đại Trúc phong, hầu như không hề nói chuyện với người ngoài. Đương nhiên, không tính mấy ngày bị hãm dưới Tử Linh uyên cùng thiếu nữ ma giáo Bích Dao kia. Lúc này nói chuyện với người văn sĩ, không hiểu sao lập tức đã sinh lòng kính trọng, gã liền lễ phép đáp: “Không dám, tại hạ Trương Tiểu Phàm. Xin hỏi đại danh của tiên sinh?”

Văn sĩ nhắc lại: “Trương Tiểu Phàm” rồi gật đầu, tủm tỉm cười: “Ta họ Vạn, thảo tự Nhân Vãng.”

“Vạn Nhân Vãng!” Trương Tiểu Phàm thâm nhảm trong lòng, cái tên này thoát độc thì bình thường, mà nghe kỹ lại thấp



thoảng mùi khói lửa binh đao. Trương Tiểu Phàm bất giác nhìn sang, khuôn mặt Vạn Nhân Vãng hết sức ôn hoà, nhưng vầng trán ẩn hiện một thứ uy thế lẫm liệt thiên phú, phối hợp với danh tính, hàm chứa ý tứ chế ngự vạn người.

Vạn Nhân Vãng nhìn lướt Trương Tiểu Phàm, mỉm cười: “Thứ cho ta hỏi thêm một câu, chẳng hay Trương tiểu huynh có phải là người tu chân?”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên. Gã và đám Tề Hạo bốn người sau khi hạ sơn, để tiện đi đường, đều đã thay đổi phục sức Thanh Vân môn, mặc quần áo thông thường, trông không khác gì dân chúng bách tính, thế mà người trung niên này nhìn ra ngay được.

Gã còn đang thẳng thốt, định hỏi rõ nguyên do thì đã thấy ông ta tủm tỉm cười, chỉ tay về hướng bắc: “Xin hỏi, Trương tiểu huynh có phải là môn hạ trên Thanh Vân sơn, đệ nhất đại phái trong chính đạo ngày nay?”

Trương Tiểu Phàm hoảng lên, không kịp được đứng bật dậy, nhìn Vạn Nhân Vãng, kinh ngạc thốt: “Xin hỏi Vạn huynh, tại sao huynh biết?”

Vạn Nhân Vãng tươi cười khoát tay: “Mời ngồi, mời ngồi xuống.”

Đội Trương Tiểu Phàm từ từ ngồi xuống, Vạn Nhân Vãng mỉm cười: “Ta thấy Trương tiểu huynh thần túc khí mãn, đi đường không có nét mệt mỏi, tuổi trông còn trẻ mà sức lực vượt xa rất nhiều tráng niên. Thế gian thời buổi này, phong trào tu đạo rất thịnh, nên nghĩ các hạ hẳn là người thân hoài tuyệt kĩ.”

Trương Tiểu Phàm cúi đầu khiêm tốn đáp tạ, rồi không nén được bèn hỏi: “Về môn phái của tại hạ, tại sao tiên sinh cũng biết vậy?”

Vạn Nhân Vãng cười xoa: “Có gì đâu, ta thấy tiểu huynh đệ đây người bụi bặm, ngóng lên phương bắc mãi không thôi, khuôn mặt có nét nhớ mong, dường như đau đáu muốn trở về. Mà ở phương bắc, môn phái tu chân nổi danh nhất quanh vùng



này, chính là Thanh Vân môn. Kể ra, tại hạ cũng chỉ đoán bừa mấy câu, đã làm trò cười cho Trương tiểu huynh rồi.”

Trương Tiểu Phàm vội đáp: “Đâu có đâu có, tiên sinh tương tận đến chân tơ kẽ tóc như thế, chúng ta vốn chưa hề biết nhau, mà tiên sinh chỉ nhìn thoáng cái đã nhận ra, quả thật bội phục, bội phục!” Gã nói mấy câu thành thực tự đáy lòng.

Vạn Nhân Vãng mỉm cười: “Phái Thanh Vân nổi danh đã lâu về đạo tu chân trên thế gian, uyên nguyên sâu xa, đạo pháp tinh thâm, khiến người trong thiên hạ vô cùng ngưỡng mộ. Tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ như vậy mà đã gia nhập danh môn, tương lai tiền đồ không thể tiên lượng!”

Trương Tiểu Phàm nghe thấy bốn chữ ‘không thể tiên lượng’, lòng nao nao, tự nhiên nhớ đến Tề Hạo của Long Thủ phong, sau cùng trong đầu còn thoáng qua hình ảnh Lâm Kinh Vũ, gã lắc đầu nói: “Tiên sinh quá khen rồi, đệ tử Thanh Vân môn ngoại hồ tàng long, tại hạ chỉ là thứ gỗ mục, chẳng làm nên trò trống gì cả.”

Vạn Nhân Vãng phì cười: “Không ngờ Trương tiểu huynh cũng khéo nói đùa.”

Trương Tiểu Phàm không muốn tranh luận thêm với trung niên văn sĩ nọ về chủ đề ấy, bèn hỏi ông ta rằng: “Vạn huynh mình lắm bụi đường, không biết định đi về đâu?”

Vạn Nhân Vãng thông thả đứng dậy, chấp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời, nói: “Thiên hạ bao la, rộng lớn không biết đâu là cùng, ta đi du lịch thế gian, đại sơn cổ trạch, ưa nơi nào thì đến nơi đó.”

“Ồ!” Trương Tiểu Phàm thốt lên cảm thán “Hoá ra là vậy.”

Vạn Nhân Vãng quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, gương mặt thoáng qua một nét cười kỳ dị: “Trương tiểu huynh đã là môn hạ Thanh Vân môn, đạo pháp chắc hẳn rất cao thâm.”

Trương Tiểu Phàm vội vàng lắc đầu đáp: “Không, không! Tại hạ là một kẻ chẳng ra gì trong Thanh Vân môn, sao dám nói đến mấy chữ đạo pháp cao thâm.”



Vạn Nhân Vãng mỉm cười: “Trương tiểu huynh khách sáo quá, tại hạ mao muội có một thỉnh cầu, chỉ mong Trương tiểu huynh cho tại hạ được toại nguyện.”

Trương Tiểu Phàm sững người: “Vạn huynh xin cứ nói.”

Vạn Nhân Vãng giải bày: “Tại hạ từ nhỏ đã ngưỡng mộ những bậc cao nhân tu chân giống như các hạ, khổ nỗi không đủ cơ duyên, không thể gia nhập những môn phái ấy, thấy họ ngự pháp bảo lướt đi trên chín tầng trời, càng thêm khát khao mong ước. Mấy chục năm nay, ngày nào cũng nuôi hi vọng được nhìn thấy pháp bảo tiên gia. Trương tiểu huynh là danh môn đệ tử, không biết có thể giúp ta hoàn thành cái tâm nguyện nho nhỏ này không?” Nói xong, ông ta cúi mình thật thấp, hành đại lễ.

Trương Tiểu Phàm nín lặng, trông Vạn Nhân Vãng hành lễ càng thêm luống cuống tay chân, liền vội vàng đỡ dậy, trong lòng quả thực khó xử. Do dự một lát, thấy Vạn Nhân Vãng nhìn mình với vẻ mong đợi, gã bèn thở dài nói: “Cũng chẳng sợ Vạn huynh chê cười, tại hạ không phải không muốn đưa huynh xem, chỉ là, chỉ là pháp bảo trông chẳng ra thể thống gì, e rằng sẽ chướng...”

Vạn Nhân Vãng nói ngay: “Thế là thế nào, tiên gia pháp bảo, sao lại không ra thể thống gì chứ.”

Trương Tiểu Phàm hơi đỏ mặt, cuối cùng không sĩ diện nữa, rút Thiêu Hỏa côn bên thắt lưng đưa sang. Nhìn cây gậy Trương Tiểu Phàm chia ra, khuôn mặt Vạn Nhân Vãng thoáng hiện nét kinh ngạc nhưng tiêu tan ngay lập tức, ông ta trịnh trọng tiếp lấy.

Trương Tiểu Phàm bắt được thần sắc đó, nhần nhó: “Đừng nói là huynh, ngay cả người trong sư môn, cũng thường chê cười tại hạ.” Vừa dứt lời, Trương Tiểu Phàm bỗng ngấm ngấm kinh ngạc, nhận thấy mình hôm nay thật kì cục, trước mặt một người chưa từng quen biết mà chuyện gì cũng muốn nói với ông ta.

Vạn Nhân Vãng chẳng hề chú ý đến thái độ Trương Tiểu



Phàm, ánh nhìn tập trung cả vào Thiêu Hoả côn. Khuôn mặt ông ta vẫn trịnh trọng, nhưng tia mắt có chiều lơ đãng, tuy thế dần dần, ông ta tựa như phát hiện ra điều gì, sắc mặt bỗng u tối, còn đôi mắt nhìn như dính lấy cây gậy xấu xí màu đen.

Trương Tiểu Phàm đứng bên cạnh quan sát, thấy Vạn Nhân Vãng bộ dạng kỳ quái, cầm thanh Thiêu Hoả côn dài hơn một thước đưa lên trước mặt, xem xét kỹ càng, tay phải đỡ dưới, tay trái dùng năm ngón dài mảnh vuốt nhẹ thân gậy, gõ khe khẽ, thận trọng vô cùng, gã không nhìn được buột miệng: “Vạn huynh, xin hỏi có gì không ổn sao?”

Vạn Nhân Vãng như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, dần đo giây lát, trả Thiêu Hoả côn cho Trương Tiểu Phàm rồi nói: “Trương tiểu huynh, tại hạ vì ngưỡng mộ tiên đạo, nên cũng đọc qua vài ba quyển sách về phương diện này, nay có mấy lời muốn thỉnh giáo Trương tiểu huynh.”

Trương Tiểu Phàm đáp: “Xin huynh cứ nói.”

Vạn Nhân Vãng liếc nhìn Thiêu Hoả côn: “Dám hỏi Trương tiểu huynh, trong pháp bảo này, phải chăng có chứa tinh huyết của các hạ?”

Trương Tiểu Phàm phát hoảng, thoáng chốc trong đầu lướt qua cảnh tượng đáng sợ dưới u cốc sau Đại Trúc phong năm đó, gã vụt đứng dậy, trở Vạn Nhân Vãng kêu: “Huynh, huynh nói gì?”

Vạn Nhân Vãng nhìn gã, chậm rãi: “Xin hỏi Trương tiểu huynh, pháp bảo này có phải do hai vật hợp lại thành một không?”

Bí mật Trương Tiểu Phàm chôn giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng, hôm nay đã bị người này bóc toạc ra, gã kinh hãi ghê gớm, chỉ nghe trong đầu nổ rầm một tiếng, thực sự không tài nào mở miệng nổi.

Vạn Nhân Vãng trông thấy bộ dạng choáng váng của Trương Tiểu Phàm, thì hiểu ngay những điều mình đoán quả không sai. Ông ta hơi cúi đầu, vẻ suy nghĩ, rồi khẽ thở dài: “Các



hạ chắc không biết, hạt châu trên đầu cây gậy đó, vốn là thánh vật của ma giáo.”

Trương Tiểu Phàm mỗi lúc một rợn người, đến hơi thở cũng hầu như ngưng bết, nhưng sâu trong lòng có một thanh âm tựa hồ tiếng cười lạnh lùng: “Người đã biết từ lâu rằng cây gậy này tà khí như thế, tất nhiên phải là tà vật của ma giáo.”

“Huynh, huynh nói cái gì?” Trương Tiểu Phàm thở dốc, nhìn Vạn Nhân Vãng chăm chăm, hốt hển buông từng tiếng.

“Hạt châu ấy là di vật của Hắc Tâm Lão Nhân, tổ sư của ma giáo tám trăm năm về trước.” Vạn Nhân Vãng nói, mỗi chữ như một mũi đinh, lần lượt găm vào trái tim Trương Tiểu Phàm, “Nó tên là Phệ Huyết châu.”

Trương Tiểu Phàm toàn thân như hoá đá, nghẹn thở. Trong đầu gã ngàn vạn ý nghĩ quay cuồng, nhưng thuỷ chung có một hình ảnh không thể nào xoá nhòa: Bộ xương khô dưới mặt động trong lòng núi Không Tang sơn!

Vạn Nhân Vãng theo dõi bộ dạng khiếp nhược của gã, dừng lại giây lát, rồi thủng thẳng tiếp: “Trương tiểu huynh, các hạ đã biết lai lịch của hạt châu, chẳng hay còn muốn biết lai lịch của cây gậy ngấn máu đen này không?”

Trương Tiểu Phàm run bắn, chẳng nói được câu nào, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào Vạn Nhân Vãng.



Chương 10

THỊ TRẦN TIỂU TRÌ

Trương Tiểu Phàm chăm chăm nhìn trung niên văn sĩ tự xưng là ‘Vạn Nhân Vãng’ đó, lòng trào dâng một dự cảm không lành, nhưng đồng thời từ nơi sâu thẳm trong tim, lại có một sức mạnh khác, buộc gã không kiềm chế được phải thốt lên: “Xin tiên sinh chỉ giáo.”

Vạn Nhân Vãng nhìn gã đầy thâm ý, chậm rãi nói: “Cây gậy đen đó sát khí rất nặng, hắc quang thẩm thấu nhưng lại lặn vào bên trong, người nào tới gần trong vòng ba trượng, khí huyết toàn thân nhất định sẽ bị sát khí đó dồn ép, chạy ngược vào tim mà chết.”

Trương Tiểu Phàm sững sờ, buột miệng nói: “Đúng thế! Lúc tại hạ mới gặp nó, đứng từ xa đã cảm thấy người nặng nề, gan ruột nôn nao muốn ói, chỉ chực ngất đi.”

Vạn Nhân Vãng khẽ thở dài, nhìn gã: “Đúng! Đúng là như vậy,” nói đoạn nhíu đôi mày, rồi khẽ than: “Thế mà người không chết, quả là kỳ lạ.”

Trương Tiểu Phàm không nghe rõ câu nói sau của ông ta, liền hỏi vặn: “Cái gì?”

Vạn Nhân Vãng hơi mỉm cười, nhưng không trả lời thẳng vào câu hỏi của gã, trở vào Thiêu Hoả côn nói: “Cây gậy đen ngắn này, vốn là một vật đại hung sát trời sinh, tên gọi ‘Nhiếp Hồn’, nhưng không phải vật của ma giáo, mấy nghìn năm nay chưa hề xuất thế, chỉ được ghi chép vài dòng trong một cuốn cổ





thư, mà cuốn cổ thư này chỉ có duy nhất một bản. Trương tiểu huynh phúc duyên thâm hậu, không ngờ nhặt được hai vật chí bảo trên thế gian.”

“Nhiếp Hồn!” Trương Tiểu Phàm thần thờ, khê lảm nhảm.

“Đúng vậy” khuôn mặt Vạn Nhân Vãng đã khôi phục về bình tĩnh “Trong cổ thư ‘Dị Bảo Thập Thiên’ có ghi chép: *Thiên hữu kỳ thiết, lạc vu cửu u, u minh quý hoả phần âm linh lệ phách dĩ luyện chi, thiên niên phương hồng, thiên niên thành hình, thiên niên tụ quý lệ chi khí, thiên niên thành nhiếp hồn chi năng*.¹ Kỳ thực vật hung sát như vậy, vốn không phải là thú mà người sống có thể cầm nắm được, không ngờ Trương tiểu huynh....”

“Cạch...” một tiếng khô khốc, thanh Thiêu Hoả côn màu đen trượt khỏi tay Trương Tiểu Phàm, rơi xuống đất. Trương Tiểu Phàm chân tay mềm nhũn, đầu óc quay cuồng rồi bời, lão đảo thật lui mấy bước, mắt dán chặt vào thanh còi lò luôn kề cận bên mình suốt mấy năm nay, miệng không thốt được nên lời.

Vạn Nhân Vãng nhìn vẻ khiếp hãi của gã, một nụ cười khẩy thoáng qua trên nét mặt: “Trương tiểu huynh, tiểu huynh sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm lắc đầu thật mạnh, đến cất tiếng nói cũng cảm thấy đau đớn vạn phần, chỉ lảm rảm: “Tại, tại sao lại như vậy được, ta là môn hạ Thanh Vân, sao có thể dùng đến thứ tà vật này?” Gã chợt nhớ lại hôm ở dưới Tử Linh uyên, chẳng trách đám âm linh đó khiếp sợ thanh Thiêu Hoả côn, chắc là do cây ‘Nhiếp Hồn’ này tác quái.

Vạn Nhân Vãng nhìn bộ dạng gã, hiểu rằng thiếu niên này

1. Dịch nghĩa: Trên trời có thứ sắt lạ, rơi xuống âm ti, được lửa địa ngục nơi u minh đốt hồn phách của âm linh mà luyện thành, một ngàn năm mới nóng đỏ, một ngàn năm mới thành hình, một ngàn năm mới tụ được lệ khí ma quý, một ngàn năm nữa mới có khả năng nhiếp hồn.



lớn lên trong Thanh Vân môn, chưa hề từng trải việc đời, hôm nay bỗng dưng gặp đại biến, thành ra thảng thốt không biết làm thế nào. Vạn Nhân Vãng chỉ quan sát gã, không hề tỏ ý an ủi, rồi nhặt nhẻo hỏi: “Tà vật? Người cho rằng cái gì là tà vật?”

Trương Tiểu Phàm hồn bay phách lạc, run run trở thành Thiêu Hoả côn dưới đất: “Vật, vật này không biết đã làm hại bao nhiêu sinh linh, không phải là tà vật sao?”

Vạn Nhân Vãng cười khẩy: “Giết chết nhiều người, thì là tà vật hả?”

Trương Tiểu Phàm hầu như không cần suy nghĩ, đáp: “Phải!”

Nét mặt Vạn Nhân Vãng hiện lên vẻ nhạo báng, khí chất uy sát trên vầng trán dần dần lộ ra, dáng vẻ phảng phất như đã biến thành một con người khác, nhưng Trương Tiểu Phàm lòng đang rối loạn, nên không hề chú ý thấy. Vạn Nhân Vãng nói: “Xin hỏi các hạ, lợn đực lợn cái, lợn đen, lợn trắng, có phải là lợn không?”

Trương Tiểu Phàm không ngờ Vạn Nhân Vãng đột nhiên bật ra câu đó, ngạc nhiên đáp: “Đương nhiên là thế.”

Vạn Nhân Vãng lại hỏi: “Thế sư tử và dê, mãnh hổ và thỏ, sát hại lẫn nhau, có coi là sinh linh không? Có phân biệt chính tà không?”

Trương Tiểu Phàm mang máng nhận biết ý ông ta muốn nói, nhưng trong lòng vẫn chưa thật rõ ràng, chỉ buông gọn: “Có!”

Vạn Nhân Vãng hừ mũi, tiếp: “Vậy xin hỏi tiếp, những người mà các hạ gọi là chính đạo tà đạo, có phải đều là người không?”

Trương Tiểu Phàm ngây sửng, toan phản bác, nhưng lời vừa đến miệng thì không thốt ra được nữa, đành đáp: “Phải!”

Vạn Nhân Vãng sắc mặt nghiêm nghị, nhìn thật sâu vào mắt gã, đến khi thấy Trương Tiểu Phàm phất hoảng thực sự, mới thông thả nói: “Trương tiểu huynh, Thanh Vân môn các vị có một thứ kỳ bảo trấn sơn lừng lẫy cổ kim, danh động thiên hạ là Tru Tiên cổ kiếm, tiểu huynh biết không?”



Tâm trạng Trương Tiểu Phàm lúc này đã bị khống chế hoàn toàn bởi người mới gặp nọ, cứ ngỡ ngẩn gật đầu: “Biết!”

Khuôn mặt Vạn Nhân Vãng đột nhiên sa sầm, ông ta gắt gỏng: “Vây các hạ có biết, trong cuộc Chính-Ma đại chiến tám trăm năm về trước, Tru Tiên kiếm đã giết chết bao nhiêu sinh linh, đã huỷ diệt bao nhiêu tính mạng không? Luận về thiên hạ ngày nay, trong các loại pháp bảo trên thế gian, thì thứ giết người nhiều nhất, sát khí nặng nề nhất, e rằng cũng không thể vượt qua Tru Tiên cổ kiếm được phụng thờ như thần minh của các vị!”

Trương Tiểu Phàm nghe đầu ong ong, thân hình không tự chủ được lùi về đằng sau, cứ như bị người trước mặt giáng cho một quyền rất nặng. Đồng thời, gã mơ hồ cảm thấy nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình, nơi thiêng liêng và bất khả xâm phạm từ thuở bé, có một cái gì đó gờn gợn nổi lên, sau một âm vọng lơ mơ khô khốc, lần đầu tiên xuất hiện vết rạn nho nhỏ.

Ánh mặt trời rực rỡ từ trên tán cây rọi xuống, xuyên qua cành lá um tùm, biến thành vô vàn vụn nắng rải rác trên mặt đất, khi lá cây xào xạc, thì đám vụn nắng cũng khe khẽ nháy nhót, như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Thi thoảng có mấy tia sáng rớt vào người gã thiếu niên.

Trương Tiểu Phàm ngồi bệt trên mặt đất, Thiêu Hoả côn lạng lẽ nằm trước mặt, hình dạng xấu xí rõ rệt dưới bóng râm. Những lời nói của Vạn Nhân Vãng, về mặt ý tứ quả thật không khác biệt lắm so với điều Bích Dao đã nói hôm đó trong Không Tang sơn. Thế nhưng khi nghe từ miệng ông ta, cảm giác của Trương Tiểu Phàm lại hoàn toàn khác hẳn, trong thâm tâm, hình như có người nào đó thâm cười nhạt: “Ông ta nói đúng, ông ta nói đúng.”

Vạn Nhân Vãng bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh, uống bát trà đã nguội lạnh. Từ xa lão chủ quán đứng tuổi nhìn lại, rồi



đưa mắt đi chỗ khác, không hề hay biết lòng gã thiếu niên đang như nộ hải cuốn cuộn ba đào!

Thời gian chẳng biết trôi qua lâu hay chóng, sắc mặt Trương Tiểu Phàm từ chỗ lo lắng, dần vật, thống khổ dần dần bình tĩnh lại. Gã chậm chậm thò tay ra, nắm lấy Thiêu Hoả côn đang nằm trên mặt đất, rồi đứng dậy đối diện với Vạn Nhân Vãng, lạnh lùng: “Tiên sinh rốt cục là ai?”

Vạn Nhân Vãng lúc này cũng đã khôi phục dáng vẻ thần nhiên, sát khí vừa xuất hiện trên vầng trán đã tiêu tan, cười nhạt: “Ta ư? Ta là Vạn Nhân Vãng, một kẻ phạm phu tục tử phiêu du thiên hạ mà thôi.”

Trương Tiểu Phàm nhìn chằm chằm vào mặt ông ta, bàn tay nắm Thiêu Hoả côn lần lần siết chặt: “Phàm phu tục tử vì sao biết được nhiều chuyện như thế? Người có phải là yêu nhân ma giáo không?”

Vạn Nhân Vãng chẳng mảy may phản ứng, chỉ nhìn gã, lơ lửng hỏi: “Phân biệt chính tà, đối với người thật sự quan trọng vậy sao?”

Trương Tiểu Phàm hít thật sâu, nói chắc nịch: “Đúng!”

Vạn Nhân Vãng đột nhiên cười lạnh, hỏi: “Đã thế thì tại sao người còn dùng thứ tà vật của ma giáo đó?”

Trương Tiểu Phàm hơi run rẩy, nhưng thần sắc đĩnh đạc: “Thiêu Hoả côn có thể là một tà vật, nhưng ta dùng nó để trảm yêu trừ ma, ấy là chính đạo, ta tự vấn lòng không hổ thẹn, nó cũng như cổ kiếm Tru Tiên của chúng ta mà người đã nói đến.”

Vạn Nhân Vãng sững sờ, từ từ đứng dậy, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, như muốn đánh giá lại con người này, miệng vẫn mỉm cười: “Người biết suy nghĩ đến mức đó, hiếm có, hiếm có! Cách nghĩ này vượt trên tầm Thanh Vân môn, không, vượt trên tầm đại đa số người trong thiên hạ!”

Trương Tiểu Phàm không đếm xỉa đến, chỉ chằm chằm nhìn ông ta: “Người rốt cuộc là ai?”



Vạn Nhân Vãng không trả lời gã mà hỏi ngược: “Người lần này đi về hướng bắc, có phải là muốn quay về Thanh Vân sơn?”

Trương Tiểu Phàm hơi ngạc nhiên: “Người có ý gì?”

Vạn Nhân Vãng tủm tỉm cười: “Người còn chưa biết sao, hiện nay ma giáo quật khởi trở lại, thế lực lớn mạnh, gần đây đã tụ tập trên Lưu Ba sơn ở Đông Hải. Thanh Vân môn của người cũng có nhiều người đi lăm, đến đó họp mặt cùng các môn phái khác, chắc đã xảy ra một trận đại chiến rồi, người sao không đi xem xem?”

Trương Tiểu Phàm ngần ngừ: “Thực có chuyện đó?” nhưng gã lập tức ngẩng đầu lên, nói: “Đâu can hệ gì đến ta, ta hỏi người lần nữa...” lời chưa tuôn hết đã tắt lịm, đúng trong khoảnh khắc vừa rồi, Vạn Nhân Vãng đã biến mất tăm, hết như ma quỷ, thậm chí lão chủ quán trà ở đằng xa cũng chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, trong quán trà quanh quẽ, chỉ còn lại mỗi mình Trương Tiểu Phàm

Trương Tiểu Phàm thẳng thốt nhìn quanh, giữa ban ngày ban mặt, không hiểu sao gã tự dưng ớn lạnh.

Gã đứng sững ở đó một hồi lâu, cuối cùng cất bước, rời khỏi bóng cây đại thụ, đi về hướng đông.

Trương Tiểu Phàm bỏ đi chưa lâu, từ sau thân cây ló ra ba người, người đứng đầu là Vạn Nhân Vãng, một người là ông chủ quán trà, người cuối cùng là người nhất định sẽ khiến Trương Tiểu Phàm kinh ngạc nếu nhìn thấy - thiếu nữ ma giáo Bích Dao.

Vạn Nhân Vãng nhìn theo hướng đông, khe khẽ gật gù, khoé miệng lộ nét cười: “Gã thiếu niên này tính tình cứng cỏi, tâm chí kiên định, có mấy phần giống ta khi còn trẻ.”

Ông chủ quán trà đứng bên cạnh lúc này đã trút bỏ bộ dạng già nua lụ khụ, hai mắt xạ tinh quang, thần thái uy mãnh, hỏi: “Tông chủ, vật y cầm trong tay là trọng bảo của ma giáo chúng ta, tại sao không giữ y lại?”

Vạn Nhân Vãng nghe người ta gọi là ‘Tông chủ’ thì vẫn hết

sức thần nhiên, chỉ hờ hững nói: “Phệ Huyết châu và Nhiếp Hồn, không hiểu sao bị dung hợp bởi tinh huyết của gã thiếu niên đó, trở thành một vật luyện bằng máu. Ngoài thiếu niên kia ra, ngày nay chẳng còn ai khu dụng được pháp bảo ấy nữa, chúng ta chiếm lấy cũng vô dụng thôi.”

Bích Dao ở bên cạnh hừ khê: “Hôm đó dưới Tử Linh uyên con đã nói sao trông cây gây cổ quái thế, hoá ra là có lai lịch lớn như vậy.”

Vạn Nhân Vãng ngoảnh đầu nhìn Bích Dao, vẻ mặt vô cùng dịu dàng: “Bích Dao, con thấy thiếu niên này thế nào?”

Bích Dao đỏ mặt nũng nịu: “Cha, vốn dĩ hôm nay con muốn để cha xem xem y thế nào mà!”

Vạn Nhân Vãng cười ha hả: “Thiếu niên ấy cũng không tệ, có điều nhiệm độc của bọn Thanh Vân môn nặng quá, muốn gã gia nhập Thánh giáo chúng ta, với bản tính quật cường ấy, e rằng trăm khó ngàn khó.”

Bích Dao sắc mặt chợt ủ ê, lặng lẽ thở dài.

Vạn Nhân Vãng đưa tay khê vuốt tóc con gái, mỉm cười nói: “Tuy vậy gã có thể giúp con tháo gỡ mối tâm bệnh đã ngưng kết suốt bao nhiêu năm nay, khiến cha con chúng ta hoà thuận như cũ, mối ân tình đó, chúng ta nhất định phải trả.”

Bích Dao thần sắc thay đổi, vui mừng hỏi: “Cha, cha có cách?”

Vạn Nhân Vãng ngửa mặt nhìn trời, một thứ uy thế từ từ lan rộng, chúng tỏ ông ta là người nắm giữ đại quyền đã lâu, thế nhưng không hiểu tại sao, thần sắc dường như điểm vẽ bi thiết, ông ta chậm rãi nói: “Muốn thay đổi tính cách một con người, tuy rằng không dễ, nhưng cũng không phải là không có biện pháp.”

Bích Dao hân hoan ra mặt, Vạn Nhân Vãng ngoảnh đầu nhìn sang trông thấy, khe khẽ mỉm cười, thái độ ông ta lúc ấy cũng như mọi người cha trên thế gian khi nhìn con gái mình vui vẻ. Bích Dao tươi cười với cha, không nhận ra người bên cạnh



đang chau mày. Người đó thấp giọng hỏi Vạn Nhân Vãng: “Tông chủ, đó chỉ là một tiểu tử vô danh của Thanh Vân môn, chúng ta có đáng hao phí nhiều khí lực như thế hay không?”

Vạn Nhân Vãng lắc đầu: “Thiếu niên đó trong tay nắm giữ pháp bảo đại hung từ xưa đến nay chưa hề có, mà y vẫn có thể dàng hoàng tự chủ thì tương lai nhất định không phải là kẻ cam chịu tù túng. Nhân tài như vậy, nếu thu nạp được sẽ có ích và trợ lực rất lớn cho bá nghiệp của chúng ta, và y còn có thể giúp cha con ta một việc lớn.”

Bích Dao gật đầu lia lịa: “Chỉ hiềm hôm trước, con đã nói với y: Nếu y vào Thánh giáo chúng ta, nhất định sẽ được cha xem trọng, nhưng y không nghe.”

Vạn Nhân Vãng phì cười: “Y làm sao nghe được? Với tính khí đó, từ nhỏ đã lớn lên trong Thanh Vân môn, y sớm đã sinh lòng căm ghét sâu xa Thánh giáo chúng ta rồi. Nhưng mà, ha ha, ‘Phệ Huyết châu’ và ‘Nhiếp Hồn’ đều là vật chí hung trong thiên hạ, tuy bị thiếu niên này biến thành pháp bảo luyện bằng máu một cách rất kỳ khôi, sát khí ẩn giấu, không lộ ra ngoài, nhưng mang theo hai vật đại hung này bên mình, sao có thể không bị ảnh hưởng? Theo ta thấy, thiếu niên đó tu hành còn nông cạn, đêm ngày ở cùng những vật hung sát ấy, về lâu về dài sẽ bị tính chất bạo ngược trong pháp bảo xâm nhiễm, tính tình tất nhiên sẽ thay đổi, hiếu sát khát máu, đến lúc đó chính đạo không thể dung nạp y được nữa, chúng ta thì hành thêm một kế sách nho nhỏ, y muốn không gia nhập Thánh giáo chúng ta cũng khó đó.” Nói đoạn cười lên ha hả.

Bích Dao cũng người, không sao nhận rõ được là mình vui mừng hay lo lắng, mà cũng không biết nên nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn về phía đông, ánh dương xán lạn, mặt trời chính giữa đỉnh đầu, trên cổ đạo, bóng thiếu niên đó đã khuất dạng từ lâu rồi.



Trương Tiểu Phàm rời khỏi quán trà, một thân một mình đi về hướng đông.

Lúc này đang buổi ban trưa, mặt trời chiếu tràn ngập mặt đất, đi khỏi khu vực Không Tang sơn là đến một vùng ruộng đồng đất đai phì nhiêu, rộng rãi nhưng ít có bóng người. Trên mảnh đất hoang dã này chỉ có một cổ đạo, không biết đã bị bao nhiêu người xưa người nay dẫm lên, kéo dài chạy thẳng tít tắp về phía trước.

Trương Tiểu Phàm không ngại gió phi hành, mà lẫm lẫm bước trên cổ đạo. Câu chuyện vừa rồi với Vạn Nhân Vãng đã giáng cho gã một đòn khá mạnh. Khi đối diện con người ấy, tuy gã tỏ ra chính khí lẫm lẫm, nhưng lúc này chỉ có một mình, gã không kìm nổi phải tự vấn lòng: Lẽ nào ta *thật sự* đúng?

Thieu Hoả còn đen dùi vẫn yên lặng nằm bên thất lưng gã, như có như không, từ thân gây lại truyền sang cảm giác tê lạnh.

Đi, đi mãi, đi mãi...

Dưới bầu trời, trên con đường, gã thiếu niên lòng ngổn ngang tâm sự đột nhiên ngưng bước, ngừng mắt nhìn trời.

Bầu trời xanh thẳm, xa tít mãi trên cao, không tài nào với tới được.

Trương Tiểu Phàm ngơ ngẩn nhìn, khoé môi mấp máy, lông mày cau cau, thì thào rất khẽ, như hỏi thỉnh không, cũng như hỏi thâm tâm của ai đó: "Người sống trên đời, rốt cục là vì cái gì?"

Trên con đường này, Trương Tiểu Phàm dãi nắng dầm mưa, ngân lượng bên mình tuy không nhiều, nhưng khi đói thì bất dâm ba con gà cồ thỏ rừng nơi đồng hoang, lúc buồn ngủ thì tìm một cái cây tá túc. Cũng may hằng ngày trên Đại Trúc phong gã đã làm bài tập chặt trúc, thân thể tạm coi là dẻo dai, không đến nỗi cảm thấy vất vả.

Thực ra nếu dùng Thieu Hoả còn ngại không mà đi, tất nhiên sẽ nhanh hơn nhiều. Nhưng không hiểu sao gã không hề



có ý định đó, đầu óc thì rối bời, một nỗi ưu phiền cứ lớn vồn trong lòng, nên đành chậm chạp bước, hi vọng sẽ nghiền ngẫm cho thấu đáo mình bạch về những ý nghĩ của mình.

Song nói đi cũng phải nói lại, vấn đề trong lòng Trương Tiểu Phàm lúc này, làm sao một thiếu niên như gã có thể phân tích cho mình bạch được. Nghĩ nát cả óc, rồi vẫn cảm thấy những điều dạy dỗ ở sư môn là vô cùng thiêng liêng, trời sinh vốn đã như thế, tuyệt đối không thể sai, nhưng lại thấy Vạn Nhân Vãng nói cũng có mấy phần hợp lý, và không biết nên theo, nên bỏ thứ nào, cứ thắc mắc khôn nguôi.

Nếu đổi là một người khác, chẳng hạn lục sư huynh Đỗ Tất Thư, thì y sẽ cười ranh mãnh rồi mặc kệ không bận tâm: Đàng nào ta thân cũng là môn hạ Thanh Vân, tất nhiên sẽ thuận theo Thanh Vân môn, còn nếu là đại sư huynh Tống Đại Nhân, tính tình nghiêm túc, vốn không tin tưởng những thứ gọi là tà ma ngoại đạo nọ, thì thậm chí nghĩ cũng không bao giờ nghĩ tới.

Chỉ riêng Trương Tiểu Phàm, tận trong xương tuỷ đã cứng cõi hơn bất cứ ai, nay đụng phải một vấn đề gần như lay chuyển toàn bộ những điều mình tin tưởng bấy nay, thì gã phải phân tích cho thật kỹ, phải nghiền ngẫm cho thật rõ ràng.

Cứ như vậy, gã đau đầu khổ sở suy tư, đi tròn ba ngày, mà vẫn không luận ra vì sao lại thế.

Hôm đó, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhận ra người qua lại trên đường dần đông hẳn lên, bèn chăm chú phóng mắt nhìn về phía trước, thấy đầu đường kia của cổ đạo có một tiểu trấn, trông quy mô tuy nhỏ nhưng người thì rất đông.

Trương Tiểu Phàm vô cùng hoan hỉ, tạm thời quên đi mọi phiền não. Ba ngày nay trên đường đều chẳng có bóng người, lúc này trông thấy một tiểu trấn như vậy, tinh thần gã cũng phấn chấn đôi chút.

Đi đến gần thấy bên cổng vào có dựng một tấm bia đá, trên khắc ba chữ 'Tiểu Tri Trấn', chắc là tên của thị trấn này.



Trương Tiểu Phàm thông thả dẫn bước, nghe tiếng người mỗi lúc một rộn rã. Cổ đạo chạy xuyên qua tiểu trấn, ven đường có nhà cửa hiên gác, cũng có tiệm buôn, nhưng nhiều hơn cả là những sạp nhỏ trực tiếp bày bán hai bên lề đường, đi dọc đạo lộ, tiếng gọi hỏi mời chào ồn ã không ngớt bên tai, đúng là một cảnh sinh hoạt tiêu biểu của nhân gian.

Trương Tiểu Phàm bước giữa đám đông, miệng dần dần lộ nét cười, hồi nhỏ khi vẫn còn sống ở thôn Thảo Miếu, cảnh tượng cũng na ná như thế này. Cuộc sống dân gian, so với tháng ngày tu chân trên Thanh Vân môn, phảng phất có một thứ hương vị khác hẳn.

‘Phèng phèng phèng phèng...’

Đúng lúc Trương Tiểu Phàm còn chìm đắm trong hồi ức về những chuyện xưa cũ, đột nhiên trên con phố trước mặt vẳng tới một hồi thanh la âm ỉ, làm gã giật nảy mình. Tiếp đó liền trông thấy dân trong trấn xung quanh nhao nhao rảo bước nhanh hơn, chạy lên phía trước, láng máng nghe thấy có mấy người đi bên cạnh nói: “Đi mau, trấn trưởng triệu tập thông báo đấy.”

“Tôi nghĩ chắc lại là chuyện đó?”

“Phải rồi, nghe nói đêm qua trấn trưởng cùng Lý bảo trưởng và Phạm tú tài thương lượng nguyên một đêm, không biết có thảo luận ra biện pháp gì không?”

“Mong rằng có cách, nếu không đời này đúng là không thể sống được nữa rồi!”

...

Trương Tiểu Phàm nghe lọt vào tai, lòng hiếu kỳ bị khơi gợi, bèn theo dòng người chảy lên phía trước. Đám đông xung quanh lao xao tấp tểnh, không lâu sau, chừng ba trăm người đã đến vây quanh một thạch đài ở trung tâm thị trấn.

Trương Tiểu Phàm chen giữa đám đông, ngóng vào bên trong, thấy thạch đài cao hơn thất lưng người ta, cũng tầm tầm bằng phẳng nhẵn nhụi, trên đó có ba người đang đứng, hai già



một trẻ, chắc là trấn trưởng, Lý bảo trưởng và Phạm tú tài.

Thấy dân chúng đến cũng khá đông rồi, người nhiều tuổi nhất trong ba người trên thạch đài bước ra, hướng xuống dân cư ở bên dưới vẫy vẫy tay, mọi người theo đó dần dần yên lặng lại.

Đợi đến khi hoàn toàn im ắng rồi, ông già đó mới nhìn khắp bốn xung quanh, giọng nói nặng nề: “Thưa bà con, hôm nay mời mọi người đến đây, chắc ai cũng biết là vì việc gì rồi. Ba tháng trước, có giống yêu nghiệt đến trú tại ‘Hắc Thạch động’ ở bên ngoài, cách thị trấn chừng mười dặm, từ đó liên tục quấy nhiễu chúng ta. Một tháng gần đây thì còn ghê gớm hơn, đêm đêm mò đến cướp đi vô số trâu bò lợn gà, kinh khủng hơn nữa là ba ngày trước, cha con họ Vương cầm cự để giữ lại con trâu cuối cùng trong nhà, liền bị... ôi, bất hạnh chết dưới tay con yêu nghiệt đó.”

Dân chúng xung quanh thở dài, một vài người còn buột mồm chửi lớn. Trương Tiểu Phàm giờ đã hiểu được đại thể câu chuyện, nhưng vẫn không biết yêu nghiệt đó rốt cục là giống gì.

Liền đó lại nghe trấn trưởng nói tiếp: “Lão phu thân là người đứng đầu trong trấn mà không thể bảo đảm sự bình an cho dân chúng, thực là hổ thẹn. Đêm qua sau khi cùng Lý bảo trưởng và Phạm tú tài thương lượng, cho rằng yêu nghiệt này đã không giống như bình thường, thì không phải dạng người tầm thường như bọn chúng ta kháng cự được, chỉ bằng yết bảng cáo thị, mời một số cao nhân tu đạo đến hàng yêu. Còn về phí tổn, xin trông cậy vào sự ủng hộ to lớn của các vị.”

Lão vừa dứt lời, dưới đài dân chúng đã nhao nhao: “Trấn trưởng nói có lý, nên mời cao nhân đến hàng yêu.”

“Cứ để thế này mãi, e rằng đến người cũng bị yêu nghiệt ăn tươi nuốt sống, còn để ý gì đến chút tiền bạc còn con?”

“Đúng, đúng...”

Ba người trên đài thấy dân chúng đều đồng ý, trấn trưởng hình như cũng thở phào: “Vậy thì, đêm qua ta đã mời Phạm tú tài viết một bản cáo thị, nay xin đem yết lên.” Nói đoạn gạt đầu



với người trẻ tuổi có dáng điệu tú tài nọ. Viên tú tài vâng lời, lấy từ trong bọc ra một tờ giấy trắng, trên có mấy chữ, bước xuống dưới thạch đài, dán lên bức tường gạch bên cạnh.

Dân chúng lập tức ùn ùn tràn đến, Trương Tiểu Phàm cũng qua đó xem xem, thấy tờ giấy viết:

“Nay có yêu nghiệt Tam Vĩ yêu hồ, sống ở Hắc Thạch động cách trấn mười dặm, ngày nấp đêm mò ra quấy nhiễu bản trấn, cướp bóc trâu bò lợn gà, lại còn gây tổn thương đến người. Ngại nổi yêu pháp lợi hại, nay đặc biệt kính mời đạo sĩ cao nhân, vì dân trừ hại, Tiểu Trì trấn nguyện biếu năm trăm lạng bạc ròng đáp tạ.”

Trương Tiểu Phàm xem lạc khoản là dân trấn Tiểu Trì, tai nghe xung quanh dân tình nhao nhao tỏ vẻ tán đồng. Gã ngáp ngừng một lát, vốn muốn làm việc thiện, nhưng vừa nghĩ đến lời dân chúng nói với trấn trưởng ban nãy, yêu nghiệt này chắc chắn lợi hại hết mức, pháp lực gã còn thấp, đánh không được yêu quái là chuyện nhỏ, chứ sơ suất mất mạng, dẫn đến mất thể diện sư môn, thì tội danh đó đúng là không gánh chịu được.

Gã còn đang lưỡng lự, đột nhiên nghe thấy dân chúng xung quanh xôn xao cả lên, vội ngẩng đầu nhìn, tức thời ngạc nhiên. Một đại hán cao lớn từ bên ngoài tiến tới, y đến chỗ nào, chỉ khoát nhẹ tay, đám đông chỗ ấy bèn dạt ra hai bên như nước.

Người cao lớn ấy đến gần, Trương Tiểu Phàm nhìn rõ rành rành, trông người đó tuổi hã còn trẻ, nhiều lắm chỉ độ hai mươi, mày rậm mắt to, mặt vuông tai lớn, phối hợp với thân thể kênh cang của y, toát lên một khí chất uy mãnh.

Kẻ cao nhất trong đám đông cũng chỉ đứng đến bờ vai y, đúng là một con ngỗng đứng trong đàn gà.

Y sải bước đến bên bức tường, chăm chú xem cáo thị từ đầu đến cuối, không nhiều lời, bóc luôn xuống.

Đám đông ồ lên kinh ngạc, đại hán đó quay mình lại, quét mắt nhìn một lượt những người xung quanh, dân chúng lập tức

nín bật, nghe y ồm ồm nói: “Ta là Thạch Đầu¹, truyền nhân duy nhất của Đại Lực Tôn Giả, môn chủ Kim Cương môn, phụng mệnh sư phụ ra ngoài tu hành. Hôm nay đến đây, xin được vì chư vị làm chuyện công đức này.”

Trương Tiểu Phàm ngây người, lục lọi trong óc, cũng chưa từng nghe tới môn phái tu chân nào tên là Kim Cương môn.

Dân chúng xung quanh nhìn chăm chăm vào y. Lúc này trấn trưởng và hai người kia cũng đi lại, tới trước mặt đại hán tự xưng Thạch Đầu ấy, trấn trưởng dè dặt hỏi: “Vị... tráng sĩ này, yêu nghiệt đó đúng là thập phần lợi hại, không phải to khỏe là đủ, sơ sẩy sẽ nguy hiểm đến tính mạng, tráng sĩ nghĩ kỹ chưa?”

Đại hán gật gật đầu, liếc mắt nhìn trấn trưởng, ồm ồm đáp: “Ông không tin ta thì phải?”

Trấn trưởng bắt gặp cặp mắt to của y, lòng bất giác phát hoảng, lập tức gắng gượng nói: “Không, không có, ta chỉ muốn nhắc nhở tráng sĩ thôi.”

Đại hán quay đầu liếc nhìn xung quanh, giây lát sau, ánh mắt lại dừng ở bức tường gạch vừa dân tồ cáo thị.

“Bức tường này các vị có dùng không?”

Trấn trưởng ngây người, ngạc nhiên đáp: “Ngày thường cũng chẳng dùng vào việc gì, chỉ để dán cáo thị thôi.”

Đại hán tên gọi Thạch Đầu đó cười ha ha, đột nhiên hô lớn: “Tránh ra.”

Tiếng hô như sấm, Trương Tiểu Phàm còn phải ù tai, nói gì đến bà con hương dân, ai nấy mặt mày thất sắc. Giây lát sau, trong bãi đã dặt ra một khoảng trống, chỉ có đại hán đó đứng ở giữa.

Y nghiêm mày dang tay, đột nhiên chân phải dẫm thật mạnh, đơn thủ kết ấn, miệng khe khẽ niệm nhanh một đoạn chú ngắn, gầm lớn: “Lên!”

1. Thạch Đầu: có nghĩa là đá



“Vù”, một trận cuồng phong đột nhiên toát ra từ thân thể đại hán, vùn vụt lướt qua bên tai mọi người. Vài người đứng không vững, ai nấy tái mặt, bình bịch thụt lùi lại sau mấy bước. Kim quang trỗi dậy, đại hán vụt vung ra một cây lang nha bổng ngập ánh vàng kim, hoành ngang trước ngực, kim quang xán lạn, bên trên khắc hai chữ ‘Phá Sát’, trông rất trang nghiêm.

Mọi người lập tức hoan hô, Trương Tiểu Phàm đứng trong đám đông thì cau mày. Năm đó gã được Phổ Trí truyền cho chân pháp ‘Đại Phạm Bát Nhã’, mấy năm nay tuy không ai hướng dẫn, nhưng vẫn tự mình âm thầm tu tập không ngơi nghỉ, đối với pháp môn tu chân của Phật gia cũng nắm bắt được đôi phần. Cây lang nha bổng của đại hán tên gọi Thạch Đầu kia, kim quang trang nghiêm, tư thế thi triển của y cũng tựa tựa Phổ Trí năm đó, chắc quá nửa là có duyên nguyên với một chi hệ tu chân của Phật môn.

Thanh lang nha bổng kim quang chớp chớp, to lớn vô cùng, trông như còn lớn hơn chủ nhân nó nhiều, lúc này đây Thạch Đầu ngự lên không trung, kim quang càng toả rộng. Rồi Thạch Đầu trợn tròn mắt, vung pháp quyết, lang nha bổng rít lên giữa lưng chừng trời, rồi lao thẳng xuống.

Mọi người la lối kinh hoàng!

‘Rầm rầm’, giữa tràng tiếng động khủng khiếp, bụi đất bay tung, bức tường gạch vốn nguyên vẹn, chỉ trong giây lát, dưới pháp lực của y, đã tan thành bụi đất.

“Oa...” dân chúng không ai là không trở mắt, tiếp đó từng người một giãn mày mỉm cười. Đại hán này đã có pháp lực ghê gớm như vậy, muốn trừ Tam Vĩ yêu hồ, tất nhiên sẽ dễ dàng như bỡn. Trấn trưởng là người đầu tiên bước ra, ha ha cười luôn mồm: “Thạch Đầu tráng sĩ bản lĩnh khá lắm, vậy xin được cạy nhờ tráng sĩ.”

Thạch Đầu gật gật.

Trấn trưởng ngưng một lát, mặt chợt thoáng qua một tia



ngập ngừng, rồi nói ngay: “Tuy nhiên có một việc, hi vọng Thạch Đầu tráng sĩ sẽ thông cảm.”

Giọng nói của tráng hán tên gọi Thạch Đầu nghe ồm ồm, lúc này vẫn với ngữ khí như thế, y đáp: “Xin tiền bối cứ nói.”

Trần trưởng đáp: “Về thù lao, vì đều là tiền mồ hôi xương máu của dân chúng trong trấn, nên hi vọng tráng sĩ có thể diệt trừ được yêu nghiệt trước, mới...”

Không ngờ Thạch Đầu nghe đến đây, xua tay nói: “Không sao, trước khi xuất môn, sư phụ ta đã dặn, phàm là nhân sĩ chính đạo, gặp nơi có yêu nghiệt reo rắc tai họa thì phải đứng ra làm việc nghĩa không được từ nan, đó mới là cách tu hành rèn giũa cho mình. Còn tiền hay không tiền, khỏi phải nhắc đến nữa, các vị chỉ cần lo cho ta bữa cơm, ta ăn no có sức đi diệt yêu là được rồi.”

Trần trưởng nghe đoạn mừng rỡ, lại còn việc tiện lợi thế này nữa, tất nhiên là tốt quá rồi. Lập tức mau mắn nói: “Cái ấy tất nhiên, cái ấy tất nhiên, tráng sĩ xin mời theo ta, nhất định để tráng sĩ được vừa ý.”

Trương Tiểu Phàm đứng một bên nghe những lời Thạch Đầu nói, không hiểu vì sao thấy lòng kích động, lập tức sinh nổi hổ thẹn. Gã nghĩ bụng, hằng ngày sư phụ sư nương cũng từng răn bảo mình như vậy, sao lúc dựng chuyện, mình lại sợ hãi thế này, thật làm mất mặt sư phụ.

Nghĩ đến đây, nhiệt huyết dâng cao, cảm thấy mình là danh môn chính phái, sao có thể ngồi nhìn không lo? Trương Tiểu Phàm bèn nhắc chân, mở miệng định bộc lộ thân phận, cùng Thạch Đầu đi trừ diệt yêu nghiệt.

Ai ngờ chân mới nhắc được ba phân, đúng vào lúc sắp nâng khỏi mặt đất, chợt nghe bên cạnh vang lên một giọng nói pha lẫn vẻ lo lắng, cấp thiết: “Ồi, vị tiểu ca này, mây đen chụp trên đầu, án đường hiện sắc đen, mặt lờn vờn tử khí, nguy to rồi!”

Trương Tiểu Phàm vốn lòng đầy tự tin, lời nói đang trào đến



cổ họng, sắp bật ra, làm một việc chính nghĩa. Ai ngờ chợt nghe người nào đó tuôn ngay câu ấy vào tai, gã giật thót, những lời sắp nói chạy tuột trở vào, chợt sợ ý, chân loạng choạng, hạ xuống chỗ khác, dẫm luôn vào một bãi cứt chó.

Một mùi kinh khủng, Trương Tiểu Phàm nhảy căng, chân đã bốc mùi thối hoắc, tuy còn cách lớp đế giày nhưng vẫn thấy lợm giọng phát khiếp. Gã run lên, hậm hực cau có ngoảnh đầu nhìn, muốn xem người nói những lời đó là ai?

Chỉ thấy đứng gần đó là một lão già, râu tóc bạc phơ, mặt mày xanh gầy, trông có mấy phần hạc cốt tiên phong, cao nhân đắc đạo, khiến người ta thoát nhìn là sinh lòng kính trọng. Bên cạnh lão có một cô bé độ tám chín tuổi, tết hai bím tóc ngồng vênh, trông rất hoạt bát khả ái, tay cầm một xâu mít quả¹, đang ăn một cách say sưa thích thú.

Trương Tiểu Phàm nhất thời bị phong thái của lão nhân trấn áp, không tài nào mở miệng xỉ vả được. Đang nghĩ xem nên nói gì, đã thấy lão già đó nhìn xuống chân mình, không những không tỏ vẻ hối lỗi, mà còn ra chiều cấp bách: “Người xem, người xem, đây không phải là một điềm báo đại đại bất tường sao?”

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc: “Cái gì?”

Lão già nhìn gã, lải nhải nói: “Người lẽ nào chưa từng nghe câu tục ngữ ‘dẫm phải cứt chó, rủi ro đến gần, mười người chết chín, đen đủi đầy thân’ sao?”

Trương Tiểu Phàm lặng ngắt, sững sờ thốt: “Chưa từng, trước đây tôi chỉ nghe các sư huynh nói, với một người gặp vận đạo cực tốt, mọi người có thể nói anh ta dẫm phải cứt chó nên vận đến...”

1. Nguyên văn: Băng đường hồ lô: Một loại thức ăn, dùng que tre xiên qua các thức quả như sơn tra (táo gai) hay hải đường (quả cây hải đường, màu vàng, vừa ngọt vừa chua) thành một xâu, bên ngoài phết đường chưng.



Lão già ngậy ra, lắc đầu quây quây: “Hồ đồ, hồ đồ, đúng là nói xằng nói bậy.”

Trương Tiểu Phàm hỏi: “Sao cơ?”

Lão già vặn: “Nếu nói như thế, người ngày thường có cố ý đi đâm vào cút chó không?”

Trương Tiểu Phàm giật mình, nhớ lại ngày trước trên Đại Trúc phong, vì mình nhỏ nhất nên thường phải dọn những thứ dơ bẩn, mà con chó Đại Hoàng to tướng của sư phụ Điện Bát Dịch nuôi thì...

Lập tức lắc đầu.

Lão nhân gật gù: “Vậy người đã trông thấy người khác cố ý đâm cút chó bao giờ chưa?”

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: “Đời nào có chuyện đó!”

“Thế thì đúng rồi!” Lão già vỗ tay “Nếu đúng là có chuyện cút chó gặp may, lẽ nào người người đều tránh nó chứ, còn nữa, cút chó là vật nhơ bẩn cực kỳ trên đời, mùi thối nồng nặc, ai cũng tởm ghét, hễ đâm phải, lẽ nào không phải là xui rủi, mà lại là tốt chứ?” Trương Tiểu Phàm nghe xong, cảm thấy câu nói rất hữu lý, xem ra trước đây đúng là mình nhầm rồi. Lại nhớ đến những lời lão già vừa thốt, đúng là những lời nghe mà hoảng sợ, không kìm được toát mồ hôi lạnh: “Vậy tiền bối vừa nói...”

Lão già cau mày, ngắm nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt từ trên xuống dưới, nhìn đến mức Trương Tiểu Phàm sinh thấp thỏm, rồi mới đáp: “Ừ, xem ra người quả nhiên là có tai hạn đại hung, hay là nhích qua bên đây để ta xem tướng cho, được không?”

“Xem tướng hả?” Trương Tiểu Phàm sững sờ, giờ mới nhận thấy bên tay lão già còn cầm một cây trúc, trên treo một tấm vải trắng, viết bốn chữ: Tiên Nhân Chỉ Lộ.

Thì ra là một thầy tướng, nhưng nói thì nói vậy, Trương Tiểu Phàm tuyệt không mảy may khinh thị. Nguyên nhân chẳng có gì lạ, mà chính vì năm xưa Thanh Vân tổ sư - người sáng lập nên Thanh Vân môn - cũng là một thầy tướng giang



hồ. Đương nhiên hiện tại Thanh Vân môn không còn ai rành về nghề này nữa, nhưng cả môn phái từ trên xuống dưới trước nay vẫn thân thiện với các thầy tướng, bằng không chẳng phải là khi sư diệt tổ ư?

Trương Tiểu Phàm ngăn ngừa giây lát, phát giác khi mình và lão già nói chuyện, dân chúng trong trấn đã vây lấy đại hán tên gọi Thạch Đầu đó đi xa rồi. Gã lập tức trấn định tinh thần, thâm nghĩ trước tiên hãy để lão nhân này xem qua, cũng chẳng có gì là không được, đằng nào vừa nãy trấn trưởng cũng đã bảo, mời đại hán đó ăn bữa cơm rồi mới đi hàng yêu, xem ra vẫn còn thời gian.

Nghĩ tới đây, gã ngoảnh đầu nói với lão già: “Vậy cũng được, phiền lão nhân gia giúp tôi xem một quẻ.”

Lão đầu cười ha ha, chỉ tay sang một tán cây đại thụ bên đường: “Chúng ta qua bên đó nói chuyện.” Đoạn xoay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm đang định bước theo, chợt nghe bên cạnh có tiếng gọi trong trẻo: “Đại ca ca.”

Trương Tiểu Phàm giật mình, thấy cô bé con vừa rồi đứng mút mút quả bên lão già, lúc này không biết vì sao bỗng đứng gọi gã. Trương Tiểu Phàm nhìn đôi má hồng hào của cô, trông rất đáng yêu, mỉm cười cúi xuống: “Gì vậy, tiểu muội muội?”

Cô bé nhóp nhép miệng rồi nhả ra một cái hạt, nhìn Trương Tiểu Phàm, vẻ như cười mà không phải cười: “Chân huynh dính cứt chó, thôi quá!”

“Á!” Mặt Trương Tiểu Phàm tức thì đỏ lựng, gã nháy dựng lên, cố sức rảy chân cho văng bớt thứ xú uế dưới đế giày đi.

Cô bé con ngó bộ dạng cập rập của gã, cười hi hi, rồi quay mình, tung tăng đi đến bên lão già đang đứng dưới gốc cây.



Chương 11

XEM TƯỚNG

Khó khăn lắm mới rũ sạch được đám xú uế dưới chân, Trương Tiểu Phàm liền xoay mình bước sang. Cô bé con đã đứng bên lão già, lúc này đang thì thầm điều gì đó với ông, lão già nghe xong khẽ gật đầu, tùm tùm cười.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, chẳng biết có phải hai người bọn họ đang đứng đó cười nhạo mình không. Ngập ngừng giây lát, gã vẫn bước tới: “Lão tiên sinh, xin hỏi ông vừa nói tôi có tướng đại hung, ấy là ý gì?”

Lão già lim dim đôi mắt nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, tùm tùm cười: “Tiểu huynh đệ thiên đình¹ tuy nảy nở nhưng hai má hơi hóp, nên không phải là người phú quý, đúng không?”

Trương Tiểu Phàm ngay tức khắc đã tin lão già đến ba phần, gật đầu thừa nhận: “Lão tiên sinh phán đúng lắm, tôi xuất thân nông gia.”

Lão già cười cười, khe khẽ phẩy tay áo, khí độ ung dung: “Lão phu còn thấy người mày rậm mà dày, thẳng mà đứng, nhưng cuối mày có điểm một nốt ruồi. Vị trí ấy chủ về phụ mẫu tôn thân, e rằng lệnh tôn lệnh đường đều đã không còn tại thế.”

Trương Tiểu Phàm thất kinh, lại tin thêm ba phần nữa, gật đầu lia lịa: “Lão tiên sinh quả thật tinh tường, tôi từ nhỏ song thân đều đã mất cả!”

1. Thiên đình: điểm giữa trán.



Lão già mỉm cười: “Tiểu huynh đệ người thử chìa tay ra cho lão phu xem, được không?”

Trương Tiểu Phàm lúc này trong lòng đã tin tưởng lão ta đến bảy tám phần, nghe nói bèn thò tay ra. Lão đầu tùm tùm định xem, không ngờ cô bé con bên cạnh đột nhiên nhào vào, nắm lấy tay Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, thấy cô bé con cũng bắt chước bộ điệu của lão già, nhìn thật kỹ vào lòng bàn tay gã, bật cười khanh khách rồi chạy mất. Trên tay Trương Tiểu Phàm còn lại một viên mụn quả dính dính rất khó chịu.

Trương Tiểu Phàm ngây người, nhưng không nổi mắng con bé, đành tự nhận là mình xui rủi. Lão già bèn đưa qua một chiếc khăn tay, cười bảo: “Cháu gái của lão phu nghịch ngợm lắm, tiểu huynh đệ chớ trách.”

Trương Tiểu Phàm nhăn nhó cầm chiếc khăn tay chà cho sạch, ngẩng đầu lên lại thấy lão già và cô cháu gái đứng bên nhau, nói nói cười cười, không biết đang bàn những chuyện gì nữa.

Lão già đó thấy Trương Tiểu Phàm nhìn đến, rạng rỡ hỏi: “Xong chưa? Vậy để ta xem tướng cho tiểu huynh đệ nhé?”

Trương Tiểu Phàm liền y lời chìa tay ra, nhưng mắt thì dăm dăm trông chừng cô bé gái, sợ nó nghịch bậy lần nữa. Nhưng cô bé lúc này đã rất yên lặng, chỉ đứng đó nhìn Trương Tiểu Phàm nắc nẻ không ngừng, chẳng hiểu rốt cục nó cười cái gì?

Lão già xem xét giờ lâu, đột nhiên biến sắc, kêu ‘ái chà’ một tiếng.

Trương Tiểu Phàm thất kinh: “Sao thế?”

Lão già cũng không nhiều lời, chỉ dùng ngón tay trỏ vào lòng bàn tay Trương Tiểu Phàm: “Tiểu huynh đệ, cậu có trông thấy đường chỉ sinh mệnh của mình đây không?”

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn, tất nhiên không nhận ra chỗ nào ảo diệu, ngơ ngác hỏi: “Cái gì ạ?”

Lão già sắc mặt ngưng trọng: “Lão phu trông đường chỉ



sinh mệnh này của cậu không giống với người thường. Từ điểm bắt đầu đã có một chỗ khuyết rất lớn, điều này cho thấy cậu hồi nhỏ nhất định đã trải qua một trường đại kiếp nạn, mà đại kiếp nạn đó rất lớn và hằn sâu. Chắc người thân bạn bè bên cậu đều bị cuốn vào đó, khả năng sống thật mơ hồ! Xem thế này, chắc là lệnh tôn lệnh đường cũng bất hạnh thọ chung trong kiếp nạn ấy.”

Trương Tiểu Phàm tê dại, giờ đây đã hoàn toàn tin tưởng lão già, gã khó nhọc đáp: “Lão tiên sinh, ông đúng là thần tiên giáng thế nói, nửa chữ cũng không sai.”

Lão già thở dài, rồi tiếp: “Trường đại nạn đó, vốn dĩ đến bản thân cậu cũng không thoát được, nhưng mệnh cậu có phúc, ở vị trí khuyết thiếu lại có ‘Ngọc Tân Cách’ đứng trấn, khiến nó kéo dài vận mạng, tiếp tục sinh cơ, cũng coi như điều may mắn trong sự bất hạnh.”

Trong đầu Trương Tiểu Phàm lúc này đột nhiên nổi lên gương mặt của Phổ Trí. Trầm mặc giây lát, gã cắn răng: “Vậy hôm nay lão tiên sinh nói tôi còn có tướng đại hung, chẳng hay hoạ phúc thế nào, xin chỉ giáo!”

Lão già mỉm cười, đột nhiên khục khặc đáp: “Cái này, cái này...”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: “Sao vậy, lão tiên sinh?”

Lão già cười cười: “Không giấu gì tiểu huynh đệ, lão phu năm xưa xuất đạo, đã lập ra một quy tắc là xem tướng cho người nhất định phải thu tiền, như thế...”

Trương Tiểu Phàm tỉnh ngộ, vội vàng đáp: “Lão tiên sinh xin cứ nói, thu bao nhiêu tiền?”

Lão già mỉm cười nhìn gã: “Mỗi lần mười lạng bạc ròng.”

Trương Tiểu Phàm vốn đã lần tay vào thắt lưng, nghe nói vậy bỗng chưng lại: “Đắt thế sao, tôi có tất cả bốn lạng bạc thôi.”

Lão già chau mày, rồi vội vàng: “Thôi được, thôi được, bốn lạng thì bốn lạng. Lão phu hôm nay có duyên với tiểu huynh đệ, coi như xem tướng giúp cậu thôi.”



Trương Tiểu Phàm nghe vậy, cảm kích vô cùng. Đằng nào gã giắt bạc bên mình cũng chẳng để làm gì, ở nơi đồng hoang xoay sở thế nào chẳng xong, bèn lấy ngay bốn đỉnh bạc giao cho lão già.

Lão cất kỹ bạc xong, lại lấy dáng điệu đoan chính, xem xét kỹ càng gương mặt Trương Tiểu Phàm: “Tiểu huynh đệ, ta thấy ấn đường¹ của cậu hiện sắc đen, mây đen chụp trên đầu, hiển nhiên vận đạo không tốt. Lần này đi tiền đồ nhất định gian hiểm vô cùng, chẳng bằng quay về, như vậy tất cả tự nhiên sẽ được hoá giải.”

Trương Tiểu Phàm kinh sợ: “Vậy sao?”

Lão già gật đầu: “Không sai!” Trương Tiểu Phàm trù trừ: “Nhưng tôi có việc gấp phải làm...”

Lão già khuyên: “Tiểu huynh đệ, việc gì có thể quan trọng hơn tính mạng của mình, nên quay về là hơn.” Nói đoạn cung tay: “Giang hồ tương kiến, nếu hữu duyên, sắp tới còn có lúc gặp, chúng ta già biệt ở đây thôi.”

Trương Tiểu Phàm cau mày, hoang mang gật đầu, nhìn theo bóng một già một trẻ xa dần. Lúc này gã ở giữa dòng người mà cứ như lạc mất phương hướng, không biết đi về đâu.

Quành qua góc rẽ của con đường, lão già và cô bé con cùng nấp lại, xoay mình lộ đầu ra nhìn về hướng Trương Tiểu Phàm. Chỉ thấy thiếu niên đó đứng giữa dòng người, mặt ngơ ngẩn thần thờ, một lúc sau mới quay đi, bước lên phía trước.

“Ha ha, có thêm bốn lạng bạc vào tay.” Lão già đột nhiên biến đổi thần thái, lấy bạc ra khỏi thắt lưng ngắm nghía, ha ha cười dài. Nhưng cô bé con mặt mày thản nhiên, nhìn lão hỏi: “Gia gia! Sao lại bày ra chuyện như vậy?”

Lão già cười lớn, nhét bạc trở vào, nói với cô bé rằng: “Tiểu Hoàn, cháu chưa đến mười tuổi đã có thể đọc được tiên vận của

1. Ấn đường: khoảng nằm chính chỗ lõm giữa hai đầu lông mày.



người ta như thế, chỉ cần thời gian, nhất định sẽ là một nhân tài siêu quần trong môn tướng học của ta.”

Cô bé con tên gọi Tiểu Hoàn ấy hừ mũi: “Những sách vở bói toán thô thiển đó có gì khó hiểu đâu. Rõ ràng là tại gia gia ngày thường không dụng công, còn dày mặt mà nói như vậy!”

Thì ra người thực sự có bản lĩnh trong hai ông cháu nhà này lại là cô bé gái đó. Cô ta xem rõ mệnh tướng của Trương Tiểu Phàm rồi tranh thủ bảo cho ông mình biết.

Lão già hiển nhiên hết sức cưng chiều cô cháu gái, bị nó nói thế mà cũng không để ý, chỉ cười: “Cháu đừng coi thường mấy quyển sách số mà ông đưa cháu đọc. ‘Mệnh Lý Cửu Toán’, ‘Ngọc Trụ Tướng Học’ đều do chính lão tổ sư Thanh Vân Tử của chúng ta truyền lại. Cũng nhờ cháu thiên tư thông minh đỉnh ngộ, có thiên bẩm về tướng học, chứ nếu là người thường, ha ha, ví dụ như ông của cháu đây, thì đọc cả đời cũng không hiểu được chuyện gì đâu!”

Tiểu Hoàn “phì” một cái, quay ngoắt đầu đi, thấy Trương Tiểu Phàm đã mất dạng từ lâu bèn ngoái cổ hỏi: “Vậy ban nãy gia gia nói y tiền đồ gian nan gì gì ấy, chuyện đó là thế nào?”

Lão già cười hắc hắc: “Tất nhiên ta lừa y thôi. Nhưng cháu thấy khí sắc tiền đồ của y ra sao, có phải đúng là sẽ gặp họa không?”

Tiểu Hoàn lắc đầu: “Cháu chỉ xem được ‘Vãng Sinh Tướng’, còn ‘Hậu Sinh Tướng’ biết sơ sơ thôi, nói không chuẩn!”

Lão già gật đầu: “Đúng! Vãng Sinh Tướng là định số quá khứ, không thể cải biến, tất nhiên dễ nhìn thấy hơn. Hậu Sinh Tướng là định số tương lai chưa chắc chắn, là cảnh giới cao nhất trong môn tướng học, đâu dễ dàng thế được.”

Tiểu Hoàn nhún vai, cùng lão già đi lên phía trước: “Có điều theo những gì cháu nhìn thấy, người đó sắc mặt sinh mạng đều thập phần nguy dị, là một thứ mệnh số khó đoán nhất được ghi chép trong sách số, gọi là ‘Loạn Ma Mệnh’. Trường hợp này vô cùng hiếm gặp.”



Trương Tiểu Phàm nghe vậy, cảm kích vô cùng. Đằng nào gã giắt bạc bên mình cũng chẳng để làm gì, ở nơi đồng hoang xoay xở thế nào chẳng xong, bèn lấy ngay bốn đĩnh bạc giao cho lão già.

Lão cất kỹ bạc xong, lại lấy dáng điệu đoan chính, xem xét kỹ càng gương mặt Trương Tiểu Phàm: “Tiểu huynh đệ, ta thấy ấn đường¹ của cậu hiện sắc đen, mây đen chụp trên đầu, hiển nhiên vận đạo không tốt. Lần này đi tiên đồ nhất định gian hiểm vô cùng, chẳng bằng quay về, như vậy tất cả tự nhiên sẽ được hoá giải.”

Trương Tiểu Phàm kinh sợ: “Vậy sao?”

Lão già gật đầu: “Không sai!” Trương Tiểu Phàm trù trừ: “Nhưng tôi có việc gấp phải làm...”

Lão già khuyên: “Tiểu huynh đệ, việc gì có thể quan trọng hơn tính mạng của mình, nên quay về là hơn.” Nói đoạn cung tay: “Giang hồ tương kiến, nếu hữu duyên, sắp tới còn có lúc gặp, chúng ta già biệt ở đây thôi.”

Trương Tiểu Phàm cau mày, hoang mang gật đầu, nhìn theo bóng một già một trẻ xa dần. Lúc này gã ở giữa dòng người mà cứ như lạc mất phương hướng, không biết đi về đâu.

Quành qua góc rẽ của con đường, lão già và cô bé con cùng nấp lại, xoay mình lộ đầu ra nhìn về hướng Trương Tiểu Phàm. Chỉ thấy thiếu niên đó đứng giữa dòng người, mặt ngơ ngẩn thần thờ, một lúc sau mới quay đi, bước lên phía trước.

“Ha ha, có thêm bốn lạng bạc vào tay.” Lão già đột nhiên biến đổi thần thái, lấy bạc ra khỏi thắt lưng ngắm nghía, ha ha cười dài. Nhưng cô bé con mặt mày thản nhiên, nhìn lão hỏi: “Gia gia! Sao lại bày ra chuyện như vậy?”

Lão già cười lớn, nhét bạc trở vào, nói với cô bé rằng: “Tiểu Hoàn, cháu chưa đến mười tuổi đã có thể đọc được tiên vận của

1. Ấn đường: khoảng nằm chính chỗ lõm giữa hai đầu lông mày.



“Mặc kệ y, chẳng nào bạc cũng nằm trong tay mình rồi, ông dẫn cháu đi đánh chén một bữa...”

“Đúng rồi! Gia gia, vừa rồi gia gia nhắc đến Thanh Vân Tử tổ sư, gia gia thường nói chúng ta và Thanh Vân môn khác phái nhưng đồng tông, sao không đi nhận người thân? Với địa vị của Thanh Vân môn ngày nay, lại thêm vai vế của gia gia, thì đồ ngon rượu quý chẳng phải là mặc sức chọn hay sao?”

“Suýt...” Lão già giật mình, nhìn bốn xung quanh thấy không ai chú ý mới bình tâm, thì thào dặn: “Tiểu a đầu cháu thì biết gì. Thanh Vân môn ngày nay là đại phái tu chân danh động thiên hạ. Những điều chúng ta hiểu biết chẳng qua là một chút tướng học của Thanh Vân Tử tổ sư năm xưa thôi, mạo muội nhận bà con, e rằng còn bị họ quy là phường lừa đảo nhốt lại trên Thanh Vân sơn một hai trăm năm không biết chừng. Đừng nói nữa!” Lão cười nhạt, vẻ mặt lại xuất hiện khí chất hạc cốt tiên phong như ban nãy nói chuyện với Trương Tiểu Phàm: “Chu Nhất Tiên ta đâu có phải là kẻ xu phụ quyền thế!”

Tiểu Hoàn ngây người, vui vẻ reo: “Gia gia, không ngờ gia gia lại có khí cốt như vậy, đúng là hiếm...”

“Á!”

Cô bé chưa nói hết, đột nhiên thấy mắt Chu Nhất Tiên rực sáng, vùng bước ra ngoài, chặn đường một vị phu nhân phục phịch mặt mày đầy đặn, đeo khuyên vàng xuyên ngọc, nghiêm chỉnh nói: “Phu nhân, ta thấy bà mây đen chụp vào đầu, ẩn đường hiện sắc đen, mặt lờn vờn tử khí, gặp nguy đến nơi rồi! Hay là để ta xem cho bà một quẻ, được không?”

Tiểu Hoàn nín bật, thấy lão già không ngừng đánh mắt làm hiệu cho mình, đành bước theo, giả bộ ngây ngây thơ thơ, quan sát kỹ càng tướng mạo phu nhân béo tốt giàu có đó.

Trương Tiểu Phàm đi hết đường, tự nhiên ra khỏi tiểu trấn, vừa nãy bị nhỡ chuyện, giờ mới phát hiện trời đã ngã hoàng hôn.



Ánh tịch dương xiên đỏ, chiếu lên vòm trời rắng tà rực rỡ như lửa, cũng kéo dài cái bóng của gã trên mặt đường. Lúc này đã là giờ cơm tối, nhà nhà đều đóng cửa dọn cơm, bên ngoài tiểu trấn không một bóng người lai vãng, chỉ có gã lẻ loi cô độc.

Gã nhìn bóng mình, trong lòng chán ngán.

Từ lúc nghe Vạn Nhân Vãng nói các phái tu chân chính đạo đang đổ về Lưu Ba sơn ở Đông Hải, gã đoán chắc quá nửa là sư phụ Điền Bất Dịch cũng đến. Gã vốn cũng định bụng tìm ra đó để gặp, không ngờ đụng phải 'lão thần tiên', nên cho là mình không thể đi tiếp. Không lẽ đành quay về Thanh Vân sơn? Chẳng may về đó rồi mọi người đều vắng nhà, thế thì có gì hay ho?

Gã thoát hiểm khỏi Tử Linh uyên ở Không Tang sơn, lòng những muốn sớm được gặp lại sư phụ sư nương để báo rằng mình đã bình an. Hiềm nỗi mấy ngày nay trĩu nặng tâm tư, vì vậy lộ trình mới chậm trễ. Nay tự nhiên bảo gã đổi hướng, thì một chốc một lát không thể nào quyết định được.

Đúng lúc vẫn trù trừ không quyết, thình lình nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân, gã ngoái đầu nhìn, thì ra chính là đại hán Thạch Đầu, đang sải bước rời khỏi tiểu trấn.

Y đến gần, dừng bước, nhìn Trương Tiểu Phàm, vẻ cũng không để ý lắm. Lại nhìn ánh nắng nơi trời tây, lẩm bẫm: "Thái dương đã lặn xuống phía tây, trấn trưởng nói Hắc Thạch động nằm ở hướng bắc, cách tiểu trấn mười dặm, chính là lối này đây." Tìm đúng hướng rồi, y toan cất bước.

Trương Tiểu Phàm nghe y lẩm bẫm, sức nghĩ ra, vội vàng cao giọng gọi: "Thạch Đầu... tráng sĩ, huynh sắp đến Hắc Thạch động phải không?"

Thạch Đầu chững lại, ngừng bước, ngoảnh đầu nhìn Trương Tiểu Phàm: "Đúng vậy, huynh là ai?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng chộn rộn bao ý nghĩ, tự nhủ: "Đã không được tiến về phương đông, vậy chỉ bằng cùng người này đi trừ yêu quái. Ngày sau sư phụ hỏi đến, cũng có thể nói

mình đã làm một chuyện công đức, sư phụ trước kia từng dặn rồi mà.”

Chủ ý đã định, gã bèn cười xoa: “Tại hạ cũng là người tu đạo, ban ngày ở Tiểu Trì trấn đã chứng kiến tất cả, vốn cũng muốn cùng huynh vì dân trừ hại, không ngờ gặp việc đột xuất nên lỡ mất. Nhưng may mà còn kịp, chẳng biết huynh đài có đồng ý cho tại hạ đi theo không?”

Thạch Đầu mở to mắt nhìn Trương Tiểu Phàm từ trên xuống dưới, ồm ồm đáp: “Nơi đó không phải là nơi vui chơi đâu, bên trong nhiều hung hiểm lắm. Ta thấy huynh tuổi còn trẻ, chẳng hay là môn hạ tu đạo của nhà nào?”

Trương Tiểu Phàm ngây người, thấy Thạch Đầu tuổi cũng không lớn, trời sinh tướng mạo hỗn hậu thật thà, đầu óc giản đơn, lại nói ra những lời như thế, thật không ngờ, lập tức cười đáp: “Tiểu đệ bái sư ở Đại Trúc phong Thanh Vân sơn, là đệ tử của Thủ tọa Điền Bất Dịch. Đệ đạo hạnh nông cạn, mong Thạch huynh chiếu cố cho.”

Thạch Đầu giật mình, mở to mắt, kinh ngạc: “Gì cơ, huynh mà là môn hạ Thanh Vân?”

Trương Tiểu Phàm gật đầu: “Dạ đúng!”

Mắt Thạch Đầu ánh lên niềm ngưỡng mộ: “Á, thất kính, thất kính! Thanh Vân môn là đệ nhất đại phái tu chân chính đạo ngày nay, từ lâu đã nghe nói đạo pháp Thanh Vân tinh thâm huyền diệu, thế nhân đều kính phục. Vừa nãy mạo phạm, xin được thú tội.”

Trương Tiểu Phàm sùng sốt, bất giác mừng vui, không ngờ sư môn của mình ở bên ngoài lại có thanh thế lớn đến nhường ấy, lập tức cười nói: “Thạch huynh quá khen rồi. Vậy chúng ta cùng đi, âu cũng thêm một sự phối hợp vì dân trừ hại.”

Thạch Đầu ha ha cười lớn: “Hay lắm!”

Hắc Thạch động nằm trong một cánh rừng ở hướng bắc, cách Tiểu Trì trấn mười dặm. Trên đường, Trương Tiểu Phàm



và Thạch Đầu đã hỏi thăm tên tuổi nhau, nói chuyện rất hợp. Trương Tiểu Phàm tính tình chất phác, Thạch Đầu tuy thân hình to lớn, nhưng tính tình rất hiền lành, người cũng như vẻ ngoài, thật thà hồn hậu. Hai bên trò chuyện rất ăn ý, chỉ lát sau đã xưng hô bằng tên riêng.

Lúc ấy trời đã dần dần tối lại, bóng nắng rơi rớt chút sáng cuối ngày, yếu ớt rải xuống mặt đất.

Trương Tiểu Phàm thấy trước mặt cây cối mỗi lúc một rậm rạp, đoán chừng chắc sắp đến được cánh rừng đó rồi, bèn gọi: “Thạch đại ca!”

Thạch Đầu ở bên cạnh đáp ngay: “Gì thế?”

Trương Tiểu Phàm nói: “Ban ngày đệ thấy pháp bảo của huynh là một cây lang nha bổng màu vàng kim, khí độ nghiêm cẩn, mà pháp quyết tựa hồ thuộc về một hệ phái của Phật môn. Tuy đệ nghe nói Phật gia không dùng đến thứ pháp khí như lang nha bổng này, nhưng vẫn cảm thấy nó giống như một bảo vật của nhà Phật, không biết có phải hay không?”

Ánh mắt Thạch Đầu thoáng một tia thần phục: “Tiểu Phàm, đệ không hổ là môn hạ Thanh Vân, đệ tử đại phái, quả nhiên kiến thức thật rộng.”

Trương Tiểu Phàm đỏ bừng cả mặt.

Thạch Đầu lại nói: “Kim Cương môn của ta nhân lực mỏng, đời đời đều chỉ đơn truyền. Sư phụ Đại Lực Tôn Giả năm xưa gặp ta trong một thôn nhỏ vắng vẻ, nói rằng con người ta thuần phác, cương mãnh hồn hậu, chính là nhân tài xuất sắc để tu tập đạo pháp Kim Cương môn của người, vì vậy độ hoá ta tu chân. Lão nhân gia đã từng nói với ta, Kim Cương môn truy ngược lại nguồn gốc quả thực có chút quan hệ với Phật môn, nhưng thời gian đã xa quá rồi, không còn ai nhớ rõ. Pháp quyết truyền qua mỗi đời từ lâu đã khác biệt hẳn với chân pháp Phật môn chính tông ngày nay, ví như của Thiên Âm tự, thì càng không thể nào đem so sánh được.”



Nói đến đây, Thạch Đầu bỗng ngừng lại, xuề xoà nói: “Có điều sư phụ ta cũng dạy, tuy đạo hạnh chúng ta thấp kém, nhưng bớt được giới điều ràng buộc của Phật môn. Người tu đạo tất nhiên phải làm những chuyện công đức cho thế nhân, vì vậy nếu gặp yêu nghiệt hoành hành, lập tức phải ra tay trừ diệt.”

Trương Tiểu Phàm rất kính phục: “Sư phụ huynh đừng là cao nhân!”

Thạch Đầu gật gù: “Phải, sư phụ ta cũng chính phái lắm.”

Trương Tiểu Phàm tùm tùm mãi, nhưng lúc này trong lòng bỗng rộn lên, vô cớ nhớ đến những lời Vạn Nhân Vãng nói ngày nọ, âm thầm tự nhủ: “Người giống như sư phụ của Thạch Đầu, khi biết pháp bảo ta dùng là một thứ tà vật như vậy, chưa chắc đã cho phép đồ đệ mình đi chung cùng ta đâu!”

Nói đi thì phải nói lại, nếu là các vị thủ toạ trưởng lão trong Thanh Vân môn, chắc cũng sẽ căm ghét thứ tà vật này như thế!

Vậy mà, chính mình sử dụng thứ tà vật đó thì sao?

Lẽ nào ta thực đã theo tà đạo...

Trương Tiểu Phàm cứ mãi trầm mặc, Thạch Đầu cho rằng gã thấy sắp đến Hắc Thạch động, đang ngưng thần chuẩn bị, nên cũng không để ý, tự mình cũng soát lại toàn thân một lượt, sẵn sàng cho trận đại chiến với yêu nghiệt kia.

Sắc trời đã ngả màu đen kịt.

Khi vì sao đầu tiên lạng lẽ xuất hiện, hai người bọn họ đã đến bên ngoài một cánh rừng nhỏ.

Thạch Đầu hít thở thật sâu, bảo Trương Tiểu Phàm: “Ta nghe trấn trưởng nói: Hắc Thạch động nằm trong khu rừng này, trong động có rất nhiều đá đen. Năm xưa dân Tiểu Trì trấn thường đến đào lấy để làm đường, nay thì đã lâu rồi không đến nữa. Nghe nói động này chạy chìm xuống, sâu không thể nào dò được, chúng ta phải cẩn thận.”

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, nghĩ thầm: Sâu thế nào cũng không bì nổi với Tử Linh uyên dưới Vạn Bức cổ quật ở Không



Tang sơn được. Lập tức hai người chỉnh đốn trang phục, toan dấn thân vào vùng đất nguy hiểm này. Đúng lúc đó, cách họ chừng mười trượng, vẳng đến một tiếng kêu khê đầy kinh hoàng:

“Ồi chà!”

Hai người cùng sững lại. Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn, bỗng ngạc nhiên. Thấy mé phải có hai người chạy đến, một già một trẻ, chính là hai ông cháu lão xem tướng lúc ban ngày. Hiện giờ cô cháu gái trông còn tầm tã, nhưng lão già thì thờ hốt hốt, đầu còn chút nào cái dáng vẻ tiên phong hạc cốt kia?

Trương Tiểu Phàm bước lên, chặn trước mặt họ: “Hai vị sao thế?”

Chu Nhất Tiên đang chạy gấp rút, đột nhiên thấy trước mắt hiện lên một người, lão táng đờm kinh hồn, định thần nhìn xem, thì ra là gã ngốc hồi chiều, lúc ấy mới bình tâm lại. Sau đó lão liếc về phía sau, thấy con đường vừa chạy đến đây rất yên ắng tịch mịch, không có một bóng người, bèn thở phào, ngưng bước, nói với cô cháu gái: “Tiểu Hoàn, đừng chạy nữa, xem ra không còn ai đuổi nữa đâu.”

Tiểu Hoàn há hốc miệng thở, tay vẫn cứ cầm xâu mứt quả ấy. Xem ra cô bé rất ưa chuộng món đồ ngọt này. Nghe Chu Nhất Tiên nói, cô bé vẫn chạy lên trước một đoạn, rồi mới dừng bước, thở hồng hộc.

Thạch Đầu lúc này mới bước đến, đứng bên Trương Tiểu Phàm, nhìn một già một trẻ quýnh quáng như chó nhà táng; kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trương Tiểu Phàm cũng muốn hỏi như vậy. Nhưng gã chưa mở miệng, đã nghe thấy Tiểu Hoàn la toáng lên trách móc: “Đều tại gia gia cả, lừa mụ béo đó còn không đủ, cứ nằng nặc đi lừa cả cô ả đó. Cháu đã nhìn ra từ đầu, cô ta ranh ma hết sức, đâu phải loại chúng ta lừa được?”

Chu Nhất Tiên cau kinh: “Sao mày không nói sớm, hại ta bị con nha đầu đó đánh cho một bạt tai, đến giờ còn rát. Nếu

không phải lão phu có kỹ thuật độn thổ do tổ sư bí mật truyền lại, thì hiện giờ...”

Lời chưa nói hết, đã nghe trên cao trong bóng đêm vắng tới một tiếng hét lớn: “Lão lừa đảo, người chạy đi đâu!”

Mọi người thất kinh, chỉ thấy một đạo bạch quang từ trên không phóng xuống, bắn vù vào Chu Nhất Tiên. Chu Nhất Tiên vốn không biết một thứ pháp môn tu chân nào hết, nhất thời luống cuống không kịp trở tay, dù có chút tiểu xảo bằng môn tả đạo cũng không đủ thời gian vận dụng, sắp bị đạo hào quang đó bắn trúng tới nơi rồi.

Trương Tiểu Phàm đứng bên cạnh xem, cuối cùng cũng niệm chút giao tình, không thể không cứu. Tuy vừa rồi nghe hai ông cháu đối đáp, đã lơ mờ cảm thấy hình như chính mình cũng bị họ lừa, nhưng lúc này đầu nghĩ ngợi nhiều đến thế, bèn vẩy tay, Thiêu Hoả côn lao ra như chớp xẹt, chắn đỡ hộ lão già.

‘Bùng!’ một tiếng động cực lớn vang lên, bạch quang bị chặn bật lại. Trên không trung vang tiếng lanh lảnh điểm chút kinh ngạc, rồi lập tức bạch quang tan đi, một cô gái đáp xuống trước mắt mọi người.

Trương Tiểu Phàm bỗng ngây ra, thấy thiếu nữ đó mình mặc xiêm áo màu thủy lục, thắt lưng đeo một chiếc chuông vàng, thánh thót reo vang, giữa các ngón tay kẹp một đoá hoa trắng nhỏ, lóng lánh như ngọc. Lúc này mặt nàng chum chim, không buồn nhìn về lão già Chu Nhất Tiên nữa, đôi mắt trong sáng chỉ còn mỗi hình bóng Trương Tiểu Phàm. Nàng dịu dàng nói: “Trương Tiểu Phàm, trùng hợp quá.”

Không phải thiếu nữ ma giáo Bích Dao đó, thì còn là ai?



Chương 12

HỒ LY TÌNH

Trương Tiểu Phàm ngây người, không ngờ gặp lại nàng nhanh thế. Gã định không nhận, nhưng rốt cục từng chung hoạn nạn trong Tích Huyết động nơi Tử Linh uyên kia, lòng vẫn vẫn vương chút tình cảm, đành ngắc ngứ cười: “Sao cô cũng đến đây?”

Thạch Đầu đứng bên thấy bộ dạng Trương Tiểu Phàm có phần lúng túng, lấy làm lạ: “Tiểu Phàm, cô nương này là ai?”

Trương Tiểu Phàm vọt miệng đáp: “Nàng là...” đột nhiên sực tỉnh. Nếu để người ta biết được thân phận của Bích Dao, rồi còn quan hệ giữa mình và nàng, e rằng phiền phức không ít, thành ra lời đến cửa miệng liền thụt ngay trở vào.

Thạch Đầu đang thâm lấy làm lạ sao Trương Tiểu Phàm định nói lại thôi thì Bích Dao đã đứng đó cười: “Người đừng hỏi y nữa! Ta và y mới quen, bất quá gặp nhau có một lần, y cũng không biết lai lịch của ta đâu.”

Thạch Đầu lúc này mới rõ, nhưng thấy sắc mặt Trương Tiểu Phàm, đột nhiên bật cười một cách ranh mãnh, vươn đầu ghé tai Trương Tiểu Phàm thì thầm: “Trương huynh đệ, ta thấy thân sắc đệ không được bình thường, có phải đã sinh lòng với cô nương ấy rồi không?”

Trương Tiểu Phàm hoảng kinh, mặt trắng bệch, cuống quýt đáp: “Huynh chớ nói bừa! Đệ... đệ và nàng ấy không có một chút quan hệ nào cả!”

Bích Dao đứng một bên vẫn đang chòm chím cười nhìn gã,



nghe thấy hai câu này, mặt thốt sa sầm. Nàng hừ một tiếng, cười nhạt nói: “Không sai! Ta làm sao lại có quan hệ với một kẻ vô sỉ, ti tiện như ngươi chứ?”

Mọi người đều sửng sốt, nhớ vừa nãy khi nàng trông thấy Trương Tiểu Phàm, rõ ràng đáng vẻ hết sức mừng rỡ, không ngờ lúc này đã thay đổi thái độ hoàn toàn, lại thêm những từ như ‘vô sỉ, ti tiện’. Nhất thời, ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ thắc mắc, ngóảnh nhìn về phía Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm ghen hòng, không biết phải phân biện thế nào. Nhưng ai nhìn vào, cũng cho rằng đây là một đôi tình nhân trẻ đang cãi lộn giận dỗi, nên theo nhau bật cười.

Thạch Đầu nhìn sắc trời, nói với Trương Tiểu Phàm: “Trương huynh đệ, cũng muộn rồi, chúng ta vào đi.”

Trương Tiểu Phàm đang mong mỗi thoát khỏi tình huống lúng túng này, liền vội vàng vâng lời. Họ còn đang nói chuyện, đột nhiên Bích Dao ở một bên hét lên: “Lão lừa đảo, ngươi đứng lại cho ta!”

Hai người ngoài nhìn, thì ra Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn toan nhân lúc mọi người không chú ý định chuồn đi, nhưng bị Bích Dao trông thấy. Thương Tâm hoa trong tay nàng lại trở lên làn bạch quang, từng tia lạnh ngất tràn ra. Trương Tiểu Phàm thất kinh, vội vã dừng bước: “Khoan, họ chòng ghẹo gì cô vậy?”

Bích Dao liếc Trương Tiểu Phàm, xem ra còn chưa nguôi giận, lạnh lùng đáp: “Can hệ gì tới ngươi!”

Trương Tiểu Phàm cứng miệng, lòng buồn bã. Nhưng Chu Nhất Tiên vừa rồi đã nếm thử thủ đoạn lợi hại của Bích Dao, lúc này thấy khó khăn lắm mới có người thò đầu ra chịu thay cho mình, đời nào bỏ qua, vội vàng nói: “Tiểu huynh đệ, cậu phải cứu ta. Vừa rồi trong tiểu trấn, ta có lòng tốt muốn xem một quẻ cho vị cô nương này. Không ngờ cô ta không chịu nghe sự thật, vừa thấy có điều không hợp tâm nguyện liền động võ với hai ông cháu ta...”



Bích Dao giận dữ quát: “Nói bậy! Lão già lừa đảo nhà ngươi, chỉ toàn nói lăng nhăng, rêu rao lừa bịp, dối người lấy tiền, giờ còn dám cắn lại ta, muốn ăn đòn hả!”

Nói đoạn, tay ngưng pháp quyết, Thương Tâm hoa toả bạch quang rực rỡ, không gian xung quanh được chiếu sáng ngời như ban ngày. Thấy nàng sắp xuất thủ, Trương Tiểu Phàm vội la lên: “Bích Dao, khoan đã...”

Không ngờ Bích Dao cứ giả bộ như không nghe thấy, chẳng hé thêm lời nào. Trong khoảnh khắc, Thương Tâm hoa rời khỏi tay nàng, nhấp nháy mấy lần trên không trung, rồi nghe ‘soạt’ một tiếng. Chỉ thoáng chốc, bạch quang bùng lên chói mắt, trắng sao trên cao cùng mờ hẳn đi, đầy trời tràn ngập những đoá hoa bay lượn, xán lạn chói mắt, hương thơm ngào ngạt, rít lên lao đến.

Đây quả là một cảnh tượng hiếm có. Không ngờ Chu Nhất Tiên trông thấy thì như gặp ma, kinh hoàng thất sắc, kéo Tiểu Hoàn quay đầu bỏ chạy. Tay phải lão thò vào trong bọc, móc ra một tờ giấy nhỏ màu vàng, từ xa nhìn lại, tựa như cùng một loại với thứ giấy làm bùa bắt quỷ mà các đạo sĩ trong dân gian thường dùng.

Trương Tiểu Phàm hồi dưới Tử Linh uyên đã từng chứng kiến pháp bảo lợi hại của Bích Dao, mà Chu Nhất Tiên có vẻ không thông hiểu đạo pháp. Gã cảm thấy bất nhẫn, cuối cùng vẫn lao ra, ngăn trước mặt ông cháu Chu Nhất Tiên, Thiêu Hoả côn bật lên trước thân mình, toan giúp Chu Nhất Tiên ngăn chặn đòn tấn công ấy.

Thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên chen vào, Bích Dao khề chau mày, nhưng gương mặt như ngọc lại lướt qua một nét cười. Hoa đang bay ngập trời, đột nhiên dừng sững giữa không trung, cách Trương Tiểu Phàm chừng một trượng, múa lượn, nhưng không tiến thêm nữa. Sắc mặt vẫn lạnh lùng như thế, nàng hờ hững hỏi: “Người muốn làm gì đây?”



Trương Tiểu Phàm liếc nhìn nàng, lòng nơm nớp, lăm lăm bấm đáp: “Họ không phải là người tu đạo, cô làm khó bọn họ làm gì? Thôi đi có được không?”

Bích Dao hừ mũi, nàng khoát tay, gom những đoá hoa đang bay rợp trời về, chúng vừa nhẩy nhót, dưới ánh trăng sao, vừa ngưng kết thành một bông hoa trắng bay về tay nàng: “Vậy sao người không hỏi lão, rốt cục là chuyện gì?”

Trương Tiểu Phàm cũng lấy làm lạ, lập tức ngoảnh sang hỏi Chu Nhất Tiên. Chu Nhất Tiên cố ý làm cho phải trái lẫn lộn, không ngờ Bích Dao ở bên lạnh lùng bức bách, đều nhằm vào những chỗ mấu chốt. Dần dần, Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đều hiểu rõ: Thì ra Chu Nhất Tiên sau khi kiếm ngon lành một món tiền từ bà phu nhân đầy đà nọ, lòng tham chưa thoả mãn, nhìn thấy trên mình Bích Dao trang sức quý giá hoa lệ, bèn bất chấp Tiểu Hoàn ra hiệu ngăn cản, đã xông lên...

Nhưng Bích Dao thông minh vô cùng, loại phạm phu tục tử không tài nào so sánh nổi, đâu dễ bị lừa bởi dăm ba câu của Chu Nhất Tiên. Ban đầu, nhờ Tiểu Hoàn xem rất chính xác, kể đúng đến bảy tám phần chuyện quá khứ của Bích Dao. Nhưng khi Bích Dao lục hỏi kỹ càng, Tiểu Hoàn ở bên cạnh không thể trực tiếp mách nước cho Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên đành phán bừa, lập tức để lộ sơ hở. Bích Dao tức giận, liền xuất thủ giáo huấn hai tên lừa đảo một già một trẻ này.

Chu Nhất Tiên thấy tình thế bất lợi, biết chọc phải ổ kiến lửa to. Đối với đạo pháp tu chân thì lão một khiêu cũng không thông, nhưng chút bản lĩnh tự vệ còn con nấp xưa Thanh Vân Tử truyền lại lúc hành tẩu giang hồ thì vẫn còn, trong đó có thuật dùng phù chú Đạo gia độn thổ, lúc ấy mới tạm thời trốn thoát được. Không ngờ được truyền thụ nhưng tu hành không đủ, không nắm chắc được phương hướng, vừa khéo rơi luôn xuống chỗ gần Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu.

Bích Dao không ngờ lão già này còn có ngón nghề ấy, nhưng

nàng là con gái độc nhất của Tông chủ Quỷ Vương tông trong ma giáo, mấy trò vật giang hồ này làm sao gây khó dễ cho nàng được. Nàng bèn dùng dị thuật tra xét xung quanh, lập tức tìm ra phương hướng và vị trí của lão lừa đảo, chớp mắt là đã đuổi tới nơi.

Trương Tiểu Phàm sững người, chằm chằm nhìn Chu Nhất Tiên: “VẬY NHỮNG CHUYỆN TIỀN ĐỒ GIAN HIỂM MÀ ÔNG NÓI VỚI TÔI LÚC BAN NGÀY, CŨNG LÀ ĐỐI TRÁ CÁ?”

Chu Nhất Tiên đảo mắt, còn chưa cất tiếng, đã nghe Bích Dao bên kia không nhịn được bật cười: “Người ăn quả lừa của lão ấy rồi!”

Tiếng cười lập tức làm dịu đi nét mặt lạnh như băng tuyết của nàng, Trương Tiểu Phàm lúng túng vô cùng, tự nhủ lần này đứng ra gánh hộ lão ta, quả thực không đáng, mà trước mặt Bích Dao, càng cảm thấy thêm mất thể diện. Lập tức ngênh mặt, toan bước đi.

Chu Nhất Tiên giật thót, lòng thầm kêu khổ. Thạch Đầu đứng bên thấy tình hình có vẻ căng thẳng, bèn nhắc nhở Trương Tiểu Phàm: “Trương huynh đệ, hay là chúng ta vào đi, làm việc chính quan trọng hơn.”

Trương Tiểu Phàm gật đầu khen phải, bèn không để ý gì đến những người khác nữa, xoay mình cùng Thạch Đầu đi vào trong rừng. Bích Dao sững sờ, đứng bên cạnh la lên: “Trong rừng này yêu khí ngập ngụa, hai người các ngươi vào đó làm gì?”

Trương Tiểu Phàm đáp: “Chúng ta vào để trừ yêu.” Đoạn kéo Thạch Đầu, rảo bước đi vào. Thạch Đầu liếc nhìn hai ông cháu và Bích Dao ở sau lưng, rồi cũng nhắc chân đi theo. Chỗ cũ lập tức trở nên tĩnh lặng. Bích Dao lạnh mặt, quay đầu lại. Chu Nhất Tiên lập tức đặt tay lên trước ngực, động tác tỏ ý ngăn cản, nhưng ngăn cản được hay không đó lại là chuyện khác.

Ai ngờ Bích Dao không động thủ. Trầm ngâm giây lát, nàng hỏi Chu Nhất Tiên: “Bọn họ vào làm gì, người có biết không?”



Chu Nhất Tiên ngậy người, ban ngày cũng ở trong Tiểu Trì trấn, tất nhiên biết rõ nguyên do chuyện này, lão lập tức đáp: “Biết chứ! Trong rừng có Hắc Thạch động, trong động có Tam Vi yêu hồ chiếm cứ. Bọn họ đến trừ yêu cho Tiểu Trì trấn. Sao vậy?”

Bích Dao hừ mũi, mắt hơi sụp xuống, miệng lẩm nhẩm: “Thân mình mới có tí xú đạo hạnh, mà còn...”

Chu Nhất Tiên thấy nàng cứ đứng sững ra ở đó, thâm nhủ cơ hội tốt thế này sao để lỡ được, lập tức kéo tay Tiểu Hoàn, rón rén bỏ đi. Lúc Bích Dao định thân lại, thì hai người đã ở rất xa rồi, chỉ còn trông thấy bóng dáng thôi.

Với bản lĩnh của Bích Dao, muốn truy đuổi thật dễ như trở bàn tay. Nhưng nàng hình như không có ý đó, mà lại xoay người, nhìn về phía khu rừng trước mặt đang âm u sâu thẳm dần dưới ánh trăng, ngơ ngẩn xuất thần.

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu tiến vào khu rừng, xung quanh cây cối vươn cao, cành lá rậm rạp che hết ánh trăng, dim khu rừng trong một màn hôn ám. Đi mãi đi mãi, bốn bề vẫn tịch mịch, sâu trong rừng, hình như còn lảng bẳng bay lên chút sương nhẹ như sa mỏng.

Hai người nhìn nhau, Thạch Đầu khẽ nhắc: “Cẩn thận.”

Trương Tiểu Phàm gật đầu, hai người đều rút pháp bảo ra, tập trung tinh thần phòng bị, bước lên phía trước.

Lại đi thêm một lúc, cổ thụ chót vót, âm khí ngùn ngụt từng đợt tràn đến, xem ra đã vào sâu trong rừng. Đúng lúc ấy, họ chợt nghe thấy trước mặt giữa làn sương mù lảng đãng, vọng ra thanh âm của một người con gái, nghe dịu dàng mềm mại pha lẫn chút buồn thương:

Đôi thông nho nhỏ, trắng như sương

Người tựa hoa bay, ôi đoạn trường

Chục năm ví cả ngàn năm lẻ



Nguyên lòng: Xa cách vẫn còn thương¹

Giọng nàng uyển chuyển, khê khàng ngâm ngợi, bóng dáng tuy chưa thấy đâu, nhưng có một nét bi thương đang lan toả. Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu nhìn nhau, cùng biến sắc mặt, canh ba nửa đêm, lại ở nơi hoang vắng không một bóng người này, chắc là yêu ma quỷ quái rồi. Hai người lập tức thận trọng, rón rén bước đến nơi phát ra thanh âm đó.

Sương loãng phiêu phất, nhẹ nhàng bao quanh hai người.

Họ tiến vào chưa được bao lâu, một bóng xanh lục chớp lên, Bích Dao xuất hiện ngay nơi họ vừa mới đứng, ngó vùng khói sương trong màn đêm trước mặt, nàng cau mày, tập trung suy nghĩ một lúc lâu, mới băng mình vào theo.

Bóng đêm trong rừng, thấp thoáng giữa màn hắc ám có vài tia ánh sáng trắng lọt xuống qua các khe hở của tán lá trên đầu, chiếu vào những bụi cây lúp xúp, khe khẽ lay động.

Bốn bề, chỉ có tiếng trùng tiếng chim nơi xa đưa lại.

Đột nhiên, Thạch Đầu kéo tay Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm giật mình hỏi: “Sao thế?”

Thạch Đầu thì thào: “Đệ nghe đi.”

Trương Tiểu Phàm ngưng thần lắng nghe, nhận ra một tiếng thở dài lặng lẽ, từ phía trước trôi tới.

Làn ánh trắng, như ngọn đuốc bùng lên trong đêm đen, một vệt sáng mờ ảo, nhẹ nhẹ chiếu xuống, rọi lên lớp mù sương ở đó, lơ lững bỗng bành. Sâu trong màn đêm, có cô gái y phục toàn trắng từ từ đi ra, đứng trong luồng ánh sáng, lặng lẽ nhìn hướng về phía họ.

1. Nguyên văn chữ Hán:

*Tiểu tùng cương, nguyệt như sương,
Nhân như phiêu tự hoa diệc thương.
Thập số tải, tam thiên niên,
Đản nguyên tương biệt bất tương vong.*



Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu cùng nín thở.

Đó là một người con gái rất yêu kiều, mái tóc đẹp, dài và suôn mượt không vấn lên, buông xoã nơi bờ vai, nhu hoà như nước, trên làn da trắng mịn, cặp lông mày mềm mại, sống mũi thanh mảnh, đôi môi hồng phơn phớt, sóng mắt long lanh dịu hiền như nước, nhìn thắm tâm can họ.

Người con gái ấy khiến người ta trông thấy mà nhói lòng, nàng run rẩy đứng đó, trong ánh sáng trắng, dăm dăm nhìn bọn họ.

Thời gian, dường như ngừng trôi.

"Các người đến giết ta phải không?" Nàng u ẩn hỏi.

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu cùng thất kinh, Thạch Đầu mím môi, trấn định tâm trí, hét lớn: "Người có phải là yêu nghiệt Tam Vĩ yêu hồ đó không?"

Sóng mắt như nước của nàng, lướt qua Thạch Đầu, nhìn sang Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm trong nháy mắt, cảm thấy như có một bàn tay mềm mại đang vuốt ve gương mặt mình.

Gã thất kinh, không ngờ trên thế gian có hạng con gái hút hồn người ta đến như vậy, quả nhiên không giống loài người.

Nàng không đáp, chỉ khẽ cau mày, hình như có một nỗi ai sầu khắc sâu giữa vầng trán dịu dàng.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn trăng, thấy vầng trăng sáng trong, treo trên trời cao.

"Đúng là ta!" Nàng rầu rầu nói.

Màn đêm thăm thẳm, bóng tối sau lưng nàng, hình như có cái gì đang lặng lẽ run rẩy.

Thạch Đầu sầm mặt, cây lang nha bổng 'Phá Sát' to tướng màu vàng kim trong tay y từ từ sáng lên, chiếu rọi dải rừng xung quanh, khiến chúng tựa hồ đều biến thành màu vàng kim. Trương Tiểu Phàm đứng bên cạnh y, cũng hít thở thật sâu.

Nhưng người con gái ấy hầu như không có phản ứng gì rõ

rệt, nàng liếc nhìn họ, khẽ di chuyển bước chân, đi sang bên cạnh, tụ bào trắng như tuyết phơ phất. Hai người nhìn thấy bụi cây dịch chuyển, rồi lộ ra một cái giếng. Từ xa nhìn lại, những tảng đá bên miệng giếng cũ kỹ và rêu phong, xem chừng đã có từ rất lâu rồi.

Nàng đến bên miệng giếng, nhìn xuống dưới, tay nhẹ nhàng chải mó tóc đẹp buông xoã.

Hai người thấy hành động của nàng cổ quái, nhất thời không dám khinh động.

Thanh âm của người con gái lững lờ trôi trong dải rừng: “Đây là một cái giếng cũ đã ba ngàn năm tuổi, theo truyền thuyết, đúng những đêm trăng tròn, cúi xuống nhìn nó với một tâm nguyện thành thực, nhất định sẽ được thỏa nguyện mọi bề.” Trong giọng nàng, vờ vẩn chút buồn sâu và khó hiểu, “Nhưng mà từ khi đến đây, nhìn đã ba lần rồi, tại sao bệnh tình chàng vẫn như cũ chẳng có gì thay đổi cả?”

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu ngó nhau ngạc nhiên, trông thần sắc nàng, rõ ràng chỉ là một người con gái buồn oán vì tình cảm trắc trở, nhưng về những chuyện như thế này, Thạch Đầu kiên định hơn Trương Tiểu Phàm nhiều, y chau mày bước lên trước, tức thời tiếng gió trong rừng dần dần nổi lên, y tức giận quát: “Yêu nghiệt vô sỉ, còn dám mê hoặc thế nhân, mau tới nộp mạng đi!”

Nữ tử đó ngoái đầu lại, sóng mắt như nước lướt qua hai người, không để ý gì đến Thạch Đầu, mà nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, đột nhiên dịu dàng hỏi: “Trong lòng ngươi, chắc cũng có một người con gái mà ngươi canh cánh nhớ nhung? Vậy thì lại đây mà xem.”

Gió lướt qua rừng, hơi lạnh càng dày.

Đầu cành ngọn cây khua xào xạc.

Trương Tiểu Phàm trong lòng mê loạn, bất giác bước tới trước.



Thạch Đầu thất kinh, không nhiều lời, tung mình vọt lên. ‘Phá Sát’ rục kim quang, rít một tiếng vù trong không trung, nhằm đầu người con gái bổ xuống, thế tấn công hung mãnh thần tốc, đừng nói là nữ lưu yếu ớt yếu kiều, mà đến một hán tử mạnh mẽ, da thịt cũng phải nát như tương.

Người con gái nọ thân hình như chiếc lá, bị kinh phong từ ‘Phá Sát’ hất bổng lên, trôi về phía sau, thoát được một chiêu kinh thiên động địa. Sau đó, thân hình nàng bỗng bồng bềnh lưng chừng trời, hai tay áo phơ phất đột nhiên dang rộng, giấy lát sau, yêu khí tràn lên dày đặc khu rừng, tiếng ma quái cười sằng sặc, trong vùng bóng tối sau lưng nàng, cùng lúc đó, vô số những con mắt thô lỗ hung tợn đồng thời mở choàng ra.

Thạch Đầu tập trung tinh thần, chỉ nghe thấy vô số những tiếng hô gào cuồng loạn, một cái bóng hung tợn đen thui thui từ trong màn đêm bay vọt ra, vượt qua bóng trắng của người con gái, ‘sạt sạt sạt’ nhe nanh múa vuốt xông lại Thạch Đầu. Còn người con gái đó, lúc này không nhìn đến Thạch Đầu nữa, ánh mắt dịu hiền chỉ chăm chăm hướng về Trương Tiểu Phàm đang nhấc từng bước đến gần cái giếng cổ.

Ánh trăng rọi trên mình gã, như sương, như tuyết.

Sâu trong trái tim, phải chăng đang đau đáu nhớ nhung một người?

Gã như si như say.

“Tiểu Phàm!” một tiếng la hoảng từ sau lưng vọng lại, Bích Dao nháng hiện lên, gấp rút bay tới, miệng la vội: “Không được nhìn!”

Giữa khoảnh khắc ấy, Trương Tiểu Phàm sững sờ, người con gái dịu hiền đang bồng bềnh lưng chừng trời chăm chú nhìn gã, sắc mặt cũng hơi đổi khác.

Nhưng sau đó, gã vẫn ngó xuống.

Cứ như vậy, nhìn rất chăm chú.

Tiếng gió chợt ngưng, mọi người nín thở.

Rốt cục gã nhìn thấy gì?



Thạch Đầu gầm lên một tiếng, đánh dạt bọn yêu ma đang nhào đến bao vây tấn công, thân thể to lớn nắm chắc pháp bảo ‘Phá Sát’, trên mặt có ánh đỏ liên tục chớp sáng ba lần, trong giây lát máu ứa ra. Y vọt lên cao, rồi đột ngột lặn xuống, người như tên bật khỏi cung, phập một tiếng, ‘Phá Sát’ cắm sâu xuống mặt đất, đồng thời từ miệng y phát ra một tiếng thét long trời:

“Phá!”

Cả thế gian, dường như lặng đi giây lát.

Khoảnh đất trong phạm vi hai trượng đột nhiên đều lún chìm, ngay cả cây cối bên trên cũng như bị một bàn tay khổng lồ vô hình kéo sâu xuống lòng đất. Trương Tiểu Phàm đang ở bên cái giếng cổ, nơi đó đất đai cây cối đều không bị ảnh hưởng.

‘Phá Sát’ cắm ngập dưới đất đột nhiên như hút cái gì, cả thân trượng rục lên chói chang. Cùng với tiếng thét ‘Phá’ thoát ra từ miệng Thạch Đầu, vô số những đạo quang chớp đường lao ra, nhanh như thiểm điện, bắn vào đám yêu ma đen thui đang bay lượn trên cao, tiếng la thảm tiếng kêu rú vang lên liên miên chói gắt, những con bị bắn trúng thì hoặc rơi xuống đất, hoặc lập tức bốc hơi tan biến.

Người con gái dịu hiền kia biến sắc, mặt hình như nhợt ra: “Hút tinh hoa thổ mộc để hoá thành sát lực diệt ma, ‘Phá Sát pháp trượng!’”

Thạch Đầu giải quyết xong đám yêu ma bên cạnh, lập tức nhìn sang Trương Tiểu Phàm, Bích Dao cũng dừng bước, đưa mắt về phía gã.

Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu lên, sắc mặt như không có gì khác lạ, chỉ hơi ngơ ngẩn một chút, sau đó tựa hồ tỉnh táo, hít thở thật sâu, đứng bên Thạch Đầu, cùng đối diện với người con gái dịu hiền đang dập dềnh trên không.

Nàng nhìn gã chăm chăm, đột nhiên hỏi: “Người đã trông thấy gì?”



Thạch Đầu thất kinh, không nhiều lời, tung mình vọt lên. ‘Phá Sát’ rực kim quang, rít một tiếng vù trong không trung, nhằm đầu người con gái bổ xuống, thế tấn công hung mãnh thần tốc, đừng nói là nữ lưu yếu ớt yêu kiều, mà đến một hán tử mạnh mẽ, da thịt cũng phải nát như tương.

Người con gái nọ thân hình như chiếc lá, bị kinh phong từ ‘Phá Sát’ hất bổng lên, trôi về phía sau, thoát được một chiêu kinh thiên động địa. Sau đó, thân hình nàng bỗng bồng bềnh lưng chừng trời, hai tay áo phơ phất đột nhiên dang rộng, giây lát sau, yêu khí tràn lên dày đặc khu rừng, tiếng ma quái cười sằng sặc, trong vùng bóng tối sau lưng nàng, cùng lúc đó, vô số những con mắt thô lỗ hung tợn đồng thời mở choàng ra.

Thạch Đầu tập trung tinh thần, chỉ nghe thấy vô số những tiếng hô gào cuồng loạn, một cái bóng hung tợn đen thui thúi từ trong màn đêm bay vọt ra, vượt qua bóng trắng của người con gái, ‘sạt sạt sạt’ nhe nanh múa vuốt xông lại Thạch Đầu. Còn người con gái đó, lúc này không nhìn đến Thạch Đầu nữa, ánh mắt dịu hiền chỉ chăm chăm hướng về Trương Tiểu Phàm đang nhấc từng bước đến gần cái giếng cổ.

Ánh trăng rọi trên mình gã, như sương, như tuyết.

Sâu trong trái tim, phải chăng đang đau đáu nhớ nhung một người?

Gã như si như say.

“Tiểu Phàm!” một tiếng la hoảng từ sau lưng vọng lại, Bích Dao nháng hiện lên, gấp rút bay tới, miệng la vội: “Không được nhìn!”

Giữa khoảnh khắc ấy, Trương Tiểu Phàm sững sờ, người con gái dịu hiền đang bồng bềnh lưng chừng trời chăm chú nhìn gã, sắc mặt cũng hơi đổi khác.

Nhưng sau đó, gã vẫn ngó xuống.

Cứ như vậy, nhìn rất chăm chú.

Tiếng gió chợt ngưng, mọi người nín thở.

Rốt cục gã nhìn thấy gì?

Chương 13 HUYỀN HỎA GIÁM

Nơi xa, trong bóng tối âm u của khu rừng, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn rón ra rón rén im lặng nấp sau thân cây to, dưới bóng tối, quan sát những người đang có mặt ở đây.

Tiểu Hoàn chau mày khê nói: “Gia gia! Chúng ta không chạy trốn, mà quay lại chỗ nguy hiểm này xem làm gì?”

Chu Nhất Tiên mắt vẫn nhìn vào chỗ đó, nhỏ giọng đáp: “Ta từ lâu đã nghe nói trong hang động của mấy con yêu quái này rất nhiều vàng bạc châu báu, chỉ có điều mấy ngày trước vô kế khả thi, hôm nay khó khăn lắm mới có nhiều người thế này giúp chúng ta mở đường, đâu thể không đến xem thử, không chừng vớ bẫm đó.”

Gương mặt trắng hồng của Tiểu Hoàn sa sầm: “Nếu không vớ được bẫm lại đụng phải yêu quái thì làm thế nào?”

Chu Nhất Tiên ngoài đầu cười ha ha: “Không sao không sao, bên mình ông có những kỳ thuật cái thế do Thanh Vân Tử tổ sư năm xưa mật truyền, chẳng hạn như độn thổ, độn thủy, địa hành đến ngàn dặm... tuyệt đối không có vấn đề gì...”

Tiểu Hoàn thì thào: “Rõ ràng là gia gia lừa tiên không thành phải chạy trốn, còn nói là kỳ thuật cái thế!”

Chu Nhất Tiên không chú ý đến lời cháu gái, vẫn dương dương tự đắc: “Mà cháu cũng đã xem tướng cho gia gia, từng nói gia gia thiên đình nảy nở, trán có nếp gấp tiên tài, theo tướng

tay thì đường tài vận thăng mà đậm, chính là tướng đại phú. Ha ha, tối nay sắp ứng nghiệm rồi, Tiểu Hoàn, gia gia rất tín nhiệm tướng thuật của cháu đấy!”

Tiểu Hoàn: “...”

“Í?” Chu Nhất Tiên dường như thất kinh, ngoảnh đầu nhìn vào trong bãi, lúc này Trương Tiểu Phàm đã bằng mình tiến lên, Thiêu Hoả cơn trời ánh sáng đen, lao vọt về phía ả con gái nhu mì kia.

“Thái Cực Huyền Thanh Đạo! Thiếu niên này hoá ra là môn hạ Thanh Vân.”

“Gì ạ?” Tiểu Hoàn nghe thấy, tức thời sinh lòng hứng thú, cũng ngóng vào trong bãi, thấy tiếng ma kêu quỷ gào rộ lên, song phương đang liên tục đấu phép, bèn hỏi Chu Nhất Tiên: “Thì ra cùng tổ tông với chúng ta, y có lợi hại không ạ?”

Chu Nhất Tiên chăm chú quan sát, nét cười hỉ hả tham tiền dần dần lặn đi, thần sắc trầm tĩnh, chau mày nói: “Thiếu niên này tuổi còn nhỏ, mà xem ra pháp lực đã đạt tới tầng thứ năm Ngọc Thanh cảnh rồi, kỳ lạ?”

Tiểu Hoàn liếc nhìn lão già, người khác không biết, nhưng cô bé thì biết Chu Nhất Tiên tuy ham thích tiền bạc, nhưng cả đời phiêu bạt, kiến thức không phải tầm thường, lập tức nói: “Trông người này không có vẻ tài năng.”

Chu Nhất Tiên trầm mặc giây lát, khe khẽ lắc đầu: “Ta trông tư chất của thiếu niên này, kém thì không thể nói là kém, nhưng nhiều nhất chỉ trên mức trung bình, càng không thể là bậc thiên tài khai thiên lập địa như Thanh Diệp tổ sư năm xưa. Đúng ra, với tư chất như của y, về tiến cảnh đạo pháp tu chân thì không thể nào nhanh như vậy!”

Tiểu Hoàn cũng người, nhất thời không biết nói gì, chỉ ngoảnh đầu, tiếp tục nhìn vào trong bãi.

Thạch Đầu đang đứng dưới đất la hét chửi mắng, kim quang lấp lánh, yêu ma dạt ra. Trương Tiểu Phàm lại đằng không bay

lên, Thiêu Hoả còn ánh xanh xen ánh đen, xông tới nữ tử yêu mị nọ. Người con gái cặp mắt như nước ấy chỉ nhìn gã, tay áo dài màu trắng tuyết vẩy ra ngăn cản Thiêu Hoả còn. Hai người cùng xông lên phía trước, chỉ chớp mắt, không biết là vô tình hay hữu ý, xáp lại sát rạt.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, thấy gương mặt người con gái yêu kiều đó ở ngay trong gang tấc, hương thơm nhẹ thoang thoang, lặng lẽ đưa sang, cặp mắt càng rung động hồn người trong bóng đêm, đẹp như mã não phủ thủy, phản chiếu cả bóng mình, nhất thời không cầm được tâm ý lung lay.

“Người đã nhìn thấy gì ở trong giếng?” chính vào giây phút có thể coi như khấn yếu trong giao đấu, thanh âm của nữ tử đó cất lên nhu hoà yêu mị, êm ái len vào tai gã.

Trương Tiểu Phàm bàng hoàng, thần trí như bị cuốn hết vào đó. Giữa lúc nguy ngập, một tia sáng vàng kim đột ngột chớp qua mặt gã, Trương Tiểu Phàm lập tức bình tĩnh lại.

Tam Vĩ yêu hồ cau mày, Trương Tiểu Phàm thét lên một tiếng, bay vọt qua khoảng không lướt ra ngoài chừng mấy trượng, hạ xuống đất, đứng sát cánh với Thạch Đầu.

Thạch Đầu liếc nhìn gã, lo lắng hỏi: “Thuật hồ mị của yêu nghiệt này lợi hại lắm, phải cẩn thận.”

Trương Tiểu Phàm lòng còn khiếp đảm, gật gật đầu. Hai người cùng nhìn lên không, thấy Tam Vĩ yêu hồ vẫn lơ lửng trên cao, xiêm áo ràn rạt theo gió, xinh đẹp vô cùng, chẳng khác nào người trong tranh vẽ.

Chu Nhất Tiên ở đằng xa cau mày, kinh ngạc nhận xét: “Định lực của thiếu niên này khá thật, trước thuật hồ mị tu luyện đến năm trăm năm của Tam Vĩ yêu hồ, mà vẫn trấn tĩnh được tâm trí!”

Tiểu Hoàn bậm môi: “Thế thì có gì ghê gớm. Gia gia không thấy cái gã to lớn kia cũng như chưa gặp chuyện gì à?”

Chu Nhất Tiên đáp: “Cháu chẳng hiểu gì, sở học của gã to cao



đó có chút nguồn gốc với Phật môn, mà chân pháp Phật môn lại chú trọng nhất là sự tịch diệt định tâm, vốn dĩ có kháng lực với yêu thuật mị hoặc của con hồ ly này. Nhưng Thanh Vân môn là Đạo gia, về điểm đó thì kém hơn rất nhiều, với tu hành của thiếu niên kia mà có được định lực đến bậc ấy, thực là hiếm thấy, hiếm thấy!”

“Vậy ư?” Tiểu Hoàn nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi tiếp tục nhìn vào trong bể.

Tam Vi yêu hồ thông thả từ trên cao đáp xuống, gương mặt vẫn phẳng phất nét cười, nhưng ánh mắt dần dần nhuốm vẻ nặng nề. Vừa rồi, ả đấu phép kịch liệt với hai người này, nhận ra họ trông còn trẻ tuổi nhưng đạo hạnh đều không thấp, đạo pháp của người to cao hình như phát nguyên từ một hệ phái Phật gia, quả thực đáng ngại; còn thiếu niên kia, tâm trí cũng kiên định ngoài sức tưởng tượng, thuật hồ mị của ả vốn dĩ rất đắc thủ, xem ra giờ đây khó có chỗ dùng.

Bích Dao đứng một bên đã toan xuất thủ, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm trở lại trạng thái bình thường, bèn ngưng bộ, lặng lẽ quan sát.

Bóng trắng lành lạng lướt qua tàn lá, rải xuống thân hình đượm nổi cô đơn của người con gái yêu kiều nọ.

Thê lương làm sao.

Ả khe khẽ cúi đầu, hàng mi dài và mảnh dường như che đậy tâm tư yếu đuối, như đang chú ý lắng nghe những âm thanh mơ hồ trong khu rừng đêm, nhẹ nhàng hỏi: “Ta với các người vô oán vô thù, vì sao muốn đến giết ta?”

Thạch Đầu bước lên trước, bộ dạng như mãnh hổ, quát: “Quân yêu nghiệt nhà ngươi họa hại nhân gian, khuấy động nỗi sợ hãi của người trong Tiểu Trì trấn, còn không đáng chết ư?”

Ả ngược mắt nhìn lên. Gió nhẹ nhẹ lùa qua, thổi lật chéo áo của ả.

“Người muốn giết ta, vì ta là yêu quái?” ả hướng về Trương Tiểu Phàm, nhìn gã chăm chăm, “Người thì sao, người thì vì lẽ gì?”



Trương Tiểu Phàm không cần nghi ngại, đáp: “Người ác độc đa đoan, ta là người trong chính đạo, vì dân trừ hại, việc nghĩa không thể từ nan!”

Tam Vĩ yêu hồ trầm mặc giây lát, cười lặng lẽ, đột nhiên nói: “Chàng thiếu niên, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Trương Tiểu Phàm ngậy người, cau mày đáp: “Người hỏi điều ấy làm gì?”

Ả nhẹ nhàng cất tay, cẩn thận vén mở tóc lò xo xoã xuống bên mai, những ngón tay búp măng lùa qua mái tóc đen nhánh.

“Những lời như vậy, chắc là do mấy bậc sư phụ chính nghĩa lẩm lẩm của người dạy cho, loài yêu quái như chúng ta đây, lâu nay đều bị coi là giống họa hại nhân gian, nhất định phải trừ diệt, đúng không?”

Trương Tiểu Phàm cau mày, sư môn quả tình có giáo hối như vậy. Tam Vĩ yêu hồ lại hỏi tiếp: “Nhưng nếu như ta nói, những lời ấy đều là sai cả, người nghĩ sao?”

Trương Tiểu Phàm hừ mũi, không đếm xỉa đến, đang định phản bác động thủ, nhưng đúng vào giây phút ấy, trong óc gã, đột nhiên lướt qua câu chuyện hôm đó đã nói với Vạn Nhân Vãng, tức thời như bị giật, gã khựng lại.

Có chắc những điều ta biết, nhất định đều là đúng?

Nói cho cùng cái gì mới là thiên đạo chân chính, mới là chính nghĩa thật sự?

“Cẩn thận đó!” đột nhiên, Thạch Đầu đứng bên hét vang, gió vụt rít gào, những âm thanh ma quái lại trỗi dậy.

Đúng vào lúc Trương Tiểu Phàm ngây sùng, Tam Vĩ yêu hồ đã vút lên, bàn tay như bạch ngọc hoá trảo nhọn hoắt, xé gió lao tới. Thạch Đầu gầm lớn, đang định làm phép, chợt phát hiện trong chớp mắt, xung quanh trên dưới trái phải tràn ngập những âm thanh ma quỷ, vô vàn những con mắt quái dị chớp động giữa bóng đêm, tiếng gió rít bên tai, không biết có bao nhiêu ma quái lao đến, cùng một lúc thi triển thuật phân thân.

Tam Vĩ yêu hồ nhận định Trương Tiểu Phàm dường như yếu hơn trong hai người bọn họ, nên đã quyết định khu sử yêu vật đến bao vây Thạch Đầu, dốc toàn lực giải quyết trước một tên rồi hãy hay.

Hết sức thân tốc, trảo nhọn đã phóng tới trước mắt thiếu niên, đến Bích Dao và hai ông cháu nọ ở đằng xa, cũng la lên kinh hoảng. Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu, Tam Vĩ yêu hồ gặp ánh mắt gã, trong lòng ý niệm xoay chuyển, không kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy giữa mình và Trương Tiểu Phàm, đột nhiên nhô lên một cây gậy, nhấp nhánh ánh sáng xanh đen.

Vuốt nhọn của ả đã bổ vào cây gậy đen đó.

Không ai có thể hình dung được cảm giác ấy, người ngoài nhìn vào, thậm chí không nghe thấy tiếng động khủng khiếp như dự tưởng, thời khắc hầu như ngưng đọng, chỉ thấy người con gái trong không trung xiêm áo rần rạt, năm ngón biến trảo, chụp xuống thanh Thiêu Hoả côn đen thui.

Làn da trắng tuyết của ả, đột nhiên như nhợt hết huyết sắc, biến thành trong suốt.

Phía trước, tựa hồ có một xoáy lốc ác ma sâu không thấy đáy, giữa trời đêm vẫn vũ không ngừng, nanh ác cười gằn nuốt chửng lấy ả.

Tam Vĩ yêu hồ ngẩng đầu, hú dài lạnh lạnh, thanh âm thê lệ, rồi cả người bật tung lên trời, hoá thành một đạo bạch quang, cuối cùng lao vọt ra khỏi quảng sáng màu xanh như ác ma kia, rơi xuống phía xa.

Sau đó, ả vụt ngoái đầu, khuôn mặt vừa kinh hãi, vừa nghiêm sát, nhìn chăm chăm vào thiếu niên nọ, và cả thanh Thiêu Hoả côn lững lờ chuyển động trong không trung.

Ở nơi xa, Tiểu Hoàn thở ra một hơi lạnh buốt, thì thào: “Pháp bảo lợi hại thật, đây là vật gì vậy gia gia?”

Cô bé hỏi mấy câu, phát giác Chu Nhất Tiên căn bản không hề trả lời, bèn ngoảnh đầu nhìn, thấy lông mày lão cau rúm, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Tiểu Hoàn giật mình, thò tay kéo Chu Nhất Tiên: “Gia gia! Gia gia làm sao thế?”

Chu Nhất Tiên run bắn, tựa như mới dứt ra khỏi cảnh tượng ban nãy, nhưng thần sắc vẫn kinh nghi bất định, lâu lâu: “Thiếu niên này rốt cục là ai, Thanh Vân môn hạ sao lại nảy nòi đệ tử cổ quái như vậy?”

Tiểu Hoàn liếc nhìn lão: “Sao cơ?”

Chu Nhất Tiên nhìn vào trong bãi: “Pháp bảo trong tay thiếu niên ấy kỳ quái vô cùng, vừa rồi lúc quảng lên, sát khí còn dày nặng hơn yêu khí của Tam Vĩ yêu hồ, loại tà vật như vậy, làm sao có thể...”

Tiểu Hoàn há hốc mồm, ngóng vào trong bãi, đột nhiên khoe mắt liếc thấy Bích Dao, bèn gọi khẽ Chu Nhất Tiên: “Gia gia, trông cô gái kia kìa.”

Chu Nhất Tiên giật mình, nhìn theo hướng tay Tiểu Hoàn trỏ, thấy Bích Dao mình mặc áo màu thủy lục lặng lẽ đứng một bên, gần đó Thạch Đầu đang hăng say giao đấu với bọn yêu quái, kinh thiên động địa, nhưng nàng tựa hồ không hề liếc nhìn sang phía ấy, đôi mắt chăm chăm trông tới chỗ Trương Tiểu Phàm. Nhất là sau khi nhìn thấy Trương Tiểu Phàm thúc động Thiêu Hoả côn, sắc mặt nàng càng kỳ dị, tựa như thích thú, tựa như âu lo, tựa hồ còn pha lẫn do dự, vẻ mặt cứ thoạt sáng thoạt tối.

Chu Nhất Tiên xét nét: “Nữ tử đó có tình ý với thanh côi lò, nha đầu người nhìn gì mà nhìn!”

Tiểu Hoàn hỏi: “Thanh côi lò là sao?”

Chu Nhất Tiên: “Thì gã thiếu niên đó.”

Tiểu Hoàn không phục: “Quái nhỉ, vì sao nàng có tình ý với thiếu niên đó thì cháu không được nhìn?”

Chu Nhất Tiên trừng mắt lườm cô bé, đang định lên lớp cho đứa cháu gái không chịu nghe lời lại lớn trước tuổi này, đột nhiên nghe thấy trong bãi có động tĩnh khác lạ, vội vã ngoảnh đầu nhìn xem, không để ý đến Tiểu Hoàn nữa.



Trong bãi, Trương Tiểu Phàm trông thấy yêu hồ rút lui rồi, cơ hội thật tốt, tự nhiên không thể bỏ qua, nháy mắt đã bằng mình lao theo, Thiêu Hoả côn rít lên, Tam Vĩ yêu hồ chau mày, sắc mặt càng tái đi.

Trương Tiểu Phàm vùn vụt xông tới. Sắc trời càng thẫm lại, tiếng gió gấp gấp thêm, trên khuôn mặt người con gái, hai hàng mày nhạt cũng cau cau. Ả thét to, tụ bào lỏng lẻo, bàn tay như bạch ngọc ngón co ngón duỗi, khép khít như đao, lẳng không vạch xuống.

“Á!”

Tiếng rít lạnh lạnh vụt vang dội, xói vào tai người ta như kim châm.

Trong khu rừng đen kịt, đột nhiên tạt ra tung toé những ánh sáng mờ mờ, nhìn kỹ, chính là đám yêu vật tuôn ra ào ào như thuỷ triều từ bóng tối sau lưng ả, la hò liên miên bất tuyệt, mặt mày ghê tởm, tràn đến Trương Tiểu Phàm.

Trong nháy mắt, Trương Tiểu Phàm hầu như bị đàn yêu vật đó dim lìm.

Mọi người thất sắc, nhưng liền đó, lại thấy Trương Tiểu Phàm người liền với pháp bảo phá vây bay vọt lên giữa đám yêu vật đen thui thui. Ánh xanh của Thiêu Hoả côn lướt đi, chỉ còn con yêu quái hình thù to lớn, đao hạnh trông có vẻ cao thâm còn bạo dạn kháng cự, những con khác đều không dám tiến lên.

Mọi người càng thêm kinh hãi, nhưng khi Trương Tiểu Phàm dốc sức thi triển pháp lực, lòng gã bỗng than khổ: “Nhiếp Hồn’ đốt luyện âm linh lệ phách của yêu vật để tạo thành, đám yêu vật này đối mặt với Thiêu Hoả côn căn bản đã có bộ dạng sợ hãi rồi, e rằng, những điều Vạn Nhân Vãng nói, chắc quá nửa là sự thật.”

Tam Vĩ yêu hồ trông thấy vô số yêu vật có vẻ không ngăn cản được Trương Tiểu Phàm, sắc mặt càng nhợt nhạt. Đúng lúc đó, Thạch Đầu ở đằng kia gầm lên chửi bới, kim quang chớp chớp, trang nghiêm cẩn mật, từ xa nhìn lại, như hoá thành đại



năng Kim Cương phục ma, y trùng mắt, đằng thân bay lên, pháp trượng 'Phá Sát' một lần nữa cắm xuống mặt đất.

'Bùng bùng', kim quang bắn tung ra bốn phía, lần này phạm vi sục lún của khu vực xung quanh gần như đạt đến ba trượng, mà kim quang diệt ma tỏa ra cũng chói chang hơn nhiều, như sấm rung chớp giạt. Trong những tiếng ai oán, yêu vật xung quanh bao vây Thạch Đầu lập tức tan biến một nửa, còn lại thì kinh sợ, phần lớn chạy đạt.

Thạch Đầu hạ xuống đất, thân thể cao lớn đứng vững rồi. Y thở hồng hộc, hiển nhiên thuật pháp đại uy lực này đã tiêu hao rất nhiều sức mạnh của y. Nhưng nhờ thân thể cường tráng, nhịp thở đều đặn dần, tuy vẫn còn hỗn hển, nhưng liếc nhìn xung quanh một lượt, y lao ngay về phía Trương Tiểu Phàm.

Tam Vĩ yêu hồ liếc qua khoe mắt thấy Thạch Đầu lao đến, Trương Tiểu Phàm trước mặt cũng đã tới gần bên, bèn dậm chân, toan lách mình lùi vào màn đêm phía sau lưng.

Không ngờ đúng lúc đó, trong bóng tối một đạo bạch quang chớp sáng, đột nhiên bay ra một dải hoa trắng muốt, tiếng gió rít lên, Tam Vĩ yêu hồ giật thót, nhất thời không dám khinh động, đành đứng im một chỗ. Chăm chú nhìn kỹ, thì chính là thiếu nữ trẻ tuổi mặc xiêm áo màu thủy lục lúc này cứ đứng mãi ở một bên, không biết từ lúc nào đã cắt mất đường rút của ả, hoa rợp trời trắng như tuyết, lúc này dần dần thu liễm, bay vòng vòng quanh mình nàng, dưới ánh trăng thanh lãnh, từ từ ngưng thành một đoá hoa nhỏ dễ thương, kẹp giữa những ngón tay thon đẹp.

Sau lưng, vang lên tiếng bước chân, Tam Vĩ yêu hồ ngoảnh đầu nhìn thấy Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đã đuổi đến nơi, lập thành thế tam giác, vây ả vào giữa.

Lũ tiểu yêu lúc đầu, giờ này đã không biết đi về hướng nào, còn lại mỗi một mình ả, trông lạc lõng, lặng lẽ đứng giữa vòng vây của loài người.



Ả ho khẽ há miệng, dường như có chút tiếc nuối, nhưng không nói ra được lời nào. Dầu vậy lúc này, gương mặt kiều diễm của ả vẫn dịu dàng mỹ lệ khôn tả, chưa kém sút đi một chút nào. Ả nhìn Bích Dao, rồi nhìn Thạch Đầu, cuối cùng, ánh mắt ả, ánh mắt êm đềm như nước, vẫn dừng lại trên mặt Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm ngưng thần giới bị.

Tam Vĩ yêu hồ không hề nhúc nhích, song khe khẽ êm ái hỏi một câu: “Chàng thiếu niên, vừa rồi trong giếng người đã nhìn thấy gì vậy, có thể nói cho ta biết không?”

Mọi người xung quanh đều sửng sốt, không hiểu giống yêu nghiệt này rốt cục vì sao lại có hứng thú với vật mà Trương Tiểu Phàm nhìn thấy trong giếng đến như vậy. Trương Tiểu Phàm chưa cất lời, Thạch Đầu đã đứng bên quát lên: “Trương huynh đệ, đừng có mắc lừa ả?”

Trương Tiểu Phàm gạt đầu vâng lời, lặng im không nói, tay phải nhích động, định phóng tới.

Tam Vĩ yêu hồ nhìn gã, đột nhiên khẽ khàng thở dài.

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy lòng chơi vơi mơ hồ.

Ánh trăng như nước, êm đềm rơi xuống.

Nữ tử đó cúi đầu nhìn bóng mình, hàng mi mỏng mảnh che rợp lấy đôi mắt dịu hiền của ả.

Sóng mắt như nước, chứa chan dập dềnh.

Sau đó, ả ngừng đầu, giơ tay thò vào trong ngực, chậm rãi lấy ra một vật.

Mọi người chăm chú nhìn.

Đó là một vật lớn bằng nửa bàn tay, hình tròn, bên ngoài là một vòng ngọc màu bích lục, sắc tươi rõ ràng, vừa nhìn là biết ngay không phải vật tầm thường. Bên trong vòng ngọc khảm một phiến mỏng nho nhỏ, như gương mà không phải gương, màu đỏ rực, chính giữa chạm một ngọn lửa¹ đượm vẻ cổ xưa.

1. Nguyên văn: hoả diệm đồ đằng: một hình vật tổ, thể hiện dưới hình dáng ngọn lửa.



Toàn bộ vật đó, vòng ngọc đã chiếm đến hơn một nửa, còn hai bên vòng ngọc, mỗi bên có một dải tua bằng tơ màu đỏ, thắt ở trên vòng.

Chu Nhất Tiên sững sốt, sững sốt thật sự, Tiểu Hoàn cảm thấy gia gia mình chưa bao giờ như hôm nay, im lìm ngay đơ như súc gỗ thế kia.

Cô bé thấy hơi sợ hãi, lặng lẽ kéo tay áo Chu Nhất Tiên: “Gia gia! Gia gia sao vậy?”

“Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy?” Chu Nhất Tiên sững sờ nhìn vào trong bài, ngó chăm chăm pháp bảo cổ quái trong tay Tam Vĩ yêu hồ, giọng nói pha lẫn sự rên rỉ: “Kia rõ ràng là ‘Huyền Hoả giám,’ kỳ trân trấn môn của Phần Hương cốc mà! Pháp bảo này là vật chí dương chí cương trên thế gian, lại là một lợi khí vô thượng hàng yêu phục ma của Phần Hương cốc suốt ngàn năm nay. Sao... sao có thể lọt vào tay con hồ ly tinh này?”

Tiểu Hoàn sững sờ, bất giác nhìn thật kỹ Huyền Hoả giám: “Pháp bảo đó lợi hại vậy sao?”

Chu Nhất Tiên bỗng nhiên thở dài, lẩm rầm nói: “Cõi đời này đảo điên thật rồi! Đệ tử môn hạ của chính đạo thì dùng tà vật sát khí bức nhân, yêu nghiệt thì cầm trong tay thần khí vô thượng!”

“Xì, cháu lại tưởng gia gia cảm khái vì điều gì?” Tiểu Hoàn hình mũi.

Chu Nhất Tiên cúi kính: “Người nói gì?”

Tiểu Hoàn đáp: “Mấy cái câu quê mùa đó, gia gia nói ra mà không đỏ mặt sao. Đã thời đại nào rồi mà còn bám lấy kiểu phân biệt chính đạo với tà đạo năm xưa!”

Chu Nhất Tiên trừng mắt cứng lưỡi, nhất thời không thể thốt được một tiếng.

Chương 14

HẮC THẠCH ĐỘNG

Trong bãi, ai nấy đều cau mày, người con gái yêu kiều đứng giữa trùng vây, lấy ra pháp bảo cổ quái nọ, đa phần đều cho rằng ả sắp ra tay như con thú gặp đường cùng, lập tức cùng tập trung phòng bị. Duy có Thạch Đầu quát to một tiếng, pháp trượng 'Phá Sát' đón gió bay lên, bắn về phía trước.

Trương Tiểu Phàm đứng sau còn chưa kịp nhắc "Cẩn thận", đã thấy cặp mắt mảnh dài êm mượt của Tam Vĩ yêu hồ liếc nhìn thân thể to lớn đang xông tới của Thạch Đầu, song thủ mỗi bên nắm một dải tua của vòng ngọc, chậm chậm căng lên, giờ ngay trước mặt.

Vòng ngọc đó khe khẽ lắc lư, tựa hồ còn phản chiếu dung nhan nàng.

Ánh trăng nhẹ nhàng lạnh lẽo, chiếu xuống Huyền Hoả giám, không hiểu sao, hình ngọn lửa cổ xưa được chạm trên đó lúc này tựa như phục sinh, rất sống động, như đang bốc cháy thực sự.

Thạch Đầu đang không bay lên, pháp trượng 'Phá Sát' rầm rầm xé gió lao tới, miệng y hét to: "Yêu nghiệt, chịu chết đi!"

Đúng trong khoảnh khắc ấy, nơi trung tâm của 'Huyền Hoả giám', nơi khảm ngọn lửa đỏ, đột nhiên từ màu đỏ sẫm ban đầu, nháy mắt đã biến thành màu đỏ rực tươi sáng, có phần trong suốt, giống như trong nháy mắt, hình ngọn lửa đỏ đã bị thân hoả trên chín tầng trời hun đốt cho nóng bỏng lên vậy.



Rồi trở thành một ngọn lửa thiêu đốt cháy rừng rực.

Người con gái kiều mị ấy đứng ở giữa, một luồng khí nóng bỏng vô hình vù một tiếng tràn ra khắp bốn phía. Ngoài mấy thước dưới chân nơi ả đứng, tất cả cây cỏ trong phạm vi ba trượng quanh đó chỉ trong chớp mắt đã sém vàng, chỉ có điều không hiểu tại sao, không có lấy một tàn lửa, cũng không hề bốc cháy.

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu nhìn nhau thất sắc, vạn lần chẳng ngờ được trong tay Tam Vĩ yêu hồ lại có một pháp bảo uy lực tuyệt luân như vậy. Thạch Đầu ở trên không, đang lao bổ xuống Tam Vĩ yêu hồ cũng đã nhìn thấy hết những cảnh tượng ấy, tuy kinh ngạc về uy thế của pháp bảo đó, nhưng không mấy may sợ hãi, hữu thủ lăng không khê chụp một cái, nắm lấy cây lang nha cự bổng chói rực kim quang, gặp gió càng trương dài ra, rít lên một tiếng 'hù' giữa lưng chừng trời, xoay tít một vòng, nhằm đầu Tam Vĩ yêu hồ giáng thẳng xuống.

Thân bổng vẫn còn trên cao, dưới mặt đất đã cát bay đá chạy, thân hình trông yếu ớt như không trụ nổi qua cơn gió của Tam Vĩ yêu hồ dường như sắp bị cuồng phong lửa bạt đi. Nhưng ả mỉm cười lạnh lùng, các ngón tay móc vào tua tơ, thân hình hơi chao đi, nhắm đúng vào Thạch Đầu đang lao bổ tới.

'Huyền Hoả giám' rực cháy soi vào đôi mắt mĩ miều của ả, giống như hai ngọn lửa phản nộ.

"Rầm!"

Cùng với tiếng động khủng khiếp, từ hình ngọn lửa ở chính giữa 'Huyền Hoả giám', vụt bắn ra một con Hoả Long, nhe nanh múa vuốt, thanh thế kinh thiên, toàn thân trên dưới ngùn ngụt lửa cháy, chiếu rọi cả vạt rừng sáng rực như ban ngày.

Thạch Đầu thất kinh, thấy con Hoả Long đó phình to rất nhanh, lúc ra khỏi 'Huyền Hoả giám' vẫn là một ngọn lửa nhưng đến trước mắt mình chỉ nguyên cái đầu rồng cũng đã lớn gấp đôi người thường, đặc biệt là luồng khí nóng bỏng tấp thẳng vào mặt, khiến người ta tưởng như bị bỏ vào lò nung luyện.



Trương Tiểu Phàm từ bên dưới nhìn lên, thấy trước sự tấn công của con Hoả Long khổng lồ, Thạch Đầu còn chưa kịp giao thủ, tóc đen bên mai đã ngả màu vàng cháy, đủ thấy tình cảnh mà y đang đối mặt rất cực là như thế nào.

Thạch Đầu hiên ngang không khiếp nhược, tuy kinh ngạc nhưng không hoảng loạn, pháp trượng 'Phá Sát' dưới sự thôi động của pháp lực, kim quang rực lên, giáng thẳng vào đầu con Hoả Long đang xông tới.

Hoả Long gầm rú giữa không trung, từ đôi mắt to tướng phun ra hai luồng lửa thực sự, nó ngoác cái mõm to cháy rực nóng bỏng, tát một miếng vào cây lang nha bổng khổng lồ đang giáng xuống.

Chính giữa quảng sáng, nơi giao nhau của sắc vàng và sắc đỏ lửa thân tốc toả rộng ra xung quanh, kèm theo nó là tiếng sấm nổ vang dội. Trong giây lát, Thạch Đầu thấy pháp trượng 'Phá Sát' trên tay mình đã nóng đến mức hầu như không còn cầm vững nữa. Y thất kinh, cố gượng tinh thần, rút mạnh cây lang nha bổng ra khỏi mõm con rồng.

Hoả Long vùng vẫy trên cao, gầm rống liên hồi, thoát một cái há to mõm, phun ra một cột lửa khổng lồ, lao thẳng đến Thạch Đầu.

Thạch Đầu gầm to, song thủ nắm chặt pháp quyết, pháp trượng 'Phá Sát' bay ngang trước mình, kim quang nhấp nháy, dâng lên một bức tường sáng chặn cột lửa đó lại, nhưng thân hình y không tự chủ được bị một luồng đại lực đẩy bật về đằng sau.

Trương Tiểu Phàm trông thấy Thạch Đầu rơi vào thế hạ phong, đang trong vòng nguy hiểm, gã vội vã xuất thủ, Thiêu Hoả côn im lìm bay lên, từ mé bên bắn vào Hoả Long. Không ngờ Hoả Long như có linh tính, chẳng cần nhìn cũng biết, nó ngoảnh đầu sang, cặp mắt to tròn trừng, mõm ngoác rộng, một cây cột lửa nữa lại lao đến rầm rầm.

Trương Tiểu Phàm luống cuống không kịp trở tay, trông thấy hoả diệm ngùn ngụt, cuộn tới với khí thế bài sơn đảo hải, không thể tránh được nữa, đành nghiêng chặt răng, thôi động niệm lực, Thiêu Hoả côn dấy thanh quang, băng lên phía trước, chặn cột lửa đó lại.

Đúng lúc ấy, Tam Vĩ yêu hồ bật cười, cất mình lẳng không, Huyền Hoả giám trong tay xì xì phát sáng, lao đến hai người. Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đang giằng co với Hoả Long, liếc thấy thất kinh. Ngay Bích Dao lúc đó đang đứng sau lưng Tam Vĩ yêu hồ cũng bàng hoàng khiếp đảm. Trong lúc cấp bách, nàng thét vang lanh lảnh, tung mình bay lên, bàn tay phải ngón co ngón duỗi, Thương Tâm hoa hoá ra muôn vàn cánh, bay lượn ngập trời, tập kích vào lưng Tam Vĩ yêu hồ.

Tay trái Bích Dao lạng lẽ rờ lên thất lưng, nắm lấy cái chuông vàng nho nhỏ.

Tam Vĩ yêu hồ tựa như đoán biết sự lợi hại của Thương Tâm hoa, không dám nghênh tiếp, lắc mình tránh qua một bên. Bích Dao cũng không truy đuổi, mà bay vụt đến gần Trương Tiểu Phàm, lẳng không đứng bên cạnh gã.

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu liếc nhìn nàng, Bích Dao sóng mắt đưa đẩy, cũng ngóng về phía gã.

Trương Tiểu Phàm không hiểu tại sao, bỗng đứng ngoảnh đầu đi.

Hoả Long vẫn dương oai giễu võ trên không, nhưng Tam Vĩ yêu hồ đã vòng đến sau lưng Bích Dao, không mấy may do dự, thò tay ra vẫy, Huyền Hoả giám bay trở về tay ả, rồi thân hình hoá thành một đạo bạch quang, tan biến nơi sâu thẳm trong bóng đêm của khu rừng.

Trương Tiểu Phàm, Thạch Đầu và Bích Dao bất giác đều sống lại.

Ở đằng xa, Chu Nhất Tiên thở dài một tiếng: “Còn may, còn may, xem ra Tam Vĩ yêu hồ đạo hạnh chưa đủ, không phát huy



được hết uy lực của Huyền Hoả giám, chỉ dọa được mấy kẻ trẻ tuổi kia thôi. Nếu không với uy lực của Huyền Hoả giám, mấy đứa này đều đã gặp nguy hiểm rồi.”

Tiểu Hoàn đứng bên tỏ vẻ không phục, nói: “Sao gia gia biết đạo hạnh ả ta không đủ? Cháu thấy ả lấy một địch ba, mà vẫn không rơi vào thế hạ phong.”

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn cháu gái: “Người thì hiểu cái gì, Huyền Hoả giám là thần vật thời thượng cổ, uy lực tuyệt luân, truyền thuyết nói vào thời nó lợi hại nhất, có thể hô gọi Hoả Long ở khắp bát hoang, đốt cháy hết vạn vật nhân gian. Vậy không phải là thiêu cháy bọn thiếu niên không biết trời cao đất dày kia đến mức tro bụi cũng tan biến cả hay sao?”

Tiểu Hoàn hừ mũi, không để ý đến lão nữa, ngoảnh đầu trông vào trong bãi, đột nhiên cau mày kêu: “Gia gia nhìn kia, bọn họ hình như đang đuổi theo.”

Chu Nhất Tiên kinh ngạc vội vã nhìn xem, quả nhiên thấy Trương Tiểu Phàm và hai người kia tựa hồ đang bàn bạc mấy câu, rồi xoay mình đuổi theo hướng sâu trong bóng tối, cũng chính là phía mà Tam Vĩ yêu hồ vừa biến mất. Trong đó Thạch Đầu đi trước, Trương Tiểu Phàm đi được mấy bước, phát giác Bích Dao không nhúc nhích, bèn xoay mình lại, đối diện với Bích Dao, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng không biết tại sao, toan cất tiếng rồi thôi, khuôn mặt bưng đở.

Thiếu nữ bật cười, miệng như rửa khê một câu gì đó, tiến lên trước. Trương Tiểu Phàm sững người, lắc lắc đầu, cũng nổi gót theo.

Chu Nhất Tiên thảng thốt, dậm chân kêu: “Mấy đứa trẻ này, đúng là không biết sống chết, Tam Vĩ yêu hồ có Huyền Hoả giám trong tay, thế mà còn dám đuổi theo nữa?”

Tiểu Hoàn đứng bên mút một miếng mút quả (từ đầu tới giờ cô bé chưa từng bỏ cái vật này), thần nhiên nhận xét: “Gia gia có nói quá không thế? Tam Vĩ yêu hồ đạo hạnh chưa đủ, không



thể phát huy được uy lực thực sự của Huyền Hoả giám. Có cũng như không, vậy những thiếu niên này việc gì phải sợ chứ?”

Chu Nhất Tiên nín thình, hình như bị nghẹn, lâu lắm không thốt nên lời, một lúc lâu, dường như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, lão vội vã bảo: “Mau, chúng ta cũng đi!”

Đến lượt Tiểu Hoàn giật thót, hỏi: “Đi? Đi đâu?”

Chu Nhất Tiên sải bước lên trước: “Tất nhiên là đi trừ yêu rồi.”

Tiểu Hoàn cười nhạt đi theo: “Xưa nay gặp bao nhiêu là yêu quái, to có nhỏ có, không to không nhỏ cũng có, sao chỉ thấy gia gia chạy, chưa thấy gia gia tiến lên trừ yêu bao giờ?”

Khuôn mặt già nua của Chu Nhất Tiên bừng đỏ, lão thốt: “Chúng ta hành tẩu giang hồ, quan trọng nhất là phải tự biết mình... í?”

Lão mới nói được một nửa, đột nhiên ngừng bước, ánh mắt bị hút vào một vật khác. Tiểu Hoàn đứng sau lưng, nhìn theo ánh mắt lão, nhận ra vật lão đang nhìn chính là thứ từ đầu đến giờ vẫn yên ổn ở nguyên một chỗ, không mấy may động tịnh – cái giếng cổ.

Lúc này, Trương Tiểu Phàm và hai người kia đã khuất dạng trong màn đêm, đàn yêu vật lúc nhúc cũng biến mất tăm mất tích. Khu rừng chỉ còn lại Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, ánh trăng trong trẻo và lạnh lẽo, lặng lẽ soi vào giếng cổ, rọi lên đám rêu phong và những hằn tích xưa cũ, soi thấu những bề dẫu và thê lương.

Chu Nhất Tiên hít một hơi thật sâu, đi lại. Tiểu Hoàn theo sau lưng lão, bất giác cảm thấy hồi hộp: “Gia gia định làm gì vậy?”

Chu Nhất Tiên cau mày: “Ta muốn xem xem, trong cái giếng này rốt cục chứa đựng sự cổ quái gì, vì sao Tam Vĩ yêu hồ một mực lục vấn thiếu niên nọ về thứ y nhìn thấy?”

Tiểu Hoàn đến cách cái giếng cổ ba bước thì dừng lại, lòng chồn chồn, thấy xung quanh toàn là bóng tối và tĩnh lặng. Trong bóng tối hình như có gió thổi tới, không biết ở những nơi âm u kia có bao nhiêu con mắt đang rình rập họ.



Chu Nhất Tiên đi đến bên gò giếng, ngẩng đầu ngó nghiêng tứ phía, không thấy có gì khác lạ, bèn ngھn cổ xuống nhìn. Tiểu Hoàn đứng sau đột nhiên căng thẳng kêu: “Gia gia! Cẩn thận đấy!”

Chu Nhất Tiên liếc mắt nhìn cô bé, mỉm cười: “Không sao đâu!” Nói đoạn lão hướng xuống lòng giếng, chăm chú nhìn.

Tiểu Hoàn dán mắt vào khuôn mặt lão, đột nhiên thấy vẻ mặt vốn hồi hộp mà nghiêm nghị của Chu Nhất Tiên xuất hiện một tia kinh ngạc, sau đó nháy mắt biến ra vui mừng, thoát khỏi thành nghi hoặc, lão ngẩng đầu ngăm ngھ.

Tiểu Hoàn bước lên, khe khẽ hỏi: “Gia gia nhìn thấy gì vậy?”

Chu Nhất Tiên cau mày: “Ông nhìn thấy rất nhiều hoàng kim chất cao như núi.”

Tiểu Hoàn: “...”

Chu Nhất Tiên lăm lăm: “Ảnh phản chiếu trong nước giếng này, lại không phải là bóng người, kỳ quái thật...”

“Ái!” Đột nhiên, bên cạnh vọng đến tiếng la khê của Tiểu Hoàn. Chu Nhất Tiên hoảng hốt, vội vã nhìn sang, thấy Tiểu Hoàn không biết từ lúc nào đã cũng rạp mình lên thành giếng nhìn xuống, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Chu Nhất Tiên dờ người: “Cháu thấy gì?”

Tiểu Hoàn nhún nhún vai: “Một đồng mút quả to như trái núi.”

Chu Nhất Tiên ngã bệt xuống đất.

Một lúc sau, khi hai ông cháu tiến sâu vào khu rừng, Chu Nhất Tiên thì thảo bảo Tiểu Hoàn: “Ta nghĩ đi nghĩ lại, cái giếng cổ này chắc là ‘Mãn Nguyệt chi tỉnh’ trong truyền thuyết, đúng vào lúc trăng tròn, nếu soi xuống, sẽ nhìn thấy người hoặc sự vật mình yêu thích nhất. Nhưng ta nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, Tam Vĩ yêu hồ vì sao một mực lục vấn thiếu niên nọ là y đã nhìn thấy gì từ cái giếng này? Thế mà hiện tại, ta thực sự rất muốn biết, thiếu niên đó rốt cục đã nhìn thấy cái gì...”

Dải rừng này, nhìn từ bên ngoài tựa hồ không lớn, nhưng



Trương Tiểu Phàm và hai người kia ở trong rừng, giữa đêm đen mênh mang, lẫm tưởng là nó rộng đến khôn cùng khôn tận. Ba người ai nấy đều ngự pháp bảo, xuyên qua bóng tối, ráo riết theo dấu luồng bạch quang trước mặt, chính là vết tích tháo chạy của Tam Vĩ yêu hồ.

Không ngờ luồng bạch quang đó chỉ nháy lên trước mắt bọn họ mấy lần, đột nhiên mất hút giữa khoảng không. Trương Tiểu Phàm, Thạch Đầu và Bích Dao ngự pháp bảo, trong nháy mắt đã chạy đến nơi luồng bạch quang biến mất, thấy ở đây cỏ thụ rậm rạp, giữa bãi đất trống trong rừng có một cái gò nhỏ, một mé gò lộ ra cửa động, nham thạch bên ngoài toàn là màu đen.

Khỏi nói cũng biết, đây chính là Hắc Thạch động.

Ba người dừng bước trước cửa, đưa mắt nhìn nhau, rồi trông vào bên trong Hắc Thạch động, thấy bên trong tuy không lớn, nhưng đen kịt, trông sâu thẳm không biết đâu mà lường. Từng luồng âm phong tạt ra, lướt qua người, khiến họ sởn cả gai ốc.

Bích Dao chau mày: “Trong này nguy hiểm khó lường, pháp bảo của con hồ ly tinh vừa rồi uy lực cũng rất lớn, đừng nên mạo hiểm tiến vào thì hơn.”

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn nàng, chưa kịp cất lời, Thạch Đầu đã đứng bên nói to: “Trương huynh đệ, việc trừ yêu phải làm cho đến tận cùng, chúng ta hôm nay bỏ cuộc thì dễ, nhưng sau này yêu hồ tái xuất, e rằng hậu quả sẽ ghê gớm thêm.”

Trương Tiểu Phàm lập tức gật đầu: “Thạch Đầu ca nói đúng lắm, chúng ta vào đi!”

Bích Dao biến sắc mặt, đang định nổi giận, thì thấy Trương Tiểu Phàm ngoái đầu, mặt lộ vẻ khẩn khoản, hạ giọng nói: “Bên trong đúng là nguy hiểm, ta và Thạch Đầu ca là môn hạ chính đạo, việc nghĩa chẳng thể từ nan. Cô... cô...” gã ngắc ngứ một lát, quay đầu đi, nhưng thanh âm vẫn còn rớt lại: “Cô tự giữ mình an toàn là quan trọng, đừng khinh suất rước vạ vào thân.”



Bích Dao tuy không nhìn thấy nét mặt Trương Tiểu Phàm, nhưng nghe ra trong giọng điệu gã hàm chứa sự quan tâm chân thành, lòng cảm thấy ngọt ngào khó tả, nhưng miệng vẫn dành hanh: “Ta muốn vào thì vào, người quản được ta sao?”

Trương Tiểu Phàm ngậy người, nhất thời không thốt nên lời.

Thạch Đầu đứng bên nhìn hai người bọn họ thần tình cổ quái, lắc lắc đầu: “Trương huynh đệ, chúng ta vào thôi.”

Trương Tiểu Phàm vâng dạ, không cầm được liếc nhìn Bích Dao. Chỉ thấy nàng hừ mũi, thân hình nhích động, đã vượt lên trước cả hai người, tiến vào trong Hắc Thạch động đen kịt đến nỗi xoè không thấy ngón tay. Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vàng theo sát, bên tai tiếng gió thì thút, nghĩ chắc Thạch Đầu cũng đã bước theo sau lưng.

Trong bóng tối, Thương Tâm hoa nơi bàn tay Bích Dao từ từ sáng lên, bạch quang nhu hoà chiếu sáng một vùng rộng khoảng năm thước. Trương Tiểu Phàm nhìn bốn xung quanh, thấy vách hang toàn đá tảng cổ quái đen sẫm, nhìn kiên cố như đá sắt, toả ra hơi lạnh ghê người.

Hắc Thạch động này cũng tương tự Vạn Bức cổ quật ở Không Tang sơn ngày nọ, vừa vào đến cửa, con đường lập tức chệch xuống lòng đất, độ dốc còn hơn cả Vạn Bức cổ quật, không biết do những thôn dân đào ra, hay thiên nhiên đã tạo sẵn như vậy.

Ba người đi một thôi một hồi, đã tiến sâu xuống lòng đất, nhưng bốn bề hoàn toàn lặng lẽ, không mấy may có một dấu hiệu của sự sống, khác với Vạn Bức cổ quật còn có vô vàn những con dơi hút máu hung tợn đáng sợ. Trương Tiểu Phàm đi mãi đi mãi, trong lòng không nén được hồi tưởng lại tình cảnh hồi mới xuống Vạn Bức cổ quật ngày ấy, tự nhiên nhớ đến những ngày mình và Bích Dao bị hãm trong Tích Huyết động dưới Tử Linh uyên.

Đúng lúc ấy, Bích Dao phía trước đột nhiên ngưng bước, miệng phát ra tiếng hô khẽ. Trương Tiểu Phàm tưởng có nguy hiểm, giật thót, vội vơ xông lên trước, đứng bên cạnh nàng. Bích Dao cũng người, liếc mắt nhìn gã.



Trước mặt không còn đường đi nữa.

Một vách núi chắn ngang sừng sững, bên dưới đen ngòm, nhìn xuống phía xa xa, sâu dưới màn bóng tối, hình như có mấy đốm lửa ma trời nhấp nháy liên hồi. Trương Tiểu Phàm rung mình, trong thoáng chốc hoảng hốt tưởng như mình đã trở lại trước Tử Linh uyên.

Có điều rất rõ ràng rằng nơi này so với Tử Linh uyên thì còn kém xa, riêng về không gian cũng đã nhỏ hơn không chỉ một trăm lần. Trương Tiểu Phàm chau mày, ngoái cổ nhìn Thạch Đầu. Thạch Đầu bấy giờ cũng đã đến bên bờ vực, nhìn lướt qua, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Trương huynh đệ, xem ra chúng ta phải xuống thôi.”

Trương Tiểu Phàm gật đầu: “Thạch Đầu ca, huynh phải cẩn thận đấy!”

Thạch Đầu nét mặt ngưng trọng, đáp: “Đệ cũng vậy.” Nói đoạn, y trở pháp quyết, pháp trượng Phá Sát màu vàng kim trỗi dậy, bay đến trước mặt. Y tung mình lên, hít thở thật sâu, sau đó từ từ hạ xuống.

Trương Tiểu Phàm ngoảnh nhìn Bích Dao, nhưng lần này không nói gì nữa (có lẽ vừa nãy bị nàng làm cho ghen rồi), sau đó ngự lên Thiêu Hoả côn, cũng theo Thạch Đầu tụt xuống.

Bích Dao đứng sau lưng gã, đột nhiên mỉm cười, nét cười pha lẫn niềm thích thú.

Ba luồng sáng màu vàng, xanh, trắng, rời miệng vực chậm chậm chìm xuống, xung quanh vẫn chỉ một loại nham thạch đen đó. Ngoài ra cũng không có gì khác, lặng ngắt không một âm thanh, chỉ có một điểm cổ quái là càng hạ thấp xuống, hình như nhiệt độ xung quanh càng tăng lên.

Cứ như thế tụt sâu xuống một khoảng nữa, dưới ánh sáng chiếu ra từ pháp bảo của ba người bọn họ, Trương Tiểu Phàm dần dần nhìn rõ cảnh vật, nhận thấy bề mặt vách núi này tuyệt nhiên không có đường đi, mà chỉ là một vách nham thạch



nguyên khối dựng đứng toàn đá lạ gồ ghề lởm chởm. Ba người vừa bay vừa quan sát toàn cảnh, thấy nơi đây giống như một cái giếng cổ được phóng to đến hàng trăm hàng nghìn lần, thẳng tuột xuống phía dưới.

Đột nhiên, Thạch Đầu ở vị trí thấp nhất hô gấp: “Cẩn thận!”

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao giật mình, vội vã đề phòng. Trên vách đá không xa phía dưới, có một cái hang be bé, trong hang có đôi con người nho nhỏ đang phát sáng u ám, nhìn chòng chọc vào bọn họ.

Thạch Đầu giơ tay ra hiệu cho hai người, sau đó từ từ xáp vào gần. Trương Tiểu Phàm và Bích Dao đều nín thở, chăm chú nhìn về phía đó.

Không biết đã bao lâu nơi âm u này chưa có ánh sáng rọi đến. Khi hào quang màu vàng kim từ pháp trượng Phá Sát của Thạch Đầu chiếu vào cái hang nhỏ, họ trông thấy con vật bên trong: Đó là một con chuột to bằng bàn tay, dùng chỗ này làm ổ ẩn thân, đang trợn trừng con mắt, nhìn ba người khách không mời mà đến.

Thạch Đầu lúc lắc đầu, lùi ra, nhìn bọn Trương Tiểu Phàm, Bích Dao đằng sau. Ba người nhăn mặt rồi tiếp tục hạ xuống.

Cảnh tượng tiếp theo khiến bọn họ không bao giờ có thể tưởng tượng được.

Một chấm, hai chấm, ba chấm... Trong bóng tối những ánh sáng hoặc tỏ hoặc mờ, u u ám ám, lần lượt bùng lên đằng trước, đằng sau, trên, dưới, xung quanh. Có những tiếng thở phì phò trầm thấp, lại có những tiếng gầm gừ khe khẽ từ một nơi sâu thẳm vọng ra.

Cho dù bên trên thạch động là một vùng cằn cỗi, không có lấy nửa dấu hiệu của sự sống, nhưng ở dưới vực đá này, sâu thẳm trong lòng đất vắng ánh mặt trời, không thể hiểu nổi tại sao lại có vô số sinh vật sinh sôi nảy nở phồn thịnh.

Bóng tối tựa như tấm mạng lâu đời phủ lên mắt ba người,



trống ngực đập rộn một cách khó hiểu. Bắt đầu từ cái hang chuột kia chạy xuống dưới, trên các vách đá xuất hiện mỗi lúc một nhiều hang động lớn bé đủ loại, về sau gần như cứ cách mấy thước lại có một cái. Trong những hang đó chẳng thiếu một giống loài sinh vật lạ lùng nào không đến nghỉ đỗ: nhỏ như con chuột, con dơi, lớn như con vượn đen, con báo to bằng con người, không hiểu ngày thường chúng kiếm thức ăn ra sao?

Đây vẫn là những động vật mà trước nay họ còn quen thuộc, nhưng xuống sâu thêm một quãng ngắn, họ trở mắt nhìn thấy trên vách đá xuất hiện những loài vốn chỉ sống dưới nước như con cua, mà giống cua này lại mọc bốn càng; sau đó còn có con li miêu sáu chân trông rất đáng yêu mà chẳng biết gọi tên là gì; tiếp đến là con quái thú hai sừng, trên trán da gấp nếp thành hình chữ 'Vương', trông hình thù rất giống con lợn. Những giống như thế, nhiều không kể xiết.

Vô vàn cặp mắt, như tụ thành một đại dương mờ nhạt, chăm chú nhìn ba người trong quảng sáng.

Trương Tiểu Phàm càng ngắm càng lạ, trong lòng thốt nghĩ, nếu Tăng Thư Thư, người bạn cũ kết giao trên Thanh Vân sơn đạo nọ mà đến đây, với tính khí thích thu dưỡng những thú kỳ trân dị vật của y, chắc sẽ cười sượng đến méo cả miệng mắt.

Chương 15

HỎA LONG

Bao nhiêu cặp mắt trong bóng tối, lúc này đều chòng chọc nhìn mấy người đang đứng trong ba quang sáng. Trương Tiểu Phàm không hiểu sao, trong lòng rờn rợn, nhìn sang Bích Dao và Thạch Đầu, thấy sắc mặt hai người cũng không được dễ coi lắm, chắc trước đây họ cũng chưa từng gặp qua những tình cảnh như vậy.

Tuy nhiên, đám sinh vật xung quanh không có một hành động nào tấn công bọn họ. Có vài tiếng gầm gừ của mấy con vật bản tính dữ tợn như hổ, báo, còn ngoài ra không có động tĩnh gì khác, chúng chỉ lẳng lặng quan sát mà thôi.

Họ tiếp tục chậm chậm hạ xuống, sâu thêm chừng bốn năm trượng nữa, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhận ra, những ánh mắt phát sáng của đám sinh vật xung quanh, số lượng mỗi lúc một ít đi, nhưng kích cỡ của những con mắt ấy, so với những con ban nãy nhìn thấy, thì lớn hơn rất nhiều.

Gã chau mày, im lìm ghé đến gần bên vách đá. Quả nhiên, dưới ánh sáng hắt ra từ Thiêu Hoả côn, gã phát hiện số lượng hang động trên vách đá đen kịt này đã giảm đi đáng kể, nhưng kích thước của mỗi hang ít nhất cũng lớn gấp đôi mấy cái bên trên, trung bình cao bằng một người. Cùng với nó, sinh vật bên trong rõ ràng là hung hãn dữ tợn hơn rất nhiều, hình thù hầu hết to lớn, răng dài nanh nhọn, mặt mày độc ác, khiến người ta khiếp sợ.





Trong số đó, có một con quái thú đáng như con lợn núi nhưng đeo cái đầu gấu thì hung dữ hơn hẳn, thấy Trương Tiểu Phàm xáp lại gần, nó gầm lên một tiếng, móng vuốt kênh càng vung ra, suýt chút nữa thì tát trúng người gã.

Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vã thúc pháp bảo lùi bật ra mấy thước. Lúc này, Bích Dao và Thạch Đầu nghe thấy tiếng gầm, đều đã nhìn về phía gã, Trương Tiểu Phàm khẽ nói: “Ở đây hình như đều là quái thú tương đối hung mãnh, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Bích Dao và Thạch Đầu gật gù, ai nấy cùng ngưng thần giới bị.

Ngoài việc vào gần vách đá có thể bị bọn quái thú tấn công ra, ba người bọn họ không gặp bất kỳ một sự quấy rối nào. Tựa hồ bọn quái thú ở đây tuy hung mãnh, nhưng tuyệt không có bản lĩnh bay lượn, vì vậy chỉ có thể ngồi im trong sơn động. Trương Tiểu Phàm vừa cẩn thận kiểm soát tình trạng di chuyển của mình, vừa nghĩ thầm: “Bọn quái thú không bay được thì trên vách đá này, chúng bắt mỗi ra sao?”

Cứ như vậy, ba người dần dà hạ xuống mấy trượng nữa. Tính từ miệng vực Hắc Thạch động cho tới khoảng đó, ít nhất họ đã chìm sâu vào lòng đất đến gần trăm trượng rồi, nhìn xuống dưới, hắc động khổng lồ thâm u này ngoài ánh sáng phát ra từ mắt đàn sinh vật quái dị xung quanh, thì vẫn sâu thẳm thăm không trông thấy đáy.

So với những nơi đã trải qua trước đây, một điểm khác lạ hơn nữa là dưới vực sâu này không chỉ không có khí lạnh, mà ngược lại, nhiệt độ ở đây cao hơn trên Hắc Thạch động rất nhiều. Lúc này Trương Tiểu Phàm thậm chí còn vã mồ hôi. Mà xung quanh vẫn một màn đen kịt như cũ, đến một đốm lửa cũng không có, cực kỳ quái dị.

Thạch Đầu ngự trên pháp trượng Phá Sát, đang từ từ hạ



xuống, đột nhiên buột miệng chửi rủa: “Cha bố nhà nó,¹ con hồ ly chết tiệt này, lại đi tìm một nơi dị hợm như vậy mà làm sào huyệt.”

Trương Tiểu Phàm không phản ứng, nhưng thấy bên cạnh, không xa, Bích Dao thốt lên khúc khích, rồi bật cười nhe nhỏ. Tiếng cười trong trẻo lạnh lốt, tuy nàng đã nén giọng xuống, nhưng trong không khí tịch mịch nghe mông lung như vẳng tới từ rất xa.

Trương Tiểu Phàm ngó sang Bích Dao, thấy trong quảng sáng nhàn nhạt của Thương Tâm hoa, nàng tươi cười như hoa, ánh mắt thật dịu dàng, lúc này nàng như cũng cảm nhận được điều gì, bèn ngoảnh nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt hai người gặp nhau, Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vã quay phắt đầu đi.

Sâu xuống nữa, tình hình phát sinh rất nhiều thay đổi, những hang động bên vách đá cứ to dần ra, hình dáng của sinh vật theo đó cũng lớn hơn ở phía trên, tựa hồ còn lớn hơn cả người thường. Nhưng nơi đây, ba người bất ngờ phát hiện ra gần một nửa số hang động đều trống rỗng. Bầu không khí từ nãy tới giờ vẫn tương đối tươi mát, đến đoạn này vàng vát bốc mùi huyết tanh.

Ba người nhìn nhau, mắt lộ vẻ cảnh giác, mặc dù vậy, họ vẫn giữ nguyên tốc độ.

Trong bóng tối tăm vô tận dưới chân, hình như có một thứ gì đó, tựa như đốm sao, tựa như ngọn lửa, lặng lẽ sáng.

Trên bờ vực, dưới ánh đuốc chập chờn, Chu Nhất Tiên và cô cháu gái Tiểu Hoàn thấp thỏm mò mẫm, khó khăn

1. Nguyên văn: Cách lão tử: Một câu chửi trong khẩu ngữ của người Tứ Xuyên, cũng không hẳn có ý nghĩa thực tế nào. Chữ ‘lão tử’ trong phương ngôn Tứ Xuyên có nghĩa là ‘bố, ba, cha...’, nên câu chửi này có thể hiểu đơn giản là: Cha bố nhà nó!



lắm mới đến được chỗ vách núi lúc này Trương Tiểu Phàm và hai người kia nhảy xuống. Nhìn vách núi đằng trước không có đường đi, còn dưới chân là vực thẳm hun hút sâu không thấy đáy, Chu Nhất Tiên cũng hầu tặc hòng, không thốt được nên lời.

Tiểu Hoàn tuổi còn nhỏ, dù từ bé đã cùng ông phiêu dạt khắp chân trời góc bể, nhưng đứng trong Hắc Thạch động tối tăm tịch mịch này, cô bé vẫn không nén được sợ run lên. Cô thò cổ nhìn xuống dưới, rồi lập tức rút về ngay, khe khẽ kêu với Chu Nhất Tiên: “Gia gia! Gia gia có cách xuống dưới không?”

Chu Nhất Tiên đảo mắt liên tục, đột nhiên nói: “Chúng ta không biết đạo pháp, mà không chuẩn bị dây thừng, lần này gay rồi.”

Tiểu Hoàn lại thở phào, dùng tay vỗ vỗ ngực nói: “Cũng may, cũng may.”

Chu Nhất Tiên trừng mắt lườm cô bé: “May cái gì mà may, dưới kia không chừng hàng núi vàng núi bạc núi mã não trên châu đang chờ chúng ta, lần này, lần này, đúng là thiệt hại rồi!” lão nói về đau khổ tiếc nuối ghê gớm.

Tiểu Hoàn hừ mũi, giơ nắm quả bên tay phải lên, cắn một miếng: “Còn núi vàng núi bạc nữa, cháu thấy không chừng là núi thây núi xương núi đầu lâu đang chờ gia gia đấy! Thôi đi, đã không xuống được thì chúng ta mau rời khỏi đây. Chứ nhớ gặp một hai con tiểu yêu, thì truyền nhân đời thứ mười ba của Thanh Vân Tử tổ sư đại danh鼎鼎鼎鼎 như gia gia sẽ làm mất mặt tổ sư gia đấy.”

Chu Nhất Tiên phát bần: “Nói bậy! Người như Chu Nhất Tiên ta, đời nào làm mất mặt tổ...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên trong sơn động tịch mịch, trên con đường họ vừa đi qua, từ bóng đêm vắng tối mấy tiếng ‘soạt



soạt', rồi hai đạo hào quang lấp láy, nhanh như chớp, trong nháy mắt hiện lên trước mặt họ.

Chu Nhất Tiên kêu lên kinh hoàng, khê kéo Tiểu Hoàn, tay phải thò vào bọc nắm lấy lá bùa màu vàng, định làm phép độn thổ. Không ngờ đạo hào quang đó nhấp nháy, hiện ngay ra hai thân ảnh, động tác của họ càng nhanh hơn, y như quỷ mị, không đợi Chu Nhất Tiên lấy xong lá bùa làm phép, đã nghe một tiếng xoẹt khô khốc, Chu Nhất Tiên thấy lạnh toát đi, bị một vật gì chẹn ngay vào cổ, tức thời toàn thân râu tóc dựng hết cả lên, lòng kêu khổ không nguôi.

Định thần rồi, Chu Nhất Tiên phát hiện đôi phương tuyệt chưa hạ thủ lấy tính mệnh lão, nhưng vật ở cổ vẫn chưa nhấc ra. Lão bạo gan nhìn xem, thấy đó là hai người trẻ tuổi một nam một nữ, nam mặt như ngọc, vô cùng anh tuấn, nữ tựa đoá phù dung, kiều diễm vô song.

Họ đang đứng cách Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn chừng một trượng, nam tử từ xa thúc động một pháp bảo hình dạng như chiếc thước ngọc, sắc thái thuần chính ôn nhuận, chặn lên cần cổ Chu Nhất Tiên, nữ tử mi mị kia cũng đồng thời điều khiển một thanh tiên kiếm màu xanh, khống chế Tiểu Hoàn. Thương thay Tiểu Hoàn sợ đến nỗi mặt mày tái nhợt, tay phải cầm chặt mít quả, miệng thì gào khóc ầm lên: "Yêu quái ca ca, yêu quái tử tử, các vị đừng ăn ta, ta người nhỏ thịt ít, ăn không ngon, muốn ăn thì hãy ăn gia gia của ta kia."

Chu Nhất Tiên suýt chút nữa là ngã vật ra đất, tức giận quát: "Ranh con chết bầm, lão phu phí công nuôi dưỡng người lớn bằng ngân này, ngày thường không nhận ra, đến lúc sinh tử quan đầu, lại muốn bán đứng gia gia của người phỏng?"

Tiểu Hoàn nức nở: "Gia gia! Xin đừng trách cháu! Gia gia chết rồi, ít nhất còn có cháu năm ngày ba bận đến cúng mít quả cho gia gia..."

Chu Nhất Tiên tức điên: "Nói bậy, lão phu bình sinh ghét



nhất là mấy cái đồ ngọt ngọt ngấy ngấy, muốn cúng thì cúng những thứ như gà đắp đất,¹ cá hấp ấy!”

Tiểu Hoàn gật đầu: “Gia gia! Cháu nhớ rồi, gia gia yên tâm đi đi.”

Chu Nhất Tiên lúc này mới thở phào: “Thế còn nghe được, ta đi cũng an tâm một chút... đợi đã, đợi đã!” Lão thốt nhiên kêu lên kinh hoàng, râu mày dựng ngược: “Con ranh con chết bầm, ta yên tâm gì chứ, đi đâu chứ? Đồ vô lương tâm, ta...”

Rồi Chu Nhất Tiên tuôn ra một thôi một hồi liên miên bất tuyệt liên thoảng không ngơi những lời chửi bới Tiểu Hoàn gay gắt, mà trông bộ dạng lão xem ra hết ngày cũng chưa tuôn hết, cặp thanh niên nam nữ trông như thiên thần kia đều chau mày, nhìn nhau, rồi đồng thời thu pháp bảo về.

Cô gái hỏi: “Su huynh! Mọi thấy trên mình họ không có yêu khí, không giống yêu nghiệt.”

Nam tử đáp: “Đúng thế!” Đoạn ngoảnh đầu nhìn Chu Nhất Tiên, hỏi to, cũng là để ngắt chuỗi chửi bới rên rầm tràng giang đại hải của lão: “Các người là ai?”

Chu Nhất Tiên khựng lại, lập tức đổi ra vẻ điềm đạm thản nhiên: “Ha ha, lão phu và tôn nữ biết nơi đây có yêu nghiệt

1. Nguyên văn: Khiếu hoá kê. Khiếu hoá kê còn được gọi là Hoàng nê ổi kê, tên một món ăn truyền thống của người trong giang hồ, đặc biệt là những người ăn mày (Khiếu hoá tử), nguyên liệu chính là gà mái tơ. Gà không nhổ lông, chỉ xẻ bụng, gỡ bỏ phần ruột mỡ, cho thêm một ít muối, ngũ hương, tương, dấm trắng vào phía trong da bụng, rồi lấy sợi dây cuốn nó lại, ngoài đắp rất nhiều đất sét, bọc quanh con gà còn nguyên bộ lông, đào cái hố rộng chừng một thước sâu chừng một thước, bỏ con gà mái đã đắp đất sét vào hố, lấy cành lá khô chất đầy lên, sau đó nhóm lửa thiêu, luôn tay cho thêm củi. Đun như vậy chừng một canh giờ, đất sét bị hun nóng đến đỏ rực lên, là được. Lúc đó da gà vàng ruộm, thịt thơm và mềm, còn nguyên vị ngọt, dinh dưỡng đầy đủ. Khiếu hoá kê vẫn được xem là một đặc sản vùng Giang Tô.



hoành hành, nên tìm đến để hàng yêu, vì dân trừ hại.”

Tiểu Hoàn đứng bên nín lặng, mắt nhìn lão già trừng trừng, nhưng thấy Chu Nhất Tiên cứ bình thản an nhiên, thần sắc như thường.

Nam tử đó nhìn kỹ hai ông cháu, cười nhạt bảo: “Ta thấy các người đạo pháp nông cạn, chẳng phải là đối thủ của một con tiểu yêu bình thường, thế mà còn dám mò đến nơi hung hiểm này. Thôi, mau về cho sớm đi!”

Chu Nhất Tiên đỏ mặt, đành nói: “Vâng, vâng!” Đoạn kéo Tiểu Hoàn, xoay mình đi ra ngoài.

Trông theo bóng một già một trẻ khuất dần trong màn đêm, nam tử ngoảnh đầu nhìn lên vách núi dựng đứng trước mặt: “Sư muội, xem ra chúng ta phải xuống thôi.”

Cô gái xinh đẹp đáp: “Vâng! Lần này có trời phù hộ, dun dủi cho chúng ta đến Tiểu Trì trấn, biết được dư nghiệt của hồ ly tinh ẩn thân trong Hắc Thạch động này. Nếu quả thực có thể trừ bỏ yêu nghiệt, lòng được Huyền Hoả giám trở về, Cốc chủ nhất định sẽ vui mừng lắm.”

Nam tử hiện ngang mỉm cười: “Không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!”

Đoạn hào quang rực lên, một nam một nữ như tia chớp xẹt qua, lao mình xuống vực thẳm không đáy dưới vách núi.

Phía trên bờ vực, trong bóng âm ám lập loè ánh lửa, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đang dò dẫm đi ra, thì ra hai người bọn họ vẫn chưa đi xa.

Chu Nhất Tiên cau mày, trầm ngâm giây lát, nói với Tiểu Hoàn: “Hai người trẻ tuổi này tư chất rất tốt, đạo hạnh cao thâm, vừa rồi ta nhìn cửa tay áo của họ thêu hình vật tổ là ngọn lửa, chắc là môn hạ đệ tử Phần Hương cốc.”

Tiểu Hoàn kinh ngạc: “Phần Hương cốc?”

Chu Nhất Tiên gật đầu: “Phần Hương cốc thế lực lớn lắm, cùng Thanh Vân môn, Thiên Âm tự sánh vai, trở thành ba đại



phái chính đạo trong giới tu chân ngày nay, môn hạ và cao nhân của họ rất nhiều. Gần đây nghe nói nổi lên hai đệ tử xuất sắc, cũng là một nam một nữ, nam tên Lý Tuân, nữ tên Yên Hồng, nhìn pháp bảo của hai người ban nãy, chắc chắn là hai người này rồi.”

Tiểu Hoàn nhìn xuống vách núi, không kiềm được lo âu: “Vay ba người vừa xuống kia...”

Chu Nhất Tiên nhún vai, kéo Tiểu Hoàn đi ra ngoài, lẩm bẩm: “Việc đó mình lo không xuể đâu, tối nay nhiệt náo như vậy mà chúng ta chẳng giành được chút lợi lộc nào, ôi, thật đáng tiếc.”

Tiểu Hoàn cười khẽ, không nói gì thêm, cùng gia gia đi ra phía ngoài.

Dưới vách núi vẫn là một màn đen kịt, bóng dáng Lý Tuân và Yên Hồng, đã sớm mất tăm không thấy đâu nữa cả.

Trương Tiểu Phàm ở trong bóng tối, ngoài nhiệt độ xung quanh càng lúc càng tăng và thì thoảng nhấp nháy cặp mắt quái thú nhìn chằm chằm, một lần nữa lại có cảm giác quay trở về Tử Linh uyên.

Những sơn động xung quanh càng lúc càng lớn, cửa vào đoạn này đa phần cao gấp rưỡi hoặc thậm chí gấp đôi người thường, quái thú bên trong cũng hung tợn hơn, thể trạng to lớn hơn, nhưng số hang động bỏ trống thì mỗi lúc một nhiều. Mùi máu tanh trong không khí càng thêm nồng nặc.

Thậm chí, trong khi tuột xuống, gã còn nghe thấy tiếng nhai rau rầu không biết từ nơi nào truyền đến, tựa như có con thú khổng lồ đang ngấu nghiến nhai nuốt con mồi, nghe sờn tóc gáy.

Đúng vào lúc cơ bắp toàn thân đang căng lên, cơ hồ nhận rõ từng nhịp đập của trái tim, đột nhiên, Trương Tiểu Phàm cảm thấy từ vùng tối phía dưới, có trận cuồng phong thổi thốc lên.



Theo bản năng, tâm ý gã vụt xoay chuyển. Khi tiếng gió rít đến ngay cạnh gã trong nháy mắt, Thiêu Hoả côn đã nhanh chóng đẩy chủ nhân dạt sang bên ba thước.

“Bụp!”

Một tiếng động lớn, một thứ ánh sáng nhờ nhờ, sâu trong bóng tối có một vật như xúc tu to lớn vô cùng, giống cái roi vụt qua bên mình Trương Tiểu Phàm, quất thật mạnh lên vách đá đen kịt.

Cả vách đá như bị chấn động, rào rào bụi đất bay tung, những tảng đá to nhỏ đủ loại rơi xuống. Giây lát sau, nhiều tiếng gào thảm thiết từ dưới vực sâu, từ bên vách đá đột nhiên cùng vang lên, la hét điên cuồng không ngớt. Trương Tiểu Phàm, Thạch Đầu và Bích Dao kinh hãi ngoảnh nhìn, thấy cái xúc tu khổng lồ như ác quỷ ấy lại lao đến một cái hang lớn trên vách đá, ngoáy chọc mấy lần, rồi rút ra.

Trương Tiểu Phàm hít một hơi khí lạnh, làn gió tanh hôi ủa vào mặt. Một con hổ lạ lưng năm mắt, răng kiếm, hình thù to lớn bị xúc tu cuốn lấy lôi bật ra khỏi hang. Cho dù quái hổ đó nhe nanh múa vuốt, gầm rống liên hồi, thân hình so với người thường lại lớn hơn gấp đôi, nhưng so với cái xúc tu kình xù không thể tưởng tượng nổi ấy, nó yếu ớt không khác gì một đứa trẻ sơ sinh, chẳng có sức đâu mà trì kéo.

Xúc tu cuốn được con hổ rồi, lập tức rút thật nhanh trở về vùng tối tăm bên dưới, nháy mắt đã tan biến trong bóng đêm, chỉ rớt lại tiếng gầm gào thê lương tuyệt vọng của con quái hổ.

Ba người đều sững sờ, nhìn nhau thất sắc, đặc biệt là Bích Dao, mặt mày đã nhợt nhạt hẳn.

Bóng tối thăm thẳm dưới chân họ sâu không nhìn thấy đáy, chẳng biết còn bao nhiêu thứ khủng khiếp đang rình mò.

Thêm một lúc nữa, Thạch Đầu đằng hắng, đang định mở miệng nói, không ngờ Bích Dao tinh mắt, đột nhiên hoảng hốt thét lên: “Bên dưới, cẩn thận!”



Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu thất kinh, vội vã nhìn xuống, thấy trong bóng tối đột nhiên nhấp nháy một đốm lửa, giây lát sau, nhiệt độ xung quanh tăng cao đột ngột, đốm lửa đó vụt phình tướng lên, theo sau nó là cuồng phong, và một dòng khí nóng rú rít dâng tràn, nó đến gần hơn, ba người nhìn rõ lập tức đều biến sắc mặt, một con Hoả Long ngửa đầu gào thét, từ vực sâu trong lòng đất gầm gừ uốn lượn lao vọt lên.

Hình dạng con Hoả Long đó cũng tựa tựa với con Hoả Long mà Tam Vĩ yêu hồ chiêu gọi bằng Huyền Hoả giám, nhưng không hiểu sao, hình dáng và uy thế lúc này thì vượt xa con Hoả Long trên mặt đất ban nãy.

Tuy cả ba người cùng thất sắc, nhưng hiện tại không phải là lúc nghĩ ngợi cho kỹ, trông thấy Hoả Long gầm ghiếc, sóng nóng ngập dâng, nhấp nháy mắt đã xông đến ngay trước mặt, nhanh và mạnh không thể cản nổi, họ hoảng hốt dạt ra, thúc ngựa pháp bảo né tránh mũi tấn công đó.

Ba pháp bảo ba màu cùng rực sáng, bảo vệ chủ nhân, nhưng Hoả Long uy thế quả thực khủng khiếp, lập tức đè bẹp những vầng sáng của pháp bảo. Trương Tiểu Phàm, Thạch Đầu và Bích Dao đồng thời bị luồng sóng lửa khổng lồ ấy đẩy dạt về đằng sau, trong giây lát, 'bình bình bình' đâm vào vách đá.

Hoả Long lao thẳng lên trời, dư thế thật kinh khủng. Trương Tiểu Phàm đội lưng phải vách đá, đau đến tối sầm cả mắt. Nhưng gã còn tạm coi là may mắn, bởi sau khi định thần, gã bên nhìn thấy thân hình to lớn của Thạch Đầu ở đằng kia húc vào đâu không húc, lại lao tọt vào một cái hang, không may là, rất nhanh từ trong hang đó đã vọng ra tiếng mãnh thú gầm thét.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, đang tính xông vào giúp đỡ, đã nghe thấy Thạch Đầu quát to. Trong hang vang vọng tiếng 'bình bình', liền đó kim quang chớp sáng rồi vụt tắt. Một thân hình to lớn phóng vụt ra, cũng là một giống quái thú dị dạng



hiếm thấy, trông bộ dạng nó, thấy chẳng còn mấy sức lực nữa.

Trương Tiểu Phàm lúc này mới bình tâm, thâm nghĩ tên y là Thạch Đầu kẻ cũng không phải không có lý, quả nhiên còn cứng hơn cả đá!

Đúng lúc đó, Hoả Long vừa xông vọt lên trời bỗng lộn một vòng trên cao, rồi trong tiếng gầm gừ dữ dội, nó lại bổ xuống như sấm sét.

Lần này từ trên cao lao xuống dưới, uy thế càng thêm kinh nhân, Trương Tiểu Phàm nghiêng rặng, nắm chặt pháp quyết, đang lơ lửng trong không gã mau chóng dạt sang bên một trượng, tránh khỏi cái đầu rồng hung dữ, tay phải khê trở, Thiêu Hoả côn phá không bắn đi, nhắm thẳng vào cổ rồng.

Hoả Long rít lên trầm trầm, hai mắt phún lửa đảo xoay, móng vuốt to lớn giơ lên, chặn lấy thanh quang của Thiêu Hoả côn, Trương Tiểu Phàm nhột mặt, cảm thấy sóng nóng trước mặt như thiêu như đốt, ùn ùn tràn tới, đành chỉ cần rặng chịu đựng.

Lúc đó vọt nghe có tiếng hô khê, một bóng xanh lục lướt qua vùng vực sâu sáng lửa Hoả Long, Bích Dao xiêm áo phần phật, nhẹ nhàng hạ xuống, bạch quang từ Thương Tâm hoa toả ra chói chang, bay lượn đầy trời, mưa hoa náo nùng chụp xuống đầu Hoả Long.

“Ừng...” giữa ngọn lửa diên cuồng, Hoả Long gầm lên một tiếng, hữu trảo chụp xuống, tức thời đầy trời mưa hoa trắng bay bị nó đánh dạt ra đến ba thước. Nhưng Trương Tiểu Phàm và Bích Dao cùng hợp sức, pháp lực cuộn cuộn, lập tức đẩy Hoả Long xuống sâu một trượng, đúng lúc xô phải Thạch Đầu vừa từ hang động nhô ra.

Thạch Đầu định thần nhìn, Trương Tiểu Phàm và Bích Dao đều đang dốc sức chống chọi với Hoả Long, toàn thân ngập trong hoả diệm. Tuy ai nấy đều có pháp bảo hộ thân, nhưng khuôn mặt bị chiếu đến đỏ rực.



Thạch Đầu trợn tròn hai mắt, tung mình lao lên, người còn lơ lửng trong không đã toạ thành tư thế kiết già, hai tay đẩy pháp tượng Phá Sát lên. Giây lát sau kim quang đại thịnh, cả cây lang nha bổng đều toát ánh vàng kim, hầu như trong suốt, hiển nhiên là được pháp lực thôi động hết mức. Bản thân Thạch Đầu pháp tượng nghiêm cẩn, từ xa nhìn lại, trông như một cao tăng Phật môn.

Y trừng mắt, như Kim Cương diệt ma, uy thế bức nhân, thân hình lơ lửng hoá xuất từng luồng kim quang vùn vụt vạch trong không trung. Giữa tiếng rầm rầm, cả cây pháp tượng Phá Sát chọc thẳng vào trong vách đá cứng. Nháy mắt, vách núi như sắt lõm hẳn xuống.

Gương mặt thô hào của Thạch Đầu nổi gân xanh, trông thật khủng khiếp, thậm chí khoé miệng cũng dần dần chảy ra từng dòng máu tươi, nhưng pháp tượng Phá Sát trong tay lại rực rỡ kim quang chói mắt. Y gầm lên, luồng hào quang vàng kim đột nhiên thu lại, tụ thành một đạo kim quang, bắn trúng vào đầu Hoả Long.

Lần này uy lực thật không tầm thường, vì dồn tụ bởi pháp lực toàn thân của Thạch Đầu. Mặc dù Hoả Long hung mãnh vô tỉ, nhưng bị đòn công kích này, lại thêm Trương Tiểu Phàm và Bích Dao hai mũi giáp công từ trên xuống. Dưới sức ép nặng nề, Hoả Long gầm rít liên hồi, rền vang khắp bốn phía, cuối cùng không thể chống cự được, nó rơi xuống, nhanh chóng chìm sâu vào màn tăm tối dưới chân.

Thạch Đầu nhất kích thành công, nhưng thân hình lão đảo, suyệt chút nữa cũng rơi theo xuống. May mà Trương Tiểu Phàm nhận thấy sắc mặt y không ổn, lập tức lao đến bên cạnh, nắm lấy y giữ lại, Thạch Đầu mới đứng vững thân mình.

Song không để bọn họ kịp thở, Bích Dao bên trên một lần nữa thét lên kinh hoàng, xiêm áo màu lục phần phật lao vù xuống. Trương Tiểu Phàm liếc mắt trông, hồn phi phách tán,



thì ra cái xúc tu khổng lồ như ác quỷ ban nãy lại vọt lên, mà lần này trực tiếp quật vào đầu hai người bọn họ.

Gió táp vào mặt đau rất, Thạch Đầu hơi thở còn chưa điều hoà, Trương Tiểu Phàm luống cuống không kịp trở tay, sắp táng mạng dưới cái xúc tu to tướng ấy, thì thấy thân hình Bích Dao như chớp lướt vọt qua, chắn trước mặt Trương Tiểu Phàm. Thương Tâm hoa trong tay nàng chớp mắt đã hoá thành sáu đoá kỳ hoa, vây xung quanh bông hoa đỏ ở chính giữa, mỗi đoá hoa lại có một vầng hào quang trắng muốt riêng, nhìn như một bánh xe sáng màu trắng.

Hiển nhiên thứ sinh vật chưa biết thuộc loài nào này cũng giống như con Hắc Thủy huyền xà, đều là loại cực kỳ ngang ngạnh, đâu không lớn bằng Hắc Thủy huyền xà. Trong đợt tấn công này, bánh xe sáng màu trắng của Bích Dao tuy chưa lập tức tiêu tán như lần đầu với Hắc Thủy huyền xà, nhưng cả người nàng cũng xiên vẹo, lập tức bị đánh bật xuống, sắp chìm vào bóng tối vô cùng.

Trương Tiểu Phàm trong đầu hoảng kinh, mắt thấy nóng sức lên, không biết lấy sức mạnh từ đâu, chẳng nghĩ ngợi nhiều, thả mình bay vọt xuống, Thiêu Hoả côn thanh quang rực rỡ, thần tốc đuổi theo cái xúc tu khổng lồ quăng quật dữ dội còn Bích Dao đang gắng chống đỡ với nó trong không trung.

Bích Dao vất vả chống chọi, nhận thấy áp lực trĩu nặng, đến lúc gần như đánh mất khả năng tự khống chế, thì đột nhiên Trương Tiểu Phàm hiện ra bên cạnh. Nàng vọt kinh ngạc, thất thanh la: “Người đi mau...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Thiêu Hoả côn bên mình Trương Tiểu Phàm láy động thanh quang, xông vọt tới, quật mạnh lên cái xúc tu khổng lồ đang đè trên mình nàng. Phần bị đánh trúng của cái xúc tu chợt héo teo đi, làn da vốn trơn bóng trong nháy mắt như biến thành một mảng khô chết.

Xúc tu đó dường như bị đau, lập tức rút về, áp lực trên mình



Bích Dao giảm bớt. Thấy Trương Tiểu Phàm bất chấp sống chết lao tới cứu mình, nàng vừa vui mừng, vừa lo lắng, nhưng chưa kịp mở miệng, sắc mặt nàng thoát đã trắng bệch.

Trong bóng đêm, cái xúc tu khổng lồ đó lại xuất hiện, khe khẽ không một tiếng động, từ dưới chân lao lên Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm luống cuống không kịp trở tay, cảm thấy thân thể đau nhói, bị xúc tu cuốn lấy rồi lôi mạnh xuống, chìm lỉm vào bóng tối tăm.

Thạch Đầu lúc này đã đuổi đến nơi, Bích Dao và y cùng thất sắc, không nói năng gì, nhào xuống bay đuổi theo.



Chương 16

DỊ THÚ



Không bao lâu sau khi Bích Dao và Thạch Đầu đuổi theo Trương Tiểu Phàm, khu vực tối tăm vừa trải qua trận giao đấu kịch liệt đã từ từ khôi phục vẻ yên tĩnh. Bỗng bên trên vắng xuống tiếng kêu lạnh lạnh ‘roẹt roẹt’, hai luồng hào quang một trắng một xanh bắn tới, chớp lên hai lần, rồi dừng lại, trong quang sáng xuất hiện một nam một nữ, chính là Lý Tuân và Yên Hồng, môn hạ của Phần Hương cốc.

Gương mặt anh tuấn của Lý Tuân lúc này cũng thoáng vẻ ngạc nhiên, dưới ánh sáng pháp bảo, y ngó nghiêng xung quanh rồi nói với Yên Hồng: “Sư muội! Không ngờ dưới sào huyệt của hồ ly tinh còn có một nơi kỳ quái lạ lùng thế này.”

Yên Hồng cũng lộ vẻ kinh ngạc, gật đầu: “Đúng! Muội xưa nay chưa hề nhìn thấy những cảnh như vậy, nhiều quái thú ở đây chắc chưa từng xuất hiện trên thế gian.” Ngừng một lát, nàng khe khẽ nói tiếp: “Sư huynh! Nơi này tình hình nguy dị, chắc hung hiểm vô cùng, chúng ta phải cẩn thận mới được.”

Lý Tuân cười nhạt, mặt lộ vẻ kiêu ngạo: “Sư muội yên tâm, con hồ ly tinh ấy bất quá chỉ mới tu được năm trăm năm, đạo hạnh có ra gì!”

Yên Hồng mỉm cười: “Sư huynh! Huynh thiên tư hơn người, đạo hạnh tinh thâm, tất nhiên không sợ yêu nghiệt đó, nhưng chẳng may Lục Vĩ ma hồ cũng ở bên Tam Vĩ yêu hồ, với đạo hạnh ngàn năm của nó, chắc cũng hơi rắc rối.”



Lý Tuân liếc mắt nhìn Yên Hồng, lộ nét cười, đột nhiên hỏi: “Sư muội! Muội nói tuy êm tai, nhưng trong lòng chắc đang thầm nhủ cái tên sư huynh như ta đây tham công làm bữa, nên rất lo lắng phải không?”

Yên Hồng máy môi đáp khê: “Sư huynh cả nghĩ rồi.”

Lý Tuân xoay mình nhìn khắp bốn xung quanh, lơ đãng hỏi: “Muội có cảm thấy nhiệt độ không khí ở dưới vực hơi bất thường không?”

Yên Hồng gật gật đầu: “Có! Xuống sâu thế này, hình như nóng hơn một chút.”

Lý Tuân đáp: “Không phải nóng hơn một chút mà là nóng hơn rất nhiều so với bình thường. Trên đường xuống đây ta đã quan sát kỹ đá đen trong vực, đoán rằng nơi này vào thời thượng cổ, dung nham trong lòng đất sâu vạn trượng đã trào lên bề mặt, khi nguội đi thì biến thành đá đen. Vực sâu này chắc chắn là miệng của một núi lửa!”

“Ồ!” Yên Hồng thốt lên khe khê, làn thu ba lóng lánh, lập tức như nhớ ra điều gì: “Ý huynh là...”

Lý Tuân tiếp: “Không sai, đúng thế đó, hồ ly tinh đã cố ý chọn miệng núi lửa này làm sào huyệt của nó. Ba trăm năm trước, bọn yêu hồ giặc cướp gan to bằng trời, bất kể sống chết, xông cuồng xâm nhập vào cấm địa của Phần Hương cóc chúng ta, lén cướp đi thần khí Huyền Hoả. Nhưng năm đó Thượng Quan sư thúc trấn thủ Thần cung là nhân vật lợi hại, nghe tin chạy ngay đến, đại triển thân oai, lập tức bắt được bọn yêu hồ. Chỉ hận Lục Vĩ ma hồ bản tính nguy trá, đã lọt lưới.”

Nói đến đây, y đột nhiên cười lạnh, rồi tiếp: “Nhưng Thượng Quan sư thúc đạo hạnh cao thâm, luyện thành pháp bảo ‘Cửu Hàn Ngưng Băng thích’ là thiên hạ đệ nhất tuyệt đỉnh kỳ trân, uy lực tuyệt luân. Trước đây hồi ở trong cóc ta đã nghe Cốc chủ nói, Lục Vĩ ma hồ tuy may mắn trốn thoát, nhưng bị Thượng Quan sư thúc dùng Cửu Hàn Ngưng Băng thích chích vào mạch



máu, huỷ hết căn cơ tu luyện của nó rồi. Ba trăm năm nay, dù nó không chết, thì cũng nhất định đau đớn khôn nguôi, đạo hạnh đã cạn kiệt, mà bằng độc ngày đêm công tâm huỷ hoại thân thể, phải ở nơi chí dương chí nhiệt, mới có thể giảm bớt được đau đớn.”

Yên Hồng tủm tỉm cười: “Nói như vậy, Lục Vĩ ma hồ đồ chắc là ở dưới vực sâu đây. Sư huynh kiến thức sâu rộng, tiểu muội bội phục vô cùng.”

Lý Tuân mặt lộ vẻ ngạo mạn: “Chúng ta là môn hạ đệ tử Phần Hương cốc, nhận đại ân của sư môn, tất nhiên không thể để mất thể diện sư môn được. Lần này chỉ mong ông trời phù hộ, châu về Hợp phố, đưa thần khí trở lại vị trí cũ, tiêu diệt yêu ma thôi.”

Yên Hồng mỉm cười không nói. Lý Tuân liếc nhìn nàng giục: “Đi nào!”

Yên Hồng gật đầu. Họ cùng tung mình lên, hoá thành hai luồng ánh sáng thần tốc, vùn vụt lao xuống sâu dưới vùng tối tăm.

Trương Tiểu Phàm hữu thủ nắm chặt Thiêu Hoả côn, thân hình bị xúc tu khổng lồ quán chặt lấy, bên tai còn nghe thấy tiếng xương cốt mình kêu răng rắc, rên rỉ đau đớn. Toàn thân từ đầu tới chân chỗ nào cũng đau đớn, lại bị cái xúc tu khổng lồ đó kẹp theo lối nhanh xuống sâu dưới lòng đất, gió táp vào mặt rất buốt, mắt nổ đom đóm, đầu óc hỗn độn, vùn vụt lướt qua những cảnh khủng khiếp.

Chiều dài của cái xúc tu này nói ra thật sự khiến người ta kinh sợ, duỗi thẳng xuống ánh chừng phải dài đến năm trượng. Trương Tiểu Phàm trong lúc rối ren, nhờ vào ánh sáng mờ mờ, hoảng loạn nhìn lướt bốn phía. Chỉ thấy sắp đến đáy vực sâu, xung quanh khô cằn, riêng vách đá đằng trước có một hang động khổng lồ, cao mười trượng, rộng cũng bảy tám trượng, bên trong đen kịt, sâu không biết đến đâu là cùng.



Xúc tu khổng lồ này thò ra từ một quái vật trong hang đá, giờ đã trông thấy phần còn lại của nó, càng to lớn vô cùng, không biết cả thân thể nó thì hình thù như thế nào nữa.

Trương Tiểu Phàm bị xúc tu lăng một vòng trong không trung, sắp bị nó lôi tuột vào hang đó rồi. Đúng lúc ấy, trong hang chớp lên một làn ánh sáng nhàn nhạt, Tam Vĩ yêu hồ vừa biến mất lúc này giờ đột nhiên xuất hiện, tay cầm Huyền Hoả giám.

Ả ngừng đầu, trông thấy Trương Tiểu Phàm bị xúc tu cuốn chặt không còn sức để hoàn thủ nữa, gương mặt yêu kiều thoáng sát khí, quay nhìn vào trong động như muốn nói gì đó lại thôi. Tựa hồ nhớ ra điều gì, ả ngoảnh đầu chăm chăm nhìn Trương Tiểu Phàm đang đau đớn giãy giụa nhưng chẳng có tác dụng gì hết, thở dài một tiếng, khe khẽ bảo: "Trông bộ dạng người lúc soi xuống Mãn Nguyệt tinh, cũng là một kẻ vị tình. Thôi, thôi vậy!"

Nói đoạn, ả giờ Huyền Hoả giám đang cầm trên tay lên, rọi vào trong động, miệng đồng thời phát ra mấy tiếng rít khẽ kỳ quái, thanh âm u oán, nghe như tiếng cáo hú nơi đồng hoang.

Giây lát sau, hình như nhận được mệnh lệnh gì đó, cái xúc tu to lớn mau chóng rút soẹt vào trong hang đá. Mắt Trương Tiểu Phàm tối bùng, không nhìn thấy bất kỳ một ánh sáng nào nữa, chỉ ngửi thấy mùi hôi tanh kỳ dị đột nhiên xộc lên. Cái xúc tu cuốn quanh gã dường như trơn nhẵn hơn, nhưng không biết tại sao, cứ nắm chặt đến không thể dứt ra được, không cục cựa nổi một li một tí.

Cùng lúc đó bên ngoài động, Tam Vĩ yêu hồ nghe tiếng rít bèn ngẩng đầu nhìn, trên cao bắn vọt xuống hai đạo hào quang màu vàng kim và màu trắng. Ả cười lạnh, lắc mình rút về hang, rọi Huyền Hoả giám vào bên trong, miệng phát ra những tiếng cáo hú gần như ban nãy.

Hai luồng sáng tắt nhiên chính là Thạch Đầu và Bích Dao. Thấy sắp đuổi tới nơi Tam Vĩ yêu hồ, họ đều mừng rỡ, riêng



Bích Dao còn bận tâm điều khác nữa, nhìn xung quanh không may có bóng dáng Trương Tiểu Phàm, lòng bỗng âu lo. Hai người họ chưa kịp đứng vững, Tam Vi yêu hồ đã làm vài động tác, bỗng trong hang cuồng phong dồn đến, rồi vọt ra một cái xúc tu khổng lồ, rầm rầm nện xuống hai người.

Trương Tiểu Phàm thân hãm trong bóng tối, bị xúc tu kéo tuột vào sâu, liên tục va phải những vách đá, tựa hồ có mấy lần vòng rẽ, tuy không bị bấu đầu mẻ trán, nhưng khó tránh khỏi mặt mũi lấm lem. Có điều ở cái nơi tối tăm xoè tay không thấy ngón này, đâu có ai nhìn thấy gã.

Trương Tiểu Phàm không biết mình bị lôi vào sâu bao nhiêu, chỉ biết mùi tanh thối càng lúc càng nồng nặc, mà bốn bề vẫn một màn đen kịt, tối mò, chịu không nhận nổi tình hình xung quanh. Cũng rất may là, tuy xúc tu vẫn cuốn lấy thân thể Trương Tiểu Phàm, nhưng Tam Vi yêu hồ vừa rồi hình như đã ra lệnh cho nó tạm thời không được làm hại gã, nên nó không siết chặt quá, Trương Tiểu Phàm còn có thể thở được.

Cuối cùng, xúc tu dừng lại ở một nơi tối như hũ nút, không động đậy nữa, nhưng vẫn cuốn quanh Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm há miệng thở dốc, vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

Trước mặt gã, màn đêm dày đặc, vô cùng vô tận.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy trước mặt mình, sâu trong bóng tối, hình như có một quái vật khổng lồ không thể tưởng tượng nổi đang nằm chình ình một đống ở đấy. Vừa nghĩ thế, toàn thân gã từ đầu đến chân đều lạnh toát đi.

Trong sơn động lâu đời này, hình như từ thời viễn cổ tới nay chưa từng có một tia sáng nào lọt vào được, tối đen như mực. Thế giới lạ lùng ấy đem lại cho con người ta một nỗi sợ hãi cổ xưa nhất mà sâu xa nhất.

Xúc tu quán quanh mình, hình như không ngớt nhắc nhở Trương Tiểu Phàm rằng, đối diện với gã là một quái vật không thể nào tưởng tượng được.



Thời gian như đông cứng lại.

Từ xa, âm âm vọng đến tiếng la hét đả đấu, âm thanh tuy nhỏ, nhưng nghe rất quen tai.

Đột nhiên, sâu trong bóng tối, hình như có cái gì sợ hãi nhúc nhích một cách bất an. Bỗng có tiếng động, Trương Tiểu Phàm tuy không nhìn thấy, nhưng muôn ngàn ý nghĩ lướt qua óc, thăm nghĩ không biết có phải con quái vật khổng lồ này thân thể ở đây, nhưng một cái xúc tu khác lại vươn ra ngoài động giao chiến với bọn Bích Dao.

Nhưng ý nghĩ ấy không duy trì được lâu, Trương Tiểu Phàm nhận ra cái xúc tu vốn đã ngừng xiết chặt mình, nay như sợ hãi điều gì đó hoặc vì nguyên nhân nào khác, lại bắt đầu siết chặt hơn. Tốc độ tuy không nhanh lắm, nhưng với tầm vóc kênh càng của nó, sức ép quả thực như dời non lấp bể.

Trương Tiểu Phàm mất tối sầm, toàn thân nhúc nhối, hét to một tiếng, rồi bất chấp tất cả dùng Thái Cực Huyền Thanh Đạo loay hoay chống cự. Nhưng xúc tu này y như ác quỷ, sức mạnh không thể kháng cự, không thể cản ngăn.

Rẻ sườn gĩa vụn kêu răng rắc, khí huyết nhộn nhạo, Trương Tiểu Phàm không bận tâm nhiều đến thế, thế cùng đâm liều, bèn gắng gỏi vận hành nửa công phu khác vẫn âm thầm tu tập, là chân pháp Phật môn Đại Phạm Bát Nhã do Phổ Trí thần tăng của Thiên Âm tự truyền thụ, hi vọng có thể chống đỡ thêm chốc lát. Ai ngờ không vận dụng còn đỡ, vừa thi triển, chân pháp vô thượng của Phật môn và kỳ thuật Đạo gia của Thanh Vân môn, pháp môn tu hành vốn khác hẳn nhau, phương thức vận khí càng dị biệt, lập tức xung đột lẫn nhau trong cơ thể với khí thể như bài sơn đảo hải, kinh mạch toàn thân triển miên nhúc nhối, đau như kim châm.

Cùng lúc ấy ở bên ngoài cơ thể, dưới sức ép không ngừng của xúc tu khổng lồ, xương cốt tựa hồ muốn nứt vỡ. Trương Tiểu



Phàm trong bóng tối, trần trở không biết làm thế nào, trước áp lực ghê gớm ấy, thần trí dần dần mù mẫm đi.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đoạn văn tự khó hiểu chợt lướt qua óc gã:

“...Thiên tượng vô hình, đạo bao vô danh, thị có thuyết vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả, tức đạt quang minh. Tri nhất chánh đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ tồn vi tâm giả dã...”

Những chữ ấy dường như loé lên từ thâm tâm, vang vọng trong óc gã. Đây là đoạn văn tự tổng cương trên ‘Thiên Thư - Đề nhất quyển,’ vốn dĩ khiến gã vắt óc mà không hiểu nổi ý nghĩa: Pháp môn tu hành của hai nhà Phật Đạo căn bản là không giống nhau, thì làm sao dung hợp thành một được?

Nhưng đúng vào lúc ấy, khi thân hãm tuyệt địa, cơ thể nhúc nhối như muốn nứt, thực là cảnh khổ sở vô cùng, thì ở một nơi nào đó trong đầu, không biết tại sao, dần dần sáng suốt hẳn lên, Trương Tiểu Phàm thậm chí không còn quan tâm đến cơn đau nhức xoáy vào tận tâm phế, chỉ nghe vang vọng những đoạn văn tự vẫn khắc sâu trong tim trong óc kia:

“... ”

Cố động tức địa trung, nãi thiên địa chi tâm kiến dã.

Cố vô thực vô hư dã.

Cố thiên địa nhậm tự nhiên, vô vi vô tạo dã.

Cố vật bất cự tồn, tắc bất tức dĩ bị tai!...”

Thiên Hoả còn từ đầu tới giờ vẫn nắm trong tay gã, ánh sáng vốn đã tắt, lúc này đột nhiên từ từ rực lên.

Làn ánh sáng xanh đen mờ nhạt, dịu dịu trời dật.

Cảm giác băng giá lạnh lẽo chạy dọc toàn thân.

Trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm không nhìn thấy bất cứ vật gì, nhưng mắt cứ trợn to, đầu óc chỉ tràn ngập một câu: “*Cố vật bất cự tồn, tắc bất tức dĩ bị tai!... Cố vật bất cự tồn, tắc bất tức dĩ bị tai!... Cố vật bất cự tồn, tắc bất tức dĩ bị tai!...*”



“Á!”

Gã ngẩng đầu, hướng lên trời rên rầm, giọng khản đặc.

“Cố vật bất cù tồn, tắc bất túc dĩ bị tai!...”

Hai luồng khí Đại Phạm Bát Nhã và Thái Cực Huyền Thanh Đạo vẫn tranh đấu trong cơ thể gã từ nãy tới giờ đột nhiên như nước sông tràn ra biển cả, sau một hồi va đập dữ dội, trào lên điên cuồng rồi từ bên bắp tay phải của gã ào ào truyền sang thanh cời lò.

Giây lát sau, Thiêu Hoả côn toả rực hào quang. Trong quầng sáng xanh đen, thân cây gậy tựa như bị kích thích, từng đường vân rõ dần lên. Thậm chí đến cả những gân máu đỏ, cũng như được truyền huyết tươi, khe khẽ phập phồng, run rẩy. Bên trong như có dòng máu đỏ sẫm mà nguy dị đang cuộn chảy.

“Thịch, thịch, thịch, thịch...”

Cùng với biểu hiện lạ lùng của Thiêu Hoả côn, khắp mọi chỗ trên mình Trương Tiểu Phàm phát ra những âm thanh kỳ lạ, nhưng không phải là tiếng xương nứt vỡ, mà nghe như tiếng tim đập dữ dội, lại như tiếng huyết tương sôi sục, muốn chọc vỡ da mà phụt ra. Nhưng nhìn toàn thân gã thì không có một dấu hiệu quái đản dị dạng nào!

Rồi chẳng biết từ lúc nào, Trương Tiểu Phàm bỗng khôi phục được thần trí, chưa nhận biết rõ thân thể mình rốt cục đã thay đổi thế nào, chỉ nhận ra mình vẫn bị cuốn trong cái xúc tu khổng lồ đó. Nhưng điểm khác trước là, sau khi trải qua thời khắc ban nãy, thời khắc mà bản thân gã chợt nghĩ ra cách đem chân pháp hai nhà Phật, Đạo đẩy mạnh vào Thiêu Hoả côn, thì Thiêu Hoả côn đã tán phát một thứ màu sắc hơi khác trước, trong hào quang màu xanh đen, còn lơ mờ lan toả những tia sáng vàng kim, lại thoáng những tia máu đỏ nhờ nhờ, vừa có vẻ hung tợn, vừa có vẻ kinh khủng, nhìn hết sức rõ rệt.

Quầng sáng ấy cũng đẩy giãn xúc tu quán quanh ra một khoảng cách nhỏ, nhưng liền đó Trương Tiểu Phàm phát giác,



sức mạnh của cái xúc tu khổng lồ này thực quá kinh khủng, nhận thấy sự chống cự của Trương Tiểu Phàm đột nhiên trở nên mạnh mẽ, áp lực liên đó gia tăng theo chiều hướng dữ dội gấp chục gấp trăm lần, tiếp tục ép vào. Chỉ giây lát sau, quang sáng vừa trỗi lên từ pháp bảo Thiêu Hoả côn đã lung lay muốn đổ, không duy trì được nữa.

Trương Tiểu Phàm cũng không phải ngốc nghếch, hiểu ngay rằng mình lại lâm vào tử lộ. Gã đâm liều mạo hiểm, nghiêng chặt răng, dốc sức huy động pháp lực, ánh hào quang của Thiêu Hoả côn trong nháy mắt rực lên. Nhằm cơ hội cuối cùng này, Trương Tiểu Phàm hô lên một tiếng, thúc Thiêu Hoả côn lao ra như chớp, đâm vào xúc tu đang vây hãm mình.

‘Phập’ một tiếng trầm đục, như vũ khí sắc bén của nhà trời, Thiêu Hoả côn xuyên thẳng xuống, ngập lút.

Thiêu Hoả côn là thứ duy nhất phát quang giờ đã lún sâu vào xúc tu, không gian xung quanh tức thời lại chìm trong bóng tối, không le lói lấy một tia sáng. Cảm thấy hơi hám của bóng tối đó, cảm thấy sự tịch mịch như chết trải dài xung quanh, trong một tích tắc, Trương Tiểu Phàm hầu như nín thở.

“Phụp!”

Một tia sáng đột nhiên xuất hiện, xúc tu bị hào quang đâm thủng một lỗ lớn, ánh sáng nguy dị của Thiêu Hoả côn theo đó lọt ra.

“Phụp!”

Lại một âm thanh đục đục, ở mé khác của xúc tu, cũng rơi ra một tia sáng !

Sau đó, “phụp, phụp, phụp” những tiếng liên tiếp, Trương Tiểu Phàm há miệng, nhìn cái xúc tu to lớn đang quấn lấy mình lúc này hết như một tờ giấy mỏng liên tục bị đâm thủng, những tia sáng bên trong bắn ra càng lúc càng nhiều, chiếu sáng mấy thước xung quanh, cũng chiếu sáng luôn cả Trương Tiểu Phàm.

Rất nhanh, Trương Tiểu Phàm cảm thấy xúc tu đang quấn



lấy mình rã rời tuột xuống. Lúc ấy, Thiêu Hoả côn cũng chui ra khỏi xúc tu, bay về trong tay gã. Nhờ ánh sáng của Thiêu Hoả côn, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy dưới đất, cái xúc tu khổng lồ chỉ chít vết thương, khô héo nứt nẻ, khác hẳn với bộ dạng hung hãn mạnh mẽ trơn nhầy vừa rồi.

Gã mới từ quỷ môn quan may mắn thoát về, chưa thể hoàn hồn ngay được. Quái vật trước mắt cũng thật kỳ cục, bị thương nặng như thế mà chẳng hé một tiếng, tựa hồ không biết đau đớn vậy.

Trương Tiểu Phàm vừa hết thở dốc, đang muốn tìm đường đi ra, thì nghe thấy trước mặt, trong bóng tối, lại rung lên một tiếng rít khè khè âm thầm, rồi một cơn gió lốc khí thế như sơn quật tới, khi nó đến gần, Trương Tiểu Phàm chăm chú nhìn qua ánh sáng lơ mờ của Thiêu Hoả côn, sợ đến nỗi suýt rơi tuột cả hàm, chỉ thấy sâu trong bóng tối lại quăng ra một cái xúc tu khổng lồ nữa, đen ngòm điên cuồng vùng vẫy, không biết rốt cục có bao nhiêu cái.

Một xúc tu vừa nãy đã suýt nữa lấy được cái mạng nhỏ nhoi của gã, làm sao còn chống chọi nổi nhiều như bây giờ, hậu quả thế nào cứ nghĩ là biết. Trương Tiểu Phàm chẳng mảy may cân nhắc, thúc Thiêu Hoả côn, cuời nó lao vút lên, xoay mình định chạy, không ngờ mới bay chưa được một trượng, đã bình một tiếng, cả người lẫn gậy đều đâm phải vách đá cứng trơ.

Cú va chạm này khiến gã đau thấu xương cốt, sức xô vào quả thực không nhẹ, loáng thoáng cảm thấy trên mặt có nhòe ướt, chắc là chảy máu rồi, nhưng đâu còn thời gian mà nghĩ ngợi nhiều như vậy nữa.

Trương Tiểu Phàm bị hãm vào huyết động đen kịt, cứ như mù, ban nãy bị xúc tu quán bắt, rồi bị lôi xềnh xệch đến tối tăm mặt mũi, căn bản không biết đường đi lối lại thế nào. Hiện giờ gã như kẻ mù lòa, cuời Thiêu Hoả côn hoàn toàn dựa vào bản năng và tiếng gió âm ỉ, đến chỗ nào trong sơn động cũng đâm xô



loạn lên, hề không cần thận là đụng phải vách đá, đành chỉ tránh được tí nào thì hay tí ấy.

Xúc tu trong bóng tối đó không chỉ to lớn, mà cũng vô cùng linh hoạt. Trương Tiểu Phàm chạy trôi chết, nghe thấy tiếng gió rít lớn, riết róng sau lưng, bao nhiêu can đảm đều mất hết. Đến lúc lâm nguy gã nhắm chặt mắt, hét to một tiếng, mặc kệ tất cả thôi động Thiêu Hoả côn bay lên đằng trước, chỉ mong có thể rời khỏi cái xúc tu đoạt mệnh đó càng xa càng tốt.

Trương Tiểu Phàm chạy bán sống bán chết với một sức mạnh kỳ lạ, tốc độ của Thiêu Hoả côn cũng tăng theo nhanh chóng không ngờ. Nhưng tường vách đằng trước không hề nể mặt gã, bay chưa được ba trượng, thì ‘rầm rầm’, lại đâm vào vách đá.

Nhưng lần này tựa hồ có chút kỳ quái, vách đá nơi đó dường như mỏng và mềm hơn những chỗ khác. Trương Tiểu Phàm vừa húc một cái thì xuyên thẳng vào trong. Bên trong có ánh sáng, nhưng đáng chú ý hơn, là có luồng khí nóng sôi sục, ào ào tràn ra.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nhưng gã chưa kịp hoàn hồn (thực tế cũng chưa có cách nào để hoàn hồn, dầu dù cứng thêm nữa, pháp bảo hộ thân dù mạnh thêm nữa, thì cú va đập này cũng phải khiến người ta choáng váng chóng mặt), đã cảm thấy thân hình nhẹ hẫng đi, cả người rơi xuống một hành lang chật hẹp nghiêng xéo về phía dưới, rồi lăn lông lốc xuống.

Không biết lăn mất bao lâu. Trương Tiểu Phàm hoảng loạn, trong lúc lăn chỉ cảm thấy xung quanh ngập ngụa những ánh sáng màu đỏ, đồng trời làn khí nóng hun người thốc vào mình bỏng rãy. Có mấy lần lăn chạm vết thương, gã đau đến tối tăm mặt mũi.

Nói cho đúng ra, Trương Tiểu Phàm chịu đựng được đến bây giờ, thực còn giống hòn đá hơn cả Thạch Đầu đang đấu phép bên ngoài.

Cuối cùng, thân thể lăn lông lốc cũng dừng lại. Trương Tiểu Phàm mép ứa máu tươi, mặt mũi đầy thương tích, toàn thân



đường như rệu rã hết cả. Gã vừa rên rầm, vừa chậm chậm ngẩng đầu nhìn lên.

Rồi chờ người ra.

Nơi đây rõ ràng là một hang đá ngầm khổng lồ, nhưng khác với cái hang ban nãy ở chỗ nó toàn bằng đá dung nham nóng đến đỏ rực. Có một cái hồ sôi sục tràn đầy hình thành phía dưới nham động. Trên mặt hồ, thi thoảng có bọt khí nóng nổi lên, sau đó vỡ toang, nhiều quang sùng sục như thủy triều, dung nham bỏng rãy phun trào tới tận lưng chừng trời. Ngọn lửa hắt ra từ dung nham chiếu rọi hang đá khổng lồ này thành một thế giới đỏ rực.

Trương Tiểu Phàm đang đứng ở một bình đài trên mặt hồ dung nham, sau lưng có một hành lang chạy hướng lên trên, chính là đoạn gã vừa lặn xuống. Thẳng trước mặt gã, mút cuối của bình đài, gần sát với dung nham nóng bỏng đến mức khiến người ta khó mà chịu nổi, có một hốc đá hình bầu dục. Một con hồ ly màu trắng đang nằm im trong đó.

Con hồ ly cỡ đại, màu trắng!

Mắt nó nhắm nghiền, hình như đang ngủ ngon giấc, thân hình cuộn tròn rất yên tĩnh.

Thật là đẹp!

Trương Tiểu Phàm từ từ nhô dậy, nín thở, chậm chậm bước về phía nó.

Chậm chậm, từng bước một tiến lại gần.

Luồng khí nóng càng lúc càng bỏng rãy, thiêu đốt đến mức Trương Tiểu Phàm mặt mày đỏ rực, nhưng gã hình như không cảm thấy. Hai mắt gã mở to, chỉ chăm chăm nhìn con hồ ly xinh đẹp, mĩ lệ, dịu dàng, yên tĩnh đó, và cả sau thân nó nữa.

Ồ đó, chỗ đám lông rất đẹp, có sáu cái đuôi lạng lẹ cuộn tròn.

Đám lông mịn nhỏ mà mĩ lệ, đều đặn tách ra, tổng cộng chia thành sáu cái đuôi.

Chương 17

PHÁP THỆ

Ở hang động trong lòng đất này, khí nóng cuộn cuộn, dung nham đỏ rực dưới bình đài sôi trào liên tục, thi thoảng phát ra những tiếng nổ dữ dội.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy hô hấp mỗi lúc một khó nhọc, không khí hít vào đến phổi cũng nóng bỏng. Ở nơi này đi bước nào bắn ra lửa bước ấy, thế mà con hồ ly sáu đuôi màu trắng trước mặt vẫn yên tĩnh nằm đó, bộ dạng ra chiều thỏa mãn.

Gã đứng nguyên chỗ cũ nhìn về phía trước, do dự giây lát, cuối cùng vẫn bước lên, đồng thời, tay bắt giắc siết chặt lấy Thiêu Hoả côn.

Bình đài này dài mà hẹp, chạy một mạch xa tới trên mặt hồ dung nham. Trương Tiểu Phàm càng lại gần, càng thấy nhiệt độ xung quanh nóng rực lên, đến mức khiến người ta gần như phát cuồng.

Cổ họng Trương Tiểu Phàm khô rát, nhưng gã không dám phân tâm một chút nào, đôi mắt cứ gắn chặt vào con hồ ly nọ.

Còn cách nó chừng ba bước, gã dừng lại.

Khoảng cách gần hơn, xem ra cũng nhìn rõ hơn một chút. Trương Tiểu Phàm kinh ngạc nhận thấy, đây quả thực là một con hồ ly xinh đẹp, bộ lông trắng muốt từ đầu tới chân. Ở cái nơi y hệt hoả diệm địa ngục này mà nó vẫn trắng như tuyết thế, đừng nói là một sợi lông tạp, mà đến một chấm ngùn cháy cũng không có.



Nhưng mắt nó nhắm nghiền, giữa hai mắt khế cau cau, tựa hồ một tia thống khổ đang đeo dính trên vầng trán nó.

Trương Tiểu Phàm nhìn con hồ ly, vô số ý nghĩa lướt qua cõi lòng. Từ Tiểu Trì trấn đến đây, gã chỉ nghe ở Hắc Thạch động có một con Tam Vĩ yêu hồ chiếm cứ làm loạn. Nhưng con hồ ly trước mặt hiển nhiên khác với Tam Vĩ yêu hồ mới đầu phép lúc trước.

Gã lơ mờ nhớ ra, lúc nhỏ đã từng nghe đại sư huynh Tống Đại Nhân nói, thiên hạ rộng lớn, chẳng điều lạ nào là không có, núi sông linh tú còn dung dưỡng rất nhiều giống quỷ quái. Truyền thuyết xưa kể lại, cáo là một loài rất thông minh trong giới cầm thú, nhiều con tu luyện thành tinh. Trong tộc hồ ly tinh, có một dòng rất có linh khí, điểm đặc biệt của chúng là tu hành càng cao, đạo hạnh càng tinh thâm, thì số đuôi cũng càng nhiều.

Nhìn con hồ ly sáu đuôi trước mặt, tim Trương Tiểu Phàm đập thình thịch.

Đúng lúc đó, dường như đột nhiên tỉnh lại từ giấc ngủ say, nó khe khẽ vẫy đuôi, đầu lắc nhẹ.

Sau đó, nó mở bừng mắt.

Trong đôi con ngươi đen láy mà sâu thẳm, hiện lên bóng gã thiếu niên đang căng thẳng đứng trước mặt nó.

Trương Tiểu Phàm giật mình, thụt lùi một bước, hoành Thiêu Hoả côn lên trước ngực, ngưng thần giới bị. Nhưng con Lục Vĩ bạch hồ đó chỉ nhìn gã, thân hình vẫn phục vị nguyên trong hốc đá, không mảy may có vẻ muốn động thủ.

Một người một cáo, cứ thế nhìn nhau, xung quanh không gợn một âm thanh nào, nếu có thì chỉ là cái hồ dung nham đã tồn tại đến vạn năm nọ, vẫn cuộn cuộn phát ra những tiếng động, nhưng rõ ràng là rất xa xôi.

Không khí nóng bỏng vẫn bùng bùng giữa người vào cáo.

“Này! Cậu thiếu niên!” Một âm thanh thấp trầm, tựa như pha lẫn một nhọc, phát ra từ miệng con hồ ly đó, phá vỡ sự trầm lặng nơi hang động: “Cậu đến đây làm gì?”



Trương Tiểu Phàm nghe giọng con hồ ly, một lần nữa đoán chắc trong mình nó mang bệnh tật, nên tiếng nói mới uể oải mệt nhọc như vậy. Mặc dù thế, gã vẫn không dám sơ suất, trầm giọng đáp: “Bọn yêu nghiệt các ngươi gây họa cho thế gian, ta là môn hạ chính đạo, hôm nay đến để trừ hại cho dân.”

Lục Vĩ bạch hồ nhìn gã, ánh mắt lấp lánh, không lộ vẻ tức giận, cũng không có vẻ cười nhạo, chỉ lặng lẽ nhìn gã. Rất lâu, nó mới đưa mắt đi chỗ khác, bình tĩnh đáp: “Chí khí lắm!”

Trương Tiểu Phàm sững sờ, rồi chau mày quát: “Ngươi đừng giả bộ nữa. Dậy mau, ta...”

“Cậu muốn giết ta ư?” Lục Vĩ bạch hồ đột nhiên ngắt lời, điềm đạm hỏi.

Trương Tiểu Phàm không ngờ nó lại nói thẳng băng như vậy, nên tắc nghẹn, nhưng lập tức sực tỉnh: “Giống hồ ly tinh các ngươi là tai họa của nhân gian, hại người vô số, ta giết ngươi là thể thiên hành đạo!”

Lục Vĩ bạch hồ ngoảnh đầu về, trong mắt có mấy phần giễu cợt, lại có mấy phần thê lương: “Cậu thiếu niên, ta thấy tuổi cậu chắc chưa quá hai mươi?”

Trương Tiểu Phàm hừ mũi: “Thế thì sao? Ta cũng vẫn hàng yêu phục ma.”

Lục Vĩ bạch hồ khẽ cúi đầu, bỗng nhiên như cảm khái, thì thầm nói: “Phải, loài người các ngươi đúng là được trời ưu đãi trong việc tu đạo. Hồ tộc chúng ta hơn một ngàn năm gian khổ tu luyện, nhưng người có tư chất tốt trong các ngươi cũng chỉ cần mấy trăm năm là hơn hẳn bọn ta, giống như lão già Thượng Quan ấy...”

Nói đến đây, nó đột nhiên ngừng lời, cười buồn, lắc lắc đầu, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm thông thả hỏi: “Cậu thiếu niên, tuổi cậu còn nhỏ vậy, làm sao biết được hồ tộc chúng ta là tai họa của nhân gian, hại người vô số?”



Trương Tiểu Phàm cười nhạt: “Thì cái ả đồng bọn Tam Vĩ yêu hồ của người đó, ngày đêm quấy nhiễu dân cư Tiểu Trì trấn, đã cướp đi bao nhiêu dê bò lợn gà, thậm chí còn giết hại tính mệnh người ta. Lẽ nào đây không phải là tai hoạ nhân gian, hại người vô số?”

Lục Vĩ bạch hồ trầm ngâm, gật đầu đáp: “Không sai, việc này ta có nghe nàng kể. Quả thực như cậu nói, ba ngày trước lúc nàng đến Tiểu Trì trấn, hai cha con nhà đó dám ra mặt ngăn trở, vừa đúng hôm ta phát bệnh nặng, tâm trạng nàng không được tốt, mới giết bỏ hai kẻ ngu si không biết sống chết là gì ấy.”

Trương Tiểu Phàm tức giận: “Vậy người còn gì để nói nữa?”

Lục Vĩ bạch hồ lạnh nhạt bảo: “Cậu nhầm rồi, không phải ta phân biện với cậu. Cho dù hôm đó đổi là ta đi, cũng sẽ giết chết họ như vậy thôi.”

Trương Tiểu Phàm phát khùng thét: “Thế mà người còn dám nói không phải là tai hoạ nhân gian, hại người vô số ư? Yêu nghiệt chịu chết đi!” Cùng với tiếng thét của gã, Thiêu Hoả còn toả rực thanh quang, toan xé gió lao tới.

Lục Vĩ bạch hồ không có ý định nhúc nhích, vẫn nằm phục bất động, lặng lẽ hỏi: “Thế gian mà cậu nói, là chỉ cái gì?”

Trương Tiểu Phàm sững người, ý nghĩ xoay chuyển. Không hiểu sao nhìn con cáo trắng sáu đuôi trước mắt, nghe những lời điềm đậm của nó, gã vụt nhớ đến Vạn Nhân Vãng.

Thấp thoáng, ở nơi nào đó trong thâm tâm, một tiếng nói lạ lùng cất lên, tựa như đang kêu gọi.

Ánh sáng của Thiêu Hoả dần dần lặn đi. Nhưng tiếng nói của Lục Vĩ bạch hồ vẫn còn tiếp tục: “Trong mắt cậu, cái gọi là thế gian, có phải chính là thế gian mà loài người các cậu cai quản và làm chủ? Vạn vật do trời sinh đều để cho các cậu tùy ý bắt lấy, chỉ cần có đôi chút phản kháng là bị quy thành gây hoạ cho thế gian, hại người vô số, tàn ác không thể tha, tội đáng muôn chết, đúng không?”



Trương Tiểu Phàm nhìn nó, trầm ngâm không đáp. Gã không biết vì sao Tam Vĩ yêu hồ và Lục Vĩ bạch hồ đều có vẻ thích trò chuyện với gã. Gã càng không biết vì sao, những lời nghe như xa rồi, đi ngược lại với quy phạm đạo đức kinh điển chính thống mà có thể gây ảnh hưởng lớn với gã như vậy?

“Nhưng cậu đã từng nghĩ đến cảm nhận của những tộc loại khác chưa, những cảm thú bị loài người các cậu giết đấy, ăn đấy, cảm giác của chúng ra sao? Suy đến cùng, chẳng qua chỉ vì loài người mạnh mẽ mà thôi, cảm thú không có cách nào phản kháng, đành thúc thủ chịu giết.” Giọng nói của con cáo trắng cứ bình thản tiếp tục: “Đã như vậy, tộc yêu hồ chúng ta còn mạnh hơn một số ít trong loài người, vậy giết vài kẻ trong đám các cậu thì đã làm sao? Đẳng nào trên thế gian này, vốn dĩ cũng toàn cá lớn nuốt cá bé kia mà!”

Nó cười cười, ngấm Trương Tiểu Phàm hỏi: “Cậu nghĩ sao?”

Trương Tiểu Phàm trừng mắt nhìn nó, mím môi, nhưng không nói gì hết.

“Thêm nữa, ngay trong chính loài người các cậu, chẳng phải cũng như vậy sao? Các người tu chân luyện đạo, đến nay trường sinh còn chưa tu được, nhưng đã đấu đá lẫn nhau tới bời. Cái gọi là chính đạo tà đạo, kỳ thực không tùy thuộc miệng các người nói đâu. Chẳng qua là thắng làm vua, thua làm giặc đó thôi.”

Nó cười nhìn Trương Tiểu Phàm, lặp lại: “Cậu nghĩ sao?”

Trương Tiểu Phàm nhắm mắt, ngửa đầu, hít thở thật sâu. Cáo trắng cũng im lặng, tựa hồ sau khi nói nhiều, nó cảm thấy mệt rồi.

Rất lâu.

“Người muốn ta nói gì đây?” Trương Tiểu Phàm đột nhiên hỏi.

Bạch hồ nhìn gã, phát hiện gã đã mở mắt ra rồi. Đôi mắt phức tạp nhưng sáng long lanh của người thiếu niên đang chăm chăm nhìn nó.



“Kẻ nào trong các người cũng đều nói với ta những lý lẽ như thế,” Trương Tiểu Phàm lạnh lùng nói, “một mực coi ta đứng trong chính đạo là một việc sai, còn các người giết người làm loạn là đúng vậy. Mấy kẻ tà ma ngoại đạo như các người, ngoài việc lung lạc nhân tâm, còn biết làm gì nữa?”

Bạch hồ đột nhiên nhú mây, ánh mắt lấp lánh sáng, nó thốt nhiên hỏi: “Sao cơ, lại còn người khác nói với cậu như vậy à?”

Trương Tiểu Phàm không đáp, ánh xanh đen của Thiêu Hoả còn lại một lần nữa trở lên, chiếu soi gương mặt gã, biến ảo bất định. Rồi gã thốt: “Yêu nghiệt, động thủ đi!”

Ánh xanh cứ thế lặng lẽ tràn ra, lấp át hồng quang nóng rực đang phủ kín khắp chốn, tựa như rừng núi lớn dần trải chiếm lĩnh không gian.

Lục Vi bạch hồ nhìn thanh quang đang áp lại gần, mang theo chút lạnh giá giữa nơi dung nham nóng chảy này, toàn thân bất giác run lên.

Đúng lúc đó, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nghe thấy sau lưng, chính là từ hành lang gã vừa rơi xuống, vẳng đến một tiếng la hét truy đuổi.

Thanh âm đó tựa như dã thú gào thét điên cuồng, lại như thiên quân vạn mã, vó sắt bạo ngược, khí thế ngút trời, người chưa xuất hiện mà uy thế đã tràn tới. Trương Tiểu Phàm thất kinh, nhưng không dám sơ suất với con cáo trắng sáu đuôi trước mặt, lập tức thu hồi Thiêu Hoả còn, hoành lên trước ngực, sẵn sàng đối phó.

Lục Vi bạch hồ cũng hơi cau mày, nhìn về phía hành lang.

Không lâu, Trương Tiểu Phàm cảm thấy một luồng sóng nóng càng lúc càng bùng rẫy từ trên hành lang đó ủa lại, hô hấp thêm khó nhọc. Tưởng chừng trong cái nơi dung nham địa huyết này, ai cũng bị hấp chín cả.

Trương Tiểu Phàm còn đang kinh hãi nghi hoặc, đã nghe thấy âm thanh mỗi lúc một lại gần, khí thế càng lúc càng hung



dữ. Giấy lát sau, trước mắt gã rực lên, hành lang tối tăm kia đột nhiên loà sáng. Từ trong cửa hang chật hẹp xông ra một con Hoả Long khổng lồ. Sau khi rời khỏi động, Hoả Long hú dài, đằng không bay lên, nhe nanh múa vuốt. Một bóng trắng thấp thoáng trên đầu Hoả Long, rồi một người bay ra, chính là Tam Vĩ yêu hồ đáng vẻ kiêu mị vô cùng ấy.

Ả đáp xuống trước Lục Vĩ bạch hồ, khuôn mặt còn vương mấy phần hoảng hốt và gấp gáp, y phục trên mình vốn chỉnh chu sạch sẽ, lúc này đôi chỗ đã rách bần, chắc vừa rồi giao tranh bên ngoài, ả cũng chật vật không ít.

Trương Tiểu Phàm chờ người, đứng nguyên chỗ cũ, không tiến lên, ánh mắt hút theo con Hoả Long khổng lồ đang lượn vòng trên không. Toàn thân nó ngút lửa cháy rừng rực, trong mắt cũng chờn vờn hai đốm lửa. Ở đây, trong huyết động dung nham khổng lồ này, con rồng đó như được tiếp thêm sức sống, khí thế càng hung mãnh, nó vừa gầm vừa lao bổ xuống.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, vội vàng thoái lui vài bước. Hoả Long chỉ lướt sát qua bên mình gã, giữa luồng sóng nóng rất mật, nó gầm rú nhào vào cái hồ dung nham dưới chân, nháy mắt tiêu tan không còn thấy đâu nữa. Giấy lát sau, nó lại nhô lên, mãn nguyện nhào lộn đùa nghịch trong cái hồ đặc sền sệt đó.

Chợt nghe đằng trước vẳng đến giọng nói dịu dàng của Tam Vĩ yêu hồ: “Đại ca! Chẳng không sao chứ?”

Lục Vĩ bạch hồ mỉm cười, lặng lẽ đáp: “Vị tiểu huynh đệ môn hạ chính đạo này vẫn chưa động thủ với một con cáo hấp hối như ta!”

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, rồi chau mày, nghe Lục Vĩ bạch hồ nói, thì hình như nó bị bệnh sắp chết.

Khuôn mặt Tam Vĩ yêu hồ nhuốm vẻ thảm thiết, ả than khẽ: “Đại ca! Trên kia, ngoài hai người đồng hành với thiếu niên này, còn có cả hai người của Phân Hương cốc nữa.”

Thân hình Lục Vĩ bạch hồ cũng run lên, ngoảnh đầu hỏi:



“Là lão già Thượng Quan đó hả?”

Tam Vĩ yêu hồ lắc lắc đầu: “Không phải đâu! Là hai đệ tử thuộc lớp trẻ, nhưng đạo hạnh cũng cao thâm lắm. Thiếp, thiếp không phải đối thủ của chúng.”

Lục Vĩ bạch hồ sống lại, rồi khẽ thở dài: “Ôi! Nàng chẳng qua mới tu hành được ba trăm năm, mặc dù có Huyền Hoả giám, cũng không thể tương tranh với bọn đệ tử xuất sắc của đại phái danh môn đó được! Thôi, thôi đi!”

Trên gương mặt mỉ mỉ của Tam Vĩ yêu hồ hiện ra hai ngón lệ: “Nhưng mà, đại ca, hôm nay trong ‘Hoả Long động’ không còn đường đi nữa, bên trên lại bị bốn người chúng nó bịt kín, hiện tại chỉ còn ‘Đại Hắc diệt’¹ gắng gỏi chống trả được. Nhưng thiếp thấy pháp bảo của chúng rất lợi hại, sợ chưa tàn một cây nhang chúng nó đã xông vào tấn công rồi. Chúng ta, chúng ta biết làm sao đây?”

Con cáo trắng sáu đuôi nhìn Tam Vĩ yêu hồ, nặng nhọc gãi chân trước lên như muốn nắm lấy ả, nhưng đến nửa chừng lại hạ xuống. Nó thở dốc một lúc mới nói: “Nàng còn chưa nhận ra ư? Cho dù bọn họ không đến, ta cũng không gắng được nữa rồi.”

Nước mắt của Tam Vĩ yêu hồ ròng ròng chảy xuống làn da mịn màng như tuyết.

Nhưng tiếng nói của con cáo trắng kia, nghe lại rất bình thản: “Ba trăm năm nay, ta chui lủi khắp nơi, cả ngày lẫn đêm đều sống một cuộc đời tăm tối không có ánh sáng mặt trời, phần sợ người của Phần Hương cốc truy sát, phần bị băng độc của Cửu Hàn Ngưng Băng thích hành hạ ngày đêm. Đến hôm nay, thật sự chạy không được nữa rồi.”

1. Đại hắc diệt: Con đĩa to màu đen. Thần Ma chí dị - Thiên yêu thú: Đại hắc diệt, sống ở những địa huyết tối tăm, hình thù to lớn, cao mười trượng, có xúc tu, dài mấy trượng, ăn thịt, có gì ở gần là ăn hết, không thấy xương.



Tam Vĩ yêu hồ thắm thiết nài nỉ: “Đại ca! Đừng nói nữa! Thiếp mang chàng lao ra, chúng ta còn có Huyền Hoả giám, với đạo hạnh của chàng, nhất định sẽ...”

Bạch hồ chậm chạp lắc đầu, khẽ bảo: “Ta có căn cơ đạo hạnh gần một ngàn năm, nhưng ba trăm năm nay đã bị băng độc Cửu Hàn Ngưng Băng thích huỷ hoại từng chút một. Đến nay ta toàn thân giá lạnh, lạnh thấu xương tuỷ, không chịu nổi nữa rồi!”

Tam Vĩ yêu hồ rùng mình, không thốt nên lời.

Bạch hồ ngẩng đầu, hình như đắn đo, rồi nói: “Ta thật sự nguy mất rồi! Nhưng nàng không cần chết uống, nàng có Huyền Hoả giám bên mình, một lát nữa bọn chúng xông xuống hành lang kia, nàng thúc Hoả Long lao ngược lên, bọn chúng giật mình bất ngờ, chưa chắc đã cầm giữ được nàng. Nàng nên...”

Nó đột nhiên ngừng nói. Tam Vĩ yêu hồ chậm rãi đứng dậy, thò tay vào trong bọc, lôi ra pháp bảo hai bên gắn tua tơ màu đỏ, chính là Huyền Hoả giám.

Trong huyết động dung nham lửa cháy bùng bùng này, Huyền Hoả giám bị chiếu đỏ rực, cả đồ hình ngọn lửa nằm chính giữa nó, lúc này cơ hồ cũng cháy bùng lên như muốn lồng lộn lao ra.

Tam Vĩ yêu hồ, người con gái áo trắng dịu dàng, trước con mắt của Trương Tiểu Phàm, chăm chú nhìn Huyền Hoả giám trong tay. Giây lát sau, đột nhiên một hạt lệ lặng lẽ rơi xuống Huyền Hoả giám, vụt hoá thành khói trắng, lơ lửng bay lên.

Thì ra, hồ ly cũng có nước mắt?

Thì ra, yêu nghiệt cũng có tình?

Trương Tiểu Phàm đứng sững bất động.

“Ba trăm năm rồi, đại ca.” Á thì thâm, sâu héo, “Tròn ba trăm năm rồi, kể từ ngày thiếp tu tập được một chút thành tựu, gặp chàng ở Hồ Kỳ sơn, rồi đi theo chàng. Chân trời góc bể, lục hợp¹ man hoang! Từ đây sống cuộc đời u ám không biết ánh mặt

1. Lục hợp: Chỉ không gian, gồm sáu yếu tố trời, đất, đông, tây, nam, bắc.



trời! Từ đây ngày đêm lo lắng, bị người truy sát, nhưng mà, thiếp chưa hề hối hận...”

Trương Tiểu Phàm chậm chạp tiến đến gần, đứng sau lưng bọn họ, sâu trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi man mác khó hiểu. Đồng thời, khi nghe thấy ba chữ ‘Hồ Kỳ sơn’, gã như sực nghĩ ra điều gì, cảm thấy phần nào quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ rõ.

Người con gái yêu kiều đó, lúc này cặp mắt long lanh lệ: “Thế mà hôm nay, vì sao chàng lại bảo thiếp đi?”

Bạch hồ cúi thấp đầu. Trương Tiểu Phàm nhận thấy thân hình nó, không biết vì lạnh hay vì kích động, bắt đầu run lên từng chập.

“Đại ca!”

Tam Vĩ yêu hồ thốt nhiên kêu to, thanh âm đượm nỗi thảm thương. Con cáo trắng sáu đuôi vội vã ngẩng đầu, Trương Tiểu Phàm cũng giật thót, ngoảnh nhìn sang. Huyền Hoả giám hình trạng cổ phác được ả đặt nhẹ lên trước thân mình, áp sát vào lồng ngực phập phồng mềm mại, toả ra những luồng sáng dịu dịu.

Con hồ ly sáu đuôi run bắn, không hiểu sức mạnh từ đâu trào ra, nó cố nhô thân trước dậy, rít lên: “Đừng...”

“Bình!”

Một tiếng dùng dục, hết như giáng vào trái tim Trương Tiểu Phàm. Đứng sau lưng người con gái kiều diễm ấy, gã nhìn thấy rõ ràng ánh sáng của Huyền Hoả giám lọt ra từ tấm lưng thon mềm.

Từng đốm, từng giọt, hội tụ thành luồng ánh sáng, xuyên thấu tấm thân mềm ấm của Tam Vĩ yêu hồ.

Không gian xung quanh, với mọi tiếng động, trong khoảnh khắc vụt trở nên xa vời...

Mọi sát phạt, đam mê trong lòng, đều từ từ lui đi.

Trong cặp mắt của gã thiếu niên, chỉ còn thấy máu đỏ, tuôn ra từ thân thể yêu kiều đó, rỏ xuống đất, hoá thành những bông hoa máu tươi thắm, từ từ thấm vào nham thạch.



Đất nhuộm máu đỏ, mãi mãi không phai màu!

Tam Vĩ yêu hồ mêm oạt ngã vật xuống đất, ngay trước mặt Lục Vĩ bạch hồ. Từ miệng con hồ ly sáu đuôi liên phát ra những tiếng thét gọi nghẹn tắc, nhưng Trương Tiểu Phàm nghe không hiểu là nó đang thét gì. Chỉ thấy nó vừa thét, toàn thân vừa run lên, quần quai bò tới trước, lê đến bên thân hình yếu đuối đang hấp hối ở không xa. Nhưng nó cũng đã suy nhược quá rồi, lê rất lâu mà chỉ bò được một nửa quãng đường.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên lao tới.

Gã quên bẵng tất cả, chỉ biết lao tới. Giờ phút ấy, gã chẳng bận tâm đến điều gì nữa.

Gã nhẹ nhàng ôm tấm thân người con gái đã bị thương nặng, đặt lên trước mặt bạch hồ, sau đó lặng lẽ lùi lại, đứng đối diện với họ. Cùng lúc, trong dãy hành lang ở đằng xa, lại vọng đến những tiếng hô hoán. Liền đó có âm thanh vang dội, rồi một vật lớn từ hành lang rơi xuống, héo đen khô úa. Nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn nhận rõ, đó chính là một phần của cái xúc tu đã quán gã ban nãy.

Gã sống sờ ngoảnh đầu lại, chăm chăm nhìn hai con hồ ly.

Bạch hồ ôm lấy người con gái, toàn thân run rẩy dữ dội, lớp lông đẹp của nó vệt xơ xác hẳn đi.

“Nàng...” Nó rít lên, mỗi chữ bật ra, lại một lần như xé toác trái tim mình.

Người con gái kiều mị, giống yêu nghiệt bị người đời gọi là Tam Vĩ yêu hồ đó, gương mặt đã trở nên bệch bạc như tờ giấy, không còn một chút huyết sắc nào, thế mà vẫn dịu hiền vô cùng. Dường như nỗi lo sợ lúc hấp hối, cơn đau như xé lồng ngực cũng không mấy may lung lạc được nàng. Mãi đến lúc này, nàng vẫn êm ái hỏi:

“Đại ca! Bây giờ, chàng không thể bảo thiếp đi được nữa đúng không?”



Con hồ ly sáu đuôi nghen ngào không thốt được thành tiếng.

Tam Vĩ yêu hồ giờ tay, hình như muốn vuốt ve bạch hồ, nhưng giờ đến nửa chừng lại rũ xuống. Máu tươi của nó nhuộm đỏ cả ngực bạch hồ.

Đến giọng nói của nó, cũng từ từ nhỏ đi.

“Đại ca, thiếp sẽ... ở bên... chàng...”

Tam Vĩ yêu hồ nhắm nghiền mắt, rồi không hé ra nữa.

Cả không gian như chìm vào tĩnh lặng.

Chương 18 CÙNG CHẾT

Huyền Hoả giám đặt trên ngực Tam Vĩ yêu hồ từ từ dịu xuống, ánh sáng của nó cũng dần tắt đi. Trương Tiểu Phàm đột nhiên kinh ngạc nhận ra, con Hoả Long khổng lồ đang vùng vẫy bên dưới hồ, chẳng biết từ lúc nào, đã biến mất không thấy đâu nữa.

Không rõ trải qua bao lâu...

Gã cứ đứng sững nguyên chỗ cũ, trăm ngàn ý nghĩ xoay chuyển, nhưng vẫn cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Lục Vĩ bạch hồ im lìm một lúc rất lâu mới từ từ ngẩng đầu, hướng về phía Trương Tiểu Phàm: “Cậu thiếu niên, hãy qua đây!”

Trương Tiểu Phàm chậm chạp bước qua. Phía sau lưng gã, trên dãy hành lang, tiếng gió gào thét càng lúc càng to!

Lục Vĩ bạch hồ vẫn ôm chặt thân thể mất hết tri giác ấy, sắc mặt không biết từ lúc nào đã lấy lại vẻ bình tĩnh, ngay cả giọng nói của nó cũng lặng như nước: “Cậu giúp ta một việc nhé!”

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm chốc lát, rồi hỏi: “Việc gì?”

Bạch hồ ngắm người con gái trong lòng, lặng lẽ đáp: “Ném hai chúng ta xuống dòng dung nham kia.”

Trương Tiểu Phàm vụt ngẩng đầu, thụt lui một bước.

Bạch hồ nhìn gã, lặng thinh.

Trương Tiểu Phàm há hốc mồm, toan nói điều gì, nhưng một chữ cũng không thốt ra nổi, chỉ thấy trông mắt mình như bị lửa đốt, bỗng trở nên cay xè.

Gã nặng nề gật đầu.



Bạch hồ mỉm cười, siết chặt lấy người con gái.

Một bước, hai bước, Trương Tiểu Phàm ôm hai con hồ ly, chậm rãi tiến về phía đoạn cuối của bình đài.

Hơi nóng ngùn ngụt, lồng lộn gầm gào dưới chân gã.

Rốt cục, gã đi đến mút cuối, đứng ở ranh giới giữa sống và chết.

Sắc mặt bạch hồ đột nhiên trở nên tươi hơn. Nó ngẩng đầu nhìn gã thiếu niên.

Không có ai trông thấy nét mặt của Trương Tiểu Phàm lúc này.

Lục Vĩ bạch hồ chợt mỉm cười, tựa hồ đã quên bằng mọi ân oán, chỉ như một trưởng bối ngàn năm tuổi nhìn một thiếu niên.

“Cậu bé à, việc gì phải vậy?”

Trương Tiểu Phàm nín lặng.

Bạch hồ khẽ cầm Huyền Hoả giám vẫn đặt trước ngực người con gái nọ, dùng chút sức lực cuối cùng, kéo tay áo phải của Trương Tiểu Phàm lên, dùng tua đỏ hai bên, quấn bảo vật ấy vào cánh tay của gã.

“Đây là thần vật vô thượng mà cả tộc chúng ta đã phải đánh đổi bằng bao nhiêu tính mạng, tặng cậu làm kỷ niệm.” Nó mỉm cười, toàn thân bắt đầu một cơn run rẩy dữ dội mới, khoe miệng nó chảy ra một dòng máu đen, “Có điều đừng để ai trông thấy nhé...”

Giọng nói của nó dần tắt lịm.

Trương Tiểu Phàm bặm môi, hít thật sâu, rồi buông hai tay ra.

Phía xa, cùng với những tiếng động rầm rầm vang dội, Bích Dao và Thạch Đầu, lại cả Lý Tuân và Yên Hồng của Phân Hương cốc từ hành lang xẹt ra như chớp, xuất hiện trên bình đài, đúng lúc trông thấy Trương Tiểu Phàm ném hai con hồ ly xuống dòng dung nham.

Trương Tiểu Phàm đứng đó, không hay không biết gì những chuyện sau lưng, thần thờ nhìn theo hai cái bóng đang lộn vòng trên không trung.



Gió từ đâu thổi tới, lật tung tà áo của gã.

Có ánh sáng mờ mờ lướt qua, người con gái nọ trong khi lật mình, tấm y phục nhân thế tuột ra, để lộ tấm thân thật sự của nàng, một con hồ ly ba đuôi tuyệt mỹ.

Đến chết chúng vẫn còn đẹp như thế, ôm chặt lấy nhau, xoay lộn trong không trung, rơi xuống. Một âm thanh trầm thấp vang lên, chúng chìm xuống mặt hồ, không còn thấy tấm dạng đâu nữa.

Bích Dao hơi lo lắng, bước lên trước, gọi lớn: “Tiểu Phàm...”

Nhưng thiếu niên đó, như không nghe thấy gì, chỉ đứng nguyên một chỗ, không nhúc nhích.

Từ Hoả Long động quay ra, họ lại đi qua Hắc Thạch động tăm tối, trở lại mặt đất. Lúc này, sắc trời đã sáng rõ.

Ài này đều thở phào, kể cả Lý Tuân và Yên Hồng. Nhìn dáng vẻ hai người có phần mệt nhọc, dù thấy hồi hóm tuy cả bọn đánh bại quái vật ‘Đại Hắc diệt’, nhưng con quái vật ấy thực cũng rất khó đối phó.

Riêng Trương Tiểu Phàm, không hiểu sao cứ trầm mặc mãi.

Bích Dao đứng trước mặt gã, khe khẽ hỏi han, Trương Tiểu Phàm chỉ lắc đầu.

Lý Tuân liếc nhìn, rồi bước tới nói với Trương Tiểu Phàm: “Thì ra Trương sư đệ đã thoát được đại nạn, từ Tử Linh uyên trở về, đúng là đáng mừng, đáng chúc mừng!”

Trương Tiểu Phàm gượng cười, gật đầu đáp lễ: “Đa tạ Lý sư huynh!”

Lúc đó Yên Hồng cũng bước tới, vẻ mặt ôn hoà hơn Lý Tuân rất nhiều, nàng tủm tỉm: “Trương sư huynh! Huynh phúc duyên thâm hậu, lâm nạn mà vẫn an lành, tất sẽ có phúc phận lớn về sau.” Nói tới đây, nàng chợt bật cười: “Nhớ lúc ấy trong Tử Linh uyên, vì tìm không thấy huynh, mấy vị đồng môn ấy tỏ ra vô cùng lo lắng, đặc biệt là Lục sư tỷ...”

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngẩng phắt đầu nhìn Yên



Hồng, thấy nàng nửa cười nửa không liếc sang Lý Tuân. Lý Tuân cảm nhận được ánh mắt Yên Hồng, cũng gượng cười, nhưng sâu trong ánh mắt lơ mơ có tia sáng lướt qua. Y chậm rãi gật đầu: “Đúng thế! Máy vị đồng môn đó đều rất lo cho đệ. Đệ mau quay về để họ biết là đệ vẫn bình an đi!”

Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm động, cúi mình đáp: “Đa tạ nhị vị!”

Yên Hồng mỉm cười trả lễ, khoé mắt vô tình liếc thấy lục y thiếu nữ đứng bên Trương Tiểu Phàm, dung mạo kiêu lệ, lúc này sắc mặt có hơi âm trầm.

Yên Hồng xưa nay rất tinh tế, lập tức chú ý ngay, nàng bất giác ngấm kỹ Bích Dao rồi nói với Trương Tiểu Phàm: “Trương sư huynh! Xin hỏi hai vị đây là...”

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu: “Ồ, vị này tên gọi Thạch Đầu, là môn hạ đệ tử của Đại Lực Tôn Giả ở chính phái tu chân Kim Cương môn.”

Nói đoạn gã hướng về Thạch Đầu: “Thạch đại ca, hai vị này là Lý Tuân sư huynh, Yên Hồng sư tỷ, môn hạ của Phần Hương cốc.”

Thạch Đầu vừa nghe, mặt liền lộ vẻ nghiêm trang kính nể, đối với người tu đạo trong thiên hạ, Phần Hương cốc thanh danh hiển hách quyết không dưới Thanh Vân môn đại danh鼎鼎, y lập tức chào hỏi: “Kính chào nhị vị!”

Lý Tuân và Yên Hồng cúi mình đáp lễ, Yên Hồng mỉm cười: “Thạch đại ca đạo hạnh thật cao thâm!”

Thạch Đầu đỏ mặt, nhưng y là người thẳng thắn bộc trực, mặt bất giác lộ vẻ đắc ý, mỉm cười: “Quá khen!”

Yên Hồng tùm tùm xoay mình, liếc sang Bích Dao hỏi Trương Tiểu Phàm: “Vị cô nương này?”

Trương Tiểu Phàm ngớ ra, không nói gì. Bích Dao đứng bên cạnh gã, ánh mắt dần lạnh đi.

Nhưng Thạch Đầu thấy hai người không nói, bèn cười đáp:



“Vị này là Bích Dao cô nương, bằng hữu của Trương huynh đệ, tu hành cũng rất cao thâm.”

Lý Tuân ngó Bích Dao, thấy nàng không màng cả đến việc chào hỏi, bèn ngoảnh đầu đi. Yên Hồng thì có vẻ rất lưu tâm, mỉm cười hỏi: “À, thì ra là Bích Dao cô nương, không biết cô xuất thân từ môn phái nào?”

Bích Dao liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, thấy gã trầm ngâm không nói, chợt cười lạnh đáp: “Ta vô môn vô phái, trời sinh cô độc, ngẫu nhiên giúp người một lần, lại cũng bị người ghét bỏ!”

Trương Tiểu Phàm nghe thấy, khê chau mày. Yên Hồng mỉm cười quan sát nàng.

Lúc đó Lý Tuân ở đằng trước hắng giọng, nói với Trương Tiểu Phàm: “Trương sư đệ, ta có một chuyện, muốn thỉnh giáo đệ.”

Trương Tiểu Phàm không dám chậm trễ, vội đáp: “Lý sư huynh xin cứ nói.”

Lý Tuân nhìn gã, chậm rãi hỏi: “Trương sư đệ là người đầu tiên đi vào Hoả Long động, xin hỏi trong động đó, hoặc trên mình con cáo trắng đó, có thấy một pháp bảo dạng vòng ngọc, ở giữa chạm đồ hình ngọn lửa, hai bên thất tua tơ màu đỏ không?”

Trương Tiểu Phàm giật thót, Thạch Đầu bên cạnh đã hét to: “Có, có! Đêm qua lúc chúng ta và Tam Vĩ yêu hồ đấu phép, đã trông thấy ả dùng đến pháp bảo này.”

Lý Tuân và Yên Hồng cùng lộ vẻ mừng. Yên Hồng tâm tư có phần tinh tế, ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh, hỏi Lý Tuân: “Vậy sao tối qua lúc chúng ta xuống, Tam Vĩ yêu hồ lại không quăng Huyền Hoả giám ra?”

Lý Tuân lặng lẽ đáp: “Ả dùng Huyền Hoả giám triệu Hoả Long lên đấu với chúng ta, Huyền Hoả giám nhất định ở trên mình ả.”

Yên Hồng trầm ngâm gật đầu. Lý Tuân xoay sang Trương Tiểu Phàm hỏi: “Trương sư đệ, Huyền Hoả giám ấy là trọng bảo



của sư môn chúng ta, vô cùng hệ trọng, không biết đệ có nhìn thấy nó không?”

Ánh mắt chăm chăm của mọi người nhất thời đều tập trung vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm hít sâu một hơi, im lìm giây lát, sau đó lặng lẽ trả lời: “Không có!”

Lý Tuân sững sờ, cau mày.

Ánh mắt của Yên Hồng nhìn xoáy Trương Tiểu Phàm, bắn khoăn hỏi: “Ồ, lúc Trương sư huynh đấu phép với Tam Vĩ yêu hồ và Lục Vĩ bạch hồ đó, bọn chúng không dùng tới Huyền Hoả giám ư?”

Trương Tiểu Phàm yên lặng một lúc rồi kể: “Đêm qua, sau khi đệ tình cờ lọt vào Hoả Long động, phát hiện ra con cáo trắng, chính là Lục Vĩ bạch hồ mà các vị nói đó. Thân nó đã mang trọng bệnh, thoi thóp chờ chết. Khi Tam Vĩ yêu hồ chạy vào, có lẽ do đấu phép với bốn vị ở bên ngoài, nguyên khí đã hao tổn rất nhiều. Đệ cũng chẳng mất bao nhiêu công sức để đánh bại bọn chúng.”

Yên Hồng và Lý Tuân đều ra chiều thất vọng. Yên Hồng ngoảnh đầu nhìn Lý Tuân, Lý Tuân rầu rĩ nói: “Trước khi rời khỏi Hoả Long động, ta đã tìm kỹ một lượt khắp vùng xung quanh, đều không thấy dấu vết của Huyền Hoả giám, chỉ e là đã bị chôn vùi xuống dung nham cùng với bọn chúng rồi.”

Yên Hồng thở dài, kể đó an ủi: “Thôi, sư huynh! Dù sao chúng ta cũng đã trừ diệt dư nghiệt của yêu hồ, coi như có cái để thừa lại với sư môn.”

Lý Tuân gật gật đầu, lập tức quay mình đi, cung tay với ba người bọn Trương Tiểu Phàm: “Đã vậy, ta và sư muội phải quay về Phân Hương cốc bẩm cáo với sư môn, xin phép đi trước!”

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu vội vàng đáp: “Nhị vị cứ tự nhiên!” Chỉ có Bích Dao mặt mày vẫn sa sầm như thế, đứng một bên không may mắn nhúc nhích.

Yên Hồng mỉm cười gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì, ngoái



cổ nói với Trương Tiểu Phàm: “Trương sư huynh! Gần đây ma giáo lại ngo ngoe ngóc đầu dậy, Thanh Vân môn đã hẹn với các nhân sĩ chính đạo khác tập trung trên núi Lưu Ba ở Đông Hải. Được biết sư phụ và cả chi phái huynh đều đi, huynh cũng nên đến đó gặp gỡ mọi người.”

Trương Tiểu Phàm giật mình, mặt lộ vẻ vui mừng đáp: “Vây hả, họ đều đến Lưu Ba sơn hả? Thế thì đệ phải lập tức lên đó ngay mới được.”

Yên Hồng mỉm cười gật đầu: “Hay lắm, muối và Lý sư huynh về sư môn một chuyến, không chừng về sau cũng phải qua đó, đến lúc ấy có duyên sẽ tái ngộ.”

Nói đoạn nàng xoay mình, cùng Lý Tuân đi mấy bước, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn, mỉm cười với Bích Dao: “Bích Dao cô nương! Cái chuông vàng đeo bên thắt lưng cô trông xinh lắm.”

Bích Dao biến sắc mặt, cái chuông vàng bên thắt lưng nàng, tất nhiên chính là ‘Hợp Hoan ma linh’ do Kim Linh phu nhân để lại mà nàng nhặt được, hồi cùng Trương Tiểu Phàm bị hãm trong Tích Huyết động dưới Tử Linh uyên. Đột nhiên Yên Hồng nhắc đến, nàng tưởng chừng người con gái dịu dàng của Phần Hương cóc ấy đã nhìn thấu được thân phận mình.

Nhưng Yên Hồng nói xong câu đó, mỉm cười với nàng cứ như không có chuyện gì, rồi cùng Lý Tuân rời đi.

Bích Dao chau mày, trong lòng nghi hoặc, đột nhiên có linh cảm, bèn ngo sang bên, thấy Trương Tiểu Phàm đang nhìn lại mình.

Ba người cũng lập tức rời khỏi khu rừng bên ngoài Hắc Thạch động, đi qua cả cái giếng Mãn Nguyệt. Bích Dao còn nhớ Tam Vĩ yêu hồ đã mấy lần hỏi vặn Trương Tiểu Phàm rốt cục đã nhìn thấy gì trong giếng, bèn cũng căn vặn gã. Trương Tiểu Phàm thoát tiên sống sờ, nhưng không đáp, chỉ lắc đầu mà thôi.

Bích Dao giận dữ, tuy không lục vấn thêm nữa, nhưng trong lòng thì hết sức tò mò, liền đi lại gần, soi xuống cái giếng cổ. Chỉ



thấy lòng giếng âm u, nước trong leo lẻo, phản chiếu bóng mình mười phần xinh đẹp, nhưng chẳng có gì khác lạ cả, bèn quên dần đi, không bận lòng đến chuyện đó nữa.

Họ ra khỏi khu rừng, trở về Tiểu Trì trấn, trấn trưởng và dân cư đã đợi đến sốt cả ruột, vừa thấy bóng họ, lập tức vây xúm lấy. Nghe Thạch Đầu nói oang oang là đã trừ được yêu nghiệt, dân chúng vui mừng hò reo như sấm dậy, ai nấy đều phấn khởi vô cùng.

Trương Tiểu Phàm đứng bên, nhìn đám người vui mừng, lòng bỗng cảm thấy mờ mịt, trước mắt hiện lên bóng dáng cặp hồ ly tinh đó. Vừa rồi khi Lý Tuấn hỏi về Huyền Hoả giám, gã tất nhiên biết vật họ muốn tìm kỳ thực chính là thứ đang quán trên cánh tay mình, nhưng trong đầu không hiểu sao vụt nhớ đến những lời con cáo trắng nói.

Kể ra, gã và Lục Vi bạch hồ gặp nhau bất quá một tối, cũng chẳng tạo dựng được bao nhiêu giao tình, nhưng chính mắt trông thấy Tam Vi yêu hồ quả quyết tự kết liễu sinh mạng, lại thêm Lục Vi ma hồ ôm nàng cùng nhảy xuống dung nham nóng bỏng, cảnh tượng kinh tâm động phách ấy đến giờ vẫn như ở ngay trước mặt. Thâm tâm gã cảm thấy hết sức có cảm tình với cặp hồ ly tinh ấy, thế nên cũng không hiểu vì sao, gã bất ngờ thoái thác rằng mình không biết, lấp liếm cho qua.

Thạch Đầu khó khăn lắm mới thoát thân khỏi đám đông, đưa mắt ra hiệu cho hai người bọn họ. Trương Tiểu Phàm và Bích Dao nhìn sau lưng y, thấy các vị hương thân phụ lão vẫn nhùng nhằng chưa buông, ai nấy mặt mày rạng rỡ còn xúm đông xúm đỏ xung quanh. Thạch Đầu xoay mình nói với mọi người: “Thưa các vị, xin nghe tại hạ nói một lời! Giờ việc đã xong rồi, tại hạ cũng phải tiếp tục tu hành, hôm nay giã biệt ở đây. Còn những thứ cảm tạ như ngân lượng gì gì đó, tại hạ và hai vị đây cùng cảm ơn. Ngân lượng là vật ngoại thân, có lấy cũng không biết dùng vào việc gì. Mong các vị về đi cho!”



Nói đoạn, y sải bước, kéo Trương Tiểu Phàm giục khê: “Đi mau!”

Dân cư thấy ba người hoá thành ba luồng chớp, rít lên mấy tiếng là không thấy bóng dáng đâu nữa, bèn xôn xao không ngớt, tụ lại bàn tán một hồi, rồi từ từ tản đi. Sau khi mọi người tản đi rồi, ở một khúc ngoặt trên đường, có một già một trẻ bước ra, dõi trông theo hướng ba người vừa khuất dạng. Họ chính là Chu Nhất Tiên và cô cháu gái Tiểu Hoàn.

Chu Nhất Tiên nhìn chăm chăm về hướng ấy, trông trái ngó phải không thấy ai, bèn thì thào bảo Tiểu Hoàn rằng: “Không ngờ Tam Vĩ yêu hồ có Huyền Hoả giám trong tay, mà vẫn bị những người này trừ diệt.”

Tiểu Hoàn cầm xâu mút quả mới mua, thích thú ăn, miệng lầu bầu: “Nếu pháp bảo đó thực sự lợi hại như gia gia nói, Tam Vĩ yêu hồ làm sao mà gặp nạn được chứ. Cháu thấy Huyền Hoả giám gì gì ấy, chắc cũng chỉ có hư danh mà thôi.”

Chu Nhất Tiên chau mày: “Huyền Hoả giám là thần khí thượng cổ. Không còn nghi ngờ gì nữa, ta đoán chừng Tam Vĩ yêu hồ đạo hạnh không đủ, không phát huy hết uy lực của Huyền Hoả giám. Lại thêm tối hôm qua có hai nhân vật lợi hại của Phần Hương cốc, ả cũng khó thoát khỏi kiếp số.”

Tiểu Hoàn liếc nhìn lão: “Theo gia gia, Huyền Hoả giám hiện lọt vào tay ai?”

Chu Nhất Tiên nhún nhún vai: “Chắc là hai đệ tử Phần Hương cốc đó đã thu hồi lại rồi, thôi! Ôi, ta vốn dĩ muốn vào xem có vớ được món đồ gì không, chẳng ngờ...”

Tiểu Hoàn nhở cái hạt mút quả đánh “Phù” một tiếng: “Bây giờ ông cháu mình đi đâu, gia gia?”

Chu Nhất Tiên thoáng trầm ngâm: “Ta nghe nói gần đây những nhân vật của chính đạo và ma giáo nườm nượp theo nhau đến Đông Hải, không biết vì duyên cớ gì. Nhìn hướng ban nãy ba người kia đi, chính là hướng đông, hay chúng ta cũng theo họ một chuyến?”



Tiểu Hoàn cười ha ha: “VẬY CHÚNG TA ĐI, CHÚNG TA THÌ ĐI ĐÂU CŨNG THẾ CẢ THÔI.”

Trương Tiểu Phàm, Thạch Đầu và Bích Dao đi rồi, Tiểu Trì trấn khôi phục lại vẻ yên tĩnh ngày thường, dưới Hắc Thạch động tất nhiên không còn yêu quái nào gây họa cho bách tính nữa. Nhưng điều kỳ quái là, không lâu sau đó, trong khu rừng bên ngoài Hắc Thạch động, dã thú tự dưng nhiều hẳn lên, trong đó có những loài hình thù quái dị, dân cư Tiểu Trì trấn xưa nay chưa từng thấy bao giờ.

Những ngày sau đó, nhiều người bất cẩn lạc bước vào rừng, mười thì đến chín không trở về. Nhưng đám quái thú ấy cũng không hề ra khỏi khu rừng. Sau khi dân cư Tiểu Trì trấn phát hiện ra điều này, thì không có ai đi vào rừng nữa.

Năm tháng trôi qua, nơi đó càng lúc càng hoang vu, không có bóng người, cũng không còn ai nhớ đến trong khu rừng đó đã từng xảy ra chuyện gì.

Sau khi bọn ba người Trương Tiểu Phàm đi khỏi, dân chúng trong Tiểu Trì trấn cảm kích vô cùng, bèn dựng một toà ‘Tiên Nhân từ đường’ ở phía đông thị trấn, thờ cúng ba vị thần tiên. Trong từ đường, chính giữa là một pho tượng vạm vỡ cao lớn, hình dạng như Kim Cương, hai bên là một nam, một nữ. Nữ thì hình dung mỹ miều, nhưng nam tử thì thập phần cổ quái, tay cầm vật gì đó trông rất giống một thanh cời lò.

Thời gian trôi đi, hậu nhân dần quên bằng chuyện xưa, nhưng toà Tiên Nhân từ đường trong Tiểu Trì trấn nhang khói vẫn rất thịnh. Những người hiếu sự tìm cách khảo chứng, trước sau vẫn không đoán ra đây là những vị thần tiên nào trên trời, còn nếu nói họ là thổ địa, thành hoàng của Tiểu Trì trấn, thì có vẻ không giống lắm.

Không biết có phải thụ được hương khói lâu ngày thì trở nên có linh khí hay không, nhưng nghe nói đến Tiên Nhân từ đường bái thần thỉnh nguyện thì hết sức linh nghiệm. Tiếng lành đồn



xa, người ở những làng và vùng phụ cận cũng tới tham bái. Người cầu phù hộ phát tài, người cầu thăng quan tiến chức, về sau phụ nữ mang thai nguyện sinh con trai, cũng chạy tới bái lạy thần tượng của ba người bạn Thạch Đầu.

Không biết chính ba người đó mà nghe được chuyện này, thì sẽ có cảm tưởng như thế nào. Nhưng đó là chuyện về sau, ở đây không nhắc đến nữa.



Chương 19

XƯƠNG HỢP THÀNH

Trương Tiểu Phàm, Bích Dao và Thạch Đầu rời khỏi Tiểu Trì trấn rồi, hướng về phía đông mà đi, bay được một quãng, thì đáp xuống mặt đất.

Thạch Đầu trước hết hỏi Trương Tiểu Phàm: “Trương huynh đệ, sau đây đệ định đi đâu?”

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát: “Yên Hồng sư tỷ của Phần Hương cốc đã nói sư phụ đệ sắp đến Lưu Ba sơn ở miền Đông Hải, nên đệ cũng tới đó gặp sư phụ và mọi người. Còn huynh?”

Thạch Đầu ngẫm nghĩ rồi đáp: “Vậy ta cũng đi! Đằng nào sư phụ cũng dẫn ta ra ngoài chu du thiên hạ, tu đạo tích thiện. Lần này vừa khéo nghe nói dư nghiệt của ma giáo làm mưa làm gió, ta sẽ đi giúp một tay.”

“Hừ!” đột nhiên, bên cạnh vọng sang một tiếng cười nhạt. Bích Dao hừ mũi, lạnh lùng nói: “Có chí khí lắm, khí phách lắm, nhưng đừng để đến lúc đó hàng yêu phục ma không được, lại bị dư nghiệt ma giáo hàng phục ngược thì đẹp mặt.”

Thạch Đầu sững sờ, nhất thời không biết phải nói thế nào mới được, ngoảnh đầu nhìn Trương Tiểu Phàm. Chỉ thấy Trương Tiểu Phàm mặt mày lúng túng, nhìn về phía Bích Dao, cũng chẳng nói được gì cả.

Bích Dao cười nhạt: “Các người nhìn gì ta?”

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu nhìn nhau. Trương Tiểu



Phàm còn đỡ, dù sao cũng ở cùng Bích Dao một thời gian, ít nhiều đã hiểu tính khí, còn biết rõ thân phận của nàng nữa, nên gã không bận tâm lắm.

Nhưng Thạch Đầu là một nam tử thô hào trực tính, lúc này bị Bích Dao tự xưng nói xóc như thế, trong lòng rất buồn bực, lại ngại không muốn nổi giận với cô nương xinh đẹp khả ái ấy, đành nén chịu bực bội. Y thầm nghĩ trước khi xuất môn, sư phụ đã răn bảo rất nhiều lần, nhất định phải tránh xa nữ sắc, dặn rằng trên thế gian này, khó tranh cãi nhất chính là phụ nữ, đặc biệt là những người xinh đẹp trẻ tuổi. Hôm nay quả nhiên là vậy, sư phụ thực sáng suốt vô cùng.

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn Thạch Đầu, thấy y đứng đực ra mãi, không nói một lời thì đâm áy náy. Gã đầu biết người này trong lòng hết sức cảm khái, đang tự luận về phụ nữ trên thế gian và ngấm ngấm tán dương sư phụ mình anh minh thông thái, nên tưởng rằng Thạch Đầu bị Bích Dao mai mỉa mấy câu, đang tức tối.

Gã ngoảnh đầu sang Bích Dao, thấy nàng vẫn lạnh mặt, bèn thở dài hỏi: “Cô định đi đâu?”

Bích Dao liếc nhìn gã, hừ mũi bảo: “Cần gì người lo?”

Trương Tiểu Phàm bị nàng đập trở lại, ngắc ngư không ra lời, nhưng cũng không giận lắm. Việc gã nhất quyết đi đến Lưu Ba sơn ở Đông Hải, kể ra không khác gì đối địch với Bích Dao, nàng giận dữ thì cũng là chuyện bình thường. Vừa may lúc đó Thạch Đầu bước tới trước mặt gã, mặt đầy vẻ thông cảm, vỗ nhẹ lên vai Trương Tiểu Phàm, ra ý huynh rất hiểu nỗi khổ của đệ.

Trương Tiểu Phàm nhìn bộ dạng của y, há hốc miệng, lâu lắm cũng không thốt nổi một chữ, chỉ thấy tình cảnh lúc này hết sức gượng gạo, mình có nỗi khổ không nói ra được, quả là bức bối.

Mấy hôm sau nữa, Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu vẫn không hỏi được là Bích Dao muốn đi đâu. Kỳ thực hai người bị



Bích Dao móc máy mấy câu, đã không dám hỏi nữa, đành nào cũng tiến về hướng đông, Bích Dao lại đi đằng trước họ. Trên đường, nhận thấy tâm trạng của nàng không ổn, mĩa mai nói mát không ngớt bên tai. Dần dần, Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu quả thực khiếp sợ nàng. Thi thoảng hai người đang trò chuyện đến chỗ cao hứng, vừa thấy Bích Dao đảo mắt nhìn, lập tức câm như hến, hoặc hạ thấp giọng, hoặc tạm thời nín miệng.

Cứ như thế hai ngày, ba người đi về hướng đông, đến một toà thành lớn, tên gọi 'Xương Hợp thành'.

Họ tiến vào, Thạch Đầu và Trương Tiểu Phàm chia nhau hỏi thăm, thì ra Xương Hợp thành là toà thành có quy mô tương đối lớn nằm gần Đông Hải nhất. Từ đây chạy về hướng đông còn khoảng bốn trăm dặm là đến bờ biển.

Ba người dạo bước trong Xương Hợp thành, thấy phục sức của dân cư bách tính miền Đông Hải cũng tương tự với trung nguyên. Vùng này vốn là một dải xung yếu của Đông Hải, thương nhân, lũ khách phần lớn đều ở lại nghỉ ngơi buôn bán. Thời gian gần đây, trong thành xuất hiện nhiều nhân sĩ tu chân. Lúc ba người đi trên đường, cũng nhìn thấy rất nhiều nhân sĩ mặc trang phục của những môn phái khác nhau, dập diu qua lại, không biết có phải là cũng đến Lưu Ba sơn không?

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu bàn tính riêng một lúc, dự định trước tiên kiếm một quán trọ nhỏ, nghỉ một đêm rồi sớm mai sẽ lên đường đi Lưu Ba sơn. Hai người thoả thuận xong, bèn nhìn về phía Bích Dao đang đứng tách một bên. Kỳ thực lúc này hai người nói chuyện, đã cố ý nói to hơn một tí, cho rằng Bích Dao đứng đấy tất nhiên sẽ nghe thấy rất rõ ràng.

Thế mà Bích Dao hình như không hay biết gì hết, thờ ơ đứng đó, đôi mắt đẹp nhìn khách bộ hành trên đường, chẳng mấy may phản ứng. Hết cách, Trương Tiểu Phàm đành trún mình bước lên hỏi: "Bích Dao cô nương, cô cảm thấy thế có được không?"



Bích Dao giật thót, ánh mắt đang dõi về nơi xa xăm trên đường lúc này mới thu lại. Trương Tiểu Phàm thấy nàng khẽ chau mày, trầm ngâm lặng lẽ, dường như không phải cố ý lãnh đạm với mình, mà là trông thấy một sự việc nghi hoặc nào đó, buột miệng hỏi: “Cô sao vậy?”

Ánh mắt Bích Dao lơ đãng, lại dõi ra xa, Trương Tiểu Phàm nhìn theo ánh mắt nàng, thấy toàn là người qua đường, trong số đó cũng có nhiều kẻ phục sức kỳ dị, chắc là nhân vật theo đạo tu chân, nhưng không biết nàng đang nhìn gì. Bích Dao trầm mặc giây lát, ngoảnh đầu sang nói: “Người hỏi ta cái gì?”

Trương Tiểu Phàm liền cẩn thận thuật lại nội dung mình vừa bàn với Thạch Đầu về việc trọ đêm nay. Thấy Bích Dao không trả lời, gã đảo mắt nhìn Thạch Đầu đứng ở đằng xa, hạ giọng nói: “Cô... cô định sau đây thế nào? Chắc không nên đi theo, nhờ gặp sư phụ tôi! Tôi thấy trong Xương Hợp thành này cũng có nhiều nhân sĩ chính đạo, thân phận của cô chẳng may bại lộ, thì nguy hiểm đấy!”

Bích Dao liếc sang gã, đột nhiên hỏi: “Người lo lắng cho sự an toàn của ta, hay sợ ta làm liên lụy đến người?”

Trương Tiểu Phàm sờ người, ngược nhìn Bích Dao, thấy đôi mắt nàng long lanh như nước, đang chăm chăm nhìn mình. Sâu trong lòng gã, đột nhiên giật thót.

Bích Dao chợt cười, xoay mình bước đi. Thạch Đầu ở đằng xa tiến lại, nhìn theo Bích Dao rồi hỏi Trương Tiểu Phàm: “Thế nào, Bích Dao cô nương nói gì vậy?”

Trương Tiểu Phàm còn chưa trả lời, Bích Dao ở phía trước đã ngoái đầu lại, nở nụ cười hiểm hoi ít thấy trong mấy ngày gần đây: “Nói là đi đến quán trọ kia mà, sao còn chưa đi?”

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đều sững sờ, sau đó nhìn nhau. Nét mặt Thạch Đầu ra chiều bội phục, lén bật ngón cái với Trương Tiểu Phàm ra ý: “Trương huynh đệ, đệ thật có bản lĩnh, mấy câu nói mà khiến đại tiểu thư này vui hẳn lên!”



Trương Tiểu Phàm tự xưng được Thạch Đầu khen, toan biện bác, nhưng không biết bắt đầu từ đâu, đành lặng lẽ cùng y bước theo Bích Dao, nhưng trong lòng lại xoay chuyển một ý nghĩ: Minh và cô gái ma giáo này, phải chăng dính líu đã quá sâu rồi?

Theo ý của Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu, chỉ cần kiếm một quán trọ nhỏ qua đêm là được. Không ngờ đi mãi đi mãi, hai người thấy Bích Dao cầm cúi bước một mạch, tiến thẳng vào một khách sạn có tên là 'Hải Vân lâu', nhìn xa hoa tráng lệ hơn cái 'tiểu quán' trong tưởng tượng của họ không biết bao nhiêu lần!

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu nhìn nhau, thấy Bích Dao bước vào trong, cũng đành theo lên. Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi: "Thạch đại ca! Ngân lượng trên mình huynh liệu đủ không đấy, đệ chỉ có bốn lạng bạc thôi..." Lời mới nói đến đây, Trương Tiểu Phàm chợt nín lặng, nhớ ra cả bốn lạng bạc ấy cũng đã bị lão già Chu Nhất Tiên lừa lấy mất rồi.

Thạch Đầu không chú ý đến sắc mặt của Trương Tiểu Phàm, nhản nhỏ đáp: "Ta còn khá hơn đệ một chút, nhưng cũng chỉ hơn mấy lượng thôi." Ngừng một lát, y hạ giọng: "Với lối bài trí ở đây, theo ta tối thiểu cũng phải ba bốn mươi lạng..."

Đúng lúc đó, Bích Dao đã đi đến trước quầy của chuồng ngựa. Lão chuồng ngựa ngẩng đầu lên, mặt nặn ra một nụ cười: "Cô nương, xin hỏi muốn thuê phòng phải không?"

'Cạch!' một đỉnh vàng nhỏ ném lên trước mặt lão, nhìn qua ít nhất cũng phải giá trị đến một trăm tám chục lạng bạc. Chuồng ngựa lập tức cười híp cả mắt, lấp bắp: "Cô nương yên tâm, bản tiệm đã có lịch sử lâu đời, bảo đảm khách như được trở về nhà, vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi..."

Bích Dao ngắt lời: "Cho ta một phòng loại tốt, phải sạch sẽ đó."

Chuồng ngựa cười đưa đẩy: "Cái đó tất nhiên, cái đó tất nhiên!"



Bích Dao liếc mắt về đằng sau: “Người tìm thêm cho hai người đứng kia một phòng nữa nhé.”

Chưởng quỹ nhìn Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu, ngoảnh lại cười với Bích Dao: “Vây hai vị này cũng cần...”

Bích Dao hừ mũi: “Cứ cho bọn họ một gian chứa củi là được rồi.”

Chưởng quỹ nín bật.

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đứng đó, cũng im phăng phắc.

Sau đó, chưởng quỹ gọi tên chạy việc dẫn Bích Dao vào, tiếp đãi như công chúa. Còn Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu, lão cũng không dám xếp vào gian chứa củi, nhưng chỉ bố trí cho họ một phòng bình thường thôi. Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu không bận tâm mấy, vì đều không phải là những nhân vật được nuông chiều từ tấm bé. Chỉ có điều trong lòng lại hiểu thêm vài phần về tính khí đại tiểu thư của Bích Dao.

Ba người bọn họ về phòng rồi, khách sạn khôi phục về yên tĩnh, ngoài đường người đi vội vã, qua qua lại lại, trên trời mây gió thay đổi, dần dần ngả hoàng hôn. Chợt có một già một trẻ bước vào khách sạn, lão già tay cầm một cây phướn, trên viết mấy chữ ‘Tiên nhân chỉ lộ’, cô bé chưa quá mười tuổi, tay cầm một xâu mít quả, đang ăn rất ngon lành.

Chính là Chu Nhất Tiên và cô cháu gái Tiểu Hoàn.

Chu Nhất Tiên nhìn xung quanh. Tiểu Hoàn cũng quan sát tình hình, thấy ở đây trang hoàng có phần phú quý hoa lệ, cô hít vào một hơi lạnh, thì thầm hỏi: “Gia gia! Chúng ta có đi nhầm đường không thế?”

Chu Nhất Tiên mặt lộ vẻ đắc ý, đáp: “Bao nhiêu năm nay, cháu cho rằng ta quả thực là một kẻ nghèo xơ nghèo xác phải không?”

Tiểu Hoàn lấy làm lạ: “Chẳng lẽ không đúng?”

Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn hỏi mớ, trừng mắt nhìn cô bé: “Cháu cứ đợi đó mà xem.” Nói đoạn, lão ngoảnh đầu nhìn bốn xung quanh, thấy lão chưởng quỹ nọ đang đứng tính toán sau quầy đặt ở góc nhà, lập tức kéo Tiểu Hoàn bước lại.



Lão chuông quỹ cảm thấy có người tới gần, bèn ngẩng đầu nhìn lên, đang định chào hỏi, chợt sững lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chu Nhất Tiên mỉm cười, cố gắng phô bày càng nhiều dáng điệu hạc cốt tiên phong càng tốt, cất tiếng hỏi: “Vương chuông quỹ, còn nhớ ta không?”

Chuông quỹ họ Vương đó kêu ‘A!’ một tiếng kinh ngạc, từ sau quảy chạy vọt ra, mặt lộ vẻ kính cẩn, thần sắc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, rồi trở mắt ngắm Tiểu Hoàn đang đứng bên. Lão rói rít: “Ôi dà! Lão thần tiên đó ư? Sao ngài lại đến đây? Ôi, đã... đã... đã ba mươi năm không gặp, tiểu nhân vẫn thường nhớ tới ngài!”

Chu Nhất Tiên tủm tỉm, khí chất trác tuyệt, đưa tay phủi nhẹ bụi đường bám trên quần áo, khẽ cười: “Ta vốn không phải là kẻ phàm tục, mấy năm nay vân du thiên hạ, thường đến những nơi danh sơn tiên cảnh, bá kiến tiên nhân, hấp thụ linh khí của trời đất, đâu có thời gian đến đây!”

Tiểu Hoàn đứng bên ngã phệt xuống đất.

Vương chuông quỹ có vẻ tin lắm, gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng! Lão thần tiên đương nhiên là không giống bọn tục nhân chúng tôi.” Nói đoạn, lão mời Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn ngồi xuống một chiếc bàn sạch sẽ, vội vã gọi một tên tiểu nhị, bảo y pha thứ trà ngon nhất bung lên.

Chu Nhất Tiên mỉm cười nhìn tứ phía: “Trông thế này, mấy năm nay, công việc làm ăn của người chắc là khá khá lắm?”

Vương chuông quỹ cung kính nói: “Vâng, nhờ phúc ngài!”

Chu Nhất Tiên húng hắng: “Ta lần này đến đây, định đi Đông Hải thăm một vị đạo hữu, chợt nhớ năm xưa có một đoạn túc duyên với người, bèn ghé tới xem sao. Tối hôm nay ta tá túc ở đây.”

Vương chuông quỹ gật đầu lia lịa: “Ấy, ngài nhất định phải chiếu cố cho tiểu nhân. Tiểu nhân muốn bảo tiện nội và các cháu ra bá kiến ngài.”

Chu Nhất Tiên cười ha ha, thò tay vào trong bọc: “Chỗ ở một tốt là bao nhiêu ngân lượng...”

Vương chưởng quỹ liền xua tay: “Sao lại nói thế? Ngài đến chỗ tiểu nhân, tiểu nhân mong còn không được, sao có thể lấy tiền của ngài chứ?”

Chu Nhất Tiên vẫn đặt tay trong bọc, lắc đầu: “Ồ, Vương chưởng quỹ! Ta biết năm đó ta chỉ điểm cho ông mấy câu, nhưng ta không thể phá bỏ quy củ việc làm ăn của ông...”

Vương chưởng quỹ cảm động: “Lão thần tiên! Ngài nói thế này thì... Nhờ có ngài năm đó chỉ vẽ, để tiểu nhân...” Nói đến đây, lão đột nhiên liếc xung quanh, sau đó hạ giọng: “Nếu không nhờ ngài bảo tiểu nhân trồng cây thần tài ở Đông Hải long huyết, tiểu nhân làm sao có thể phát đạt liền ba mươi năm nay. Lần này ngài đến nghỉ ở quán, nếu tiểu nhân đòi tiền trọ của ngài, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Chu Nhất Tiên mỉm cười rút tay ra: “Nếu đã như vậy, ta khước từ là bất kính rồi.”

Vương chưởng quỹ gạt đầu lia lịa, rồi hàn huyên thêm một lúc. Tiểu nhị chạy tới thưa, phòng tốt đã sắp xếp xong, Vương chưởng quỹ bèn đứng dậy, đích thân đưa hai ông cháu Chu Nhất Tiên đi. Trên đường, thấy phòng ốc ở đây xây dựng rất kỳ quái, lầu cao ba tầng theo hình lục giác, ở giữa để trống một khoảng sân rộng, lát toàn bằng đá phiến xanh. Chắc vì thời gian đã lâu, giữa các kẽ đá nhiều cỏ xanh mơn mẫm mọc rậm rì. Chính giữa sân, có một cây bạch dương¹ mọc trơ trọi, nhưng cành lá khô héo, khẳng khiu gầy guộc.

1. Nguyên văn là Bạch Hoa thụ, nghĩa là cây bulô, hay cây cáng lò. Cây bulô có nhiều lợi ích như: Nhựa cây tạo một thứ đồ uống tươi bổ, rồi vỏ cây có thể dùng lợp mái nhà, đan rổ, rá, thậm chí có thể bện dép; phần thân cây thì dùng để xây dựng, đóng các vật dụng nội thất; gân lá được bó lại làm chổi tẩm xông hơi hoặc có thể phơi khô làm thức ăn cho gia súc...



Vương chưởng quỹ đưa họ lên một căn phòng thượng hạng vắng vẻ trong toà lầu ba tầng, ngồi tiếp một lúc rồi tế nhị rút lui, lúc đi còn dặn buổi tối nhất định sẽ đến mời lão thần tiên một bữa cơm thịnh soạn. ‘Lão thần tiên’ tất nhiên là thoái thác bằng đủ mọi cách, nói rằng mình đắc đạo nhiều năm, từ lâu đã không còn thích những thức nấu nướng của nhân gian nữa. Nhưng Vương chưởng quỹ thịnh tình nồng nhiệt, chân thành tha thiết, nên lão thần tiên cuối cùng cũng đành nể mặt cô cháu gái Tiểu Hoàn, miễn cưỡng nhận lời.

Đợi Vương chưởng quỹ đi khuất, Tiểu Hoàn đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn Chu Nhất Tiên và cô bé. Chu Nhất Tiên cười hắc hắc: “Thế nào?”

Tiểu Hoàn hỏi vặn: “Vừa rồi gia gia thực sự muốn trả tiền họ hả, chẳng may ông ấy lấy tiền thật thì làm thế nào?”

Chu Nhất Tiên tỏ ra hiên ngang lắm liệt: “Làm thế nào? Chu Nhất Tiên ta là tiên nhân đắc đạo, đâu có bận lòng vì chút vật ngoại thân ấy?”

Tiểu Hoàn hừ mũi: “Gia gia bớt cái kiêu đó đi, tưởng cháu không biết hả, trong bọc gia gia làm gì có tiền!”

Chu Nhất Tiên giật thót: “Cháu nói sao?”

Tiểu Hoàn rành rề: “Tiền của gia gia chia làm ba phần, một phần giấu trong đai lưng, một phần giấu trong ống giày, còn một phần giấu trong tấm trướng ‘Tiên nhân chỉ lộ’. Tưởng cháu không biết hả? Trong bọc gia gia đến một phân bạc cũng không có.”

Chu Nhất Tiên sững sờ, đỏ mặt hỏi: “Tiểu quỷ này, sao việc gì cháu cũng biết vậy?”

Tiểu Hoàn lườm lão: “Ba mươi năm trước ông lừa ông ta chuyện gì vậy?”

Chu Nhất Tiên cáu kỉnh: “Bây, ông lừa y lúc nào?”

Tiểu Hoàn hừ mũi, nói với vẻ chán ngán: “Thôi đi gia gia! Đông Hải long huyết là nguồn của biển lớn, là linh cảnh của trời đất, tất nhiên phải ở dưới lòng biển sâu mịt mù, làm sao



nằm trong cõi thế tục này được? Gia gia nói thế, chỉ lừa được mấy người thật thà như Vương chưởng quỹ thôi.”

Chu Nhất Tiên cười ngượng, rồi sau đó thở dài, pha lẫn vẻ thê lương đau bề.

Tiểu Hoàn chau mày: “Sao vậy gia gia?”

Chu Nhất Tiên trầm ngâm giây lát, rồi đáp: “Thực ra, chuyện này có liên quan đến cha cháu.”

Tiểu Hoàn kinh ngạc: “Cha cháu? Cha cháu không phải đã mất từ hai mươi năm trước rồi sao?”

Chu Nhất Tiên gật đầu: “Ba mươi năm trước, ta dắt cha cháu, lúc đó vẫn còn là một thiếu niên, cùng đến Xương Hợp thành này. Cha cháu tuy còn nhỏ, nhưng cũng giống cháu vậy, được trời phú cho tài tướng thuật. Lúc đó Vương chưởng quỹ chẳng qua chỉ là gã chạy việc trong một quán trọ bình thường, nhưng cha cháu nói tướng ông ta rất tốt, trán rộng và phẳng, mặt vuông mà không góc cạnh, mắt to mày ngang, chủ về cuộc sống an bình, có thể yên ổn phát tài. Ta bèn...”

Nói tới đây, lão cười bảo: “Ta bèn tìm dịp, lén chỉ bảo cho y một chút, nói chỉ cần trồng một cây bạch dương vào Đông Hải long huyết, tức là thông đến chữ ‘Phát’, nhất định có thể phát tài. Vì vậy...”

Tiểu Hoàn tiếp: “Vì vậy ông ta mới làm theo lời gia gia nói, mà quả nhiên phát tài, mở được một khách sạn lớn như thế này, làm ăn thịnh vượng, bèn cho rằng năm đó đều nhờ gia gia chỉ vẽ cho, đúng không?”

Chu Nhất Tiên cười ha hả.

Tiểu Hoàn liếc nhìn lão: “Cháu thấy rất tò mò, cái Đông Hải long huyết mà gia gia nói với ông ta đó, là nằm ở chỗ nào?”

Chu Nhất Tiên ngoắc đầu cười bảo: “Cháu qua đây!” Đoạn kéo cô bé đến bên cửa sổ, trở xuống dưới bảo: “Chẳng phải kia ư?”

Tiểu Hoàn ngạc nhiên, nhìn xuống dưới, thấy cái lão chỉ



chính là cây bạch dương dở sống dở chết nọ, kinh ngạc hỏi: “Đấy à? Sao cái cây trông thoi thóp thế kia?”

Chu Nhất Tiên cười: “Thế mà còn phải hỏi ư, cây nhà cháu nếu trồng trên đá phiến xanh, có thể sống được không?”

Tiểu Hoàn nín lặng.

Chu Nhất Tiên ung dung ngắm trời: “Hôm nay sắc trời u ám quá, e rằng tối sẽ mưa!”

Đêm dần khuya, mưa bắt đầu rơi từ lúc chạng vạng, đến lúc vắng vẻ tịch mịch này, vẫn chưa muốn tạnh.

Bích Dao trọ trên phòng thượng hạng ở tầng ba, Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu ở tầng một. Từ lúc trời đổ mưa, không khí có phần ẩm ướt.

Trương Tiểu Phàm trần trọc, mãi không ngon giấc, vì một nguyên nhân rất rõ ràng. Thạch Đầu đã ngủ say, nhưng tiếng ngáy của hán tử mạnh khoẻ thô hào đó lại ăn khớp nhịp nhàng với thân hình y, không khiến trời rung đất chuyển, thì cũng làm đệm giường rung lên khe khẽ.

Trương Tiểu Phàm thở dài nhồm dầy, khoác áo, ngồi một lúc trong bóng đêm, rồi đi tới mở cửa phòng, bước ra ngoài.

Dưới đêm đen, khoảnh sân mà gã đứng hình như trải rộng không biết đâu là cùng.

Có hương thơm thoang thoang từ chỗ nào đó lan đến, có cả ánh sáng nhàn nhạt, khiến gã nhìn thấy xa xa giữa sân, bóng cây bạch dương lơ mơ đứng sững trong mưa.

Gã ngẩng đầu ngắm trời.

Hít thở thật sâu.

Không khí mát mẻ, lạnh lạnh và ẩm ướt ùa vào lồng ngực gã. Đứng ở nơi hành lang, gió mưa nằm hằn bên ngoài, có chút bụi nước lất phất tạt vào mặt gã.

Đêm khuya lắm rồi, gió rít, mưa âm thầm.



Những hạt mưa từ trời cao rơi xuống nền đá xanh của khoảng sân, bắn tung lên như những đốm hoa. Mái ngói lợp trên dãy hàng lang, nước mưa tụ lại, từng dòng từng dòng đều đều chảy xuống, như một thác nước nhỏ. Bước trên hành lang mưa này, cứ như đi trong một thủy động nơi núi sâu tịch mịch thâm u nào đó.

Đã có lần, trong ký ức của gã thiếu niên, từng xuất hiện cảnh tượng như thế...

Đêm khuya!

Từ một nơi khuất dưới bóng tối, có tiếng thở dài nhẹ nhẹ!

Gió rít 'vù' một tiếng, mưa ào ạt khắp trời cùng dạt nghiêng đi!

Vạt áo Trương Tiểu Phàm ướt mất mấy chỗ, nhưng gã không hề để ý, chỉ ngạc nhiên nhìn lên phía trước.

Trong mưa gió, có một người bàn tay nòn nà cầm ô, lặng lẽ đứng sừng dưới gốc cây, đôi mắt long lanh như nước, sóng mắt lưu chuyển.

Tựa hồ nghe thấy, cảm nhận thấy một điều gì, người con gái ấy nhẹ nhàng quay đầu lại.

Trời cao lặng hẳn, mưa gió lặng hẳn.

Gã và nàng, yên ả nhìn nhau, lặng im không nói.

Gió cứ thổi, mưa cứ rơi...

Chương 20

PHÁP HẢI

Sắc trời thăm thẳm, giữa không gian gió thổi mưa rơi, không biết lá rụng từ đâu, vật vờ theo gió bay qua.

Dưới tán ô vải sơn màu xanh lục, xiêm áo của nàng nhẹ nhàng bay, mấy sợi tóc đen dãn vào gò má trắng mịn.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, trong khoảnh khắc lòng lướt qua một cảm giác mờ mịt. Đêm khuya xa nhà, ở một nơi lạ lẫm thế này, lại gặp được một cơn gió mưa quen thuộc đến thế...

Gã chậm chậm bước ra, dầm mình vào gió mưa.

Sau lưng Trương Tiểu Phàm, sâu hút trong bóng tối mờ, có một cặp mắt thăm thẳm lặng lẽ nhìn theo.

Gã bước tới gần, cả thế giới hình như cùng yên tĩnh lại.

Ánh mắt nàng ở ngay trước mặt.

Địu dàng vô cùng.

“Sao cô còn chưa ngủ?” Trương Tiểu Phàm chậm rãi hỏi.

Bích Dao không trả lời, lẳng lặng nhìn lại, đôi mắt long lanh phản chiếu hình bóng gã.

Nước mưa dần dần thấm ướt tấm áo của Trương Tiểu Phàm, ngưng thành những hạt nước nhỏ lung linh trong mái tóc gã, từ từ chảy qua những lọn tóc đen, se sẽ giọt xuống, lăn khỏi khuôn mặt.

“Còn người?” Nàng hỏi lại, “Sao người chưa đi ngủ?”

Trương Tiểu Phàm im lặng một lát rồi đáp: “Thạch Đầu ngủ ngáy, ồn ã quá, tôi không chợp mắt được.”



Bích Dao ngậy người bật cười khúc khích, làn thu ba lóng lánh. Ánh sáng nhàn nhạt lơ mờ bọc quanh mình nàng vụt như rực rỡ hơn. Trước mắt Trương Tiểu Phàm, Bích Dao trông hết một đóa bách hợp nhẹ nhàng xoè cánh trong mưa đêm.

Nàng mỉm cười, chìa tay kéo Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm mất tự chủ cúi về phía trước. Cây dù nho nhỏ màu xanh lục xoè ra, che trên đầu gã.

Dưới tán ô là hơi thở dịu dàng của nàng.

Tim Trương Tiểu Phàm đột nhiên đập rộn lên, gã vội đưa mắt đi chỗ khác, không nhìn Bích Dao nữa. Làn u hương êm đềm thoang thoảng toả ra từ thân thể nàng, bao quanh mình gã.

“Ngày mai người sẽ đi Lưu Ba sơn phải không?” Bích Dao nhẹ nhàng hỏi.

Trương Tiểu Phàm giật mình: “Ừ!” Đoạn gã ngẩng đầu liếc nhìn nàng: “Còn cô?”

Bích Dao hiền hoà mỉm cười: “Ta cũng đi!”

Trương Tiểu Phàm hơi biến sắc mặt, gã cau mày bảo: “Cô đừng giở tính khí trẻ con ra nữa! Nhân sĩ chính phái ở đó rất đông, sự phụ ta lại rất khó tính, cô đi sẽ nguy hiểm lắm!”

Bích Dao làm thinh, chỉ lặng lẽ nhìn gã. Trương Tiểu Phàm thoát cảm thấy bất an, nín lặng, thâm nghĩ mình và nàng đêm khuya như vậy đứng trong mưa, không hay tí nào cả, bèn nói: “Thôi ta vào trước đây!”

Bích Dao không đáp, Trương Tiểu Phàm bèn rời khỏi nàng, quay trở về.

Khi gã đi được nửa đường, sau lưng, trong mưa, đột nhiên vang lên tiếng nàng:

“Tiểu Phàm!”

Trương Tiểu Phàm khựng lại, đây là lần đầu tiên Bích Dao gọi gã thân thiết như vậy.

Gã từ từ xoay mình, mưa gió giăng ngang giữa họ, hình như dũ dội hơn một chút. Gương mặt của Bích Dao, cũng hiện ra mờ ảo hơn, nhưng giọng nàng vang đến rất rành rọt.



“Vừa rồi khi tôi đứng một mình ở đây, trong lòng suy nghĩ, kỳ thực nếu hai chúng ta cùng chết trong Tích Huyết động, không thoát ra được thì cũng tốt.”

Trương Tiểu Phàm giật thót, rồi gượng cười: “Cô đừng nói lung tung!” Đoạn vội vã rảo bước quay về.

Bích Dao nhìn theo bóng gã, từ từ cúi đầu, khe khẽ nói bằng một giọng chỉ mình nàng nghe được: “Ít nhất, em cũng không hối hận.”

Trương Tiểu Phàm bước lên hành lang, tách khỏi mưa gió, lòng thở phào nhẹ nhõm. Không hiểu sao đối với người con gái ma giáo xinh đẹp tên gọi Bích Dao ấy, gã luôn cảm thấy căng thẳng kỳ lạ, có lẽ là do áp lực bởi thân phận của nàng.

Gã thăm thở dài, không nén được ngoái nhìn lại đằng sau, thấy trong mưa gió, người con gái vẫn đứng đó. Gã lắc lắc đầu, bước thẳng về phía phòng trọ.

Gã đi chưa được bao lâu, Bích Dao cầm chiếc ô bằng vải sơn màu xanh lục, cũng bước lên hành lang, nhìn dõi theo hướng gã, im lìm không nói.

Đúng lúc đó, trong bóng tối sau lưng nàng, đột nhiên vụt hiện ra một người phụ nữ toàn thân mặc đồ đen, gương mặt cũng che kín bằng sa đen, tiến thẳng đến bên nàng.

Bích Dao ngoái đầu, hồ hững: “U di à!”

Người phụ nữ mặc đồ đen liếc về hướng đi của Trương Tiểu Phàm, giọng bình tĩnh nhưng tình cảm: “Đi thôi, cha con đang đợi con ở Lưu Ba sơn đấy!”

Bích Dao chậm rãi gật đầu.

Trương Tiểu Phàm hồi đêm khó khăn lắm mới ngủ được, sáng ra bị Thạch Đầu hét gọi: “Trương huynh đệ, mau dậy thôi!”

Trương Tiểu Phàm mệt mỏi mở mắt, thấy Thạch Đầu tinh thần khoẻ khoắn, thần khí sung mãn, hiển nhiên đêm qua ngủ rất ngon!



Gã nhăn nhó, nhưng không nói gì, lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở đi tới chỗ rửa mặt. Thạch Đầu thì ngồi trên giường gã, cười bảo: “Trương huynh đệ! Không phải ta trách đệ, nhưng đệ tuổi còn trẻ, lại là người tu đạo, sáng ngủ dậy tinh thần phải hoạt bát lên mới đúng. Sao trông bộ dạng đệ lờ đờ như mất ngủ vậy?”

Trương Tiểu Phàm lầu bầu trong bụng: “Có huynh ở bên ai mà ngủ cho nổi.” nhưng ngoài mặt thì chỉ cười khổ gật đầu.

Hai người rửa ráy chải chuốt xong xuôi, Thạch Đầu bèn cùng Trương Tiểu Phàm sang gọi Bích Dao cùng dậy. Trương Tiểu Phàm cau mày, lòng thực sự không muốn, nhưng không biết giải thích với Thạch Đầu thế nào cả. Chẳng ngờ hai người gõ cửa hồi lâu vẫn không có ai đáp, lại đến chỗ chuông quỹ hồi, mới biết Bích Dao đêm khuya hôm qua đã thanh toán đi rồi, tiện thể trả luôn tiền trọ của bọn họ.

Thạch Đầu sững sờ, lắc đầu lấy làm lạ. Trương Tiểu Phàm đứng bên thềm nhắm tính, theo thời gian mà Vương chuông quỹ nói, thì Bích Dao bỏ đi không lâu sau khi gã và nàng chia tay hồi đêm.

Thạch Đầu quay lại bàn bạc với Trương Tiểu Phàm. Chuông quỹ lúc này đang nhìn kỹ hai người, đột nhiên hỏi: “Các hạ đại danh là Thạch Đầu phải không?”

Thạch Đầu ngăn người, đáp: “Vâng! Sao ông biết ạ?”

Khuôn mặt chuông quỹ lộ vẻ mừng, lấy từ dưới quầy lên một phong thư nói: “Đây là thư một vị khách nhân gửi ở chỗ tôi sáng hôm nay, dặn giao cho một người trẻ tuổi thân hình khôi ngô tên gọi Thạch Đầu, nhất định là các hạ rồi.”

Thạch Đầu đón lấy bức thư, quả nhiên trên bì đề tên mình, bèn mở ra xem. Trương Tiểu Phàm lúc ấy cũng bình tâm trở lại, nhìn sang. Thạch Đầu đọc một lúc cau mày la thất thanh: “Sư phụ!”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: “Sư phụ huynh làm sao?”

Thạch Đầu lắc lắc đầu: “Không biết, nhưng bức thư này là



sư phụ ta viết, lệnh cho ta lập tức đi đến miếu thổ địa ở phía tây thành này gặp người. Trương huynh đệ! Chúng ta phải tạm thời chia tay rồi.”

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu: “Không sao, huynh đi đi! Đệ cũng phải đi Lưu Ba sơn ngay để gặp sư phụ và các sư huynh đây!”

Thạch Đầu cười: “Đợi ta gặp sư phụ, nói chuyện với người xong, chắc lão nhân gia cũng đi Lưu Ba sơn, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp lại.”

Trương Tiểu Phàm đã ở bên y một thời gian không phải là ngắn, ít nhiều cũng có phần thân thiết, bèn cười đáp: “Thế thì hay quá!”

Thạch Đầu gật gật, rồi quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm tiến y đến cổng khách sạn, nhìn theo bóng dáng cao lớn khuất dần trong dòng người. Gã đứng ngáy ra một lúc, rồi ngoảnh đầu, một mình cất bước về hướng đông.

Sau khi họ đi xa cả rồi, Chu Nhất Tiên và cô cháu gái Tiểu Hoàn mới thong thả bước ra đại đường của Hải Vân lâu. Tiểu Hoàn khẽ nói: “Hú hồn! Suýt nữa là gặp oan gia.” Nói đoạn lườm Chu Nhất Tiên: “Đều tại gia gia cả, đi đến đâu cũng đụng phải những người từng bị gia gia lừa. Dám chắc trong thiên hạ người oan uổng nhất, có lẽ chính là cháu đây.”

Chu Nhất Tiên trợn mắt với cô bé, rồi mặc kệ. Lúc đó Vương chuồng quỳ nhìn thấy lão thần tiên, tất nhiên phải chạy ngay đến nghênh tiếp, kính cẩn mời trà mời điểm tâm, nhiệt tình khoản đãi. Chu Nhất Tiên cũng không khách sáo, cùng Tiểu Hoàn ung dung ngồi xuống, tán chuyện với Vương chuồng quỳ. Vương chuồng quỳ kể: “Lão thần tiên à, ngài biết không, nghe nói đêm qua Xương Hợp thành chúng tôi xảy ra một chuyện lớn đấy!”

Chu Nhất Tiên giật mình: “Chuyện gì vậy?”

Wương chuồng quỳ đáp: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng



nghe đồn mấy hôm nay những người tu chân chính đạo tụ tập lại đây, đêm qua đụng độ với ma giáo ở phía tây thành này. Hai bên đấu phép, tình hình rất ác liệt, người bên khu tây kể, đến tường thành cũng rung hết cả lên.”

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên: “Ma giáo và chính phái đã đánh nhau rồi hả?”

Vương chuồng quỳ nhún vai, đáp: “Đấy đều là chuyện sáng nay đồn ra, nhưng chắc không phải giả đâu.” Đoạn tỏ vẻ quan tâm, lão tiếp: “Lão thần tiên à, chính phái đều là người tu chân, nghe nói bên ma giáo cũng không tìm đến trút vận rủi cho bình dân bách tính chúng tôi. Ngài đạo hạnh cao thâm, nếu có người muốn mời ngài xuất thủ trừ trừ ma giáo, ngài nhất định phải cẩn thận đó!”

“Ừc!” Tiểu Hoàn đang uống trà bên cạnh, suýt chút nữa không kịp được phun cả ra ngoài.

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn cô bé. Tiểu Hoàn cố nhịn cười, thấy Vương chuồng quỳ mặt lộ vẻ quan tâm nhìn lại, cô khó khăn lắm mới giữ được giọng điệu mình như bình thường: “À, Vương chuồng quỳ, cháu.. cháu không sao, là... ha ha... là uống nước bị... ha ha... sặc ạ...”

Lưu Ba sơn ở Đông Hải¹, nằm xa ngoài khơi bảy ngàn dặm, ở nơi cực đông của thế gian, xa hơn nữa là biển lớn mênh mang, mờ mịt không bờ không bến. Nơi đây vô cùng hẻo lánh, vốn

1. Sơn Hải Kinh – Quyển 9 Hải Kinh – Đại Hoang Đông kinh viết: Ở Đông Hải có ngọn núi Lưu Ba, nằm xa ngoài khơi bảy ngàn dặm. Trên núi có một loại dã thú, trông giống con trâu, mình xanh lợt, đầu không mọc sừng, chỉ có một chân, khi nó đi lại, luôn kéo theo gió lớn mưa to, thân mình phát ra hào quang như ánh nắng và ánh trăng, tiếng nó gầm gào như sấm động, tên gọi là Quỳ. Hoàng Đế bắt được nó, dùng da căng mặt trống, lại lấy xương của Lôi thú (thần sấm) làm dùi, gõ lên âm thanh vang xa tới năm trăm dặm. Hoàng Đế dùng nó để uy phục thiên hạ.



không có người sống. Sau khi Trương Tiểu Phàm và mấy đệ tử xuất sắc đi Không Tang sơn được mấy ngày, người trong ma giáo đột nhiên ngóc dậy ở mọi nơi, chỉ trong vài hôm đã có mấy chục môn phái tu chân bị ma giáo tiêu diệt, thiên hạ rung chuyển. Ma giáo nổi dậy sau tám trăm năm, thanh thế lớn vô cùng.

Các đại môn phái chính đạo mà đứng đầu là Thanh Vân môn, Thiên Âm tự và Phần Hương cốc, vội vã cùng nhau thương nghị. Đúng lúc đó, Phần Hương cốc đột nhiên phao tin, rất nhiều nhân vật ma giáo tụ tập ở một nơi hoang vắng là Lưu Ba sơn miền Đông Hải, không biết vì việc gì? Đạo nghĩa trên hết, không đội trời chung với ma giáo, phe chính đạo, với ba đại môn phái làm nòng cốt, hăng hái cử ra các đệ tử ưu tú theo chân các trưởng lão đạo hạnh cao thâm rầm rộ tiến về Lưu Ba sơn. Trên đường đi có thêm rất nhiều nhân sĩ chính phái khác gia nhập, cùng mong quét sạch yêu nhân, tạo phúc cho bàn dân thiên hạ.

Trương Tiểu Phàm đi đường, chú ý nghe ngóng, ít nhiều cũng biết được diễn biến sự tình, trong đầu khí huyết sôi sục, càng kiên định quyết tâm tiến về Đông Hải.

Vùng cực đông ấy đường sá rất xa xôi. Ma giáo chọn nơi này, chắc do nhận thấy trung nguyên là mảnh đất phì nhiêu màu mỡ, cũng là nơi tam đại môn phái ăn sâu bén rễ lâu đời, đành chạy tới nơi đảo lớn hoang vu. Không ngờ ngày nay chính đạo rất thịnh, nhân sĩ chính đạo lại lấy chữ nghĩa làm đầu, dù xa xôi như vậy, vẫn cứ tìm đến tiêu diệt bọn ma giáo thì mới hả!

Trương Tiểu Phàm đi gấp, ngoài những lúc nghỉ lấy sức thì đều rong ruổi trên Thiêu Hoả côn, khoảng chừng hai mươi ngày là ra đến biển. Thoạt đầu gã còn thì thoảng trông thấy vài hải đảo nho nhỏ, qua mười ngày nữa đã bay rất xa, xung quanh chỉ còn trời xanh biển biếc, trên cao mây nhàn nhật trôi. Trương Tiểu Phàm thường bay liên một ngày một đêm không nghỉ. Biển lớn trong xanh ngấn ngát, nếu không có sóng dập dờn, trông sẽ rất giống một viên bảo thạch xinh đẹp lung linh trong



suốt dưới chân, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một hòn đảo nào.

Lúc này Trương Tiểu Phàm đang lơ lửng trên không, gió biển thổi tới, lùa vào mặt lạnh lạnh dễ chịu, nhưng lòng gã lại nóng như lửa đốt. Tính đến giờ này, gã đã bay ngoài biển Đông đến mười hôm rồi, mà một ngày hai đêm nay chưa tìm thấy hải đảo để nghỉ chân, lạc mất phương hướng giữa biển khơi mịt mù mênh mông. Tuy vậy dạo gần đây gã ăn gió nằm xương, cái gì khác thì chưa chắc, chứ bản lĩnh ngự không phi hành lại đặc biệt có tiến triển, không tìm đập chân run như dạo trước.

Gã ngẩng lên nhìn trời, lại cúi xuống nhìn biển lớn xanh thẳm dưới chân, bất giác cười ngao ngán.

Đầu óc đang trống rỗng, chợt nghe thấy một tiếng chim kêu lạnh lớt vang lên phía trước mình, Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn, thì ra là một con hải âu trắng toát đang cánh bay lượn trên mặt biển.

Trương Tiểu Phàm giật mình, lúc bắt đầu ra khơi, hình như cũng đã trông thấy những con hải âu này. Về sau gã bay mỗi lúc một xa bờ, sức chim không theo kịp, nên không nhìn thấy nữa. Chẳng ngờ tí tắp ngoài khơi này còn xuất hiện hải diều, nhất định gần đây có một hòn đảo rồi.

Nghĩ vậy, Trương Tiểu Phàm lập tức phấn chấn, không trừ trừ nữa, bèn nhắm bay theo hướng hải âu. Biển lớn bao la mịt mù vô tận, trên đường viễn nơi chân trời xa, mây nước một màu như thơ như họa. Ngự không phi hành giữa trời đất, lúc bay bổng có cảm giác thoát tục, cõi lòng rộng mở, sáng khoái vô cùng, con người như hoà nhập với thiên nhiên.

Trương Tiểu Phàm bay thêm nửa canh giờ nữa, quả nhiên trông thấy phía trước xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Từ trên trời nhìn xuống, cả hòn đảo tươi tốt um tùm, thực vật trải khắp, nước biển quanh đảo trong vắt xanh biếc, như hòn ngọc lam long lanh trong trẻo.



Trương Tiểu Phàm lang thang trên không đã lâu, thân thể cũng mỗi một, lập tức thúc Thiêu Hoả côn đáp xuống, nghỉ ngơi trên đảo một lúc. Chân vừa chạm mặt đất, Trương Tiểu Phàm bèn ngó khắp bốn xung quanh, thấy cảnh sắc càng thêm rõ rệt, trông khác với lúc nhìn từ trên trời xuống. Nước biển trong veo, từng lớp sóng theo nhau vỗ vào bờ cát trắng. Mọc nhiều nhất nơi mép nước là một loại cây chưa từng gặp ở trung thổ bao giờ, thân cao sừng sững, không có cành nhánh, vươn thẳng lên trời. Riêng phần ngọn cây toả ra một tán lá lớn, bên dưới đơm đầy những trái cây to bằng đầu trẻ con. Chạy về sâu trong đảo, ngoài giống cây cao này ra, dần dần còn thấy ken dày nhiều bụi cây lúp xúp, rừng già rậm rạp không nhận rõ đường đi, chắc hẳn trăm ngàn năm nay chưa có ai lai vãng.

Trên đỉnh đầu, hải âu vừa kêu vừa lượn vòng quanh hải đảo. Luồng gió trong lành từ mặt biển thổi tới, khoan khoái vô cùng. Trương Tiểu Phàm hít thở sâu, nơi này thật hoang vu cô tịch, cơn mỗi một bỗng trào lên. Gã nhìn trái ngó phải, không phát hiện thấy điều gì bất thường, bèn kiếm một nơi sạch sẽ, để nguyên cả quần cả áo ngã mình xuống, chỉ chốc lát đã thiếp đi.

Gã ngủ rất ngon. Trên hải đảo tịch mịch, ngoài thủy triều và gió biển thì không có một điểm gì khác lạ, lại càng không có ai đến quấy rầy. Trương Tiểu Phàm ngủ một mạch tới chiều tối mới tỉnh giấc.

Gã vận hông rồi đứng dậy, thông dong dẫm lên bờ cát, ngược mắt trông ra xa thấy cảnh biển lúc hoàng hôn khác hẳn với ban ngày. Ánh tịch dương đỏ rực như máu ở đường viền nơi trời tây, phả rắng hồng lên một khoảng lớn những mây và nước. Mây chiều bông bênh, lấm hình nhiều vẻ, biến ảo đa đoan. Gió từ trên biển lùa tới thốc vào mặt, Trương Tiểu Phàm dang mạnh tay, mở rộng lồng ngực, hít thở thật sâu.

Cảm giác khoan khoái tràn ngập cơ thể gã, ở nơi đảo nguyên ngoài cõi thế tục này, cả người thấy nhẹ nhõm đi nhiều.



Đúng lúc ấy, gã bỗng đứng nghĩ, nếu được sống ở một nơi thanh tĩnh thế này, hằng ngày vui đùa cùng Linh Nhi sư tỷ, ngắm cảnh đẹp chiều tà, thì thật không uổng một đời. Nhớ tới Diên Linh Nhi, Trương Tiểu Phàm thấy lòng nóng bừng. Hạ sơn đến giờ đã hơn một tháng, kể từ ngày gia nhập Thanh Vân môn, chưa bao giờ gã rời xa sư tỷ lâu như thế. Đứng trên hòn đảo nhỏ thanh vắng, nghĩ rằng Diên Linh Nhi có thể đang ở trên một hòn đảo nào khác gần đây, Trương Tiểu Phàm lại thấy lòng nao nao, không sao bình tĩnh được nữa.

Gã đứng rất lâu, tâm trạng thốn thức hồi hộp mới từ từ dịu xuống, liền đó nghe thấy mấy tiếng lục bà lục bục, hóa ra bụng lại đói rồi. Trương Tiểu Phàm nhăn mặt, từ ngày bị hãm trong Tích Huyết động ở Không Tang sơn, hình như gã rất nhanh đói. May mà lương khô trong mình gã còn nhiều, nhưng nước ngọt thì gần hết cả.

Trương Tiểu Phàm đưa mắt ngó quanh, ánh mắt cuối cùng dừng ở đám quả trên cái cây cao to sừng sững nọ. Gã bèn dang thân bay lên, hái mấy trái đem xuống, không ngờ vỏ quả cây này rắn ghê gớm, Trương Tiểu Phàm phải lấy đá ghè mười mấy lần mới bữa vỡ được, bên trong chảy ra một dòng nước màu trắng. Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, tu một hơi cạn sạch. Nước quả tuy chất, nhưng mùi vị thơm ngọt, không ngờ lại là một thứ giai phẩm hiếm có.

Trương Tiểu Phàm hài lòng làm một bữa no nê, thấy sắc trời sẫm dần, bèn định ngày mai lên đường. Trời mỗi lúc một tối, gió biển thổi lên thân mình cũng càng lúc càng lạnh. Trương Tiểu Phàm cau mày tiến về phía rừng, do dự giây lát, cuối cùng không bước vào, chỉ tìm một chỗ kín gió bên bìa rừng nằm nghỉ.

Màn đêm buông xuống, vầng trăng sáng nhô lên ở phương đông. Trời đầy sao nhấp nháy, tựa như một đứa trẻ nghịch ngợm đang tung tăng nhảy nô, chớp chớp mắt.



Buổi chiều đã đánh một giấc khá dài nên lúc này Trương Tiểu Phàm chưa thể ngủ ngay được. Gã trần trọc trở mình, trong đầu bất giác nhớ lại những lời Vạn Nhân Vãng đã nói hôm đó, ở quán trà bên đường.

Gã lấy Thiêu Hoả côn giắt nơi thắt lưng ra. Dưới ánh sáng yếu ớt của những vì sao, thấy thân cây gậy vốn dĩ màu đen đang toả ra một thứ hào quang xanh nhạt. Đặc biệt những tia đỏ tựa mạch máu chìm sâu, lúc này dường như có sinh mệnh, lại như có dòng máu tươi sống đang lần chuyển bên trong.

Những thứ này, theo lời Vạn Nhân Vãng nói, là tinh huyết của ta ư?

Trương Tiểu Phàm lẩm bẩm, nhất thời trăm ngàn ý nghĩ đan xen. Gã còn nhớ hết sức rõ ràng cảnh tượng hôm đó dưới u cốc, 'Phệ Huyết châu' trong lòng bàn tay gã, hút lấy một lượng lớn máu tươi...

Trương Tiểu Phàm rùng mình, ra sức lắc đầu thật mạnh, không muốn nhớ đến những chuyện cũ ấy nữa. Nhưng pháp bảo vẫn rõ ràng trước mặt gã, rồi làn hơi lạnh lẽo đặc biệt của nó liên tục du động trong người gã một cách quen thuộc, hết như một bộ phận của cơ thể gã vậy.

Hôm ấy, tuy gã đường hoàng hiên ngang phản bác Vạn Nhân Vãng, nhưng thâm tâm không hề dễ chịu và dứt khoát như những lời nói đó. Bảo một đệ tử từ nhỏ đã được nuôi dạy trong đại phái danh môn như gã đột nhiên chấp nhận rằng pháp bảo của mình là tà vật ma giáo, thực không phải chuyện dễ.

Nghĩ tới đây, gã không nén được nhìn sang Thiêu Hoả côn, thấy những tia máu trong thân nó giờ càng thêm rõ rệt, lòng bất giác tự hỏi: Pháp bảo này không biết đã tống tiễn bao nhiêu oan hồn?

Dòng máu đó chắc chứa đựng linh hồn oan nghiệt của rất nhiều người?



Trương Tiểu Phàm rùng mình ớn lạnh.

Gã đột nhiên nghĩ, nếu những điều Vạn Nhân Vãng nói đều là sự thật, thì thanh Tru Tiên cổ kiếm trong Huyền Nguyệt động phủ, trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân, sẽ là cái gì?

Chính nghĩa, tà ác trên thế gian này, liệu có đúng như sư phụ và các sư huynh dạy, là định hình tự cổ, là trường tồn bất biến không?

Trong óc gã vụt trỗi dậy một ý niệm chưa từng xuất hiện: Có gì chứng minh chính đạo chúng ta nhất định là chính nghĩa đây?

Vừa nghĩ tới đó, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhảy dựng như bị ong chích, không do dự, gã nhắm nghiền mắt, 'bếp' một tiếng, tự giáng thật mạnh một cái bạt tai, hét lớn: "Đốn mặt! Đáng chết! Người sao dám có những ý nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy?"



Chương 21

ĐAU LÒNG

Đánh mình một cái bạt tai rồi, Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ cũ, thở hổn hển. Một lúc lâu sau, tâm trạng dần dần bình tĩnh lại, gã lập tức lắc đầu nhún nhún, tự bảo mình rằng: “Trương Tiểu Phàm ơi Trương Tiểu Phàm! Người là ai nào? Một đệ tử nhỏ nhoi chẳng đáng xếp hạng trong Thanh Vân môn, dám ngồi đây mà nghi ngờ đạo nghĩa do tổ sư truyền lại, thật không biết điều. Thanh Vân môn lịch sử đã hơn hai ngàn năm, thiên hạ đều kính ngưỡng, tất nhiên là đúng rồi, đâu có chỗ nào để người hoài nghi chứ.” Nghĩ tới đây, tâm trạng gã lập tức thư thái, tuy chỉ là những lời tự an ủi nhưng rất có tác dụng. Trương Tiểu Phàm không nghĩ nhiều đến vấn đề này nữa, yên tâm nằm xuống.

Không ngờ chưa nằm yên, đã nghe thấy không gian phía trên hải đảo vốn dĩ tịch mịch, chỉ có tiếng sóng, tiếng gió, bỗng vắng tới một âm thanh chói lói xé gió. Trương Tiểu Phàm lập tức nhảy dựng lên, ngẩng đầu ngược nhìn. Thấy phía chân trời ban đêm, một luồng sáng trắng như sao băng ngày hè, rực rỡ vô cùng, từ trên không trung lao xuống. Sau nó còn có mấy luồng hào quang nữa, màu sắc khác nhau, lần lượt là đỏ, vàng, trắng.

Trương Tiểu Phàm quan sát, biết ngay đó là những người tu đạo đang ngự kiếm đấu phép trên không. Hiển nhiên người phía trước là tháo chạy, mấy người đằng sau là truy đuổi đến đây. Hòn đảo trở trọi ngoài biển khơi này vốn dĩ hoang vắng, lúc



này lại có người đấu phép ở trên không, chắc là người trong chính đạo và ma giáo giao đấu với nhau. Trương Tiểu Phàm đã tìm kiếm nhiều ngày trên Đông Hải mệnh mang, lòng vẫn bồn chồn lo lắng, giờ trông thấy thì mừng rỡ, vì chắc chắn phải có một bên là phe chính đạo. Gã không trừ trừ nữa, khê trở pháp quyết, Thiêu Hoả côn đăng không, xé gió lao thẳng lên.

Thiêu Hoả côn mang theo Trương Tiểu Phàm, phát ra những tiếng 'vù vù' trong trời đêm, xông vọt đến. Mấy người trên cao tựa hồ không hề nghĩ là trên cái đảo nhỏ hoang vắng phía dưới lại có người sinh sống. Kẻ chạy trốn phía trước tưởng đối phương mai phục, truy binh đằng sau cũng vô tình cho rằng đây là cái bẫy mà đối phương giăng sẵn. Hai bên lập tức cùng thét lên, đạo bạch quang phía trước ngoặt chuyển, ba đạo hồng quang, kim quang và bạch quang đằng sau đều đánh tới Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, lòng thâm kêu khổ, lọt ngay vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Mấy món pháp bảo lao đến rất nhanh, không để gã kịp giải thích. Thân hình Trương Tiểu Phàm dừng sững giữa không trung, rồi lộn nhào, rơi vèo xuống như một hòn đá. Bốn người thuộc hai phe trên trời kia xem ra đều là cao thủ, phản ứng cực nhanh. Pháp bảo của họ ngưng lại một chút, sau đó cùng nhao nhao lao xuống như bóng theo hình, bám sát Trương Tiểu Phàm không rời. Trong cả hai nhóm, đã có mấy người khê kêu, ra chiều nghi hoặc, rõ ràng đã nhận ra đối phương cũng nghĩ giống mình, muốn ra tay với vị khách không mời mà đến này.

Ái ngại thay cho Trương Tiểu Phàm vô tình gánh lấy nỗi oan, tự dưng bị bốn pháp bảo truy kích sau lưng, nếu sơ sẩy thì chắc đầu một nơi thân một nẻo. Tai nghe tiếng gió càng lúc càng gấp, Trương Tiểu Phàm cắn chặt răng, biết tránh cũng không tránh được nữa, thân hình đang ở lưng chừng trời vụt quay ngoắt. Thấy bốn đạo hào quang như sấm rung chớp giạt



gầm rít phóng đến, gã hét to, Thiêu Hoả côn vọt rục lên ánh sáng xanh đen, chắn ngang trước ngực, chặn đứng đòn công kích kia lại.

Rầm rầm, một tiếng động lớn vang mãi đi xa trên mặt biển yên ả, bốn đạo hào quang cùng dội ngược. Trương Tiểu Phàm và Thiêu Hoả côn nhập làm một, bị húc mạnh, từ giữa trời rơi xuống biển, kêu ùm một tiếng, hoa sóng tung toé bắn lên rất cao.

Trên mặt nước, sóng lớn từng lớp từng lớp lan ra. Bốn người kia, chạy thì thôi chạy, đuổi cũng không đuổi nữa. Hai bên lơ lửng giữa trời đưa mắt nhìn nhau, đều lơ mơ cảm thấy, lần xuất thủ vừa rồi chắc bên trong có điều cổ quái gì đây.

Một lát sau, thấy dưới biển từ từ nổi lên một người, nằm thẳng cẳng trên mặt nước, trông bộ dạng thì chắc đã ngất xỉu rồi. Bốn người trên cao đồng thời hạ xuống, cùng đề phòng đối phương, dè dặt ghé sát mặt biển, nhờ vào ánh sao trên trời, khó khăn lắm mới nhận rõ hình dáng người nổi lên bềnh ở đấy.

“Tiểu Phàm!”

Hai tiếng la kinh hãi, cùng phát ra từ cả hai phe.

Nước biển lạnh buốt khiến Trương Tiểu Phàm trong cơn hoảng hốt, tưởng mình vẫn còn ở Vô Tình hải dưới Tử Linh uyên, vẫn còn dưới lòng đất sâu không thấy ánh mặt trời. Có điều, tại sao không trung lại có tinh tú sáng thế kia?

Gã ngơ ngậy đầu, tỉnh dậy, ngoảnh nhìn bốn phía, thấy mình nửa nằm nửa ngồi bên bờ biển, trên bãi cát đằng xa có bốn người đang đứng. Bên này là một thiếu nữ mặc áo màu thủy lục, bên kia là một nữ hai nam, trông y phục thì chính là môn hạ Thanh Vân môn.

Trương Tiểu Phàm định thần, nhìn về phía một nữ hai nam, thấy hai nam tử đó rất quen mặt, hoá ra là đại sư huynh Tống Đại Nhân và lục sư huynh Đỗ Tất Thư. Thiếu nữ nọ mặt đẹp



như tranh vẽ, mình mặc áo đỏ, dáng dấp hết sức quen thuộc. Trong khoảnh khắc, toàn thân gã nhiệt huyết sôi trào, đầu óc ong ong, không mảy may nghĩ đến điều gì khác, cứ chầm chầm nhìn về phía ấy, hét lên: “Sư tử!”

Thiếu nữ mặc áo đỏ nghe tiếng gọi ngoài đầu lại, nhọn cười rất xinh, hòn đảo lơ lửng và màn đêm thê lương dường như cũng bừng sáng theo: “Đồ khỉ kia! Ta biết đệ sẽ không chết dễ như vậy mà!”

Lời nói nào có thể hình dung cảm giác cuồng nhiệt ấy? Trương Tiểu Phàm cảm thấy ngàn vạn lời đều tắc lại trong lòng, những nhớ nhung chan chứa, những thống khổ vô vàn, những trăn trở giữa lúc sống chết dạo gần đây, đồng thời xông lên buốt óc. Gã ngẩng người con gái xinh đẹp duyên dáng, thâm tâm đột nhiên chua xót, sưng sờ tuôn lệ.

Sư tử, sư tử! Sư tử mà lòng gã lảo nhảm muôn vạn lần, muôn vạn lượt, nay đột nhiên xuất hiện trước mắt, gã không còn nhìn thấy bất cứ người nào khác nữa.

Mãi cho đến khi, một âm thanh giận dữ trách móc vang lên: “Trương Tiểu Phàm! Đồ chết dẫm! Không thêm liếc ta một cái hay sao?”

Trương Tiểu Phàm giật thót. Không chỉ gã, trông bộ dạng thì cả Điện Linh Nhi và hai người kia cũng giật thót. Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, ngoảnh đầu nhìn, rồi lộ vẻ kinh hãi ghê gớm. Chỉ thấy ánh trăng như nước, tinh tú đầy trời, lạnh lùng chiếu xuống bờ cát hòn đảo lơ lửng ngoài khơi này. Một thiếu nữ khoác xiêm y màu thủy lục, mặt có sắc giận, da trắng hơn tuyết, sóng mắt long lanh đang phẫn hận trừng trừng nhìn Trương Tiểu Phàm. Không phải Bích Dao thì còn là ai nữa?

Trương Tiểu Phàm đâm ra căng thẳng, nói năng ngắc ngứ, ấp úng hỏi nàng: “Cô... sao cô cũng ở đây?”

Bích Dao hằm hằm nhìn gã, nhưng không trả lời. ánh mắt nàng lại ngó sang gương mặt Điện Linh Nhi đang đứng mé bên,



thấy Điện Linh Nhi dung mạo yêu kiều, phong tư mỹ miều, lửa giận vô cớ lại bùng lên.

Hôm đó ở Hải Vân lâu tại Xương Hợp thành, ban đêm nàng theo người phụ nữ áo đen bỏ đi. Ra đến ngoại ô thì gặp phụ thân, bèn cùng ông ta đến Lưu Ba sơn miền Đông Hải, hội kiến với những người khác, chuẩn bị làm một chuyện lớn ở đây. Đúng lúc bọn nhân sĩ chính đạo cũng kéo đến, hai bên đối đầu nhau trên Lưu Ba sơn đã mấy ngày.

Tính thời gian, Bích Dao đoán chừng Trương Tiểu Phàm cũng tới nơi rồi. Trải qua những ngày đồng sinh cộng tử trong Tích Huyết động, lại ở bên nhau một dạo về sau này, Bích Dao đã nảy sinh một mối vấn vương khó hiểu với gã đệ tử bình dị của Thanh Vân môn ấy. Đêm nay trăng thanh gió mát, nàng không nén được sốt ruột, chỉ muốn gặp lại Trương Tiểu Phàm, bèn lên chạy ra ngoài, mò mẫm đến nơi nghỉ của Thanh Vân môn. Đã không tìm thấy Trương Tiểu Phàm, còn bị mấy người bọn Điện Linh Nhi phát hiện, đuổi theo.

Đúng ra Trương Tiểu Phàm cũng tới Lưu Ba sơn rồi, chỉ vì lần đầu đi xa, lỡ ngớ lạc đường trên Đông Hải, lỡ mất bao nhiêu thời gian, nên Bích Dao đến sớm hơn gã vài ngày.

Bất ngờ gặp được Trương Tiểu Phàm trên hòn đảo nhỏ này, Bích Dao vốn vui mừng vô hạn, còn sợ ban nãy nhờ tay khiến gã bị thương, trong lòng hết sức hối hận. Không ngờ Trương Tiểu Phàm tỉnh dậy rồi, chưa rõ có bị thương hay không, nhưng nàng nhận ra ngay tên quỷ sứ chết bầm ấy vừa nhìn thấy sư tỷ của gã là đã như kẻ mất hồn, tâm thần điên đảo, có lẽ quên cả bản thân mình là ai. Bích Dao đâm phát khùng, đâu còn màng đến chuyện hối lỗi nữa, chỉ muốn tóm tên tiểu tử ấy lại nện cho một trận nên thân rồi hầy hay!

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao, thấy nàng bùng bùng tức giận, lại ngoảnh đầu nhìn về phía sư tỷ, thấy Điện Linh Nhi và hai vị sư huynh đều mở to mắt, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc. Gã bị



kẹt ở giữa, muốn giải thích với các sư huynh và sư tỷ, nhưng không biết mở lời thế nào. Lại ngoảnh đầu sang Bích Dao, vừa chạm phải ánh mắt như nước của thiếu nữ ma giáo ấy, trong lòng xúc động, ngực tung tức, bèn ộc một tiếng, thổ máu ra.

“Á!” Điền Linh Nhi và Bích Dao cùng thốt lên. Trương Tiểu Phàm thực ra cũng không hề hấn gì lắm. Vừa rồi ở lưng chừng trời đang yên đang lành bị bốn người hợp lực công kích, tuy có chân pháp hộ thể, Thiêu Hoả côn trước ngực đã chặn được phần lớn sức mạnh, nhưng đạo hạnh tu hành của Tổng Đại Nhân và mấy người kia đều thâm hậu hơn Trương Tiểu Phàm, mặc dù phát hiện có điều không ổn, họ đã thu hồi một vài phần công lực, nhưng luồng đại lực đó vẫn quật gã xuống. Cũng may, bị rơi xuống nước, va đập không nặng, chứ nếu là đất cứng, thì Trương Tiểu Phàm sẽ lãnh đủ. Lúc này ngực gã nghèn nghẹn, lại thêm hoàn cảnh lúng túng làm cho khó xử, khí huyết nhộn nhạo nên ộc máu, cũng chỉ là máu ứ, trông thì hải hùng, nhưng không có gì đáng ngại.

Nhưng những người kia tất nhiên không rõ điều đó. Điền Linh Nhi thân thiết với tiểu sư đệ từ bé, vì quan tâm nên chạy ngay tới. Không ngờ vừa chồm cất bước, đã thấy ở phía đối diện, thiếu nữ ma giáo nọ cũng lộ vẻ lo lắng, chạy ủa tới. Điền Linh Nhi là nữ, tâm tư tinh tế, nên ngạc nhiên dừng bước. Nhưng Tổng Đại Nhân và Đỗ Tất Thư trông thấy bèn cho rằng yêu nữ ma giáo này nhân lúc tiểu sư đệ bị thương, toan lợi dụng tình thế để ra tay, bèn quát ầm lên. Tiên kiếm “Thập Hổ” của Tổng Đại Nhân đón gió phình lớn, nhằm đầu Bích Dao chém xuống.

Bích Dao mãi lo lắng cho Trương Tiểu Phàm, đang cuống lên thì bị tên to cao này ngăn cản liên sinh lòng phẫn nộ. Thấy thế tấn công dồn dập, nàng không dám xem nhẹ, bèn uốn mình, hoá thành một luồng ánh sáng, lách qua quảng hào quang của Thập Hổ trong đường tơ kẽ tóc. Chỉ có điều chưa bay xa được



một trượng, đã thấy trước mặt ánh trắng nhấp nháy, một viên pháp bảo vuông vắn hình thù cổ quái bay vù đến.

Bích Dao nhất thời không nhìn rõ là vật gì, không dám đón đầu trực tiếp, đành ngưng bộ, tay phải vẫy lên trong gió. Giữa những ngón tay như ngọc xuất hiện một đoá hoa nhỏ trắng tinh, chính là pháp bảo đặc ý của nàng, Thương Tâm hoa.

Thương Tâm hoa đằng không trỗi lên, theo pháp quyết của Bích Dao, chống cự cái hạt quái vật kia. Bích Dao định thần nhìn kỹ, bất giác vừa tức vừa buồn cười. Đó là một khối hình vuông sáu mặt, trên có khắc các chấm số, đúng là hạt xúc xắc. Không ngờ trong chính đạo, lại có loại pháp bảo trái ngược với lẽ lối của chính đạo như thế, quả thực ít thấy.

Ánh sáng trắng vừa toả ra từ Thương Tâm hoa, đã lập tức đẩy hạt xúc xắc của Đồ Tất Thư dạt xa một trượng. Đồ Tất Thư đạo hạnh thua xa Bích Dao, y tu hành không bằng Tống Đại Nhân, nhưng tư chất tinh nhanh nhạy bén hơn nhiều. Tự biết đạo hạnh không đủ thì cũng không kinh chống, y quăng ngay hai hạt xúc xắc nữa lên, tuy không tiến sâu vào được phạm vi của Thương Tâm hoa, nhưng Bích Dao nhất thời cũng không nhào sang được. Đúng lúc ấy, Tống Đại Nhân từ sau lưng lại xông tới.

Bích Dao vừa rồi giao thủ với Tống Đại Nhân, biết người này tu hành thâm hậu, nếu đơn đả độc đấu, nàng cũng chưa chắc thắng được y, nay còn có cái gã nham hiểm quỷ quyệt kia, rồi 'Linh Nhi sư tỷ' - như Trương Tiểu Phàm gọi - vẫn đang đứng đó, đêm nay khó được như ý rồi. Nàng lập tức liếc mắt về phía Trương Tiểu Phàm, trong lòng hậm hực rủa: "Gã chết tiệt!"

Tống Đại Nhân định xông lên, bỗng thấy ả yêu nữ đang giao đấu với Đồ Tất Thư đột nhiên bay vụt ra sau, bông hoa màu trắng trong tay chợt hoá xuất trăm ngàn đoá kỳ hoa, phủ rợp cả bầu trời, trong lòng kinh hãi, y vội vã ngưng thần phòng bị. Không ngờ đây chỉ là cách 'giấu trời qua biển' của Bích Dao.



Giữa muôn vàn bông hoa, bóng thủy lục xông vọt lên cao, bay biến đi thật nhanh.

Tống Đại Nhân toan đuổi theo, chợt nghe thấy Đỗ Tất Thư và Điền Linh Nhi cùng kêu: “Đại sư huynh, khỏi cần truy đuổi nữa!”

Tống Đại Nhân bèn đổi ý, vội vã thu tiên kiếm, cùng mọi người chạy về phía Trương Tiểu Phàm.

Lưu Ba sơn miền Đông Hải. Trên đảo núi non hiểm trở hùng vĩ, chiếm một khoảnh đất cực rộng. Nếu luận về kích thước, thì trong số mạch núi trên các đảo vùng Đông Hải, Lưu Ba sơn có thể xếp vào loại lớn nhất. Nhưng vì vùng này xa xôi hoang vắng, hiếm thấy người lai vãng, nên nó không nổi tiếng bằng một ngọn núi và một hải đảo khác, là núi tiên Bồng Lai và đảo Diêm La.

Thời gian này là lúc nhiệt náo nhất của Lưu Ba sơn từ xưa tới nay. Liên tiếp trong mấy ngày liền, phe ma giáo ở vùng núi này như sục tìm thứ gì đó. Tuy vùng núi rất rộng lớn, nhưng người tu đạo ngự kiếm phi hành, tốc độ nhanh vô cùng, nên thường không hện mà gặp. Hai bên ‘thù sâu như bể’, hễ chạm mặt nhau là pháp bảo bật ra, đao qua kiếm lại, long trời lở đất. Đạo hữu huynh đệ nghe động, nhao nhao chạy tới tương trợ, biến thành một cảnh quần ẩu, vô vàn pháp bảo hoặc rực rỡ chói chang hoặc âm hiểm lang độc bay lượn ngang dọc trên Lưu Ba sơn. Liên tiếp nhiều ngày, mỗi phe đã thương vong đến mười mấy người, còn số núi nhỏ đồi thấp trên dãy Lưu Ba sơn bị san bằng hoặc đổ sập thì không đếm xuể.

Từ tối hôm tái ngộ Điền Linh Nhi và hai người kia, Trương Tiểu Phàm được họ dẫn đường, tìm được vị trí của Lưu Ba sơn, đã gặp lại sư phụ Điền Bất Dịch và sư nương Tô Như. Lần này ma giáo góc đầu dậy, uy thế vô cùng hung mãnh, ngoài những lão ma đầu đã ẩn nấp lâu năm nay xuất sơn, còn có rất nhiều gương mặt mới xuất hiện, đa phần đạo hạnh không thấp. Rõ

ràng mấy năm nay ma giáo che giấu thực lực, nín nhịn chờ thời, mưu tính kỹ càng rồi mới hành động.

Thế địch rất dữ, nhân sĩ chính đạo cũng không dám xem nhẹ. Chưởng môn Thanh Vân Đạo Huyền Chân Nhân sau khi thương nghị với Thiên Âm tự, Phần Hương cốc, đã cử các đệ tử xuất sắc của bốn chi phái là Long Thủ phong, Triều Dương phong, Đại Trúc phong, và Tiểu Trúc phong, do Thương Tùng Đạo Nhân, thủ toạ Long Thủ phong, và Điền Bất Dịch, thủ toạ Đại Trúc phong, dẫn đầu, thêm vài vị trưởng lão, huy động mấy chục đệ tử Thanh Vân. Ngoài ra còn Thiên Âm tự, Phần Hương cốc và một số ít các vị tán tiên chính đạo nữa, cùng tìm đến Lưu Ba sơn.

Điền Bất Dịch bỗng dưng gặp Trương Tiểu Phàm, thân sắc lộ vẻ ngạc nhiên, tuy có phần vui mừng nhưng vẫn kiềm chế được. Sư nương Tô Như thì không giấu diếm gì hết, mặt mày rạng rỡ, kéo riêng Trương Tiểu Phàm ra một chỗ hỏi han rồi rít. Trương Tiểu Phàm cảm động, thấy sư nương cứ chực trào nước mắt, gã gắng giữ bình tĩnh kể sơ qua sự việc. Nhưng e ngại về thân phận Bích Dao, nên gã giấu nhem chuyện nàng và Tích Huyết động, chỉ nói bị hãm trong lòng núi mấy ngày liền, may mắn mới tìm được mật đạo thoát ra...

Mọi người nghe kể vô cùng cảm thán, đúng là trở về từ cõi chết. Lần này Đại Trúc phong có bốn người đến Lưu Ba sơn, đó là Tống Đại Nhân, Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư và Điền Linh Nhi. Nghe họ nói, Trương Tiểu Phàm mới biết trong tám người dưới Vạn Bức cổ quạt đạo nọ, thì Pháp Tướng, Pháp Thiện của Thiên Âm tự, Lý Tuân, Yên Hồng của Phần Hương cốc đều bình yên vô sự, Tề Hạo và Tăng Thư Thư cũng có kinh hãi nhưng không gặp nguy hiểm.

Nguy hiểm nhất là Lục Tuyết Kỳ. Nàng cùng Trương Tiểu Phàm rơi xuống Tử Linh uyên, thân thể trúng độc của Xích Nhân trụ, thọ thương trong cuộc giao đấu với các âm linh. Sau đó gặp cơn 'sóng thần' do ma thú thời thượng cổ là Hắc Thủy huyền xà thành linh gây ra, cả người bị sóng lớn đánh dạt đi bất



tĩnh nhân sự, hôn mê ngã xuống trong Tử linh uyên, may còn cầm cự được nhờ vầng hào quang xanh lam của ‘Thiên Gia’ tiên kiếm. Khi bọn Tề Hạo mạo hiểm lần xuống Tử Linh uyên, họ tìm thấy nàng đang bị đàn âm linh lúc nhúc bao vây, mới ra tay để giành nàng về từ diêm la điện phủ.

Sau đó Lục Tuyết Kỳ tỉnh dậy, lập tức báo Trương Tiểu Phàm vẫn còn sống, cũng ở trong Tử Linh uyên. Mọi người đã sục sạo tìm kiếm suốt mấy ngày trời, nhưng không có một manh mối nào. Bản thân Lục Tuyết Kỳ trúng độc chưa trục ra hết, thương thế vẫn rất nặng, cũng kiên trì lần tìm Trương Tiểu Phàm, nhưng chỉ được mấy ngày đã không gượng nổi nữa. Mọi người đành bất chấp sự phản đối dữ dội của nàng, bỏ dở tìm kiếm, đưa Lục Tuyết Kỳ về Thanh Vân sơn.

Lần này Thanh Vân môn rầm rộ tiến sang phương đông, mấy người quen cũ của Trương Tiểu Phàm, trừ Tăng Thư Thư, thì ai nấy đều đến cả. Điện Linh Nhi cười hi hi bảo: “Nếu Lục Tuyết Kỳ sư tử hay tin đệ bình an vô sự, nhất định sẽ vui mừng lắm. Đệ không biết hôm đó dưới Tử Linh uyên, sư tử thấy không tìm được đệ, đã lo lắng đến mức nào đâu!”

Trương Tiểu Phàm sững sốt, trong óc hiện lên dung mạo của Lục Tuyết Kỳ, hồi tưởng thời gian dưới Tử Linh uyên nàng đã nhiều lần cứu mình, trong lòng bất giác cảm động vô cùng: “Lục sư tử nặng nghĩa đồng môn như vậy, đệ tất nhiên là...” Nói được một nửa, sực nhớ ra điều gì, gã ngoảnh đầu hỏi Điện Linh Nhi: “Sư tử! Lúc đó tử không ở đó, sao biết được Lục sư tử lo lắng?”

Điện Linh Nhi thè lưỡi, làm mặt xấu cười: “Ta nghe Tề Hạo sư huynh nói mà.”

Trương Tiểu Phàm ngó ra, nhìn gương mặt Linh Nhi sư tử duyên dáng xinh đẹp, thấy trái tim mình đang hừng hực bỗng lạnh ngắt đi.

Ngày hôm sau nữa, hai phe chính ma lại dấy cuộc phân tranh.



Trong lúc giao đấu, những môn phái có thần tăng tu hành như Thiên Âm tự, thấy rừng núi tan tác, muôn loài dã thú như lợn rừng, hổ, chó hoang, rắn... đều lâm vào cảnh vạ lây, không nén được thở dài buồn bã, bèn tụng niệm 'Vãng Sinh Từ Bi chú.' Cứ niệm xong lại điểm một tiếng 'A di đà Phật!' Mỗi lần họ tụng Phật chỉ, dùng pháp bảo đánh ra là khiến trời rung đất chuyển. Bọn ma giáo lách mình tránh né, những tiếng rầm rầm vang lên, núi nhỏ đồi thấp theo nhau sụp xuống tan tành. Các tăng nhân lại niệm tiếp bài chú vãng sinh.

"Bọn lừa tróc giặc cướp! Bọn trọc đầu! Có giỏi thì ngâm miệng vào qua đây tử chiến! Cả ngày ngồi đó niệm mấy bài chú chí choé, chúng ông đây không bị các người niệm chú chết, thì cũng bị làm cho bực bội đến chết mất thôi!"

"A di đà Phật! Dã Cẩu thí chủ! Người tội nghiệt nặng quá, còn không hối cải, sau khi chết sẽ rơi xuống địa ngục A tỳ đấy!"

"Phì phì phì! Lão lừa tróc giặc cướp, người còn là người xuất gia không mà dám nguyền rủa ta!"

"..."

Trương Tiểu Phàm đứng sau nghe thấy thanh âm này rất quen tai, định thần nhìn kỹ, quả nhiên chính là Dã Cẩu Đạo Nhân hình dung cổ quái trong Vạn Bức cổ quạt ở Không Tang sơn đạo nọ. Lúc này y đang tiến lên trước trận tiền của ma giáo, mặt mày bừng bừng, nước bọt văng tung toé, chống nạnh mặt sát một vị tăng nhân của Thiên Âm tự. Còn Niên lão đại, Lâm Phong, Lưu Cảo và người thiếu phụ mỹ miều kia, đều đang đứng lẫn trong đám ma giáo.

Trương Tiểu Phàm đang ngẫm nghĩ đám người này hoá ra cũng đến đây, chợt nghe thấy sau lưng có người niệm Phật hiệu, rồi hỏi: "A di đà Phật! Trương sư đệ vẫn khoẻ chứ?"

Trương Tiểu Phàm ngoái cổ nhìn, nhận ra người quen, đó là Pháp Tướng và Pháp Thiện của Thiên Âm tự. Trong tám người đến Vạn Bức cổ quạt, thì hai tăng nhân này luôn luôn hoà hảo với



gã, nhất là Pháp Tướng thì càng có biệt nhân với gã hơn. Nghe Diên Linh Nhi kể, gã còn biết rằng hôm đó người bỏ qua sự phản đối của Lục Tuyết Kỳ để đưa ra quyết định rời khỏi Tử Linh uyên chính là y, nhưng thần sắc y lộ vẻ đau đớn vô cùng, mà vẻ đau đớn ấy, bất luận thế nào cũng không thể cố ý giả vờ được.

Trương Tiểu Phàm nghe chuyện, trong lòng vẫn cảm động, giờ trông thấy hai người bọn họ, vội vàng hành lễ: “Chào hai vị sư huynh!”

Pháp Tướng ngấm nghĩa gã, thở một hơi dài rồi nhoẻn cười: “Cổ nhân nói, người tốt lành có trời phù hộ, nay ta thực tin rồi. Trương sư đệ đại nạn không chết, thật vui, thật đáng chúc mừng, tất sẽ có phúc về sau.”

Pháp Thiện cao to đứng sau vị sư huynh vốn thấp hơn y một cái đầu, cũng ồm ồm bảo: “Trương sư đệ thật có phúc!”

Trương Tiểu Phàm cảm kích đáp: “Đa tạ hai vị sư huynh đã quan tâm!”

Pháp Tướng mỉm cười gật gù, nhìn vào trong bài. Thấy Dã Cầu Đạo Nhân đã bắt đầu đấu phép với đám tăng nhân của Thiên Âm tự, y bèn giơ tay vỗ nhẹ vai Trương Tiểu Phàm: “Có thời gian chúng ta trò chuyện tiếp nhé.”

Trương Tiểu Phàm vội đáp: “Vâng!”

Pháp Tướng đi được hai bước, chợt ngoái đầu, mỉm cười với Trương Tiểu Phàm: “Trương sư đệ! Nếu đệ rồi thì đi thăm Lục Tuyết Kỳ Lục thí chủ trong môn phái của đệ. Nàng rất lo lắng cho đệ đấy.” Nói đoạn mặt thoáng nét cười, lại đưa mắt cho Pháp Thiện, hai người cùng tùm tùm, rồi bước đi.

Trương Tiểu Phàm sững sờ, không nhìn được liếc mắt về phía Tiểu Trúc phong. Lần này thủ tọa Tiểu Trúc phong là Thủy Nguyệt Đại Sư không đến, các nữ đệ tử do đại đệ tử Văn Mẫn dẫn đầu, vâng theo sự điều động của Thương Tùng Đạo Nhân và Diên Bất Dịch. Lục Tuyết Kỳ hiện đang đứng giữa bọn họ. Hơn một tháng không gặp, Lục Tuyết Kỳ gầy rộc đi, không



biết có phải ảnh hưởng bởi những vết thương không. Nhưng từ đây nhìn sang, Trương Tiểu Phàm vẫn kinh ngạc nhận ra người con gái ấy đúng là diễm lệ trời sinh, tựa như hạt sương trong vắt lặng lẽ lộ ra trên một đoá bách hợp nở rộ, thê thiết nhưng cô ngạo, càng thêm xinh đẹp bội phần.

Các nữ đệ tử của Tiểu Trúc phong, phần lớn đều nguyệt thẹn hoa nhường, thu hút bao ánh mắt của những người xung quanh. Ngoài những lão hoà thượng mắt luôn nhìn thẳng của Thiên Âm tự, còn lại bọn nam đệ tử Thanh Vân môn và Phần Hương cốc vô tình hay hữu ý, thi thoảng vẫn liếc về phía họ. Lục Tuyết Kỳ nổi bật nhất, hiện tại nàng đã khôi phục vẻ băng giá muôn thuở, khi ánh mắt vô tình lướt qua Trương Tiểu Phàm, cũng chỉ thờ ơ ngừng lại một lúc, rồi chuyển hướng nhìn, không có một sắc thái khác lạ nào cả.

Trương Tiểu Phàm hơi hụt hẫng, nhưng giây lát sau đổi ra vui sướng. Gã vốn e sợ người con gái kiêu diễm mà lạnh lùng như sương như tuyết ấy, nếu nàng không chú ý đến gã, thì gã càng thoải mái. Không lâu sau, tinh thần gã hướng trọn về tiếng cười khúc khích của Điện Linh Nhi, không ngoảnh đầu đi đâu nữa.

Chương 22 LỆ KHÍ

Trong bãi, người đang đấu với Dã Cầu Đạo Nhân là một vị cao tăng của Thiên Âm tự, đạo hạnh cao thâm, điều động pháp bảo Mộc Ngư màu vàng kim, ngoằn ngoèo trên không như một vật sống, đuổi theo Dã Cầu Đạo Nhân. Dã Cầu Đạo Nhân cuống quýt chân tay, pháp bảo răng nanh xám ngoét không phát sáng nữa, chắc đã bị đối phương phá rồi. Tiếng Mộc Ngư rít lên từng hồi, Mộc Ngư màu vàng kim ngoắc đầu quấy đuôi, đuổi theo sau lưng Dã Cầu Đạo Nhân, khiến y khốn đốn cùng cực, luống cuống chạy, bộ dạng rất hoạt kê. Bên phe chính đạo cười âm ỉ. Điện Linh Nhi tâm tính thiếu nữ, cứ khúc khích mãi không thôi.

Trương Tiểu Phàm đứng bên cạnh Điện Linh Nhi, len lén nhìn sư tử. Thấy nàng dung mạo như hoa, gương mặt nuốt nà như tuyết, lộ ra hai lúm đồng tiền hơi lúm, nét nào cũng rung động lòng người, gã thoát cảm thấy mê mẩn, chỉ mong giờ khắc này kéo dài vĩnh viễn.

Chợt nghe trong bãi có tiếng hú, Trương Tiểu Phàm nhìn ra, thấy Niên lão đại gạt đám đông bước lên, xuất thủ cứu viện. Đạo hạnh của lão vượt xa Dã Cầu, Xích Ma nhân có uy lực không nhỏ. Vị cao tăng Thiên Âm tự cũng thôi cười, thận trọng ứng phó.

Trương Tiểu Phàm quan sát, chợt phát hiện một chuyện kỳ



quái. Bên phe ma giáo, khi Dã Cầu Đạo Nhân gặp khốn đốn, chỉ có bọn Niên lão đại, Lưu Cảo nét mặt nhăn nhó, còn những kẻ khác như đang xem trò vui, hí hửng khi thấy người khác gặp nạn. Đến khi Dã Cầu Đạo Nhân không chống cự nổi nữa, cũng chỉ có Niên lão đại xuất thủ tương cứu, những kẻ còn lại đều khoanh tay đứng nhìn.

Trương Tiểu Phàm rất lấy làm lạ, thậm nhủ quả thực không thể dùng lẽ thường mà xét những quân ma giáo này được. Phải chăng trong bọn chúng cũng có sự cạnh tranh giữa các môn phái khác nhau?

Kỳ thực Trương Tiểu Phàm đoán cũng không sai mấy. Nhóm Niên lão đại, Dã Cầu Đạo Nhân đều thuộc về chi hệ Luyện Huyết đường của ma giáo. Tám trăm năm trước, dưới tay Hắc Tâm Lão Nhân, chi hệ này phong quang rạng rỡ, danh tiếng bay xa, nhưng ngày nay suy vi, bị những hệ phái chính trong ma giáo chèn ép. Lúc này thấy bộ dạng Dã Cầu cuống quýt rất nực cười, bọn ma giáo người đông thế mạnh không những không giúp đỡ, mà còn đứng bên cười hi hi xem trò vui.

Niên lão đại là người đứng đầu một chi hệ, đạo hạnh cũng không phải thấp, chỉ mấy hiệp là đã chặn được thế tấn công của hoà thượng Thiên Âm tự. Dã Cầu Đạo Nhân tận dụng một thoáng thả lỏng ấy, xốc lại tinh thần, ngoác miệng chửi bới: “Lão lừa tróc ăn cướp, suýt hại Đạo gia gia của ngươi rồi!” vừa chửi vừa lao phốc về, hợp với Niên lão đại lấy hai địch một.

Phe chính đạo hò la rầm rĩ, nhao nhao nhיע móc: “Yêu nhân ma giáo, vô sỉ hết chỗ nói!”

Giữa những tiếng bác tiếng chì, Trương Tiểu Phàm chợt thấy bên mình có hơi gió lướt qua, gã giật thót. Diên Linh Nhi không chịu ở yên, đã xông ra rồi. Hồ Phách chu lăng loang loáng ráng hồng, đẩy thân hình yêu kiều lên lưng chừng trời.

“Yêu nhân vô sỉ lấy đông đánh ít. Pháp Trung đại sư! Tiểu nữ đến trợ giúp người đây!”

Trương Tiểu Phàm giờ mới biết tăng nhân đó tên là Pháp Trung, nghe tên thì hình như cùng vai với Pháp Tướng, Pháp Thiện, nhưng trông già hơn hai người kia nhiều. Pháp Trung trông thấy Điền Linh Nhi lao ra, liền tụng một câu Phật hiệu rồi nói: “Đa tạ thí chủ!”

Vừa nói vừa vẫy tay phải, Mộc Ngư màu vàng kim ở trên cao lập tức lao xuống vây lấy Niên lão đại, kéo lão dạt sang một bên. Điền Linh Nhi nhân đó tiến ra giao đấu với Dã Cầu Đạo Nhân. Người tinh mắt lập tức nhận ra ngay, Pháp Trung thấy Điền Linh Nhi còn trẻ tuổi, nên chừa Dã Cầu Đạo Nhân là kẻ tu hành kém hơn trong hai người cho cô.

Trương Tiểu Phàm nhìn Điền Linh Nhi và Dã Cầu Đạo Nhân giao thủ, trong lòng lo lắng, toan nhảy ra giúp một tay, thì đầu vai chợt bị ai đó nắm lại. Gã ngoái nhìn, thì ra là đại sư huynh Tống Đại Nhân, thần sắc nghiêm trang đường hoàng, ôn tồn nói: “Tiểu sư đệ! Yêu nhân ma giáo vô sỉ, toàn ý đông hiệp yếu. Chúng ta không làm những chuyện hạ tiện như vậy.”

Trương Tiểu Phàm lập tức hiểu ra, gật gật đầu thu thế, lơ đãng nhìn sang phía phụ phụ Điền Bất Dịch đều đang ngưng thần định khí, sau đó sực nhớ, có sư phụ sư nương ở đây, Linh Nhi sư tỷ làm sao mà gặp chuyện gì được? Tự mình lo hão rồi.

Mặt đỏ lên, Trương Tiểu Phàm liếc nhìn xung quanh, thấy ai nấy đều tập trung nhìn vào trong bãi, không ai chú ý đến thái độ là lạ của gã. Tống Đại Nhân cũng quay đầu tiếp tục xem cuộc đấu phép trên cao như không có chuyện gì xảy ra, gã mới bình tâm. Đúng lúc ấy gã đột nhiên cảm giác có ánh mắt đầu đó lướt tới, dừng trên người mình. Bèn ngoảnh nhìn sang, bên các sư tỷ của Tiểu Trúc phong, Lục Tuyết Kỳ cũng đứng trong số đó, nhưng không thấy ai dõi về phía này cả.

Trên không trung, Điền Linh Nhi đã vận dụng Hổ Phách chu lăng đến mức thành thực như ý. Giữa hàng vạn luồng sáng, Dã Cầu Đạo Nhân hoa cả mắt, chỉ thấy trên dưới, trái phải,



trước sau là lớp lớp lụa đỏ, hăm chặt mình vào giữa, xông không ra phá không rách, thậm nhủ lát nữa chắc mình sẽ bị đóng lụa đỏ này gói thành cây giò mất.

Diễn Bất Dịch thấy con gái tiến ra, bất giác lộ vẻ đắc ý. Người bên phe chính đạo cũng có nhiều tiếng tấm tắc khen. Diễn Linh Nhi dung mạo đoan trang mỹ lệ, Dã Cầu Đạo Nhân hình dáng như con chó, tất nhiên là thua kém đến mười vạn tám ngàn dặm. Cuối cùng không chỉ bọn nhân sĩ chính đạo vỗ tay, mà bên phe ma giáo cũng có mấy người bật cười ha hả.

Dã Cầu nghe thấy, then quá hoá giận, tuy tu vi nông cạn, nhưng kinh nghiệm đối địch thì hơn hẳn một tiểu cô nương non nớt vụng dại như Diễn Linh Nhi. Y đảo mắt nhìn kỹ Diễn Linh Nhi, nhận định con ranh này chắc mới ra ràng, lập tức quát âm lên: “Con ranh khốn kiếp! Trông bộ dạng người còn trinh bạch, không ngờ đi thậm thụt với lão hoà thượng này!”

Cả hai phe chính đạo và ma giáo vụt nín lặng. Giây lát sau bên chính đạo mắng nhiếc âm ỉ, bọn ma giáo thì cười bò lăn bò toài. Vài tên dâm đảng còn cười hô hố: “Nói đúng lắm, nói đúng lắm! Đúng là không ngờ!”

Diễn Linh Nhi vừa tức vừa cuống, giận dữ thét: “Người, người nói gì?”

Dã Cầu chấp tay, mặt làm ra vẻ đường đường chính chính, bộ dạng như thể thiên hành đạo: “Phì, nếu không phải người có tình ý với lão hoà thượng này, vì cớ gì mà nhảy ra giúp y?”

Nghe những lời như vậy đến Pháp Trung cũng biến sắc mặt, luôn mồm tụng ‘A di đà Phật!’ Diễn Linh Nhi tức đến tái mặt, kỳ thực cũng biết Dã Cầu dùng kế khích tướng, nhưng là một cô nương mới mười tám tuổi, đột nhiên trước mặt bàn dân thiên hạ bị quy chụp một mối sỉ nhục ghê gớm như thế, làm sao không giận, tức thời để lộ sơ hở.

Dã Cầu chớp cơ hội, vội vã xông ra khỏi vòng vây của Hồ Phách chu lảng. Cả thân hình y vừa chui qua, đã nghe thấy một



tiếng 'bùm bùm', giàn lụa đỏ ngập trời sập xuống, nếu còn ở trong đó, chắc đã bị kẹp cho nát vụn. Dã Cầu bất giác thè cái lưỡi lòng thông kêu: "Con ranh này hiểm thật!"

Điền Linh Nhi giận dữ vô cùng, khuôn mặt vốn trắng mịn đỏ bừng lên. Không nhiều lời, Hồ Phách chu lăng đón gió bùng dậy, phóng vèo tới như chớp, một lần nữa xông vào Dã Cầu Đạo Nhân. Dã Cầu kinh hãi ôm đầu chạy. Phe ma giáo thấy y trở về, những tiếng suýt tút vang lên khắp bốn phía, rồi chẳng biết kẻ nào bắt đầu, vù một tiếng, lần lượt từng người một đằng vân bay đi, không một ai trợ giúp.

Nháy mắt, phe ma giáo trong bãi chỉ còn lại mấy người của Luyện Huyết đường. Niên lão đại đứng đó chứng kiến, sắc mặt u ám, trong lòng phần hận, nhưng rốt cục biết đây không phải là nơi nên nấn ná, Xích Ma nhân lập tức bắn liên tục những tia sáng đỏ, bức Pháp Trung phải lùi lại mấy trượng. Rồi lão nhún mình bay lên, vẫy tay gọi những kẻ khác cùng theo trốn chạy.

Điền Linh Nhi toan đuổi theo, đã nghe sau lưng Điền Bất Dịch cất giọng sang sảng gọi: "Linh Nhi, đừng đuổi nữa!"

Điền Linh Nhi đứng khựng lại, mặt vẫn còn đỏ bừng, quay đầu nói với Điền Bất Dịch: "Cha! Cha nghe tên yêu nhân đó nói nhảm..."

Điền Bất Dịch cười, Tô Như tiến lên trước, kéo con gái về, tủm tỉm bảo: "Bọn yêu nhân ma giáo đó, chuyện xấu xa gì cũng dám làm cả, huống hồ là nói mấy lời thô tục. Chúng ta cứ coi như không nghe thấy là được rồi."

Mọi người nhao nhao phụ hoạ theo: "Đúng, đúng đó!"

"Điền cô nương bất tất phải để trong lòng."

...

Điền Linh Nhi lúc này mới nguôi giận. Thấy yêu nhân ma giáo đã bỏ đi cả, phe chính đạo cũng tản ra. Mấy hôm nay thường xuyên giao đấu với ma giáo như thế, đánh rồi giải tán, giải tán rồi lại đánh.



Trương Tiểu Phàm toan tiến lên nói chuyện với Linh Nhi sư tỷ, bên vai đột nhiên có ai nắm lấy, gã ngoái cổ nhìn liền ngăn người, lộ vẻ vui mừng khôn xiết. Lâm Kinh Vũ đang đứng sau lưng gã, mặt mày rạng rỡ. Lâu quá không gặp, thấy y mặc toàn đồ trắng, bảo kiếm Trảm Long đeo chéo sau lưng, mày kiếm mắt sao, anh tuấn chẳng chặc, đúng là xuất chúng nổi bật.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau Thất Mạch hội võ, Trương Tiểu Phàm gặp lại người bạn cùng lớn lên từ thuở nhỏ. Quảng thời gian gã phiêu bạt giang hồ, mỗi lần lâm bước sinh tử, trong óc đều lướt qua hình ảnh Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ ngắm gã rất lâu, khuôn mặt thoát tiên hoan hỉ, rồi cảm động, bỗng nhiên nhào tới ôm chặt Trương Tiểu Phàm vào lòng, không chịu rời tay, lâu lắm mới lỏng ra. Trương Tiểu Phàm tâm tình xúc động. Mắt Lâm Kinh Vũ tựa hồ còn rung rung ánh lệ.

“Tiểu Phàm!” Lâm Kinh Vũ mở lời, hơi ngắc ngứ, bàn tay nắm vai gã càng siết chặt, gần như khiến Trương Tiểu Phàm phát đau. Trương Tiểu Phàm hoàn toàn không để ý, nhìn Lâm Kinh Vũ, gã tưởng như những nỗi sợ hãi tuyệt vọng bản thân mình đã trải qua mấy ngày nay, trong lúc mong manh ở ranh giới giữa sống và chết, chỉ có người huynh đệ này mới hiểu được, và cũng chỉ ở trước mặt y, gã mới thực sự để bản thân mình được thư thái.

Lâm Kinh Vũ nắm chặt lấy gã, khẽ nói: “Tiểu Phàm! Ta... ta cứ nghĩ sẽ không bao giờ gặp được mi nữa!...” Nói tới đây, tâm trạng xúc động quá đổi, miệng y mấp máy, mà không sao nói tiếp được.

“Ta... ta cũng vậy!” Trương Tiểu Phàm nhìn y, một lát sau, hai người bỗng cùng bật cười, rồi thở phào.

“Trở về thì tốt rồi. Chúng ta sau này phải hợp sức san bằng ma giáo, hợp sức báo thù!” Lâm Kinh vũ nắm lấy vai Trương Tiểu Phàm, mỉm cười bảo vậy.

“Đúng!” Trương Tiểu Phàm nặng nề gật đầu.

Tâm trạng của Lâm Kinh Vũ từ từ điều hoà trở lại, sắc mặt cũng diêm dạm đi nhiều, ngắm Trương Tiểu Phàm nay nhuốm vẻ phong trần, đột nhiên trên vầng trán xuất hiện một tia u ẩn, y nói: “Biết tin mi hạ sơn, ta rất mừng, lại hận bản thân mình, không ngờ mấy năm nay uống phí mong đợi của sư phụ, thành tựu hoá ra không bằng mi.”

Trương Tiểu Phàm thất kinh, lắc đầu phản đối: “Kinh Vũ, mi không thể nói như vậy! Ai mà không biết tư chất mi gấp mười lần ta. Lần trước trong kỳ đại thí, nếu gặp phải mi, thì ta nhất định thua rồi. Chẳng qua là số ta tốt hơn một chút thôi.”

Lâm Kinh Vũ hỏi lòng hỏi dạ, cười một cách cởi mở: “Nói cũng đúng! Sau này ta phải tiếp tục cố gắng tu hành, không tin sẽ không thắng nổi mi. Có điều mi cũng không được lơ là nhé!”

Trương Tiểu Phàm cười lớn, gật đầu thật mạnh.

Hai người đứng đó ôn chuyện cũ, đằng kia Điện Linh Nhi vẫn dẫu môi phụng phịu với mẹ, Tô Như thì mỉm cười an ủi cô. Trương Tiểu Phàm trò chuyện với Lâm Kinh Vũ một lúc, nhìn về phía sư môn, liền nắm lấy tay Lâm Kinh Vũ bảo: “Nào! Ta dẫn mi lại bái kiến sư phụ và các sư huynh ta.”

Không ngờ Lâm Kinh Vũ hừ mũi, khế đáp: “Lão sư phụ nắm lùn đó của mi á? Quên đi!”

Trương Tiểu Phàm trừng mắt: “Không được nói bậy!” đoạn lòi xềnh xệch y đến. Lâm Kinh Vũ lộ vẻ miễn cưỡng, đành đi theo gã. Đến gần, Trương Tiểu Phàm định cất tiếng nói, chợt trông thấy ngay nơi Điện Linh Nhi và sư nương Tô Như đang nói chuyện, không biết từ lúc nào đã mọc thêm một người, phóng thái đường hoàng, tiêu sái anh tuấn, chính là Tề Hạo.

Y ôn tồn nói mấy câu với Điện Linh Nhi, Điện Linh Nhi liền bật cười, vẻ tức tối tan biến hết, tươi như hoa. Trước mặt bao nhiêu người, cô nắm tay Tề Hạo bước về phía Điện Bất Dịch.

Trương Tiểu Phàm nghe trong đầu vỡ òa, rỗng tuếch, phút



chốc không nhìn thấy bất kỳ một vật hay người nào nữa, ngoài cảnh sư tử đang dắt tay Tề Hạo bước tới. Chỉ loáng thoáng nghe thấy Lâm Kinh Vũ bên cạnh bật cười thì thào: “Cái lão sư phụ nắm lùn của mi vốn kiên quyết không chịu để Tề Hạo sư huynh và Điền sư tử bên nhau. Nhưng Tề sư huynh khấn cầu sư phụ ta. Sư phụ xưa nay vẫn xem trọng Tề sư huynh, bèn đi nhờ chuông môn chân nhân nói hộ. Lão sư phụ của mi đành gạt đầu. Ha ha! Mi trông, họ bây giờ đã công khai rồi...”

Lâm Kinh Vũ đột nhiên ngừng nói, há hốc mồm nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm lúc này như đã biến thành một con người khác, sâu trong lòng trào lên một ngọn lửa cuồng nộ, như muốn thiêu cháy gã. Gã cảm thấy mình quả thực đang bị thiêu đốt trong lửa âm ti địa ngục. Trước mặt, nam tử đó và cả người con gái xinh đẹp mà gã yêu thương nhất, cứ tay trong tay tiến lại.

Thiêu Hoả côn vẫn giắt kín bên thắt lưng, đúng lúc này trỗi lên cảm giác giá băng quen thuộc, chạy dọc toàn thân gã. Nhưng ngọn lửa nóng bỏng điên cuồng không chỉ không giảm bớt, mà còn như bị đổ thêm dầu. Một luồng khí ngang ngược hung sát, một ham muốn hút máu cuồng nhiệt, cứ như thế, làm méo mó khuôn mặt Trương Tiểu Phàm.

Trước tình cảnh ấy, tất cả mọi người đều sững sờ, bầu không khí vốn hoà thuận đông cứng lại trong nháy mắt. Ai nấy đều trông thấy tiểu sư đệ xưa nay vẫn hiền hoà điềm đạm, toàn thân vụt toát ra một luồng sát khí tàn bạo mà đến bọn ma giáo ban này cũng không có. Những người đứng quanh gã bất giác đều thụt lùi, chầm chầm nhìn thiếu niên bỗng nhiên biến thành hung thần, sát khí đằng đằng, vùng tiến một bước về phía Tề Hạo, cũng là phía Điền Linh Nhi.

Bầu trời xanh thẳm trên Lưu Ba sơn hình như cũng ngả xám.



Tống Đại Nhân là người đầu tiên bước tới, chặn trước mặt Trương Tiểu Phàm. Y lập tức cảm thấy gã tiểu sư đệ mà mình chứng kiến cả quá trình trưởng thành khôn lớn, lúc này không còn chút quen thuộc nào hết.

Nhận ra có người ngáng trở, Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu, trừng trừng ngó Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân nhìn đôi mắt đã vằn lên những tia máu đỏ, người bỗng ớn lạnh, gương cười hỏi: “Tiểu Phàm! Đệ sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm không đáp, chỉ rít lên bằng một giọng trầm trầm, hơi khàn: “Tránh ra!”

Câu nói của gã kéo rất dài rất thấp, hình như phải dùng khí lực lớn lắm mới bật được thành lời, nhưng mọi người nghe thấy đều có vẻ kinh hãi. Nét mặt Điền Bất Dịch vụt sa sầm, ai nấy cùng lấy làm lạ. Trương Tiểu Phàm nhìn Tống Đại Nhân vẫn chắn trước mặt mình, hữu thủ siết chặt Thiêu Hoả côn. Tức thời một luồng hào quang màu xanh đen lạnh lẽo toả ra khỏi cây gậy, dướm về ghé lạnh xua nay chưa từng có.

Tống Đại Nhân thực sự khiếp đảm, không phải vì cảm giác quá ghê lạnh, cũng không phải vì Trương Tiểu Phàm sau một tháng hạ sơn, đạo hạnh đã tăng tiến hơn trước, mà vì tiểu sư đệ từ nhỏ vẫn kính trọng yêu mến đại sư huynh, lúc này xem chừng muốn giết y thật.

Y nhận ra, Điền Bất Dịch tất nhiên cũng nhận ra. Lão xám mặt tiến lên, tuy thâm nghĩ Trương Tiểu Phàm không phải là đối thủ của Tống Đại Nhân, nhưng pháp bảo nơi tay tiểu đồ đệ đó quá sức kỳ quái, sự ghê gớm của nó đã từng hiển lộ trong kỳ Thất Mạch hội võ vừa rồi, Tống Đại Nhân chắc không dễ gì đối phó.

Đúng lúc đó, Điền Linh Nhi mặt mày kinh ngạc chạy tới, chen vào giữa Trương Tiểu Phàm và Tống Đại Nhân, rồi ngạc nhiên hỏi người sư đệ mà từ bé tới giờ cô vẫn quý mến nhất: “Tiểu Phàm! Đệ bị sao vậy?”



Gương mặt đã khắc sâu vào lòng Trương Tiểu Phàm, đôi mắt long lanh ngời sáng, người con gái cứ vương vấn trong mộng ấy, lúc này đang đứng trước mặt gã, quan tâm, hỏi han...

Trương Tiểu Phàm bỗng chững lại, cả người ngầy sững tựa hồ vừa tỉnh mộng. Luồng khí tàn bạo trong người rút mạnh đi như thủy triều xuống. Nhưng... nhưng gã lại cảm thấy đau đớn như bị xé toác, thờ thần nhìn sự tử trước mặt, muốn khóc oà lên vì xót xa!

Nàng có biết, kể cả lúc sống chết, người mà lòng ta nhớ nhung nhất, là nàng không?

Nàng có biết, ta mơ về Thanh Vân, tâm tình quyến luyến vô hạn, chỉ vì nàng không?

Nàng có biết...

"Bộp!" một âm thanh khô khốc nặng chịch vang lên. Diên Bất Dịch đột nhiên xuất hiện bên cạnh, giáng cho gã một cái tát tai. Thân hình Trương Tiểu Phàm mất tự chủ bay vọt đi, vạch qua không trung một đường cong, rơi bấn tít ra xa bên ngoài.

Mọi người nhón nhác.

Trương Tiểu Phàm ngã xuống đất, đầu choáng mắt hoa, nhưng khi tỉnh trí rồi, mới cảm thấy một nỗi hổ thẹn vô bờ. Sao ta lại muốn động thủ với đại sư huynh luôn quan tâm chăm sóc cho ta từ bé chứ? Sao ta lại nổi tính hung tợn? Quả thực là thập ác bất xá, tội ác tày trời!

Gã gượng bò dậy, nhưng thân hình chưa thẳng lên, chân đã mềm oặt khuỵu luôn xuống, nửa mặt sưng vù, khoé miệng ứa máu.

Song giờ đây gã hầu như không cảm thấy nỗi đau thân thể, trong lòng chỉ ngùn ngụt một nỗi khiếp hãi xưa nay chưa từng có, tự gặm thét với chính mình: Sao thế? Sao thế? Người rốt cục là làm sao thế? Lẽ nào người đã phát điên rồi ư?

Gã dờ dẫm ngẩng đầu, nhìn mọi người trong sư môn đang đứng trước mặt, thấy tất cả vụt trở nên xa lạ. Mà ánh mắt bọn



họ nhìn gã, cũng như dành cho một kẻ lạ mặt chưa từng gặp bao giờ.

Những chuyện này, rốt cục là thế nào?

Trương Tiểu Phàm khó nhọc đứng lên. Không ai nói gì, tất cả đều quan sát gã. Về mặt gã hoang mang, ngơ ngác nhiều hơn là sợ hãi. Hình như chính gã cũng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Tổng Đại Nhân vẫn thật tâm yêu mến Trương Tiểu Phàm, ngoảnh đầu thừa với Điền Bất Dịch: “Sư phụ! Tiểu sư đệ hoàn toàn không có ý bất kính, chỉ vì... chỉ vì...”

“Câm miệng!” Điền Bất Dịch quát lên chặt ngang. Tổng Đại Nhân không dám nói tiếp nữa. Điền Bất Dịch béo lùn như đã biến thành một Nộ thần sừng sững cao lớn, nên từng bước tiến đến chỗ Trương Tiểu Phàm.

Khuôn mặt Trương Tiểu Phàm thoáng vẻ khiếp hãi. Đây là vị sư phụ mà gã rất sợ từ bé, gã thậm chí không dám nghĩ, tiếp theo sẽ phải đối mặt với cái gì?

Bỗng một bóng người màu trắng nhào đến chặn trước mặt Trương Tiểu Phàm.

Ai nấy thất kinh.

Lâm Kinh Vũ mặt lạnh tựa sương, đôi mày kiếm cau rúm. Đối diện với vị thủ tọa Đại Trúc phong danh động thiên hạ này, y vẫn không sợ hãi, hệt như thuở thiếu thời.

Áo trắng tựa tuyết, y đứng đó, như một cột trụ đóng cứng trên đất, không hề nhúc nhích. Dù phía trước có cơn sóng dữ, chắc cũng không làm y xao động mảy may.

‘Ừng oàng’, giữa tiếng rống gầm, Trảm Long kiếm vụt xuất vỏ, hào quang biêng biếc chụp lấy y và Trương Tiểu Phàm, hai kẻ thân thể tương đồng. Lâm Kinh Vũ thần khí lẫm lẫm, hoàn toàn không nhìn đến đại sư huynh Tề Hạo, người xưa nay y vẫn kính trọng, đang liên tục đưa mắt ra hiệu cho y, quả quyết nói: “Nếu ông muốn động đến Trương Tiểu Phàm lần nữa, thì phải giết tôi trước!”

Tê Hạo hít một hơi lạnh buốt, liếc nhanh Điền Bất Dịch, thấy nét mặt lão vốn đã khó coi lại càng khó coi thêm, đổi sang màu xám ngoét. Trong lòng lão thịnh nộ đến bực nào, khỏi nói cũng biết.

Tê Hạo là đại đệ tử của Long Thủ phong, gặp việc quyết không thể trốn tránh. Lâm Kinh Vũ xưa nay được ân sư Thương Tùng Đạo Nhân rất yêu thích, bất luận thế nào cũng không thể bỏ mặc y. Nhưng trông sắc mặt Điền Bất Dịch, biết rằng không nên trông đợi gì vào chuyện khuyên can lão. Tê Hạo đành vội vàng chạy ra, kéo Lâm Kinh Vũ, hạ giọng bảo: “Đệ diên rồi! Sư đệ! Đây là chuyện trong nhà của Đại Trúc phong, đệ xen vào chuyện của người ta là thế nào? Cho dù ân sư có mặt ở đây cũng không thể lên tiếng được, mau cùng ta đi đi!”

Chẳng ngờ Lâm Kinh Vũ hôm nay khác hẳn ngày thường, y hừ mũi nói: “Nếu đệ đi, không biết Tiểu Phàm còn bị người này dày vò đến mức nào nữa. Y thân thế cô khổ giống hệt đệ, nếu đệ không đứng về phía y, trên đời này cũng không còn ai đứng về phía y nữa.” Nói rồi ánh mắt như tia chớp, chia thẳng vào môn hạ Đại Trúc phong. Tuy biết rõ thực lực cách nhau quá xa, nhưng nhìn thái độ của Lâm Kinh Vũ, đủ biết vì người anh em sau lưng, y đã không kể đến chuyện sống chết nữa rồi.

Tê Hạo nín lặng, thấy Lâm sư đệ nổi khùng, ruột y rối như tơ vò, đang không biết xử trí thế nào, đột nhiên thấy một bàn tay đặt lên vai Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ giật mình ngoảnh đầu nhìn, chính là Trương Tiểu Phàm đứng sau lưng gã, nửa mặt sưng tưng, mắt đã ngập lệ nóng, giọng nói tắc nghẹn: “Kinh Vũ! Tấm lòng của mi ta lĩnh nhận. Hôm nay ta sai, ta sẽ nhận lỗi với sư phụ. Mi hãy theo Tê sư huynh về trước đi!”

Lâm Kinh Vũ cau mày, toan mở miệng, đã nghe Tê Hạo thúc bên tai: “Lâm sư đệ! Đệ mà cứ nấn ná, e rằng sẽ khiến Điền sư thúc nổi giận thêm, còn hại đến Trương sư đệ nữa. Đi, đi mau thôi!”



Nói rồi kéo mạnh Lâm Kinh Vũ ép đi. Lâm Kinh Vũ vùng vằng, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm nhìn mình với vẻ khẩn cầu, lòng phân vân. Giằng giằng co co khá lâu, Tề Hạo chạt vật lăm mới lôi bật được sư đệ đi. Lâm Kinh Vũ còn ngoái cổ nhìn mãi về phía Trương Tiểu Phàm.

Sắc mặt Điền Bất Dịch khó coi đến cùng cực. Môn hạ Đại Trúc phong ai nấy nhìn nhau, không ai dám hó hé.

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ bước tới gần sư phụ, quỳ gối, vùi đầu xuống đất trước mặt lão, bất động.

Điền Bất Dịch cười nhạt hỏi: “À, ta không dám đâu! Đây là ai nhỉ? Đạo hạnh cao thế, sát khí nặng thế! Trong mắt người còn có lão sư phụ này không?”

Trương Tiểu Phàm run bắn, khấu đầu ba cái thật mạnh, rồi không ngẩng lên, cứ phục vị dưới đất. Bọn Tổng Đại Nhân xưa nay vẫn tha thiết yêu mến tiểu sư đệ, thấy bộ dạng gã như vậy, đã quên ngay thái độ kỳ quái của Trương Tiểu Phàm lúc trước, nhao nhao xin với Điền Bất Dịch: “Sư phụ! Tiểu sư đệ...”

Điền Bất Dịch khoát tay, những lời chưa tuôn hết đã tắc ứ trong họng. Điền Bất Dịch dăm dăm nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, tức giận hừ mũi, lạnh lùng nói: “Không ngờ mấy năm nay, ta dạy dỗ được một đứa học trò ngỗ nghịch thế này!” Đoạn không ngoảnh đầu nhìn lại, xoay mình bước đi, bỏ mặc Trương Tiểu Phàm đấy. Tô Như thở dài bước theo. Mọi người không biết làm thế nào, đành cũng đi theo cả. Trên bãi lúc này chỉ còn một mình Trương Tiểu Phàm, trơ trọi quỳ trên mặt đất.

Gã vẫn không ngẩng đầu lên.

Trời ngả tối, phe chính đạo lũ lượt đến sườn phía nam của Lưu Ba sơn để nghỉ ngơi. Ở đây có mười mấy động đá thiên nhiên rất tiện lợi, họ đã phát hiện ra ngay hôm đầu lên núi.

Thanh Vân môn vì bốn chi phái tách biệt, nên chiếm riêng bốn sơn động. Đại Trúc phong nhân số ít ỏi, ở trong sơn động



ngoài cùng phía tây, cạnh đó có rừng rậm. Mé bên kia lần lượt là Long Thủ phong, Triều Dương phong, Tiểu Trúc phong. Quá đi một chút nữa là chỗ nghỉ của Thiên Âm tự, Phần Hương cốc và mấy nhân sĩ chính đạo khác. Lần này Trương Tiểu Phàm trở về, đã gặp Pháp Tướng, Pháp Thiện của Thiên Âm tự, cũng chào hỏi qua Tề Hạo. Riêng Lục Tuyết Kỳ đứng bên đám môn hạ Tiểu Trúc phong thì chưa sang. Chỉ thiếu mỗi Lý Tuân và Yên Hồng của Phần Hương cốc là chưa trông thấy mà thôi.

Nhưng lúc này gã chẳng còn bụng dạ đâu mà nghĩ đến những chuyện ấy. Theo mọi người trở về, gã không dám vào động, đành cứ quỳ mãi trên mỏm đá ở bên ngoài. Từ lúc hoàng hôn đến lúc này trời đã đen kịt, quỳ hơn bốn canh giờ, Điền Bất Dịch không hề tỏ ý mềm lòng. Rất nhiều đệ tử các chi phái khác của Thanh Vân môn, rồi người của Thiên Âm tự, Phần Hương cốc túa ra nhìn, xúm đông xúm đỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ, loáng thoáng có cả tiếng cười nhạo châm biếm.

Trương Tiểu Phàm quả thực cảm thấy hết sức hổ thẹn, không dám đứng lên, hiềm nỗi quỳ lâu như vậy, đầu gối tê nhức vô cùng.

Đột nhiên trong sơn động bên cạnh, cũng chính là nơi nghỉ của đệ tử Long Thủ phong vẳng ra một tràng huyền ảo. Trương Tiểu Phàm không ngẩng đầu, nhưng loáng thoáng nghe thấy tiếng Lâm Kinh Vũ la toáng lên ở bên trong, hình như là không dần lòng nổi, muốn lao ra ngoài, nhưng bị Tề Hạo và các đệ tử khác nắm cứng lấy, đang làm ồn lên. Rồi từ sơn động sát vách đột nhiên truyền tới một giọng nói đầy uy quyền: "Kinh Vũ! Con vào đây! Ta có chuyện muốn nói với con."

Trương Tiểu Phàm nhận ra đó là giọng nói của Thương Tùng Đạo Nhân, thủ toạ Long Thủ phong. Không khí bên gần riêng của các đệ tử lập tức yên tĩnh hẳn, đủ thấy ngày thường Thương Tùng Đạo Nhân uy nghiêm như thế nào. Lâm Kinh Vũ không dám kháng lệnh sư phụ, đành đi vào, rồi không thấy trở ra nữa.



Đêm đen khôi phục vẻ tĩnh lặng, những người ló ra xem nhiệt náo cũng dần dần tản đi. Chỉ còn lại Trương Tiểu Phàm vẫn quỳ trên đất, lù lù trước cửa sơn động.

Cùng lúc đó, trong động của Đại Trúc phong vang lên tiếng bọn Tống Đại Nhân, Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư kêu cầu với sư phụ. Nhưng Điền Bất Dịch giận dữ chửi mắng mấy câu, mọi người đều không dám nói nữa. Không khí chưa kịp yên tĩnh, đã nghe thấy giọng nói kích động của Điền Linh Nhi: “Cha! Cha làm gì vậy? Tiểu Phàm quỳ gần năm canh giờ ở bên ngoài, rốt cục y sai ở chỗ nào? Đã dả thương hay giết chết đại sư huynh? Mà y cũng nhận lỗi rồi, cha còn không để cho y vào...”

“Rầm!” một tiếng động khủng khiếp, đá bay loạn lên, chắc Điền Bất Dịch chưa hả giận, vung chưởng đánh xuống tảng đá khiến nó nát vụn. Điền Linh Nhi hình như còn muốn nói nữa, nhưng nghe thấy sư nương Tô Như thì thầm mấy câu, rồi kéo cô ta đi, sau đó không còn âm thanh gì nữa.



Chương 23 GIÓ MƯA



Đêm đen mù mịt, không thấy trăng sao, vòm trời không một tia sáng le lói.

Trương Tiểu Phàm quỳ trước cửa động gần sáu canh giờ. Đệ tử những môn phái khác phần lớn đều đã vào ngủ. Đến ánh sáng cuối cùng từ đồng lửa trong sơn động của Đại Trúc phong, cũng dần dần lụi đi.

Bên trong, hình như Điền Bất Dịch nói câu gì đó, rồi Điền Linh Nhi lập tức hét lên:

“Cha!”

Âm thanh tắt ngấm, không có đoạn sau. Trương Tiểu Phàm không biết đã phát sinh chuyện gì. Lát sau, Tống Đại Nhân bước ra.

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn đại sư huynh. Gương mặt Tống Đại Nhân lộ vẻ bất nhẫn ghê gớm, nhưng cuối cùng y vẫn cứng rắn nói: “Tiểu sư đệ! Sư phụ nói đệ quỳ ở đây chỉ khiến người thêm khó chịu, bảo đệ muốn quỳ thì đi ra xa một chút mà quỳ.”

Trái tim Trương Tiểu Phàm chùng xuống, gương mặt đột nhiên lạnh đi, buốt giá. Đêm khuya mịt mùng, trời còn bắt đầu mưa nữa.

Gã nín thính, lặng lẽ bò dậy, đi ra xa, quỳ xuống nơi bờ rừng rậm, dưới tán cây cổ thụ.

Tống Đại Nhân nhìn về phía gã một lúc rất lâu, bóng tiểu



sự dề dằn dần nhạt nhoà sau màn mưa đêm. Y khẽ thở dài, lắc lắc đầu, quay vào.

“Ừng!”, một tiếng nổ lớn, từ chân trời vọng tới tiếng sấm ầm ầm. Chớp sáng loá nhe nanh múa vuốt rạch ngang thình không, bầu trời đen kịt như nứt tan thành nhiều mảnh. Giấy lát sau, những hạt mưa lớn bằng hạt đậu rơi xuống lạo rạo như sỏi, bắn trên mặt đá kêu rào rào. Mưa to như trút sầm sầm đổ xuống.

Chỉ thoáng chốc, không gian ngập trong một màn mù mịt. Toàn thân Trương Tiểu Phàm ướt sũng, quần áo dính bết vào người, cảm giác lạnh cóng khôn tả. Gã ngẩng đầu nhìn về phía trước. Đêm vốn đen kịt, lại thêm mưa to, không nhìn rõ sơn động đâu nữa.

Cả trời đất, hình như chỉ còn một mình gã ở đây chịu khổ.

Trương Tiểu Phàm cúi đầu bất động.

Trận mưa to hình như là sự trừng phạt của ông trời đối với gã. Mưa mãi không thôi, chẳng có ý muốn ngưng bớt, chớp nháng sấm nổ, cuồng ngạo cười trên đầu gã!

Nước mưa từ mái tóc ướt đầm của gã ròng rọc tuôn xuống, tràn qua mặt, khiến Trương Tiểu Phàm không mở nổi mắt. Nhưng đúng lúc mưa gió hui quạnh ấy, gã đột nhiên trông thấy một bóng người, một bàn chân, đặt trước mặt gã.

Trương Tiểu Phàm khó nhọc ngước lên. Thình không chớp loé, sấm nổ ầm ầm. Dưới ánh sáng mờ mờ, gã nhìn rõ người con gái xinh đẹp lạnh lùng ấy.

Trương Tiểu Phàm đồ hết cả người ra.

Toàn thân Lục Tuyết Kỳ từ trên xuống dưới cũng ướt sũng như gã vậy. Ánh chớp tan biến, bóng nàng cũng hoá thành bóng đen mờ lung giữa đêm mịt mùng. Nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn cảm thấy hết sức rõ rệt, nàng đang đứng trước mặt mình.

Dưới trời đêm bạo vũ cuồng phong, hình bóng dịu dàng ấy nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh gã.

Mưa càng dữ dội, gió càng điên cuồng.



Sâu trong rừng, hình như có yêu ma đang gào thét râm rộ.

Một bàn tay lạnh băng, hơi run rẩy, vuốt mái tóc Trương Tiểu Phàm. Rồi một giọng hư ảo, cất lên thì thầm giữa đêm mưa gió:

“Đừng sợ! Sẽ qua mau thôi!”

“...”

“Ta sẽ ở đây với đệ!”

“...”

“Ừng ừng!” Tiếng sấm như đập vỡ bầu trời, nghiêng nát tâm hồn. Vào lúc chớp lòa điên dại, gió mưa thét gào, quay cuồng tựa yêu ma, người đẹp ngọt ngào như giấc mộng, với gương mặt thủy mị và ánh mắt dịu dàng, ở ngay bên cạnh gã.

Chìm trong mưa gió, nàng hạ giọng thủ thủ, khe khẽ, nhẹ nhàng, với Trương Tiểu Phàm, và hình như với cả thâm tâm mình nữa:

“Đệ cứu ta, bảo vệ ta, không tiếc mạng sống bản thân. Ta cũng làm như thế với đệ. Những nỗi khổ trong lòng đệ, trời biết ta biết, ta không thể san sẻ khổ đau với đệ, thì ta xin cùng gánh chịu với đệ. Chỉ mong có một ngày, đệ sẽ được cùng người mà đệ mến yêu, vui vẻ bên nhau...”

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, rồi dần dần tan biến. Gió mưa cuồng dại hơn, thân hình mềm mại ấy như ngọn cỏ bị vùi dập trong bão, lão đảo xiêu vẹo. Trương Tiểu Phàm thần trí mơ màng, như mộng như ảo.

Đêm đen tối sẫm, cao xanh nín lặng!

Mưa gió hoành hành rất lâu mới từ từ lắng dịu. Trương Tiểu Phàm toàn thân buốt giá, khí lạnh thấm nhiễm vào thân thể, tay chân rét cóng, biết rằng cứ tiếp tục thế này, nhất định sẽ đổ bệnh nặng. Nhưng bất luận thế nào, gã cũng không muốn đứng dậy tránh mưa.

Đang cơn rét mướt, từ bờ vai phải của gã mơ hồ có một luồng hơi ấm đang chậm chậm truyền đi khắp thân thể, nó đẩy



lui không ít hàn khí. Hình như hơi ẩm này toả ra từ pháp bảo Huyền Hoà giám quán bên bắp tay.

Trương Tiểu Phàm vụt nhớ đến người con gái như quý mị vừa xuất hiện. Lúc thắng thốt, gã cho rằng đó là Lục Tuyết Kỳ, nhưng giờ đây không thấy bóng dáng đâu nữa. Chẳng biết đã rời đi, hay thật ra chưa từng xuất hiện.

Nghĩ tới đây, gã nhếch mép cười khổ, rũ rũ đầu, nước bắn tung toé. Đúng lúc đó, rõ ràng nghe thấy một tiếng gọi: “Đồ khỉ kia!”

Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vã ngoảnh đầu. Câu ‘Lục sư tỷ!’ chưa bật khỏi miệng, đã thấy một cô gái từ trong rừng sâu thông thả bước ra, tay cầm chiếc ô che mưa, cười chúm chím nhìn gã. Chính là người mà Trương Tiểu Phàm không ngờ sẽ gặp lại ở chốn này, thiếu nữ ma giáo Bích Dao.

Trong màn đêm, mưa đã ngớt hơn lúc nãy, nhưng vẫn xối xa, nơi xa xa trông cũng không rõ lắm. Trương Tiểu Phàm còn cho rằng mình hoa mắt, bèn dụi dụi nhìn kỹ, thì đúng là Bích Dao đang tha thướt bước lại, mặt rạng nét cười.

Nàng vẫn mặc bộ áo màu thuỷ lục, tay vẫn cầm cái ô vải sơn xanh. Nhưng gió mưa lớn quá, áo xiêm của nàng đã ướt mất nhiều chỗ. Nàng tiến tới gần, nhìn càng lúc càng rõ, những mảng áo bị thấm nước dán nhẹ vào da, nửa ẩn nửa hiện.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cúi đầu, không nhìn nàng nữa.

Bích Dao ngây người, ngồi xuống trước mặt Trương Tiểu Phàm, nhìn lướt gã một lượt từ đầu xuống chân, cười nhẹ bảo: “Người thực cổ quái, mưa to thế này mà cứ khăng khăng quỳ ở đây, chẳng lẽ đây cũng là pháp môn tu hành của Thanh Vân môn?”

Trương Tiểu Phàm lừ mắt nhìn Bích Dao vẻ chẳng mấy thiện cảm, thấy gương mặt xinh đẹp của Bích Dao dịu dàng như nước trong bóng đêm, bất giác bản thân.

“Ừng ừng!” Tiếng sấm ầm ầm từ mây đen trên cao vọng xuống, hình như ngay trước đó, lần chớp khổng lồ nháng lên



phía xa, xé nứt trời đêm làm đôi, lóe sáng rồi tan đi. Theo sau chớp lòe sấm nổ, trận mưa ngập trời lại càng xối xả thêm.

Bích Dao cau mày bước lại gần. Trương Tiểu Phàm bỗng nhận thấy những hạt mưa đang quất vào mình đau nhói chột ngốt hần, sức nặng khủng khiếp đè trên cơ thể bỗng như được giải phóng, nhẹ nhõm cả người. Gã ngẩng đầu nhìn, thì ra Bích Dao đã nhích phen nữa cái ô sang phía gã, ngăn bớt nước mưa. Nhưng mưa thì quá to, Bích Dao che được cho Trương Tiểu Phàm thì mình lại bị hở, chốc lát đã ướt đầm nửa người.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy ấm lòng, không đành lòng, bèn đẩy cái ô ra, nói khê: “Cô vừa mắc bệnh nặng trong Tích Huyết động, cẩn thận kéo cảm lạnh đấy!”

Bích Dao hơi ngẩn người, nhìn Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm thấy ánh mắt nàng kỳ quái, bèn thắc mắc: “Sao thế?”

Bích Dao mỉm cười, vẻ vui mừng: “Không ngờ anh chàng này còn biết quan tâm đến ta.”

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, cũng may tối tăm mưa gió, rất khó nhận ra, vội ngượng nghịu bào chữa: “Ta chỉ sợ cô đổ bệnh, rồi đổ thừa cho ta.”

Bích Dao áp lại gần Trương Tiểu Phàm, sánh vai ngồi sát với gã. Chỉ khác là Trương Tiểu Phàm quỳ dưới đất, còn Bích Dao thì ngồi bên cạnh. Chiếc ô vãi sơn lại xích vào, che trên đầu hai người, ngăn mưa ngăn gió.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy bên mình làn u hương dịu dịu êm êm, thoang thoảng lan sang, không dần được lòng bèn liếc trông. Không ngờ Bích Dao cũng đang nhìn lại gã, ánh mắt hai người gặp nhau, bỗng cùng ngây dại. Một lát sau, Trương Tiểu Phàm ngoảnh đi chỗ khác. Không hiểu sao, trái tim gã bắt đầu đập dữ dội.

Bích Dao trước nay rất giỏi nói chuyện, lúc này cũng dậm ra ít lời, im lìm ngồi bên cạnh Trương Tiểu Phàm. Nhân khi gã



không chú ý, nàng lặng lẽ dịch cái ô sang phía gã thêm chút nữa, để che được nhiều gió mưa hơn.

“A!” Trương Tiểu Phàm tâm trạng hỗn loạn, đang yên lặng tự nhiên nhớ tới một chuyện, không nén được la lên thất thanh, ngoảnh phắt đầu sang nhìn Bích Dao, mặt lộ vẻ lo lắng, gấp gáp hỏi: “Cô... sao cô lại đến đây?”

Bích Dao không kinh ngạc mấy về phản ứng của gã, chỉ lặng lẽ cười, giọng nói u ầu, giữa mưa gió mù mịt nhuốm đôi phần thảm thiết: “Tôi đến vì huynh đó.”

Trương Tiểu Phàm nói khẽ, nhưng thanh âm đượm vẻ lo lắng: “Xung quanh đây đều là người phe chính đạo chúng ta. Đừng nói là mấy tiên bối bên Thiên Âm tự và Phần Hương cốc, mà ngay cả Thanh Vân môn cũng có nhiều trưởng lão, cô sẽ chết không có đất chôn đầu. Còn không đi mau đi?”

Bích Dao hình như không bận tâm, chỉ tủm tỉm cười nhìn vẻ lo lắng của Trương Tiểu Phàm, đột nhiên thở dài: “Xem ra anh chàng này cũng có chút lương tâm!”

Trương Tiểu Phàm nhất thời nín bật, không biết nói thế nào.

Bích Dao khê khàng hỏi: “Huynh chẳng phải là người trong chính đạo ư, chẳng phải từng nói chính tà bất lưỡng lập ư? Sao không hô hoán để người ta đến đây bắt tôi?”

Trương Tiểu Phàm đang lo lắng, nghe mấy lời ấy của nàng, bỗng như được giác ngộ, lòng chấn động, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Dưới con mắt người ngoài, gã tuy không có tư chất hơn người, thông minh tuyệt đỉnh như Lâm Kinh Vũ và sư tỷ Điện Linh Nhi, nhưng rốt cục cũng không phải là kẻ ngốc. Hiếm nổi mấy năm trên Đại Trúc phong chẳng được một ai trọng thị, khiến gã có chút tự ti mà thôi.

Lúc này nghe Bích Dao nói những lời nửa mừng nửa giận, Trương Tiểu Phàm lập tức sực tỉnh, nhớ ra hiện trạng của mình thực hết sức không ổn. Chưa nói thân đang chịu tội, bị sư phụ

trách phạt, nếu để đồng môn phát giác mình đang cùng thiếu nữ ma giáo này thân thiết bên nhau, thì dù có chục cái mồm cũng không thể giải thích nổi.

Vừa nghĩ đến hậu quả, Trương Tiểu Phàm thấy đầu ong ong, không dám tiếp tục nghĩ nữa. Lòng dạ rối bời, toan mở miệng gọi đồng môn, không ngờ vừa liếc mắt sang, thấy bờ vai Bích Dao đã tựa vào thân thể mình. Đang khi mưa to gió dữ, nàng lại nghiêng phần lớn cái ô sang che trên đầu gã, còn chính một nửa thân thể nàng, thì ướt sũng cả rồi.

Xiêm áo dán chặt vào da thịt nàng, ánh lên trong mắt gã. Thậm chí trên gương mặt trắng như tuyết của Bích Dao cũng có nước mưa, ngưng thành hạt to, từ từ lăn xuống.

Trương Tiểu Phàm không cách nào bật ra nổi một lời gì nữa.

“Cô... tội gì cô phải khổ thế này?” Trương Tiểu Phàm cúi đầu, khe khẽ nói: “Tôi đoán rằng phụ thân cô nhất định là một nhân vật lớn, và cô nhất định là một đại tiểu thư giàu sang phú quý. Hà tất vì một đệ tử Thanh Vân nhỏ nhoi như tôi mà mạo hiểm đến đây chịu khổ?”

Gió mưa sầm sập, đất trời lạnh lẽo xơ xác, trong mưa đêm mênh mông xa xăm dường như cả thế gian chỉ còn nơi đây, riêng có hai người họ với nhau.

Bích Dao xem chừng thấy lạnh, nhích sát vào Trương Tiểu Phàm hơn một chút. Cử chỉ này vừa quen thuộc vừa thân thiết, như ngày nào trong Tích Huyết động, hai người cùng lâm cảnh sinh tử quan đầu. Giọng nàng, lúc này lắng bâng như gần, như xa: “Không, em không thấy khổ. Chàng không biết đâu, nỗi khổ thật sự trên thế gian này đều nằm ở trong lòng người ta...” Giọng nàng mỗi lúc một nhỏ, mấy tiếng cuối lặng đi không nghe rõ nữa, Trương Tiểu Phàm ngỡ ngàng nhận ra, nàng đã nhẹ nhàng ngả đầu lên vai gã.

Tiếng gió, tiếng mưa, gào rít lướt qua, Trương Tiểu Phàm thấy trong đầu trống rỗng.

Chỉ có làn u hương dịu êm đang vờn quanh mình gã. trong gió mưa lạnh lẽo, là sự thật.

Sáng sớm, mây giãn mỏng. Mặt trời lên, mưa tạnh gió ngừng.

Diễn Bất Dịch một mình bước ra khỏi sơn động, nhìn phía xa thấy tiểu đồ đệ vẫn cứ quỳ bên ngoài khu rừng rậm, lặng im không nhúc nhích.

Lão chau mày bước đến. Tới gần rồi, Trương Tiểu Phàm nghe động ngẩng đầu lên, nhận ra sư phụ, môi miệng mấp máy, khe khẽ kêu: “Sư phụ!”

Diễn Bất Dịch thấy toàn thân gã quần áo ướt đẫm, đầu tóc lác đác còn hạt mưa đọng lại, lẫn xuống, sắc mặt càng nhợt nhạt. Hiên nhiên đem qua gió mưa bão bùng, gã đã chịu nhiều khổ sở.

Nghĩ đến đây, lão bất giác nhăn mặt. Lúc này từ dãy sơn động đằng sau, âm âm có tiếng nói vẳng đến, chắc đệ tử các môn phái đã thức dậy. Diễn Bất Dịch hừ mũi, nhắc bước đi về phía rừng cây. Lúc lướt qua bên mình Trương Tiểu Phàm, lão lạnh lùng bảo: “Người theo ta!”

Trương Tiểu Phàm vội vàng vâng lời, toan đứng lên. Không ngờ thân hình mới nhô dậy, đột ngột chân mềm nhũn đi, lại ngã vật xuống, cảm thấy hai chân tê chôn nhúc nhối, chắc tại quỳ suốt một đêm.

Diễn Bất Dịch đi đằng trước, bỗng dừng lại, hình như hơi lưỡng lự, nhưng vẫn không ngoái đầu, tiếp tục bước thẳng lên. Trương Tiểu Phàm cắn răng, dùng tay nắm bóp hai chân liên hồi. Cũng may gã không phải loại được nâng niu từ bé, thân thể đã qua tôi luyện từ thời kỳ chặt trúc trên Đại Trúc phong, lúc này quả đã phát huy tác dụng. Một lát sau, khí huyết lưu thông trở lại, gã có thể bước đi được.

Trương Tiểu Phàm đứng dậy, ngóng về phía trước, thấy

bóng Điền Bất Dịch sắp mất hút trong rừng cây, liền vội vã chạy theo. Không bao lâu, khi đệ tử các phái tủa ra khỏi sơn động, đã không còn nhìn thấy hai người bọn họ đâu nữa.

Trong rừng cây vùng núi Lưu Ba, khắp nơi toàn cổ thụ chọc trời. Những thân đại thụ lớn bằng vòng tay người ôm mọc nhan nhản, thi thoảng còn gặp được những cây to đến mức hai ba người ôm mới hết. Chắc là do nơi này hẻo lánh, xưa nay không có bóng người.

Trương Tiểu Phàm theo sau Điền Bất Dịch, chậm rãi đi xuyên qua rừng. Ánh sáng ban mai diu diu từ trên tán cây lọt xuống, chiếu lên những lùm bụi lúp xúp. Khu rừng sau cơn mưa, tất cả mọi vật đều được gột rửa một lượt, nơi đâu cũng tràn ngập màu xanh trong trẻo. Thi thoảng gặp một giống hoa dại nhỏ, xoè cánh trong tịch mịch, toả hương thơm mát nhẹ nhàng.

Điền Bất Dịch bước đằng trước, vẫn lặng thinh không nói gì. Lão người béo lùn, Trương Tiểu Phàm lúc này đã cao hơn sư phụ đến nửa cái đầu, nhưng trong mắt gã, hình dáng con người ấy luôn sừng sững như một vị thần. Huống hồ, hiện tại đối với gã, chuyện về Bích Dao chẳng khác nào một tòa núi nhỏ đè trĩu con tim, khiến gã tâm phiền ý loạn, không biết làm thế nào mới phải.

Đúng lúc Trương Tiểu Phàm ruột rối như tơ vò, đang cân nhắc xem có cần kể với sư phụ chuyện Bích Dao hay không, Điền Bất Dịch đột ngột dừng bước, xoay mình lại. Trương Tiểu Phàm giật thót, cũng ngưng lại. Nơi đây đã là chỗ sâu trong rừng, bốn bề thanh vắng, cổ thụ rậm rịt, ngoài tiếng chim hót văng vẳng phía xa, thì không còn một âm thanh nào khác.

Điền Bất Dịch nhìn gã một lượt từ trên xuống dưới, mặt mày hồ hững: “Con dầm mưa một đêm, thân thể có sao không?”

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, đáp khề: “Đệ tử tội đáng như vậy, không sao ạ!”



Điền Bất Dịch hừ mũi: “Cái miệng con thì nói nhẹ nhàng lắm, nhưng trong lòng đang oán hận ta phải không?”

Trương Tiểu Phàm giật thót, sắc mặt vốn nhợt nhạt lại càng nhợt thêm, vội vã đáp: “Sư phụ! Con... con tuyệt đối không có ý nghĩ đó. Tội con đáng phải chịu như vậy mà, đâu dám oán trách sư phụ!”

Điền Bất Dịch ngấm gã tiểu đệ tử mấy năm nay vẫn bị mình lơ là, thấy vẻ lo lắng trên mặt gã đã thấm cả vào lời nói, lão nhúc nhích mép, thở dài một tiếng, sắc mặt dịu xuống.

“Thôi! Lúc này đang không có ai, con muốn nói gì với ta không?”

Trương Tiểu Phàm bồn chồn, trầm nghĩ chẳng lẽ sư phụ đã phát giác chuyện về Bích Dao. Quan hệ giữa Trương Tiểu Phàm và Bích Dao hiện rất khó bộc bạch. Đêm qua nàng tìm đến, gã chỉ sợ bị các trưởng bối sư môn biết, lẽ nào...

Gã còn nghĩ vơ nghĩ vẩn, Điền Bất Dịch đã tỏ vẻ sốt ruột. Thấy gã mãi không mở mồm, lão bèn lên tiếng: “Ta hỏi con, hôm qua sao con đột nhiên đối xử với đại sư huynh như vậy?”

Trương Tiểu Phàm sững người, hiểu ra sư phụ hoàn toàn không ám chỉ đến chuyện Bích Dao, lúc đó mới bình tâm, nhưng lập tức lại há hốc miệng mà không thốt nên lời. Gã đâu thể nói rằng vì trông thấy Điền Linh Nhi và Tề Hạo bên nhau nên mất hết lý trí? Mà thật ra bản thân gã không phân tích được rõ ràng, thứ sát khí kỳ dị khống chế mọi cảm xúc của mình trong khoảnh khắc đó, rốt cục là cái gì?

Điền Bất Dịch đợi rất lâu, thấy Trương Tiểu Phàm vẫn lậm lì không hé mồm, bèn cười nhạt: “Tại con thấy cảnh Linh Nhi và Tề Hạo thân mật bên nhau, nên mới sinh lòng oán hận phải không?”

Trương Tiểu Phàm kinh hoàng thất sắc, đầu óc rối bời, đứng đực ra tại chỗ. Chuyện gã đơn phương thầm yêu Điền Linh Nhi, vốn là một trong những bí mật sâu kín nhất của



gã, xưa nay chưa từng tỏ cùng ai. Không ngờ bị người mà mình kính sợ nhất là sư phụ lạnh lùng bóc toạc ra, so với trận sấm sét kinh thiên động địa đêm qua thực còn khiến gã hồn xiêu phách lạc hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc, gã sững sờ không nhúc nhích, không có cả sức để phủ nhận, chỉ nhìn Điện Bất Dịch chăm chăm, mồm há to mà không thốt nổi một tiếng.



Chương 24

NGƯỜI XƯA

Tia sáng lọt xuống khu rừng, xuyên qua cành lá rậm rạp, rải xuống mình hai thầy trò họ. Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt Điền Bất Dịch, chẳng có chỗ nào để trốn tránh, lâu lắm mới khe khẽ thốt: “Sư phụ...”

Điền Bất Dịch nhìn gã, thấy gương mặt xanh tái của tiểu đồ đệ đột nhiên ửng lên, lão hừ một tiếng, quay mình đi.

Trương Tiểu Phàm hoang mang lúng túng, không biết nói thế nào mới được. Điều bí mật sâu kín trong lòng đột nhiên bị bóc trần bởi người xưa nay mình vẫn kính sợ nhất, cảm giác hoảng hốt ấy đến giờ vẫn chưa dịu lại.

Điền Bất Dịch đứng đó, chấp tay sau lưng, hồi lâu không hé một lời. Trương Tiểu Phàm ủ rũ đứng sau lưng lão, thậm chí không dám thở mạnh.

Thêm một lúc nữa, Điền Bất Dịch mới thông thả hỏi: “Vậy thì người lên truyền pháp quyết Thái Cực Huyền Thanh Đạo cho con đạo đó, cũng là Linh Nhi?”

Trương Tiểu Phàm giật nảy mình, nhưng đối với việc có quan hệ đến Điền Linh Nhi, óc gã lập tức tỉnh táo ra nhiều, vội vã đáp: “Sư phụ! Việc này không phải lỗi sư tỷ. Chính là con khẩn cầu sư tỷ truyền thụ cho...”

Điền Bất Dịch xoay mình lại, trừng mắt nhìn Trương Tiểu Phàm. Giọng gã đậm lí nhí, biết mình có nói thế nào đi nữa, chắc cũng không giấu nổi vị sư phụ này.



Trong rừng, không khí giữa hai thầy trò bỗng trở nên trầm mặc. Trương Tiểu Phàm gục đầu xuống, lòng rối bời như tơ vò. Đúng lúc đó, gã nghe thấy tiếng Điền Bất Dịch:

“Lão thất!”

Trương Tiểu Phàm giật thót, ngẩng đầu đáp: “Sư phụ!”

Điền Bất Dịch nhìn gã: “Con vào làm môn hạ của ta, cũng sắp được năm năm rồi nhỉ?”

Trương Tiểu Phàm khẽ thưa: “Vâng!”

Điền Bất Dịch bình thản nói: “Năm đó khi ta thu nhận, quả tình cũng chưa nhìn kỹ tư chất của con. Con có được thành tựu như ngày hôm nay, thực sự vượt xa dự liệu của ta.”

Trương Tiểu Phàm sưng người, nhưng sâu trong lòng, lại mơ hồ nhen lên một niềm vui sướng.

Điền Bất Dịch tiếp tục: “Còn về chuyện con thâm yêu Linh Nhi...”

Trương Tiểu Phàm lo cuống: “Sư phụ! Điều do con sai, con không nên...”

Điền Bất Dịch trợn mắt nhìn gã: “Ta có nói con sai sao?”

Trương Tiểu Phàm há hốc mồm, quả thực bị Điền Bất Dịch làm cho phát hoảng lên.

Điền Bất Dịch hừ mũi: “Con tuổi đương thiếu niên, lại chẳng phải là hoà thượng của Thiên Âm tự. Hơn nữa, từ nhỏ tới lớn đều ở cùng Linh Nhi, dẫu thích nó một chút, thì cũng có gì là lạ đâu? Con tưởng sư phụ con sống chừng này năm đều là sống hoài sống phí chẳng, ngay chuyện thường tình này cũng không hiểu hay sao?”

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, mắt chột cay xè. Tất cả những lời ấm áp trên thế gian này cộng lại, đối với gã, chắc cũng không sao sánh nổi mấy câu nói lạnh lùng đó của Điền Bất Dịch.

Nhưng Điền Bất Dịch chột ngưng lại, rồi tiếp: “Hiềm nỗi chuyện nay đã khác rồi. Ta cũng nhận ra Linh Nhi thật tâm yêu Tế Hạo. Còn con, chắc nó chỉ coi con như cậu em trai thôi, con biết không?”

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nhưng ánh mắt thì nhìn dính xuống chân, khe khẽ đáp: “Con biết ạ, sư phụ!”

Điền Bất Dịch thong thả nói: “Ta trước đây phản đối Linh Nhi đi lại với Tề Hạo, đều không phải vì bản thân Tề Hạo, mà vì...” Lão nói đến đây, chợt ngừng lời, cau mày, rồi chuyển đề tài, “Nói thực lòng, tuy con tiến bộ về đạo pháp nhanh hơn ta tưởng, nhưng so với Tề Hạo, con vẫn còn thua sút nhiều lắm.”

Lão nhìn tận mặt Trương Tiểu Phàm, chậm rãi hỏi: “Con có hiểu ý ta không?”

Trương Tiểu Phàm bậm chặt môi, lâu lắm mới đáp: “Vâng! Con hiểu.”

Điền Bất Dịch gật gật đầu, thở dài bước đến bên, vỗ vai gã: “Mọi chuyện trước đây, hãy cho qua đi nhé!”

Trương Tiểu Phàm cảm nhận bàn tay to dày và ấm áp của sư phụ đặt trên vai mình, lòng nóng bừng lên, gật đầu thật mạnh.

Điền Bất Dịch ngấm gã một lúc rồi bảo: “Vây chúng ta cùng về thôi!”

Nói đoạn, lão quay trở lại theo con đường vừa đến, Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu, ngược mặt lên cao, hít thở thật sâu, rồi thả lỏng đôi tay đang nắm chặt.

Nhưng một tâm trạng băng khuâng man mác như có như không, cứ đeo bám lấy đầu óc gã.

Gã cười buồn, trấn định tinh thần, rồi bước theo sư phụ.

Khi hai người về đến dãy sơn động nơi sườn núi, người các môn phái đã lao xao ồn ào, phần lớn cũng dậy cả rồi. Điền Linh Nhi và mấy môn hạ đệ tử Đại Trúc phong đứng nơi cửa động, mặt có sắc e ngại, ngoảnh trông bốn phương tám hướng, có vẻ rất lo lắng.

Trương Tiểu Phàm từ xa nhìn lại, lòng thoát đau nhói, cúi thấp đầu xuống.

Vừa trông thấy Điền Bất Dịch và Trương Tiểu Phàm cùng



trở về, Diên Linh Nhi bèn chạy ào tới, không nói gì hết. Thoạt tiên, cô nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt từ trên xuống dưới, xác định rõ gã không có vẻ gì là phải gánh chịu sự 'ngược đãi' của Diên Bất Dịch, mới dụi dãi hỏi: "Tiểu Phàm! Sớm thế này, đệ và cha đi đâu vậy?"

Trương Tiểu Phàm nhìn vẻ quan tâm của nàng, đôi mắt ngời sáng rọi trên người mình, lòng bỗng nhiên đau nhói, nhưng mặt vẫn gượng cười: "Không có chuyện gì đâu! Sư phụ dẫn đệ đi loanh quanh, giáo huấn mấy câu, giờ đã tha thứ cho đệ rồi."

Hình như nghe thấy những lời tiểu đồ đệ nói, Diên Bất Dịch ở đằng trước hứ một tiếng, không rõ về mặt thế nào. Lão thông thả quay về, trông thấy Tô Như đứng ở cửa động đang nhìn lão tủm tỉm cười, thì bỗng danh mặt lại, lườm bà một cái, không nói gì hết bước luôn vào phía trong.

Đến đây, cơn phong ba nhỏ nhỏ cũng tạm coi là đã qua.

Thời gian sau đó, Trương Tiểu Phàm ngày đêm quán quyết bên các sư huynh xa cách đã lâu. Gã lớn lên từ nhỏ dưới sự săn sóc, chăm nom của họ, nay quay về, cảm giác thân thiết vô cùng. Tống Đại Nhân tính tình khoáng hoạt, cũng không để bụng thái độ vô lễ của Trương Tiểu Phàm ngày hôm đó. Thêm nữa, được Tô Như dặn dò riêng mấy câu, y càng hiểu rõ, càng thêm thương yêu tiểu sư đệ.

Lần này phe chính đạo lên Lưu Ba sơn, tất nhiên do ba phái lớn là Thanh Vân môn, Thiên Âm tự và Phần Hương cốc dẫn đầu. Ngoài ra còn có nhiều môn phái chính đạo quy mô nhỏ hơn. Phần lớn trong số đó Trương Tiểu Phàm chưa từng nghe danh, nghĩ chắc tất cả đều vì công lý chính đạo, cương quyết không đội trời chung với dư nghiệt ma giáo. Trong tam đại phái, ngoài Thương Tùng Đạo Nhân và Diên Bất Dịch của Thanh Vân môn ra, hai phái kia hoàn toàn không có một ai trong hàng trưởng lão đến. Vì vậy vô hình trung, tất cả mọi việc đều do Thanh Vân môn quyết định.

Suốt ba ngày sau đó, Trương Tiểu Phàm lần lượt gặp được mấy người quen trên Lưu Ba sơn. Lý Tuấn, Yên Hồng của Phần Hương cốc ngày hôm sau nữa cũng tìm đến. Sau cùng, gã còn trông thấy Thạch Đầu đứng trong đám tăng nhân của Thiên Âm tự, bên cạnh còn có một ông già nhỏ gầy khô xác.

Trương Tiểu Phàm vui mừng sang chào hỏi. Thạch Đầu vừa trông thấy gã, mặt lộ vẻ hớn hở vô cùng, tỏ ý muốn giới thiệu gã với sư phụ y là Đại Lực Tôn Giả, đoạn xoay mình hướng về ông già đang nói chuyện với Pháp Tướng: “Sư phụ! Vị này là Trương huynh đệ của Thanh Vân môn mà con đã thừa qua với người.”

Ông già đó ngoảnh đầu nhìn, Trương Tiểu Phàm vừa ngó thấy mặt lão, nhất thời kinh ngạc. Vốn dĩ trong tưởng tượng của gã, Thạch Đầu gia nhập môn phái tên là ‘Kim Cương môn’, sư phụ của y xưng hiệu Đại Lực Tôn Giả, chắc chắn phải là một người khổng lồ uy mãnh vô cùng, không ngờ lại là một ông cụ trông gầy nhỏ đến mức này. Gã đâm sững sốt không sao bình tĩnh ngay được.

Thạch Đầu hiển nhiên là không nghĩ ngợi đến việc ấy, cứ cười ha hả: “Trương huynh đệ! Còn không mau bái kiến sư phụ ta đi!”

Trương Tiểu Phàm giờ mới sực tỉnh, vội vã hành lễ: “Lão tiền bối! Đệ tử Trương Tiểu Phàm, kính ngưỡng đại danh của người từ lâu.”

Lão già hừ mũi, lạnh nhạt đáp: “Ừ!” Đoạn ngoảnh đầu tiếp tục chuyện trò với Pháp Tướng: “Vây là, lệnh sư Phổ Hoàng Thượng Nhân bế quan tham thiền, đến giờ vẫn chưa xuất quan ư?”

Pháp Tướng mỉm cười: “Vâng ạ! Trong bốn tự tuy ân sư là trụ trì, nhưng xưa nay đều do Phổ Không sư thúc trợ giúp và quản lý những việc bên ngoài. Lần này ma giáo nổi dậy, Phổ Không sư thúc vốn cũng muốn đến, hiềm nổi trong chùa nhiều việc quá, đành để tiểu tăng đi cố góp chút sức mọn.”

Đại Lực Tôn Giả gật đầu: “Người đến là đủ rồi. Nhưng trước khi lên Lưu Ba sơn, ta cứ nghĩ hai vị thần tăng là Phổ Hoàng sư phụ của người và Phổ Không đầu không thể đến, nhưng Phổ Phương tứ sư thúc người xưa hay vốn thông hận ma giáo, nhất định sẽ xuất hiện, mà sao...”

Thấy ánh mắt Đại Lực Tôn Giả nhìn mình với vẻ thắc mắc, Pháp Tướng than thở: “Tiền bối có chỗ không rõ, năm năm trước tam sư thúc Phổ Trí thần tăng đột nhiên qua đời...”

Trương Tiểu Phàm giật thót.

Cùng lúc, ánh mắt Pháp Tướng không biết vô tình hay hữu ý liếc về phía gã, rồi đưa mắt đi chỗ khác ngay, tiếp tục nói: “Phổ Phương sư thúc và Phổ Trí sư thúc giao tình rất sâu sắc. Từ đó về sau, Phổ Phương sư thúc chỉ ở trong chùa tĩnh tâm xem kinh Phật, không ra ngoài nữa.”

Đại Lực Tôn Giả ‘À’ một tiếng, vẻ cảm thán.

Pháp Tướng mỉm cười: “Kỳ thực cũng hoàn toàn không phải là một việc dễ.”

Đại Lực Tôn Giả cười ha hả: “Đúng thế, đúng thế! Chư vị thần tăng tất nhiên vẫn coi trọng việc tự mình viên mãn công đức, không như lão già ta đây, vô duyên với Phật, đành cả ngày chạy ngược chạy xuôi.”

Pháp Tướng cười đáp: “Tiền bối nói đùa rồi! Người và Thiên Âm tự chúng tôi truy ngược lên thì cùng một gốc. Trước khi đi, ân sư và Phổ Không sư thúc đã đặc biệt dặn dò về chuyện này. Nào, mời lão tiền bối vào trong ngồi!”

Đại Lực Tôn Giả nói khiêm vài câu, rồi cùng y bước vào.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo hai người bọn họ. Thạch Đầu kéo tay gã, khe khẽ bảo: “Đệ nhận ra chưa, hình như gã Pháp Tướng trẻ tuổi đó là người dẫn đầu các hoà thượng của Thiên Âm tự lần này đây.”

Trương Tiểu Phàm gật gù. Mấy ngày nay gã thường xuyên tiếp xúc với những người trong chính đạo, nhiều lần đã gặp các



đại sư của Thiên Âm tự, cũng phát hiện ra tuy Pháp Tướng còn trẻ, nhưng trong hàng tăng nhân vai chữ 'Pháp' lên Lưu Ba sơn lần này, y tỏ ra có khí chất trác việt xuất chúng hơn cả, phảng phất phong độ của người đứng đầu. Lúc cần giao tiếp bàn chuyện, phần lớn đều do y ra mặt, trong khi một số hoà thượng tuổi tác cao trọng bên cạnh, thì không có một chút động tĩnh gì. Đủ thấy người này là một nhân vật xuất sắc đang được Thiên Âm tự dốc lòng bồi dưỡng.

Nhưng trong lòng gã vẫn miên man chuyện vừa rồi, khi Pháp Tướng nhắc đến Phổ Trí, ánh mắt đột nhiên liếc về phía mình, nên cũng không nghe thấy Thạch Đầu ở bên cạnh bô lô ba la những gì nữa, chỉ nghe lọt câu cuối cùng y nói hình như là: "... ta thấy y cũng chẳng có gì ghê gớm, nói cũng nói sai."

Trương Tiểu Phàm sững người, hỏi: "Ý huynh là sao cơ?"

Thạch Đầu trông trái ngó phải, khe khẽ đáp: "Ta nhớ trước đây từng nghe người ta nói, người trong Phật môn nếu công đức viên mãn, lúc thiện chung sẽ gọi là 'viên tịch'. Vừa rồi y lại nói những là 'qua đời', sẽ khiến người ta rất không hài lòng, cứ như Phổ Trí thần tăng... í, Trương huynh đệ, sao sắc mặt đệ bỗng nhiên khó coi như vậy?"

Trương Tiểu Phàm ruột rối như tơ vò, gượng cười gật gật với Thạch Đầu, rồi quay về nơi nghỉ của Thanh Vân môn, khiến Thạch Đầu đứng đực một chỗ, loay hoay nghĩ mãi hồi lâu vẫn không hiểu đầu đuôi ra sao cả.

Chẳng mấy chốc Trương Tiểu Phàm đến Lưu Ba sơn đã được nửa tháng. Trong thời gian này, nhân sĩ chính đạo và phe ma giáo vẫn cứ đối đầu nhau, ban ngày hai bên hễ chạm mặt nhau là lao vào đấu phép. Nhưng điều khiến bên chính đạo khó hiểu nhất, là bọn ma giáo hình như không ham đánh, thường cứ đấu được vài hiệp là đánh dứ một chiêu rồi rút chạy.

Đạo trước nghe tin ma giáo sắp tụ tập ở vùng hoang vu này,



cứ nghĩ chúng sẽ bàn tính mưu thâm kế độc để hoạ hại thiên hạ, vì vậy người bên chính đạo mới muốn đến để trừ diệt. Không ngờ đến tận nơi thì thấy có vẻ không phải. Nếu chúng coi chính đạo là kẻ thù, thì phải ra mặt dốc sức quyết chiến mới đúng; còn nếu chúng biết phe chính đạo còn có hai vị thủ toạ Thanh Vân môn, rồi sợ thực lực của mình không đủ, thì cũng nên chủ động rút lui mới phải.

Nhưng bọn ma giáo đánh đã không đánh, mà rút cũng không rút. Lưu Ba sơn thế núi rất hùng vĩ, mục tiêu lộ lộ trong không gian, nhưng nếu muốn thâm nhập xuống dưới để tìm hang ổ của ma giáo thì thật không dễ. Cứ giằng co mãi như vậy, thời gian dần dà trôi. Người bên chính đạo xôn xao phỏng đoán, dư nghiệt ma giáo rốt cục tìm đến hòn đảo hoang vắng này để làm gì?

Trong những ngày đó, Trương Tiểu Phàm cũng theo sư phụ, sư huynh đi sục tìm ma giáo trên Lưu Ba sơn, nhưng gã ngấm ngấm có một nỗi lo lắng khác, sợ chẳng may đụng phải Bích Dao, thì không biết xử trí thế nào mới phải.

Kể cũng thật kỳ lạ, rõ ràng Bích Dao đã đến vùng hải đảo Lưu Ba sơn này, nhưng từ sau cái đêm mưa gió ấy, không thấy nàng xuất hiện nữa. Còn những nhóm khác trong ma giáo, tính luôn mấy kẻ mà bọn Trương Tiểu Phàm, Lục Tuyết Kỳ biết mặt như Niên lão đại, Dã Cầu Đạo Nhân, thì xuất hiện thường xuyên, trông bộ dạng chúng như đang kiếm tìm cái gì vậy.

Thương Tùng Đạo Nhân và Điện Bất Dịch đều đã tu hành đến mấy trăm năm, gặp phải tình cảnh này cũng cảm thấy đôi phần bối rối. Chập tối hôm ấy, họ bèn cho mời người của Thiên Âm tự và Phần Hương cốc tập trung lại để thương nghị.

Đại diện cho Thiên Âm tự tất nhiên là Pháp Tướng, bên Phần Hương cốc là Lý Tuân, vẫn là những người quen. Tuy nổi bật trong lớp trẻ, nhưng trước mặt Thương Tùng Đạo Nhân và Điện Bất Dịch, thái độ của họ hết sức cung kính.

Chào hỏi xong, Thương Tùng Đạo Nhân điềm đạm nói: “Hai vị sư diệt! Lần này các phái chính đạo chúng ta đến đây để trừ ma, rất nhiều việc phải trông vào hai vị. Bần đạo trước hết xin có lời cảm tạ.”

Pháp Tướng và Lý Tuân cùng cúi mình thưa: “Không dám! Nếu có chỗ nào cần, xin Thương Tùng sư thúc cứ dạy!”

Diễn Bất Dịch khoát tay, ra hiệu cho hai người ngồi xuống, rồi bảo: “Không cần nói vòng vo nữa. Đến hôm nay, chúng ta ở Lưu Ba sơn đã nửa tháng rồi, quả nhiên có gặp dư nghiệt ma giáo, nhưng thấy bọn chúng hành tung nguy bí, không hiểu dụng ý ở chỗ nào. Chẳng hay hai vị sư diệt có nhận xét gì không?”

Pháp Tướng và Lý Tuân liếc nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu.

Thương Tùng hỏi Lý Tuân: “Lý sư diệt! Tin tức lần này truyền ra đầu tiên là từ Phần Hương cốc, quý phái có biết mục đích của ma giáo không?”

Trước mặt tiền bối danh động thiên hạ như Thương Tùng Đạo Nhân, thái độ Lý Tuân hoàn toàn không gọn một chút ngạo mạn nào như bình thường, y nhanh nhẩu đáp: “Bẩm Thương Tùng sư thúc, tin tức ấy tệ phái cũng chỉ vô tình biết được, ma giáo sau khi hưng khởi trở lại, đột nhiên có một số đông dư nghiệt tìm đến Lưu Ba sơn. Nhưng vì chuyện gì, thì thật không rõ.”

Thương Tùng Đạo Nhân và Diễn Bất Dịch đưa mắt nhìn nhau.

Pháp Tướng góp ý: “Nhị vị sư thúc! Tiểu tăng nhận thấy mấy ngày nay người bên ma giáo vượt núi băng đèo, thường xuyên sục sạo rất kỹ những chóp núi gần biển, tựa như đang tìm kiếm một vật quan trọng gì.”

Thương Tùng trầm ngâm: “Đúng thế! Ta và Diễn sư đệ cũng chung ý nghĩ ấy. Nhưng bọn chúng rốt cục là đang tìm kiếm vật gì mà quan trọng như thế?”

Diễn Bất Dịch cau mày nói ngay: “Cứ thế này, dù đoán tới

đoán lui cũng không ra. Có điều người bên ma giáo xưa nay âm độc, hai vị sư diệt sau khi quay về phải cẩn thận giới bị mới được. Chúng ta ban ngày cần tăng cường lực soát, tìm thấy sào huyệt của bọn ma giáo rồi sẽ dốc toàn lực chinh phạt, trừ họa cho dân.”

Pháp Tướng và Lý Tuân cùng đáp: “Vâng!”

Sau đó họ bàn bạc thêm một lúc, rồi Pháp Tướng cùng Lý Tuân cáo lui. Thấy hai người khuất dạng rồi, Thương Tùng chợt nhận xét: “Diễn sư đệ! Tư chất của hai gã này đúng là rất khá.”

Diễn Bất Dịch chậm rãi gật đầu.

Thương Tùng Đạo Nhân tiếp: “Đặc biệt là Pháp Tướng của Thiên Âm tự. Ta thấy y đồng tử đen láy, quanh rìa còn ẩn hiện kim quang, nhân thần ôn nhuận mà bất tán, chắc đã có thành tựu lớn về chân pháp Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm tự rồi.”

Diễn Bất Dịch cười nhạt: “Huynh cũng đừng xem nhẹ Lý Tuân. Vừa rồi trước mặt chúng ta, tuy y hết sức mềm mỏng, nhưng nghe tên tiểu đồ vô dụng của đệ mô tả đạo pháp của y hồi trong Không Tang sơn và Hoả Long động, thì đạo hạnh chưa chắc đã thấp hơn Pháp Tướng đâu.”

Thương Tùng hừ mũi: “Thiên Âm tự và Phần Hương cốc mấy trăm năm nay, bên nào cũng ngấm ngấm muốn giành lấy vị trí lãnh tụ chính đạo của Thanh Vân môn. Giờ còn dốc sức bồi dưỡng và phái đi những môn nhân xuất sắc như vậy, chắc là muốn thị uy với chúng ta đây.”

Diễn Bất Dịch liếc nhìn ông ta, chợt nói: “Không sao! Chỉ cần mấy tên đệ tử xuất sắc dưới cửa Thương Tùng sư huynh, thì chúng ta chẳng ngại gì bọn họ nữa cả.”

Thương Tùng biến sắc, lạnh lùng hỏi: “Diễn sư đệ! Đệ nói vậy là ý gì?”

Diễn Bất Dịch đứng dậy, thủng thẳng đáp: “Đệ liệu có ý gì được đây? Chi phái đệ toàn những kẻ ngu ngốc. Cũng may trong kỳ Thất Mạch hội võ, có đứa thắng được mấy trận, được ra



ngoài trải nghiệm với đệ tử xuất sắc của huynh. Nhưng không ngờ đến vùng đất của ma giáo, sau khi gắng sức giao đấu với chúng xong thì bị người ta bỏ lại trong cổ quạt. Nếu nó không phải là hạng ‘phận hèn nên mệnh lớn,’ chắc đệ cũng chẳng được nhìn thấy mặt nó nữa.”

Thương Tùng nổi giận nói: “Điền sư đệ! Đệ hãy nói cho rõ xem, thế nào là bị người ta bỏ lại trong cổ quạt? Lúc bọn Tề Hạo trở về, ta cũng đã hỏi cận kề, lúc đó Lục Tuyết Kỳ bên Tiểu Trúc phong thương thế rất nặng, nhưng tất cả vẫn tìm tiểu đồ ấy của đệ mấy ngày liền mà chẳng thấy. Dưới Tử Linh uyên còn có bao nhiêu âm linh yêu thú, chúng mới đành bỏ dỡ, chứ có phải là cố ý bỏ lại đâu?”

Nói đến đoạn sau, giọng ông ta mỗi lúc một to. Điền Bất Dịch không may có ý thoái nhượng, liếc nhìn Thương Tùng rồi cũng cao giọng nói: “Hừ! Nếu đồ đệ của huynh bị người ta bỏ lại bên dưới, không biết chết sống thế nào, thì huynh không làm âm lên ấy à?”

Tiếng hai người bắt đầu âm ỉ, văng ra cả bên ngoài động. Đệ tử Thanh Vân môn đều biến sắc, có vài người ngó vào trong. Điền Bất Dịch và Thương Tùng dấu sao cũng là những người hiểu đạo lý, quyết nhiên không làm những việc thất thố trước mặt đám văn bối hậu sinh. Điền Bất Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, rồi bỏ đi thẳng không ngoái đầu lại.

Một lát sau, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ bước vào. Hai người là những đệ tử được Thương Tùng Đạo Nhân coi trọng nhất, cũng chỉ có bọn họ mới dám tới gần sư phụ khi tâm trạng ông ta không tốt.

Tề Hạo dè dặt: “Sư phụ! Sao người lại cãi nhau với Điền sư thúc thế ạ?”

Lâm Kinh Vũ đứng bên hậm hực bất bình: “Con người ấy thật hẹp hòi mà, một chút phong độ của bậc tiền bối cũng không có...”

Thương Tùng đột nhiên nạt: “Câm mồm!”

Lâm Kinh Vũ giật mình, cúi đầu thưa: “Dạ, sư phụ!”

Thương Tùng liếc nhìn Lâm Kinh Vũ, rồi ngoảnh sang Tề Hạo: “Y vẫn để bụng cái chuyện các người bỏ dở việc tìm kiếm Trương Tiểu Phàm dạo nọ đấy mà.”

Tề Hạo ngạc nhiên.

Thương Tùng hừ mũi: “Các người đừng có thấy y thường ngày hình như rẻ rúng gã đồ đệ ấy mà nhầm. Đó chỉ là chuyện trong nhà của y. Chứ ở bên ngoài, y là kẻ chúa hay bao che cho đồ đệ tử. Huống hồ kỳ Thất Mạch hội võ vừa rồi, Trương Tiểu Phàm đã khiến y nở mày nở mặt như thế. Ta đoán chừng trong lòng y kỳ thực rất mừng vui.” Nói tới đây, ông ta ngừng một lát, rồi bảo Tề Hạo: “Con có biết lần này Trương Tiểu Phàm gặp nạn lớn mà không chết, bình an trở về là rất có lợi cho con không?”

Tề Hạo nhất thời không hiểu: “Sao ạ?”

Thương Tùng cười nhạt: “Chẳng phải là con rất mến Điện Linh Nhi sao?”

Tề Hạo đỏ mặt.

Thương Tùng nói: “Tuy ta đã mời chương môn sư huynh đứng ra nói hộ cho con, Điện Bất Dịch cũng đã miễn cưỡng đồng ý cho hai đứa đi lại, nhưng ta thấy thái độ y hôm nay, hiển nhiên là vẫn canh cánh bên lòng chuyện đó. Nếu Trương Tiểu Phàm không trở về, chắc tương lai con sẽ còn vất vả nhiều.”

Tề Hạo tỉnh ngộ, gật đầu lia lịa: “Đa tạ sư phụ giúp cho con được toại nguyện!”

Thương Tùng xua xua tay, thông thả bước ra bên ngoài, nhòm sang phía sơn động nơi nghỉ của Điện Bất Dịch, mặt mày trở trở vô cảm, lặng lẽ không nói. Nhưng Lâm Kinh Vũ và Tề Hạo đứng bên nhìn, thấy ánh mắt ông ta rùng rục, hiển nhiên là đang tính toán chuyện gì.



Chương 25 MA GIÁO



“Á!”
Một tiếng hét khê, Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, thở dốc trong bóng tối, cảm giác thân thể mình từ trên xuống dưới đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Mấy ngày nay, hình như từ hôm nghe Pháp Tướng nhắc đến Phổ Trí, Trương Tiểu Phàm lại bắt đầu mơ thấy những cơn ác mộng thuở nhỏ, cảnh tượng cả thôn bị sát hại đã khắc sâu trong tim, cứ ùn ùn tràn về, như muốn nuốt chửng gã.

Thiêu Hoả côn đang nằm bên cạnh, từ thân cây gây truyền sang cảm giác lạnh lạnh quen thuộc, tất cả tựa hồ vẫn như trước đây. Chỉ có điều sau đó, Trương Tiểu Phàm cảm thấy pháp bảo kỳ dị quán bên cánh tay phải cũng toả lan một tia ấm áp, hoàn toàn trái ngược với Thiêu Hoả côn, thấm vào cơ thể mình.

Gã đột nhiên cảm thấy tức thở, trong bóng tối, chỗ này không ai nhìn thấy, gã lặng lẽ cô tròn lại.

Có ai biết cho, người mang trong mình nhiều bí mật quá cũng một thế này không?

Trong bóng tối, những người khác vẫn yên ổn ngủ say, bên ngoài thạch động luôn có những đệ tử canh đêm, vì vậy ai nấy đều rất yên tâm. Lắng nghe hơi thở đều đặn và quen thuộc của mọi người, Trương Tiểu Phàm ngơ ngẩn xuất thần.

Nơi xa, thanh âm nho nhỏ, cho dù là trong mộng vẫn chan

chứa nét dịu dàng đặc biệt của nàng, văng vẳng vọng tới. Bóng tối đã chấn mất tầm nhìn, nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn cảm thấy mình có thể nhìn rất rõ, người con gái xinh đẹp ấy đang mỉm cười, ngọt ngào ngủ say trong đêm sâu im ắng.

Chỉ không biết, người trong giấc mộng của nàng, rốt cục là ai?

Gã thò tay, khe khẽ nắm lấy Thiêu Hoả còn đặt lên ngực, áp chặt vào, dường như chỉ có nó mới bầu bạn với mình, không lìa xa, không rời bỏ.

Trong lúc mơ màng, gã đột nhiên nhớ tới cặp hồ ly tinh cương quyết lao mình vào cái chết.

Nếu là ta, ta liệu có dùng khí, cùng chết với người mình yêu không?

Trong đêm đen, gã lặng lẽ nghĩ ngợi.

Mặt trời nhô lên ở phương đông, gió biển hiu hiu tràn tới. Hôm đó trời cao mây nhạt, thời tiết tốt lành, thoáng đãng.

Mấy môn hạ đệ tử Đại Trúc phong rời khỏi sơn động, ngư pháp bảo, bay vào sâu trong Lưu Ba sơn, trên đường để ý sục sạo, hi vọng có thể tìm thấy giáo đồ ma giáo.

Diên Linh Nhi đi đầu, Hồ Phách chu lăng lách lách ánh đỏ bay trước tiên. Tổng Đại Nhân và Hà Đại Trí bám sát theo cô, Đỗ Tất Thư và Trương Tiểu Phàm ở sau cùng. Trong số mấy đệ tử của chi phái này, ngoài Tổng Đại Nhân dùng tiên kiếm Thập Hồ, những người khác hoặc dùng lựa đỏ, hoặc dùng bút báu. Dạng quái dị thì có những thứ hoạt kê như xúc xắc, thanh còi lò. Những pháp bảo này trông đặc biệt ấn tượng so với tiên kiếm của hầu hết đệ tử Thanh Vân môn.

Nhưng nơi đây không phải là Thanh Vân sơn. Trên núi Lưu Ba này, chưa kể bọn người ma giáo, chỉ riêng phe chính đạo đã có mười mấy môn phái khác, nhan nhản những pháp bảo đủ hình đủ dạng, nên không được đặc biệt như hồi ở nhà.

Tuy thế, các đệ tử đồng môn bên chính đạo lúc rồi hơi vẫn thì thầm bàn luận, phẩm bình pháp bảo của mọi người. Có 'cao nhân' chỉ ra, lần này trên Lưu Ba sơn, pháp bảo trong tay các vị, cổ quái nhất cũng không có thứ nào qua mặt được pháp bảo xúc xắc của một đệ tử Đại Trúc phong, mà quê kệch nhất là pháp bảo cời lò cũng của một đệ tử môn hạ Đại Trúc phong. Đủ thấy Thanh Vân môn lãnh tụ thiên hạ, quả nhiên tàng long ngoạ hổ, không thể xem thường!

Chẳng biết Điền Bất Dịch nếu nghe được những lời lẽ ấy, sẽ có cảm tưởng gì?

Lúc này đệ tử các môn phái chính đạo đã nhao nhao tùm năm tùm ba, bay vun vút về nhiều phía. Trên Lưu Ba sơn gió rít ào ào, những luồng ánh sáng đủ màu nhanh chậm đan nhau, lấp lánh lướt qua, cực kỳ đẹp mắt.

Trương Tiểu Phàm ngự trên pháp bảo nhìn về phía trước, thấy bọn đệ tử chính đạo bay tản ra hình dẻ quạt theo các phía xung quanh. Bên tay phải gần tốp của gã, ước chừng cách mấy chục trượng là những thiếu nữ tươi tắn, đệ tử bên Tiểu Trúc phong. Lục Tuyết Kỳ cũng bay trong đám đó, tà áo phên phật, mái tóc mây buông xuống bờ vai, rất hợp với dung nhan kiều diễm thanh lãnh của nàng, trông phong thái thanh cao thoát tục.

Trương Tiểu Phàm nhói tim, không dám ngấm lâu, ngoảnh đầu nhìn sang phía khác, thấy cách mình mấy chục trượng là toán đệ tử chừng sáu bảy người thuộc chi phái Long Thủ phong, Lâm Kinh Vũ và Tề Hạo cũng trong số đó. Cùng lúc Lâm Kinh Vũ cũng từ xa nhìn lại, mặt lộ nét cười, vẫy vẫy tay.

Trương Tiểu Phàm cũng nhoẻn miệng cười đáp.

Đằng sau các đệ tử Long Thủ phong, còn một tốp nữa, chính là đệ tử của chi phái còn lại, Triều Dương phong.

Đúng lúc ấy, chợt nghe phía trước Điền Linh Nhi thét lên lanh lảnh. Trương Tiểu Phàm ngóng nhìn, thấy Điền Linh Nhi



nắm pháp quyết, Hồ Phách chu lăng trời ánh đỏ, vù một tiếng, đẩy tám thân thanh tú ấy vọt thẳng lên trời, tốc độ thoát nhanh hơn mấy lần.

Tống Đại Nhân giật mình, biết tiểu sư muội tính tình hiếu động, lần này xuất sơn là cơ hội rất hiếm có, không gò bó như ở Thanh Vân sơn. Mấy bữa nay hễ cứ ra ngoài là cô thường tung tăng bay lượn. Vì vậy, Tô Như rất lo lắng, răn bảo con gái nhiều lần, hồi sáng trước lúc lên đường, bà còn dặn Tống Đại Nhân phải trông chừng cô.

Điền Linh Nhi từ nhỏ đã lớn lên trong sự yêu thương chiều chuộng của mọi người. Tống Đại Nhân chưa bao giờ nói nặng với cô một câu, làm sao mà kiềm chế cô được, chẳng biết làm thế nào, đành tăng nhanh tốc độ, đuổi theo rất sát, bọn Trương Tiểu Phàm, Hà Đại Trí tất nhiên cũng thúc động pháp bảo bám theo bên gót. Trong nháy mắt, họ đã kéo giãn khoảng cách với mấy người bên Long Thủ phong, Tiểu Trúc phong.

Trương Tiểu Phàm tăng tốc, đuổi theo Điền Linh Nhi, bay cách chừng một trượng bên cạnh cô ta, len lén quan sát, thấy gương mặt Điền Linh Nhi rạng rỡ, thần sắc hưng phấn. Hôm nay cô mặc áo đỏ, tiếp màu với Hồ Phách chu lăng, trông càng thêm hài hoà.

Gió gào rít giữa không trung, nhưng vẫn văng vẳng giọng cười hoan hỉ của Điền Linh Nhi, Trương Tiểu Phàm nghe lọt vào tai, trái tim nóng bừng bừng.

“Tiểu sư đệ!” Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng gọi của Tống Đại Nhân, Trương Tiểu Phàm vội vã ngoái đầu hỏi:

“Gì thế đại sư huynh?”

Tống Đại Nhân ngự trên thanh kiếm kênh càng, tùm tùm bảo: “Tiểu sư đệ! Không ngờ đạo pháp của đệ có tiến cảnh nhanh thế, mới một đạo ngắn ngủi mà đã đạt đến trình độ này.”

Trương Tiểu Phàm cảm động: “Đại sư huynh, đều là nhờ công huynh dạy bảo mà!”



Tống Đại Nhân lắc đầu cười: “Ta không dám nhận công, nhìn đệ vừa này, tốc độ bay còn nhanh hơn cả ta và lão tam, lão lục.”

Trương Tiểu Phàm lúc này mới nhận ra, vừa rồi thấy Điền Linh Nhi bay nhanh quá, gã lo lắng trong lòng, bèn vận sức đuổi theo, chẳng hề chú ý đến xung quanh, không ngờ bay vượt qua cả ba vị sư huynh. Nhưng nhìn Tống Đại Nhân, Hà Đại Trí đằng sau mình lúc này, thần định khí nhàn, có lẽ nếu bay thật, chưa chắc họ đã kém hơn gã.

Gã liền đỏ bừng mặt, ấp úng: “Đại sư huynh, đệ...”

Gã mới thốt được một nửa, Điền Linh Nhi phía trước đã ngoái đầu lại, mặt mày rạng rỡ. Vừa nhận ra Trương Tiểu Phàm, cô cao hứng vô cùng, gọi ầm lên: “Tiểu Phàm, bay thế này có thoải mái không? Đệ xem, trời mới cao, mới xanh làm sao!”

Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn quanh, hít thật sâu, rồi mỉm cười.

Trời cao mây dịu, xanh đến vô cùng, quả thực khiến người ta cảm thấy sảng khoái cõi mở, nhưng, làm sao mà sánh được với nụ cười của người con gái yêu thương trong đáy lòng gã?

Điền Linh Nhi đón gió mà tiến, tóc mây tung bay, trên đầu trời xanh, dưới chân núi biếc, xa xa là đại dương thăm thẳm bao la, phóng mắt nhìn ra, biển trời liền thành một dải.

Non sông này như tranh vẽ, đẹp không bút nào tả xiết, Điền Linh Nhi tâm hồn phơi phới, nhoẻn cười rất xinh, ngoảnh đầu lắc nhẹ thân hình, bay dịch sang bên. Trương Tiểu Phàm đột nhiên thấy Điền Linh Nhi áp sát lại, bèn nhìn cô hỏi: “Sư tỷ, sao vậy?”

Điền Linh Nhi cười: “Đệ còn nhớ đạo chúng ta đuổi bắt Tiểu Hôi không?”

Trương Tiểu Phàm nghi hoặc: “Nhớ chứ! Có chuyện gì vậy?”

Điền Linh Nhi thò tay ra, nắm lấy cánh tay gã, cười: “Chúng ta đi!”



Trương Tiểu Phàm đang lấy làm lạ, đã thấy pháp bảo của Điện Linh Nhi chùng xuống, hạ thấp rất nhanh. Trương Tiểu Phàm hấp tấp hạ pháp bảo, bám theo sát gót. Sau lưng hai người, bọn Tổng Đại Nhân giờ đã tụt lại rất xa, không nghe thấy hai người chuyện trò những gì. Lúc này, họ trở tay không kịp, pháp bảo lại đang bay với tốc độ nhanh như thế, nên chỉ nháy mắt đã xông vọt đi mất rồi.

Ba người đồng kêu khổ, vội vã dừng lại, cúi đầu nhìn theo, thấy tiểu sư muội và tiểu sư đệ một trước một sau, cùng bay vù vào trong rừng sâu núi xanh dưới chân, bất giác lắc đầu than thở, đành vội vã quành theo, chẳng nào sư môn đã hạ lệnh lùng tìm dư nghiệt của ma giáo, tìm trong rừng sâu kia thì cũng thế cả. Nhưng lần này, họ đã cách Trương Tiểu Phàm và Điện Linh Nhi một khoảng xa hơn nữa.

Trương Tiểu Phàm theo sát Điện Linh Nhi, nháy mắt đã hạ xuống bên dưới khu rừng, Điện Linh Nhi phía trước khe khẽ cười, ngoái đầu giục: "Tiểu Phàm, nhanh lên nào!"

Liền đó, Hồ Phách chu lăng như có linh tính, như rần thiêng trở mình, quần quai rít lên dưới thân hình yêu kiều, ánh đỏ lấp loáng, phóng vút vào khu rừng mênh mông. Trương Tiểu Phàm nhìn bóng đỏ trước mặt, máu nóng cuộn cuộn, không nghĩ gì nữa cả, bay thẳng xuống dưới.

Khu rừng này nằm trên núi, cũng như những nơi khác tại Lưu Ba sơn, đâu đâu cũng gặp những thân cổ thụ khổng lồ, hướng lên trời thẳng tắp. Mặt đất mọc rất nhiều bụi gai lúp xúp, không có chỗ đặt chân.

Hai người vừa tiến vào khu rừng rậm, đã cảm thấy xung quanh vút lạng hẫng đi, bên tai không còn tiếng gió dữ dội nữa, hương khí thanh tân của cây cỏ ùa vào mặt. Điện Linh Nhi dáng vẻ tươi tắn, đứng trên Hồ Phách chu lăng, thân hình như tia chớp bay lượn luồn lách trong khu rừng rậm rạp cổ xưa, giữa những thân cây khổng lồ lâu đời.



Trương Tiểu Phàm nhìn từ sau lưng, thấy bóng đỏ yêu kiều ấy thoát lên thoát xuống, bay vù vù qua những tầng lá um tùm, cùng với tiếng hô khe lạnh lạnh. Nàng như tiên nga xinh đẹp nhất thế gian, duyên dáng bay múa ở nơi thoát tục này, trong khu rừng già, trong không gian xanh ngập tràn tiếng cười và lẫn cả tiếng reo vui.

Bóng dáng đó, nhanh như tia chớp, nhanh như ánh sáng, xẹt sát qua những thân cây cổ thụ, nhìn thì nguy hiểm nhưng có vẻ mềm mại vô cùng, lướt đi rất trơn, không mắc một chút vấp vấp.

Bóng dáng đó, như si như say, trong phút chốc như trở về thời niên thiếu, non xanh nước biếc, tiếng cười vui vẻ hân hoan bỗng bành lan tỏa.

Gã đột nhiên khoan khoái, nhoeo cười mở rộng cõi lòng. Thiêu Hoả còn hắt lên ánh sáng màu xanh, chỗ gã bay theo nàng, trong khu rừng rậm già nua và yên tĩnh.

Thời gian cứ thế mãi, tựa hồ vĩnh viễn không kết thúc...

Không hiểu sao, sắc trời bỗng dưng sẫm tối, mây dày trên cao cũng ùn ùn nhiều lên.

Trương Tiểu Phàm thu hồi ánh mắt, trầm nghĩ ngoài biển khơi đúng là khác với trung nguyên, vừa rồi còn sáng sủa, trời cao mây nhạt, nháy mắt đã đổi thành âm u rồi.

Gã và Điện Linh Nhi bay rất lâu trong rừng rậm mà không gặp một tên giáo đồ ma giáo nào. Cuối cùng đến một vùng trũng giữa một trái núi nhỏ, Điện Linh Nhi thấy phía dưới có một dòng suối, thêm nữa bay đã nửa ngày trời, cũng hơi mệt mỏi, bèn gọi Trương Tiểu Phàm đáp xuống, vã nước suối rửa mặt.

Dòng suối nhỏ quanh co êm ái chảy trong khu rừng già, không sâu nhưng trong vắt. Lòng nước có rất nhiều hòn đá tròn tròn như trứng ngỗng, những tia sáng dịu dịu hắt ra theo lớp sóng dập dềnh, trông rất đẹp. Hai bên dòng suối ngoài những



chỗ nước cạn và đá dăm, thì nơi xa hơn, là rừng cây um tùm, trải rộng ra vô cùng vô tận.

“Tiểu Phàm!” Điền Linh Nhi đột nhiên cất tiếng gọi. Trương Tiểu Phàm ngoái đầu nhìn sang. Thì ra Điền Linh Nhi chưa rửa xong mặt, đã tìm thấy một viên đá cực kỳ xinh đẹp trong nước, bèn nhặt lên, ngoảnh đầu thích thú hỏi Trương Tiểu Phàm: “Viên đá đẹp không này?”

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn viên đá, thấy nó chỉ lớn cỡ ngón tay cái, bề mặt hiện vân ba màu, lượn vòng quanh rất ngay ngắn, như đoạn thắt lưng, trông khá xinh. Gã bật cười, ngẩng nhìn Điền Linh Nhi, toan đáp lời bỗng cứng miệng, không thốt được thành tiếng.

Gương mặt thân quen kiều diễm ấy đang chằm chằm nhìn gã. Nước suối trong vắt khi rửa mặt vừa rồi còn chưa gạt sạch, đọng những giọt long lanh trên gương mặt trắng mịn của nàng. Thi thoảng, vài hạt nước êm đềm lăn trên làn da, lượn xuống gò má, đến đôi môi hồng mềm mại, lưu luyến một lúc, cuối cùng mới nhẹ nhàng rơi xuống.

Nơi đôi mắt trong trẻo ngời sáng, hàng mi dài cũng ngưng lại mấy hạt nước, như lệ châu, như lê hoa sau mưa, thanh tú rung động lòng người.

Điền Linh Nhi đổi: “Ta đang hỏi đệ đó!”

Trương Tiểu Phàm búng tỉnh: “Gì cơ?”

Điền Linh Nhi chìa viên đá đến trước mắt gã: “Đẹp không nào?”

Trương Tiểu Phàm hít thật sâu, thật thấp, rồi khẽ thốt lên những lời từ đáy lòng: “Quả là đẹp!” Điền Linh Nhi gật đầu cười, móc trong bọc ra một tấm khăn lụa, lau những hạt nước trên mặt, sau đó cọ viên đá một cách kỹ càng, đặt trở vào trong bọc, ngoảnh đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, vẻ mặt rạng rỡ. Trong mắt Trương Tiểu Phàm, đó là khuôn mặt yêu kiều nhất trần gian: “Lát nữa ta về, sẽ tặng viên đá này cho Tề đại ca, huynh ấy nhất định sẽ thích lắm!”



Bầu trời trên Lưu Ba sơn tựa hồ tối sầm lại trong phút chốc.

Trương Tiểu Phàm đứng đó, bỗng như đông cứng, cúi đầu bất động.

Diên Linh Nhi bước lên mấy bước, nhận ra sau lưng lặng lẽ quá, ngoái đầu thấy Trương Tiểu Phàm vẫn đứng im lìm ở chỗ cũ, cô ta kinh ngạc gọi: “Tiểu Phàm, đi nào!”

Trương Tiểu Phàm chậm chạp ngẩng đầu, miễn cưỡng gượng cười, khẽ nói: “Su tử! Chúng ta đi nhanh quá, hay là đợi mấy sư huynh một lúc nữa?”

Diên Linh Nhi hừ mũi, thờ ơ đáp: “Mặc kệ bọn họ, chúng ta men theo dòng suối này đi ngược lên, xem có tặc tử của ma giáo không, tiện thể...” cô ta bưng miệng cười nhỏ: “Tiện thể xem có viên đá đẹp nào không.”

Là cái gì, như cảm giác thiêu đốt thân thể?

Là cái gì, như cơn xung động khiến mình muốn ngửa mặt gào thét?

Thì ra ma trời nơi cửu u đang bập bùng trong tim, tàn nhẫn thiêu đốt từng mẩu hồn phách của thân thể.

Gã gục đầu, giọng nói cũng tắc nghẹn một cách kỳ quái, khe khẽ đáp: “Được.”

Hổ Phách chu lăng cuộn quanh thắt lưng nàng, làm nổi bật thân hình trong bộ áo đỏ, trông càng diễm lệ. Hai người men theo dòng suối nhỏ, đi thêm nửa canh giờ nữa.

Trên đường đi, Diên Linh Nhi dáng điệu thong dong, ngó nghiêng khắp phía, Trương Tiểu Phàm chỉ lăm lè theo sau.

Dòng suối này trông thì không lớn, nhưng đi rất lâu mà vẫn chưa thấy đầu nguồn. Trước mặt lại xuất hiện một quả núi nhỏ, ở chỗ ngoặt bên trên có một sơn động, dòng suối nhỏ từ trong đó chảy ra.

Diên Linh Nhi đi lâu quá, đã thấy uể oải, bèn ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm, trời cũng muộn rồi, chúng



ta lên sơn động kia ngó qua xem. Nếu không phát hiện thấy gì thì quay về.”

Trương Tiểu Phàm lẳng lẽ gật đầu.

Điền Linh Nhi ngấm tiểu sư đệ, lòng cảm thấy kỳ quái, có điều cũng không để tâm, liền xoay mình đi lên.

Hai người nhanh chóng lên tới chỗ ngoặt vào sơn động, nhìn vào bên trong cùng thất kinh. Thì ra đằng sau vách đá lại là một hang động khổng lồ, ước tính phải cao đến hơn mười trượng, dòng suối nhỏ này từ trong sơn động êm đềm tuôn ra. Vì vách đá chắn mất tầm nhìn, đừng nói là bay trên trời, mà đứng ở xa quanh đây nhìn lại, cũng không trông thấy cái hang này được, thật là kín đáo.

Điền Linh Nhi chau mày hỏi Trương Tiểu Phàm: “Chúng ta có nên vào xem bên trong không?”

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn sơn động, thấy ngoài cửa còn sáng sủa đôi phần, sâu hơn một chút đã là một màn đen đặc, lòng cảm thấy khó chịu. Thời gian gần đây, đặc biệt là từ khi hạ sơn, gã đã vào hai hang động rồi, một là Vạn Bức cổ quật ở Không Tang sơn, một là Hắc Thạch động ở Tiểu Trì trấn, đều chẳng để lại ấn tượng gì tốt đẹp cả. Giờ nhìn hang động này, Trương Tiểu Phàm chợt cảm thấy một nỗi chán ghét bản năng. Thêm nữa, tâm trạng gã hiện giờ quả thực rất tồi tệ, bèn bảo: “Sư tỷ! Đệ thấy động này không có vẻ gì là có người ở, hay chúng ta về đi?”

Điền Linh Nhi gật gù: “Cũng được, ta cũng nghĩ thế. Vậy mình...”

Nói chưa dứt lời, đột nhiên trên đầu hai người vẳng xuống một tràng âm thanh xé gió. Giây lát sau, những tiếng ‘soạt soạt’ vang lên liên miên bất tuyệt, hình như có rất nhiều người đang bay tới đây.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi liền ngẩng đầu nhìn,



mặt vụt nhột đi. Trông phục sức của đám người trên không thì chính là bọn ma giáo, ước tính số lượng cũng không dưới mấy chục người.

Hai người nhìn nhau thất sắc. Diên Linh Nhi vốn nhảy bén, biết cao nhân trong ma giáo không phải là ít, lúc này nếu ngang nhiên bay lên đào thoát, nhất định không tránh khỏi một trận ác đấu. Giữa lúc nguy cấp, cô đành mạo hiểm kéo tay Trương Tiểu Phàm, chạy vào sơn động.

Bóng tối nuốt chửng lấy hai người.

Rất nhanh, đám ma giáo lần lượt đáp xuống, đích đến quả nhiên là vùng sơn động này. Một lát sau, hình như có người châm đuốc, rồi cả bọn cũng tiến vào hang.

Trương Tiểu Phàm và Diên Linh Nhi đang ẩn ở một nơi gần ngoài rìa, giờ đành dọ dẫm lần mò vào sâu bên trong để trốn. Hai người đều mất vía, lực lượng quá chênh lệch, nếu bị phát hiện, họ hoàn toàn không đủ sức để kháng cự.

May mà bọn ma giáo quá đông, lại không ngờ rằng nơi này đã bị người trong chính đạo phát hiện, đi đứng cũng âm ỉ tuy tiện, nên dim lấp cả những động tác và âm thanh khe khẽ của hai người bọn họ.

Cứ lần mò như thế, khó khăn lắm mới đến được một nơi rộng rãi, đám ma giáo ngừng bước, mấy người cầm đuốc tỏ ra rất quen thuộc, tìm ngay được vài kẻ đá xung quanh, cầm đuốc vào đấy, xem ra họ vẫn thường tới đây.

Những khoảng trống trong động, lập tức sáng bừng lên.

Trương Tiểu Phàm và Diên Linh Nhi cũng dừng lại, nấp ở chỗ tối, không dám thở mạnh.

Trương Tiểu Phàm lén lút nhòm ra. Chúng đồ ma giáo đã vây thành nửa vòng tròn, ai nấy tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, có mấy kẻ trông tạng thô hào, không câu nệ ngồi phệt ngay xuống đất. Từ xa nhìn lại, thấy ma giáo quả nhiên khác



ta lên sơn động kia ngó qua xem. Nếu không phát hiện thấy gì thì quay về.”

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ gật đầu.

Điền Linh Nhi ngấm tiểu sư đệ, lòng cảm thấy kỳ quái, có điều cũng không để tâm, liền xoay mình đi lên.

Hai người nhanh chóng lên tới chỗ ngoặt vào sơn động, nhìn vào bên trong cùng thất kinh. Thì ra đằng sau vách đá lại là một hang động khổng lồ, ước tính phải cao đến hơn mười trượng, dòng suối nhỏ này từ trong sơn động êm đềm tuôn ra. Vì vách đá chắn mất tầm nhìn, đừng nói là bay trên trời, mà đứng ở xa quanh đây nhìn lại, cũng không trông thấy cái hang này được, thật là kín đáo.

Điền Linh Nhi chau mày hỏi Trương Tiểu Phàm: “Chúng ta có nên vào xem bên trong không?”

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn sơn động, thấy ngoài cửa còn sáng sửa đôi phần, sâu hơn một chút đã là một màn đen đặc, lòng cảm thấy khó chịu. Thời gian gần đây, đặc biệt là từ khi hạ sơn, gã đã vào hai hang động rồi, một là Vạn Bức cổ quạt ở Không Tang sơn, một là Hắc Thạch động ở Tiểu Trì trấn, đều chẳng để lại ấn tượng gì tốt đẹp cả. Giờ nhìn hang động này, Trương Tiểu Phàm chợt cảm thấy một nỗi chán ghét bản năng. Thêm nữa, tâm trạng gã hiện giờ quả thực rất tồi tệ, bèn bảo: “Sư tỷ! Đệ thấy động này không có vẻ gì là có người ở, hay chúng ta về đi?”

Điền Linh Nhi gật gật đầu: “Cũng được, ta cũng nghĩ thế. Vậy mình...”

Nói chưa dứt lời, đột nhiên trên đầu hai người vẳng xuống một tràng âm thanh xé gió. Giây lát sau, những tiếng ‘soạt soạt’ vang lên liên miên bất tuyệt, hình như có rất nhiều người đang bay tới đây.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi liền ngẩng đầu nhìn,



hắn người trong chính đạo, rất nhiều kẻ dị hình dị dạng. Đã Cầu Đạo Nhân với bộ mặt chó mà Trương Tiểu Phàm có ấn tượng rất sâu, cũng ở trong số đó. Bên cạnh còn mấy tên đồng bọn như Niên lão đại, Lâm Phong và thiếu phụ mỹ miều chưa biết gọi là gì. Ngoài ra, sau lưng họ xuất hiện thêm một thanh niên trẻ tuổi, lạ mặt, Trương Tiểu Phàm chưa gặp bao giờ.

Điền Linh Nhi thình lình ghé tai gã thì thầm: “Tiểu Phàm! Đệ nhìn bọn ma giáo này xem! Hình như có rất nhiều phái hệ khác nhau?”

Trương Tiểu Phàm cảm thấy vành tai phát tê, trái tim chợt cay đắng, không dám nghĩ nhiều nữa, gật gật đầu, vẫn nhòm ra ngoài. Quả nhiên như Điền Linh Nhi nói, bọn ma giáo bên ngoài phân lớn vây thành nửa vòng tròn, cùng nhìn vào ba người bên trong, nhưng vẫn ngồi riêng từng cụm với nhau, sự chia tách phái hệ thể hiện rất rõ.

Đúng lúc đó, ở giữa vang lên một giọng nói trầm thấp: “Các vị, xin hãy im lặng!”

Tức thời, đám người ma giáo im ắng hẳn đi. Đường như người vừa nói rất có quyền uy.

Trương Tiểu Phàm ở cách hơi xa, nhất thời không nhận rõ âm thanh đó từ người nào phát ra, bèn khê khàng vươn cổ nhìn thật sâu vào chỗ đó, chợt thấy có tiếng vải cọ xột xoạt qua bên mình, thì ra Điền Linh Nhi cũng thò đầu nhìn ra.

Đuốc trên vách đá bập bùng cháy sáng, thì thoảng vang lên tiếng nổ lép bép. Trong đám đông ma giáo đột nhiên có một người to cao, nước da đen tái đứng dậy, hướng vào giữa sang sang nói: “Tôn sư! Lần này ‘Quý Vương tông’ triệu tập chúng tôi đến hải đảo hoang vu, nói rằng có kỳ thú ‘Quý Ngưu’ ba ngàn năm mới xuất thế một lần. Nhưng đến nay tìm đã lâu rồi, một cộng lòng của Quý Ngưu không thấy đã đành, lại dẫn dụ cả đám người chính đạo đáng ghét kia đến, tối ngày quần thảo không thôi. Xin hỏi giờ phải làm thế nào mới được?”



Trương Tiểu Phàm ngáy người, khẽ hỏi Điền Linh Nhi: “Quỷ Ngưu là cái gì?”

Điền Linh Nhi nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Hai người tiếp tục nhìn vào giữa hang, thấy sau khi người nọ mở đầu, liền có nhiều người khác nhao nhao phụ hoạ. Dã Cầu Đạo Nhân tu hành không cao, nhưng tính khí nóng nảy bộp chộp, vì vậy giữa cả đám, thanh âm của y lại âm ỉ nhất:

“Nói có lý! Quỷ Vương lão nhân gia ở ngôi cao vời, tất nhiên không hiểu nổi những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng tự nhiên vô cớ bắt chúng ta ở đây chịu khổ là tại làm sao? Ít nhiều cũng phải cho lão tử ta một lời giải thích chứ?”

Niên lão đại đứng bên nghe y nói năng vô lễ, cau mày liên tục, toan thò tay kéo y về, để y bớt mồm đi một chút. Giữa lúc mọi người bàn tán xôn xao, om sòm ồm tỏi, đột nhiên có một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, âm điệu lạnh lùng, hờ hững: “Người rất muốn biết nguyên nhân phải không?”

Giọng nữ vừa buông ra, Trương Tiểu Phàm giật bắn mình, thân hình bất giác nhô thêm một chút. Chỉ thấy dưới ánh đuốc sáng rõ, ở chỗ mà bọn ma giáo đang đứng châu vào ấy, có một lục y thiếu nữ, đang khoan thai đứng dậy.

Rành rành là Bích Dao.



Chương 26

QUỶ VƯƠNG

Tạm không nhắc đến Trương Tiểu Phàm đột nhiên trông thấy Bích Dao, lòng thầm kinh hoảng. Đám người ma giáo có mặt tại đó ban nãy còn lớn tiếng huyên náo, nay thấy Bích Dao ra mặt, lập tức đều lặng yên cả lại, tựa hồ rất úy kỵ nàng. Đến Dã Cầu Đạo Nhân bộ dạng tỏ ra không biết sợ ai lúc này cũng nín bật.

Nhất thời, không ai dám hỏi han nàng nữa. Giây lát sau, chợt nghe có người đằng hắng mấy tiếng, rồi chậm rãi cất lời: “Bích Dao tiểu thư, tôi có vài câu, chẳng biết có nên nói hay là không?”

Trương Tiểu Phàm phóng mắt nhìn, thấy người vừa lên tiếng chính là thanh niên trẻ tuổi đứng cùng bọn Niên lão đại. Bọn Niên lão đại cũng đang lộ vẻ kinh ngạc, hình như không ngờ y đột nhiên mở miệng.

Niên lão đại cau mày, thấp giọng bảo người thanh niên: “Tiểu Chu! ở đây có chỗ cho người nói hay sao?”

Bích Dao liếc nhìn người thanh niên đó, hình như không nhận ra y, bèn hỏi Niên lão đại: “Ai đấy?”

Niên lão đại vội cười khan: “Y là người do Luyện Huyết đường của chúng tôi thu nạp, họ Chu tên Tài.”

Bích Dao hừ mũi: “Không sao. Người để y nói đi!”

Người trẻ tuổi tên gọi Tiểu Chu đó không lộ vẻ hãi sợ, bước hẳn lên, thông thả nói: “Bích Dao tiểu thư, ở đây ai cũng



biết, cô là con gái yêu độc nhất của 'Quý Vương', vì vậy mọi người đều kính trọng cô. Quý Vương gọi chúng tôi đến đây tìm Quý Ngưu, mọi người tất nhiên không thể thoái thác. Chỉ có điều..." Y ngừng một lát, mặt lộ nét cười, nhưng lời nói thì lạnh đi: "Chỉ có điều đến nay vẫn không tìm thấy Quý Ngưu, dám người chính đạo lại mỗi ngày một đông. Thậm chí nghe nói hai trong số bảy đại thủ toạ của Thanh Vân môn cũng đã đến, chúng tôi không thể là địch thủ của bọn họ. Đến nước này mà Quý Vương tông vẫn mặc chúng tôi mò mẫm ở đây, không giải thích một lời. Chắc có vài giáo hữu sẽ muốn hỏi một câu: Lẽ nào Quý Vương tông định tâm mượn tay chính đạo để trừ bỏ chúng tôi sao?"

Ai nấy cùng ồ ồ cả lên. Mấy người đứng bên cạnh Bích Dao đều đứng vụt dậy, nhìn thái độ chắc thuộc Quý Vương tông. Chỉ có điều ngoài mấy người đó, những người còn lại trong ma giáo sau khi thái độ kinh ngạc ban đầu qua đi, không một ai chỉ trích người trẻ tuổi, mà lần lượt đều nhìn về phía Bích Dao, mặt ra ý cảnh giác. Những tiếng bàn tán nhỏ nhỏ xung quanh, càng xôn xao lên thêm.

Trương Tiểu Phàm bất giác lo lắng cho Bích Dao, đồng thời thâm nghĩ, người thanh niên họ Chu này vì sao lại nói như thế. Đều là người trong ma giáo mà sinh nhiều phái hệ như thế, lẽ nào Quý Vương tông ngày thường...

Gã đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy ngoài kia Bích Dao lạnh lùng nói: "Người thực ra là kẻ nào, dám đến gây chia rẽ xích mích?"

Tiểu Chu mỉm miệng cười, không hề tỏ thái độ sợ hãi trước người con gái xinh đẹp quyền cao chức trọng ấy, thản nhiên nói: "Tôi là một tên tiểu bối vô danh, vì ngưỡng mộ Thánh giáo nên mới gia nhập, so với Bích Dao tiểu thư thì một trời một vực. Chỉ có điều, ngày nay nhân sĩ chính đạo đang ở kể bên, hằm hè rình rập chúng ta, muốt tiêu diệt chúng ta để yên ổn về sau. Quý



Vương tông là một trong tứ đại phái phiệt, giờ đây lại còn là lãnh tụ của chúng tôi, sao nữ đem chúng tôi đặt vào hiểm địa rồi bỏ mặc đấy, điều này chắc không thể giải thích cho xuôi?"

Lúc này, ngay Trương Tiểu Phàm cũng nhận thấy gã Tiểu Chu này tuy nói năng ôn hoà, nhưng từng câu từng chữ đều nhằm vào Quý Vương tông, hàm ý chia rẽ đã rõ ràng quá rồi, không biết thực chất y có dụng tâm gì. Nhưng nhìn thần sắc kinh ngạc của Niên lão đại, có vẻ như đó không phải là chủ ý của Luyện Huyết đường.

Những tên ma giáo khác thần sắc càng thêm kích động, thanh âm cũng to dần lên, mặt mỗi lúc một lộ vẻ đối địch với đám Quý Vương tông. Bích Dao hơi cau mày, lùi về, ngoái đầu trao đổi rất khẽ và nhanh với mấy người đằng sau.

Trương Tiểu Phàm từ xa nhìn lại, thấy đuốc cháy rừng rực nhưng không sáng lắm. Bên cạnh Bích Dao là một nam tử cao lớn, sau lưng y hình như còn có một người đàn ông trung niên. Chỉ có điều chỗ ông ta đứng tối quá, lại bị khuất bóng sau nam tử cao lớn nọ, nhìn không rõ nét mặt.

Bích Dao trao đổi mấy câu với người đó, rồi ngoảnh đầu ra, bước lên một bước, lạnh lùng nhìn lướt bốn xung quanh.

Dung mạo nàng yêu kiều như sương như tuyết, trong ánh sáng vàng vọt của những ngọn đuốc đang cháy, làn mồ toát lên một vẻ hiu hắt thê lương.

Tiếng nói bốn bên mau chóng nhỏ lại, ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng ở nàng.

"Thưa các vị!" Giọng nàng vang vọng trong sơn động, "Quý Vương tông và các vị cũng như nhau, đều là đệ tử Thánh giáo, cùng tin tưởng và thờ phụng U Minh Thánh mẫu, Thiên Sát Minh vương. Những chuyện đi ngược lại giáo nghĩa, Quý Vương tông cho dù thế lực lớn đến đâu đi nữa cũng không dám làm, mong các vị yên tâm."

Lời vừa nói dứt, bọn ma giáo phần lớn đều dịu nét mặt.



Niên lão đại thở phào một tiếng, vội vàng nhào lên kéo Tiểu Chu về, khẽ hỏi: “Người nói đủ chưa?”

Tiểu Chu ngoảnh đầu cười với Niên lão đại, rồi cất giọng rành rẽ: “Nếu đã vậy, chúng tôi cũng yên tâm hơn. Nhưng mong Bích Dao tiểu thư giải thích một chút về chuyện Quý Ngưu. Nếu quả thực không có cách nào tìm được Quý Ngưu, thì cũng phải để chúng tôi sớm rời khỏi đây. Bằng không, chẳng hóa ra là do Quý Vương tông làm hại, khiến chúng tôi chết dưới tay bọn người chính đạo!”

Bích Dao và những người khác của Quý Vương tông hình như cũng trưng mắt về phía Tiểu Chu, nhưng y điềm nhiên như không có chuyện gì, vẫn mỉm miệng cười đứng đó. Mấy chục tên ma giáo xung quanh nhao nhao la lối:

“Có lý lắm!”

“Đúng rồi, xin Bích Dao tiểu thư hãy nói một lời!”

“...”

Đội những âm thanh ồn ã xung quanh lặng bặt, Bích Dao mới rời mắt khỏi Tiểu Chu, biết hiện tại không phải là lúc đôi co, nàng nói: “Các vị! Quả thực dù y không nói, Quý Vương tông chúng ta cũng sẽ có lời với mọi người. Thực ra lần này đến Lưu Ba sơn ở Đông Hải, là vì...”

“Râm râm!...” Cả toà sơn động to lớn đột nhiên như rung chuyển. Trương Tiểu Phàm và Điện Linh Nhi cũng loạn choạng. Bọn ma giáo đang có mặt ở đó càng kinh hoảng hơn, có người thét lên:

“Chuyện gì thế?”

“Lẽ nào là động đất ư?”

Nhưng rất nhanh, bọn họ lập tức nhận được câu trả lời. Chỉ nghe thấy bên ngoài hang tiếng gió rít lên, rồi một thanh âm hùng hậu vang như sấm rền thấu qua sơn động dài dằng dặc, vọng vào: “Bọn tặc tử ma giáo, mau ra chịu chết đi!”

Mọi người nhìn nhau thất sắc. Trương Tiểu Phàm và Điện



Linh Nhi thì lộ vẻ vui mừng. Hai người vừa nghe đã nhận ra đó là giọng của Thương Tùng Đạo Nhân, thủ toạ Long Thủ phong. Trương Tiểu Phàm ngấm ngấm bội phục. Từ bên ngoài sơn động vào đến trong này là một khoảng cách rất xa, giọng nói của Thương Tùng Đạo Nhân không chỉ rõ ràng rành mạch, mà còn khiến vách đá xung quanh phải chấn động mà rung lên. Pháp lực đạo hạnh đó quả thực không phải tầm thường.

Đám ma giáo nhìn nhau. Không lâu sau có người kinh sợ kêu lên: “Chỗ kín đáo thế này, bọn chính đạo đó làm sao tìm được?”

Tiểu Chu đột nhiên cao giọng: “Bích Dao tiểu thư, lúc này chính là lúc khẩn yếu. Các vị đạo hữu nghe Quý Vương tông gọi mà đến Lưu Ba sơn, không ngờ gặp phải nguy hiểm. Bây giờ rốt cục nên làm thế nào?”

Mọi người vừa nghe thấy, bèn nhao nhao: “Đúng lắm! Bích Dao tiểu thư mau nói câu gì đi!”

Bích Dao hít thật sâu. Lúc này, ngoài hang động tiếng xé gió rìn rít liên tục vang lên, nhân sĩ chính đạo chắc đã nhận được tin tức, bèn lũ lượt kéo nhau đến đây. Bích Dao nét mặt âm trầm, tiến lên một bước nói: “Các vị đạo hữu! Bọn chính đạo vì sao biết được chỗ này, ta cũng không rõ. Nhưng ta là con gái duy nhất của Quý Vương, cũng bị hãm ở đây, cùng lâm hiểm cảnh như các vị. Lẽ nào các vị còn hoài nghi Quý Vương tông?”

Lời vừa nói ra, phần lớn mọi người đều trấn tĩnh lại. Lúc này nam tử cao lớn đứng bên Bích Dao bước lên một bước, trầm giọng nói: “Các vị! Giờ là lúc sinh tử quan đầu, mọi người nên đồng tâm hiệp lực cùng chống lại kẻ địch. Chúng ta hợp sức đánh ào ra ngoài, chưa chắc đã yếu thế hơn những kẻ nguy quân tử ấy đâu!”

Mọi người nhao nhao gật đầu. Thực ra cũng chẳng còn cách nào nữa cả, hang động này tuy lớn nhưng lại là một đường cụt, không có lối ra khác. Chúng nhân ma giáo lập tức chỉnh đốn hàng



ngũ, đánh bạo hô lên rồi ào ào xông ra. Không lâu sau, bên ngoài vang lên những tiếng pháp bảo va chạm, tiếng la hét chửi rủa. Trong sơn động vốn chen chúc những người, giờ chỉ còn lại Bích Dao và người đàn ông khuất mặt đang đứng trong bóng tối.

Trương Tiểu Phàm trong lòng vừa vui, vừa nhói lên nỗi lo lắng cho Bích Dao. Tuy biết rõ nàng là yêu nữ ma giáo, đi theo con đường không hề giống mình, nhưng đã mấy lần cùng nhau trải qua sống chết, đối với người con gái ấy cũng có chút cảm giác khang khác.

Bích Dao cau rúm cặp lông mày, đang định ngoài đầu hỏi người trong bóng tối, đột nhiên liếc thấy vẫn còn một người đứng trơ ở đấy, không theo chúng nhân ma giáo ra ngoài cự địch. Chính là Tiểu Chu, không biết y nán lại từ lúc nào.

Tiểu Chu năm lần bảy lượt kích động mọi người đôi địch với Quỷ Vương tông, Bích Dao tất nhiên không có thiện cảm với y, sắc mặt lập tức sa sầm, nàng cười nhạt hỏi: “Người không đi giúp các đạo hữu mà ở lại đây, định làm gì?”

Tiểu Chu vẫn giữ vẻ ôn hoà, dáng điệu không mấy may kinh hoảng trước cuộc tấn công của đại binh chính đạo. Y mỉm cười đáp: “Ta định ở đây xem xem, Quỷ Vương tông có cùng tiến thoái với những tên tiểu tốt như chúng ta không, hay nhất quyết coi chúng ta như rơm rác?”

Bích Dao lạnh mặt, định phản bác. Chợt nghe người đàn ông đứng trong bóng tối đằng sau cất tiếng: “Người không phải là môn hạ Thánh giáo. Thực ra người là ai?”

Bích Dao giật mình kinh ngạc, còn nam tử tên gọi Tiểu Chu đó thân hình hơi chấn động. Y nhìn sâu vào bóng tối, ánh mắt loé lên vẻ cảnh giác, trầm giọng thốt: “Vị này là ai? Tại sao ăn nói nhảm nhí thế, ta là đệ tử của Luyện Huyết đường trong Thánh giáo. Lẽ nào chỉ vì ta bênh vực lẽ phải, các người lại định vu tội cho ta?”

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi cùng ngạc nhiên,



không ngờ sự tình xoay chuyển như vậy. Riêng Trương Tiểu Phàm, trong lòng còn tăng thêm một mối nghi hoặc nữa: Người đàn ông không nhìn rõ diện mạo đó giọng nói có phần quen quen, không biết là đã nghe thấy ở đâu rồi?

Lúc này ông ta lại lạnh lùng cất tiếng: “Luyện Huyết đường tám trăm năm trước tất nhiên là lãnh tụ của Thánh giáo, lòng lấy một thời, nhưng nay đã suy vi. Nhìn tư chất đạo hạnh của người, Niên lão đại cũng còn chưa sánh bằng, sao có thể thu nhận người làm một đệ tử bình thường? Nếu quả thực y có bản lĩnh đó, Luyện Huyết đường đã khởi sắc từ lâu rồi.”

Tiểu Chu hừ mũi: “Ông chưa từng thấy ta động thủ, sao biết ta đạo hạnh nông sâu thế nào?”

Người đó bật cười: “Đánh giá đạo hạnh nông hay sâu, mà cần phải đợi người bộc lộ hay sao? Vừa rồi Thương Tùng dùng Thái Cực Huyền Thanh Đạo bức âm truyền vào trong đá, chấn động mạch núi, ngụ ý ra uy. Người nào đạo hạnh hơi kém là hồn xiêu phách lạc, đứng cũng không vững. Niên lão đại còn không trụ nổi, người lại vô sự, đạo hạnh cao như vậy, liếc mắt là nhận ra chứ có khó khăn gì đâu!”

Tiểu Chu biến sắc mặt, nhìn chằm chằm về phía người đứng trong bóng tối: “Ma giáo quả nhiên ngoạ hổ tàng long. Các hạ rốt cục là ai?”

Bích Dao hô khẽ, vút mình bay lên không, giậm dũ quát: “Chịu chết đi!”

Sơn động vốn u ám bỗng sáng loà bạch quang, u hương toả lan, đoá hoa trắng bay lượn trước mình Bích Dao như tuyết như sương, vờn chuyển không ngừng. Nhưng bạch quang dù sáng thế nào đi nữa, cũng không thể chiếu tới bóng tối nơi người đàn ông nọ đang đứng. Vẫn không ai nhìn được diện mạo của ông ta.

Tiểu Chu không dám khinh suất, thụt lui về sau một bước, thò tay chụp một cái trên cao. Chỉ nghe thấy ‘xì xì xì...’ một tràng liên miên bất tuyệt. Từ trong không trung, y tuốt xuống



một thanh tiên kiếm sáng ngời chói mắt. Điểm đáng lưu ý nhất là trên thân kiếm long lanh như thu thủy đó, có khảm bảy vì sao lấp lánh.

“À!” Người đàn ông đứng lấp trong bóng tối đột nhiên thốt lên khe khẽ, “Thất Tinh kiếm!”

Nói thì chậm, chứ lúc đó diễn biến rất nhanh. Bích Dao đã bắt đầu giao đấu với Tiểu Chu. Hai người bay lên lưng chừng, chỉ thấy hoa quăng đi, kiếm chém lại, không gian rộng lớn như vậy, bị trận giao đấu của họ làm cho nhỏ hẹp đi rất nhiều.

Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh lắng nghe, đã rõ Tiểu Chu là người trong chính đạo, gã thậm cảm thấy lo lắng cho y. Gã chăm chú quan sát hai người đấu phép, ánh mắt liên tục liếc về phía Bích Dao, trong lòng quả thực mâu thuẫn, chỉ mong hai người bất phân thắng phụ, trận đấu nhanh chóng kết thúc, Bích Dao cũng mau trốn đi là vừa.

Diên Linh Nhi đứng bên gã bỗng thì thào: “Tiểu Chu đó là môn hạ Thanh Vân.”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: “Sao? Sư tỷ quen y hả?”

Diên Linh Nhi lắc lắc đầu, ngó vào trong trường đấu, khẽ đáp: “Ta nhớ trước đây mẹ từng kể, ‘Thất Tinh kiếm’ là thanh thần kiếm trứ danh của chi chính Thông Thiên phong, năm xưa Đạo Huyền sư bá cũng đã từng dùng. Sau này nghe nói là truyền cho...”

Nói chưa dứt lời, chợt nghe Bích Dao hét to một tiếng. Thương Tâm hoa dạt ra bốn phía, nháy mắt gió rít lên, cả toà sơn động đầy áp những bông hoa màu trắng sáng loà, như một bức tường hoa sắc nhọn, tràn tới địch thủ với khí thế bài sơn đảo hải.

Trương Tiểu Phàm đã nhìn thấy Bích Dao thi triển phép thuật này mấy lần, biết rõ uy lực của nó không phải tầm thường, lòng thậm lo ngại cho Tiểu Chu. Lại thấy Tiểu Chu cau mày, thân hình lảng không lùi về sau một trượng, tay phải liên



tiếp bất pháp quyết, tay trái nắm lấy cổ tay phải, như nắm nghìn cân, lại như cuồng thảo, ngón tay rít lên xé gió, nháy mắt đã vẽ ra trước mặt một bức Thái Cực đồ.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi trông thấy, đều không còn nghi ngờ gì nữa, biết ngay Tiểu Chu nọ đích xác là đệ tử Thanh Vân môn, vì đạo pháp vừa rồi chính là Thái Cực Huyền Thanh Đạo!

Rất nhanh, 'Thất Tinh kiếm' chuyển ngược lên, hào quang rực rỡ, đứng trong đồ hình Thái Cực, âm thanh 'keng keng keng keng' dội vang không dứt. lát sau, 'Thất Tinh kiếm' lao đi như tia chớp, quanh lưỡi kiếm là quang sáng Thái Cực lấp lánh xoay vù vù, uy lực lẫm lẫm, thế công không thể chống cự được.

Chẳng bao lâu, hai thứ pháp bảo đâm sầm vào nhau giữa không trung!

"Rầm rầm rầm..."

Tiếng động khủng khiếp vang lên, những quang sáng toả ra từ đọt va chạm bắn vọt ra tứ phía. Cả thạch động âm âm liên hồi, vòm trần bên trên không chịu nổi sự công kích dữ dội của đại lực, đá lớn đá bé rơi xuống rào rào.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi cảm thấy xung quanh rung chuyển, đứng cũng không còn vững nữa. Trương Tiểu Phàm càng thêm kính phục Tiểu Chu, đạo hạnh Thái Cực Huyền Thanh Đạo của y vượt xa bất kỳ một đệ tử nào trong lớp trẻ Thanh Vân môn mà gã từng chứng kiến.

Nơi trường đấu, hào quang từ bức tường hoa màu trắng của Bích Dao tan đi, rồi biến mất không thấy đâu nữa, sắc mặt nàng nhợt nhạt, hiển nhiên là chật vật vô cùng. Trương Tiểu Phàm đã từng sống bên nàng một thời gian, lòng thầm kêu gay go, đoán chừng nàng nhất định sẽ không chịu lép. Quả nhiên thấy Bích Dao mặt thoáng sắc giận, Thương Tâm hoa chớp lên thu về, tay lại lần vào thắt lưng, nắm lấy cái chuông nhỏ lạnh lót xinh đẹp màu vàng kim.



Tiểu Chu cau mày, ngưng thần giới bị. Người con gái trước mặt tuổi hầy còn trẻ, nhưng đạo hạnh vượt xa mức y dự đoán. Ban nãy y vừa xuất thủ là dùng ngay chín phần công lực, nhưng cũng chỉ khiến nàng lúng túng một chút, nay thấy bộ dạng nàng thì hình như còn có pháp bảo lợi hại hơn. Ngoài ra điều y uý kị nhất chính là người đàn ông đang lặng lẽ đứng trong bóng tối kia, thực cao thâm khó lường, thực sự đáng ngại.

Chợt một âm thanh lạnh lốt vui tai, ngân lên kinh coong, hết sức lạc điệu trong toà sơn động sát khí đằng đằng. Bích Dao đứng ở lưng chừng không, song thủ nhẹ phất, một chiếc chuông nhỏ màu vàng kim từ từ trôi đến trước mặt nàng, kêu lên lanh lảnh.

Từ chỗ Trương Tiểu Phàm nhìn ra, chỉ thấy người con gái mỹ lệ lơ lửng trên cao, đôi tay mềm như không xương, khe khẽ vẫy động. Cái chuông vàng nằm trong khoảng giữa hai tay nàng bắt đầu xoay từ từ, thì thoảng ngân nga những tiếng trong trẻo:

‘Kinh coong’, ‘kinh coong’, ‘kinh coong’...

Tiểu Chu vụt sững sờ, kinh hoảng dờ dẫm, hầu như quên bằng bản thân đang lâm vào thời khắc sinh tử. Nếu không nhờ mấy năm nay tâm đạo kiên định, thì đã bật hồn bật vía rồi. Cái chuông nhỏ này, hoá ra lại có sức mạnh hút hồn người ta.

Tiểu Chu vừa do dự một lúc, lòng đã thấy ỉu xiu, bất giác kinh hãi không dám lắng tai nghe tiếp, quát lớn: “Yêu nghiệt chịu chết!”

Tiếng quát vang dội, làm rung chuyển cả bốn bề, át hẳn âm thanh ‘kinh coong’ kia trong giây lát. ‘Thất Tinh kiếm’ như tia chớp sáng lòà, phóng vù đến!

Sắc mặt Bích Dao tái nhợt, trông có vẻ chật vật, nhưng thấy Thất Tinh kiếm thân tốc bắn tới, nàng cũng không hề thoái lui, ngón tay phải khẽ cong, búng ra một cái. ‘Hợp Hoan linh’ liên lao lên nghênh đón, ‘coong’ một tiếng, đâm sầm vào Thất Tinh kiếm giữa không trung.

Thân hình Tiểu Chu chấn động, y cảm thấy thứ âm thanh



ma mị ấy dòng qua Thất Tinh kiếm lằng không bắn tới, như xuyên thủng tai khoét vào xương cốt, chỉ trong giây lát cả người run lên bần bật.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi kinh hãi, toan lao ra cứu viện, bỗng thấy Tiểu Chu mặt mày đột nhiên ôn hoà. Y hét lớn, Thất Tinh kiếm một lần nữa toả rực hào quang, quay lại phản công. Nhìn sang phía Bích Dao, sắc mặt đã nhợt nhạt vô cùng, ánh mắt cũng có phần đờ trệ, như mất hết tinh thần không còn sức chống cự, có vẻ sắp vong mạng dưới Thất Tinh kiếm đến nơi.

Trương Tiểu Phàm nhói tim, giây lát trong đầu trống rỗng, không nghĩ ngợi nhiều nữa, nhảy vọt ra, thất thanh la: “Đừng mà!...”

Gã chưa dứt lời, trên không trung đã có bóng đen lướt qua, hào quang màu tía chớp lên một cái rồi thu về.

‘Bình!’ Thân hình Tiểu Chu bị đánh bật trở lại, ngã dúi xuống đất, mép ứa máu tươi. ‘Thất Tinh kiếm’ cũng bay dạt ra, ‘keng’ một tiếng, bị luồng đại lực đó cắm sâu lún vào vách đá.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi cùng hoảng kinh thất sắc, lao đến trước mặt Tiểu Chu. Điền Linh Nhi toan thúc động Hồ Phách chu lăng, không ngờ Tiểu Chu nén gượng cơn đau, nắm hai người lôi lại, rít lên: “Không, không được! Trương sư đệ, Điền sư muội! Người đó... người đó đạo hạnh cao quá, hai người không phải là đối thủ của ông ta đâu!”

Trương Tiểu Phàm sững sốt. Bên cạnh, Điền Linh Nhi cũng ngạc nhiên hỏi: “Huynh làm sao biết tên bọn muội?”

Tiểu Chu định nói rồi thôi, nhìn lên phía trước. Hai người cũng như cảm thấy điều gì, cùng ngẩng đầu, trông sang phía Bích Dao.

Trên cao, một người đàn ông trung niên đang quay lưng lại bọn Trương Tiểu Phàm, đỡ Bích Dao cùng đáp xuống, ôn tồn nói: “Dao nhi! Hợp Hoan linh là thân khí của Kim Linh phu



nhân để lại, con đạo hạnh chưa đủ, dùng bậy rất dễ phản tác dụng. Sau này đừng khinh suất nữa nhé!”

Sắc mặt Bích Dao đã bình thường như cũ, nàng khe khẽ đáp: “Vâng, thưa cha!”

Bọn ba người Trương Tiểu Phàm cùng thẳng thốt. Tiểu Chu giờ đã khá hơn một chút, nhìn chăm chăm vào cái bóng đó, trầm giọng hỏi: “Phải chăng ông chính là Quỷ Vương, một trong tứ đại tông chủ của ma giáo hiện nay?”

Người đàn ông cười nhạt, xoay mình lại. bọn Trương Tiểu Phàm cùng nhìn rõ diện mạo ông ta, mày nhỏ mắt vuông, mũi thanh mục tú, khác hẳn với đám ma giáo hung tợn thô hào ban nãy. Nhưng Trương Tiểu Phàm thì thất kinh, ngạc nhiên hỏi: “Là ông hả?”

Quỷ Vương với dáng vẻ văn sĩ trung niên đó, chính là Vạn Nhân Vãng, người đã nói cho gã biết bí mật về Thiêu Hoả côn, trong quán trà, dưới chân núi Không Tang ngày nọ.

Chương 27

MỒI LO ẨM THẨM

Trương Tiểu Phàm nhìn văn sĩ trung niên trước mặt, cũng chính là ‘Quý Vương,’ mối lo nung nấu của phe chính đạo ngày nay, đầu óc rối bời. Đạo gần đây, thâm tâm gã thì thoảng dấy lên những nghi hoặc nho nhỏ về lòng tin lúc trước của mình. Tất cả những điều đó, thực chất đều bắt nguồn từ buổi nói chuyện trong quá trà dưới chân núi Không Tang.

Hôm nay gặp lại cố nhân, tâm trạng quả thực phức tạp, gã nhất thời quên bẵng tình cảnh trước mắt.

Nhưng dù gã quên thì những người bên cạnh lại không thể quên.

Tiểu Chu giờ tay lau vết máu bên mép, gắng gượng đứng dậy, khẽ bảo với Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi: “Người này đạo hạnh cao lắm, chúng ta không phải là đối thủ đâu. Huynh sẽ cầm chân ông ta, hai người chạy đi!”

Nói đoạn y vẫy tay, Thất Tinh kiếm đang cắm trên vách động như tuân theo sự sai khiến của chủ, ‘keng’ một tiếng phá đá lao ra, bay về trên tay y.

Quý Vương quan sát Tiểu Chu, gật gật đầu, mặt vẫn giữ nét cười: “Với đạo hạnh đó, nhìn trong đám đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân môn, người là kẻ đứng đầu. Không ngờ ngoài tên Trương Tiểu Phàm này, Thanh Vân môn còn một nhân tài như người, tốt, tốt lắm!”

Trương Tiểu Phàm giật mình, nhận ra ánh mắt của sư tỷ





Điền Linh Nhi và Tiểu Chu đều đang liếc sang, nhất thời mặt mày nóng ran, không biết phải nói gì mới được.

Tiểu Chu hít thật sâu, bước lên trước. Thất Tinh kiểm trên tay y cũng theo đó sáng ngời. Quỷ Vương không hề cử động, cứ đứng đó cười cười nhìn y. Tiểu Chu biết người này thực sự là đối thủ mạnh nhất đến giờ mới gặp qua, nhưng sau lưng còn sư đệ sư muội đồng môn, bất luận thế nào cũng không bỏ chúng mà chạy được, chỉ mong mình có thể cầm cự với ông ta, để hai đứa chạy trước.

Không ngờ y vừa định vận công ngự kiếm, đột nhiên trong ngực khí huyết nhộn nhạo, rồi trào ngược lên. Y không chịu đựng nổi nữa, phun 'Ôc' ra một ngụm máu.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi hoảng hồn, xông tới đỡ lấy y. Sắc mặt Tiểu Chu tái mét, biết một chiêu đó của Quỷ Vương đã gây chấn động đến nội phủ mình, kinh mạch bị thương, không còn hơi sức đâu để thi triển đạo pháp nữa. Y ngấm ngấm kinh hãi, phần vì biết bản thân đã lâm đường cùng, phần vì thấy Quỷ Vương đạo hạnh cao thâm như vậy, thực khiến người ta bỏ vía, đối với chính đạo sau này, tai hại khó mà lường được.

Quỷ Vương nhìn y, chợt hỏi: "Người gắng sức muốn giao chiến, là cốt cầm chân ta trong chốc lát, để hai đứa đồng môn này chạy trốn phải không?"

Tiểu Chu hừ mũi, không đáp. Điền Linh Nhi đứng dậy, chắn lên trước mặt y, tức giận: "Yêu ma ngoại đạo, đừng tưởng đạo hạnh người cao mà đắc ý nhé, ta không sợ người đâu!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, ban nãy Quỷ Vương vừa nhắc tay là đã đả thương Tiểu Chu, ai cũng nhận ra đạo hạnh của ông ta rất cao, tất nhiên ba người bọn họ hợp lực cũng không phải là đối thủ. Thấy cái vẻ không sợ trời không sợ đất của Điền Linh Nhi, lòng gã gợn lo lắng, bèn tiến lên kéo cô, ngụ ý bảo Điền Linh Nhi đừng quá bộp chộp.



Diễn Linh Nhi chưa phản ứng gì, cử động đó đã lọt vào mắt Quý Vương và Bích Dao. Bích Dao sầm mặt, hừ lạnh liếc nhìn Diễn Linh Nhi, rồi nhìn Trương Tiểu Phàm, cất tiếng hỏi: “Trương Tiểu Phàm! Vị này có phải là sư tỷ Diễn Linh Nhi mà người luôn mồm nhắc đến không?”

Diễn Linh Nhi và Tiểu Chu cùng thất kinh. Tiểu Chu cau mày: “Trương sư đệ! Lẽ nào đệ có quen với cha con họ?”

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát, rồi nhỏ giọng: “Vâng!”

Lúc đó, Diễn Linh Nhi chợt kêu lên: “À, ta nhận ra rồi, người là ả yêu nữ ma giáo tối hôm đó đã lén lén lút lút mò tới chỗ chúng ta, nói là tìm Tiểu Phàm, sau đó bị bọn ta truy đuổi đến một hòn đảo nhỏ ngoài khơi...”

Cô nói được một nửa, đột nhiên ngậm miệng, nhưng ánh mắt trừng trừng nhìn Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm ruột rối như tơ vò. Từ trước đến nay, gã sợ nhất là sẽ xảy ra tình huống này, hôm nay quả nhiên đúng như vậy, gã vẫn không biết phải ứng phó thế nào cho nổi.

Quý Vương đứng đó, ngấm nét mặt phúc tạp của Trương Tiểu Phàm, mỉm cười: “Trương tiểu huynh! Từ đạo già biệt dưới chân núi Không Tang, cuộc sống đến nay có ổn không?”

Trương Tiểu Phàm vô cùng bối rối, không để tâm đến ông ta. Tiểu Chu cau mày, lòng đầy nghi hoặc, thấy thái độ cha con Quý Vương đối với Trương Tiểu Phàm đầy vẻ mù mờ không rõ ràng, quan hệ giữa họ hẳn nhiên không bình thường. Chỉ có điều Thanh Vân môn quy củ nghiêm khắc, tuyệt đối cấm chỉ lai vãng với người trong ma giáo, không biết vị Trương sư đệ này thực ra có quan hệ thế nào với hai kẻ đó, lỡ phạm đến môn quy thì gay go.

Nhưng hiện giờ chưa phải lúc gạn hỏi vì ba người bọn họ thân đang lâm tuyệt địa. Tiểu Chu gắng gượng tập trung tinh thần, xoay sang đối mặt với Quý Vương, đang định nói, thì Quý Vương đã liếc nhìn y, đột nhiên cướp lời: “Người gắng vận chân



nguyên, ngấm đôn linh lực vào Thất Tinh kiếm, muốn dùng sức tàn cầm chân ta, để hai đồng môn của người có cơ hội chạy thoát phải không?”

Tiểu Chu run người, mặt xám như tro, không ngờ Quý Vương tinh tường và nhạy bén đến nhường ấy. Với đạo hạnh của ông ta, lại thêm tâm lý phòng bị trước, thì y và hai đồng môn này quyết không có cơ may thoát được.

Chẳng ngờ Quý Vương tùm tĩm cười: “Người cũng khỏi cần thất vọng, ta hoàn toàn không muốn gây khó dễ cho các người.”

“Sao?” Tiểu Chu và Điện Linh Nhi cùng lấy làm lạ. Trương Tiểu Phàm cũng tỏ vẻ kinh ngạc, ngó sang phía Quý Vương.

Quý Vương liếc chùng Bích Dao, sau ngoảnh đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, mỉm cười nói: “Trương tiểu huynh! Hôm xưa dưới Tử Linh uyên, người đối với Dao nhi cũng có thể coi là hoạn nạn mới lộ chân tình, cùng trái sinh tử...”

Ông ta chưa nói hết, mặt Trương Tiểu Phàm đã tái dại hẳn đi. Cảm nhận rõ ràng ở bên cạnh, ánh mắt Tiểu Chu và Điện Linh Nhi nhìn mình lạnh hẳn đi, gã bối rối, buộc phải mở miệng: “Ông, ông nói bậy...” Đúng lúc ấy, cái nhìn của gã chạm vào luồng mắt Bích Dao, chỉ thấy cặp mắt sáng ngời của nàng thấp thoáng nét ai oán. Đột nhiên nhớ lại cảnh tượng trong đêm mưa to gió lớn ấy, trời sầu đất thảm, có mỗi nàng bầu bạn cùng mình chịu khổ, gã bỗng mềm lòng, không sao bật lên lời được nữa.

Nhưng lời của Quý Vương vẫn tiếp tục vang lên: “Dao đó người tháo gỡ cho Bích Dao, hoá giải một đoạn gút mắc giữa cha con ta suốt mười mấy năm nay, coi như là có ơn với ta.” Ông cười cười: “Hôm nay nể mặt người, ta thả ba người. Nhưng như vậy, sau này người quay về Thanh Vân môn, e rằng sẽ bị mấy lão già không hiểu đúng sai đó hạch hỏi. Chẳng bằng ở đây gia nhập Thánh giáo, ta nhất định sẽ trọng dụng người, người cũng có thể bầu bạn với Dao nhi. Chẳng phải...”



“Im đi!” một tiếng thét ngắt ngang, Trương Tiểu Phàm không nén chịu nổi nữa, trở tay điểm mặt Quỷ Vương, quát âm lên: “Ông giết ta đi! Ta dù chết cũng không vào ma giáo các người!”

Diên Linh Nhi lúc này mới thở phào, vỗ tay kêu: “Nói hay lắm, Tiểu Phàm!”

Tiểu Chu đứng bên lặng nhìn Trương Tiểu Phàm, lông mày vẫn chưa dãn ra.

Quỷ Vương mỉm cười lắc đầu: “Thôi, tùy người vậy! Ngày tháng cũng còn dài, người cứ từ từ suy nghĩ đi.”

Nói xong, ông ta kéo Bích Dao, không hề chân chừ, hai người bay vù ra ngoài động. Lúc lướt ngang qua khoảng không, Bích Dao đột nhiên ngoái đầu, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm chạm phải ánh mắt ném lại của nàng, cõi lòng đang lửa giận bùng bùng, bỗng chợt thấy băng khuâng.

Tiểu Chu đứng bên, quan sát thần sắc gã, lông mày càng thêm cau rúm.

Cha con Quỷ Vương mau chóng biến mất trong bóng đêm. Giấy lát sau, tiếng lộn xộn bên ngoài vụt rộ lên, nghe như phe chính đạo đột nhiên bị tập kích, liền đó từng tràng hò hét, tiếng gió rú rít, dường như có rất nhiều người cùng bay lên không.

Thanh âm hùng hậu của Thương Tùng Đạo Nhân vang ra, trải khắp bốn phía: “Tôn giá là ai, đạo hạnh cao thâm như vậy, vì sao không dám xuống trao đổi đôi chút với bản đạo?”

Câu nói ấy hiển nhiên dành cho Quỷ Vương, nhưng chỉ thấy tiếng gió rít lên, không ai hồi đáp, chắc họ đã đi rất xa rồi.

Trong sơn động, lúc này đã yên tĩnh lại. Diên Linh Nhi thấy sắc mặt Tiểu Chu nhợt nhạt, bèn quan tâm hỏi: “Chu sư huynh! thân thể huynh có sao không? À, chẳng hay huynh là môn hạ của vị sư bá nào?”

Trương Tiểu Phàm ngó bộ dạng Tiểu Chu lắc lư muốn ngã, vội vã chạy qua đỡ lấy y. Tiểu Chu liếc nhìn Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm cảm thấy lúng túng, cúi đầu xuống.



Tiểu Chu khê thở dài, rồi nhoẻn cười nói với hai người: “Đừng gọi ta là Chu sư huynh! Đó là tên giả dùng để trà trộn vào ma giáo thôi, ta không phải họ Chu đâu.”

Điền Linh Nhi kêu ‘A!’, liền hỏi: “Vậy huynh là...”

Tiểu Chu cười cười, bồng nhướn mày, như nhói đau ở chỗ nào, nhưng lát sau trở lại vẻ bình thường, tủm tủm đáp: “Ta ở Thông Thiên phong, là đệ tử của ân sư Đạo Huyền, họ Tiêu, tên Dật Tài.”

“Cái gì, huynh là Tiêu Dật Tài sư huynh?”

Tiểu Chu, cũng chính là Tiêu Dật Tài, tươi cười gật đầu.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi nhìn nhau. Cái tên này họ đã ngưỡng mộ từ lâu lắm rồi.

Đêm về khuya, bầu trời trên Lưu Ba sơn lấp lánh muôn vàn vì sao sáng, chiếu xuống nhân gian.

Ở một nơi kín đáo, Quỷ Vương chậm rãi bước ra, thấy Bích Dao đang đứng lẻ loi trên sườn núi nhỏ, im lìm ngóng về phía đông Lưu Ba sơn.

Nơi đó là chỗ nghỉ của bên chính đạo.

Quỷ Vương khe khê thở dài, bước đến sau lưng con gái, ôn tồn nói: “Dao nhi! Đêm khuya sương xuống, con phải giữ gìn sức khỏe chứ!”

Bích Dao giật mình, lặng lẽ xoay người lại, gương cười đáp: “Vâng, cảm ơn cha!”

Quỷ Vương ngấm gương mặt nàng, chợt hỏi: “Con đang nhớ đến cái gã Trương Tiểu Phàm đó hả?”

Bích Dao đỏ mặt im lặng.

Quỷ Vương hiền từ đẩy vẻ yêu thương, bước lên hai bước vỗ vai con gái: “Hôm nay gặp y, ta phát hiện ra kể từ lần cùng con vào Hoả Long động, đạo hạnh của y đã tăng tiến thêm một bậc nữa rồi.”

Bích Dao sững sốt, khuôn mặt hoan hỉ: “Vậy ạ?”



Quý Vương gật đầu: “Ta đoán, chắc là do y đọc xong Thiên Thư Đệ nhất quyển, đã có phần linh ngộ.” Nói đến đây, ông ta ngoảnh sang cười: “Nhắc mới nhớ, phần tổng cương ở quyển một Thiên Thư mà con lấy từ Tích Huyết động ra đem về cho ta ấy, ta xem xong, thấy rất có ích cho việc tu luyện đạo pháp.”

Bích Dao vui mừng: “Thế ạ?”

Quý Vương gật đầu: “Đúng thế! ‘Thiên Thư’ có tổng cộng bốn quyển, truyền thuyết kể còn có quyển thứ năm, nhưng xưa nay chưa ai trông thấy cả. Từ xưa, trong Thánh giáo đã truyền lại bốn quyển, đáng tiếc phần lớn đều mất mát. Quý Vương tông chúng ta có được vị thế như ngày nay, chủ yếu là nhờ vào Thiên Thư Đệ nhị quyển do Quý Vương tổ sư tiên nhiệm tình cờ lấy được ba trăm năm về trước.”

Nói tới đây, ông ta ngưng một lúc, rồi tiếp: “Chỉ có điều trong quyển thứ hai, tuy đạo pháp tinh thâm, huyền diệu khó hiểu, nhưng phần văn tự tổng cương và những pháp quyết then chốt lại kể thừa chặt chẽ từ quyển một. Vì vậy mấy trăm năm nay, Quý Vương tông chúng ta cũng chỉ có thể cùng chia thiên hạ với ba đại tông phái là Hợp Hoan phái, Trường Sinh đường, Vạn Độc môn. Nhưng sau này, ha ha...”

Bích Dao cười: “Thế thì con phải chúc mừng cha rồi.”

Quý Vương tủm tỉm gật đầu: “Lần này con thực đã lập được đại công. Vốn định phái con đến Luyện Huyết đường ở Không Tang sơn, ngoài việc để con cọ xát một chút, cùng lắm cũng chỉ muốn tìm xem Hắc Tâm Lão Nhân tiền bối năm xưa còn để lại thứ pháp bảo dị khí nào không. Ai ngờ con đem được ‘Thiên Thư’ về, so với bất kỳ pháp bảo nào, thì Thiên Thư cũng vượt xa không chỉ mười lần.”

Bích Dao tươi cười, đột nhiên khuôn mặt đổi sang ảm đạm.

Quý Vương ngắm con gái hồi lâu, bỗng phì cười.

Bích Dao giật mình, mặt đỏ lên, hờn dỗi: “Cha...”

Quý Vương lắc đầu hỏi: “Con việc gì phải lo lắng như vậy?”



Bích Dao cắn môi: “Cha, hôm nay cha không trông thấy thái độ của cái gã Trương Tiểu Phàm chết... chết bầm đó với sư tỷ Điền Linh Nhi của y sao? Con chỉ sợ, chỉ sợ...”

Quý Vương hỏi: “Chỉ sợ cái gì? Sợ y si tình, sẽ hờ hững với con phải không?”

Bích Dao cúi đầu.

Quý Vương điềm đạm nói: “Cách nhìn của ta khác với con đó.”

Bích Dao ngạc nhiên: “Cha! Cha nói sao ạ?”

Quý Vương đáp: “Như ta nhận thấy, đúng là Trương Tiểu Phàm khá có tình với sư tỷ của y. Nhưng khi con và Tiểu Chu đấu phép đến lúc nguy hiểm, y đã không kiềm chế nổi mình, thất thanh kêu lên rồi mặc kệ an nguy của bản thân lao vụt ra. Dựa vào điểm này mà nói, lại thêm trước đây con và y cùng sống cùng chết, bầu bạn một thời gian, có thể bản thân y chưa thật hiểu mình, nhưng vị trí của con chưa chắc đã kém sư tỷ y đâu.”

Bích Dao lại đỏ mặt, dưới trời đêm, trông càng kiều diễm, ánh mắt long lanh, không che giấu nổi niềm hân hoan.

Quý Vương ngấm vẻ mặt con gái, bước đến vuốt nhẹ tóc nàng, sự quan tâm và niềm thương yêu lộ ra rõ rệt: “Có điều, con cũng đừng vui mừng quá sớm! Trước tiên, sự khác biệt về môn phái là một vực sâu y không bước được qua. Thứ hai những bậc tiền bối của y trong Thanh Vân môn cũng không cho phép y có tình ý với con. Vì vậy hôm nay lúc ta sắp đi, mới cố ý đem quan hệ của các con nói ra một cách mập mờ. Ta thấy cái gã tên Tiểu Chu ấy địa vị trong Thanh Vân môn chắc chắn không thấp đâu. Để y quay về kể lại, Thanh Vân môn nhất định sinh lòng ngờ vực Trương Tiểu Phàm. Như thế, khả năng y phải dựa vào Thánh giáo chúng ta sẽ chắc chắn hơn một chút!”

Nói rồi, ông ta hình như rất đắc ý với cách làm của mình, bèn phá lên cười ha hả.

Bích Dao thoát đầu cũng cười, nhưng sau đó không lâu, nụ cười tắt dần, nàng trầm lặng cúi đầu.



Quý Vương chau mày hỏi: “Sao thế con?”

Bích Dao lưỡng lự, rồi nói khẽ: “Con... con hơi lo! Nếu như vậy, chắc Tiểu Phàm sẽ phải chịu khổ sở!”

Quý Vương hừ mũi: “Không mài giũa, sao biết kiếm sắc hay nhụt! Nếu ngay thử thách nhỏ nhất này mà y cũng không chịu nổi, đừng nói là ta không yên tâm giao con cho y, mà y vào làm thủ hạ ta, ta cũng coi thường!”

Bích Dao chậm chạp gật đầu, nhưng trong lòng không hiểu sao, vẫn cứ ưu tư, không nén được lại nhìn về hướng đông. Chỉ thấy dưới vòm trời, rừng rậm mờ mịt, cắt đứt tầm nhìn, trông xa cách đến trăm sông nghìn núi.

Tiêu Dật Tài đột ngột xuất hiện, khiến cả Thanh Vân môn chấn động. Thương Tùng Đạo Nhân và Điện Bất Dịch vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Nghe Tiêu Dật Tài thuật chuyện, họ biết được ma giáo đang tìm kỳ thú ‘Quy Ngưu’ xuất hiện trên Lưu Ba sơn, rồi lại bất ngờ biết được lần này cả Quý Vương, một trong tứ đại tông chủ của ma giáo, cũng đến nơi đây.

Hiện tại, Tiêu Dật Tài vì thân thể bị thương, đang nằm trên một cái giường đá được dựng lên tạm thời, lưng tựa vào vách đá, xung quanh chỉ có Thương Tùng Đạo Nhân và Điện Bất Dịch, những đệ tử khác tạm thời đều bị đuổi ra ngoài.

Thương Tùng Đạo Nhân chậm rãi gật đầu, sắc mặt nặng nề: “Thì ra người đó là Quý Vương đời sau của Quý Vương tông. Quả nhiên đạo hạnh cao thâm!”

Điện Bất Dịch chau mày: “Dật Tài! Con làm sao mà trà trộn được vào ma giáo?”

Tiêu Dật Tài cười cười: “Dạo ấy con phụng mệnh ân sư, thâm nhập Không Tang sơn tra xét hành tung của ma giáo, quả nhiên phát hiện có dư nghiệt của một chi hệ ma giáo là Luyện Huyết đường vẫn còn hoạt động trong đó. Nhưng sau những lần ngấm ngấm theo dõi về nhiều mặt, con thấy bọn dư nghiệt



Luyện Huyết đường này tuyệt nhiên không phải là đại địch, không đủ để làm loạn. Chỉ có điều rất nhiều lần nghe bọn chúng nói đến Thánh giáo gì gì ấy, hình như trong ma giáo còn rất nhiều hoạt động bí ẩn. Con muốn tra xét cho ngọn ngành, nên đổi tên là Tiểu Chu. Vừa may đúng lúc chúng đang cần người, thấy con cũng có mấy phần bản lĩnh, nên con đầu nhập ma giáo tương đối thuận lợi.”

Nói đến đây, y tỏ vẻ hối lỗi nói với Điền Bất Dịch: “Điền sư thúc ạ, hôm đó lúc Trương sư đệ và Lục Tuyết Kỳ Lục sư muội của Tiểu Trúc phong rơi xuống Tử Linh uyên, thì con bị phái đi một đường khác để đối phó với mấy người tộc của Pháp Tướng sư huynh bên Thiên Âm tự, không kịp cứu trợ, trong lòng quả thực là áy náy. May mà Trương sư đệ phúc to mệnh lớn, bình an vô sự, con cũng yên tâm.”

Điền Bất Dịch mỉm cười: “Không sao! Chuyện này đâu thể trách con, con đừng bận lòng.”

Thương Tùng Đạo Nhân đứng bên nghe vậy, đột nhiên hừ một tiếng.

Điền Bất Dịch nghe lọt, nhưng không thêm để ý đến ông ta.

Thương Tùng Đạo Nhân ngoảnh sang hỏi Tiêu Dật Tài: “Nói đi cũng phải nói lại, Dật Tài sư đệ, lần này con hành động thực quá mạo hiểm. Nên nhớ là bọn giặc cướp ma giáo ấy kẻ nào cũng gian ngoan xảo trá! Nếu không cẩn thận, nhờ con có thương tổn, thì ta không biết sẽ phải ăn nói làm sao với chưong môn sư huynh.”

Điền Bất Dịch gật đầu: “Đúng đấy! Lần này trước khi hạ sơn, chưong môn sư huynh thấy con mấy tháng rồi bật vô âm tín, lòng rất lo âu, đặc biệt ngầm dặn chúng ta phải lưu ý đến hành tung của con.”

Tiêu Dật Tài xam mặt, lắc đầu đáp: “Ồi, đều là con không tốt, khiến ân sư lo lắng.”

Thương Tùng Đạo Nhân mỉm cười: “Con cũng không cần



ngồi quá nhiều. Lần này con lập được đại công, đợi chúng ta quét sạch hang ổ của lũ dư nghiệt ma giáo này, trở về Thanh Vân sơn, chưởng môn sư huynh nhất định sẽ không trách cứ gì con, chắc còn trọng thưởng con cũng nên!”

Tiêu Dật Tài đỏ mặt: “Thương Tùng sư thúc lại đùa con rồi.”

Điền Bất Dịch điềm đạm nói: “Không phải là nói đùa đâu! Công lao của con lần này quả thực không phải nhỏ. Nhưng Dật Tài à, sau này con nhất thiết đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Chưởng môn sư huynh rất xem trọng con, sau này lão nhân gia cười hạc về trời, chúc vị chưởng môn này chắc sẽ truyền lại cho con, đến lúc đó thân mang trọng nhậm, đừng tùy tiện vọng động.”

Tiêu Dật Tài nghiêm trang đáp: “Vâng! Đa tạ Thương Tùng sư thúc và Điền sư thúc giáo hối.”

Thương Tùng Đạo Nhân gật gù đầu: “Vây là tốt! Ta thấy con cũng mệt rồi, nghỉ sớm đi. Cũng may hôm nay thương thế con chưa chạm đến căn cơ kinh mạch, nếu không sẽ phiền toái lắm.”

Tiêu Dật Tài nhìn Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch đứng lên, cũng muốn nhóm dậy tiễn. Điền Bất Dịch ấn y xuống, lắc đầu nói: “Con bị thương, hãy nghỉ ngơi cho khỏe là được rồi. Chúng ta đang ở bên ngoài Thanh Vân môn, mấy thứ lễ nghi thông thường này, bớt được thì bớt.”

Tiêu Dật Tài không tiện trái ý lão, thêm nữa trong mình quả thực mệt mỏi, bèn nằm tựa trở lại vách đá nói: “Đa tạ nhị vị sư thúc! Vây thứ cho con vô phép!”

Thương Tùng Đạo Nhân khoát tay, cùng Điền Bất Dịch bước ra ngoài, sắp tới cửa, đột nhiên nghe thấy Tiêu Dật Tài ở đằng sau gọi:

“Điền sư thúc!”

Điền Bất Dịch dừng người, xoay mình lại hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tiêu Dật Tài ngồi tựa vào vách đá, mỉm cười: “Sư thúc xem,



trí nhớ của con thật là... suýt chút nữa quên mất. Năm ngoái con lên Đại Trúc phong thăm hỏi sư thúc, Tô Như sư nương đã nhắc đến một sản phẩm nổi tiếng ở vùng duyên hải đông nam, tên là ‘Đại Bối trần châu’. Thật may lần này con đến Đông Hải, đã tìm được một viên. Sư thúc tới đây xem này!”

Điền Bất Dịch trầm ngâm giây lát, liếc nhìn Tiêu Dật Tài mỉm cười: “Hay, con không nói ta cũng quên băng mất. May mà con có lòng, nếu không ta quay về Đại Trúc phong rồi, sợ lại bị Tô sư nương con rầy rà chết mất.”

Nói đoạn tươi cười quay trở vào. Thương Tùng Đạo Nhân hơi dừng bước, tất nhiên không thể nán lại hóng chuyện trần châu, đành đi tiếp. Trong động, chỉ còn Điền Bất Dịch và Tiêu Dật Tài.

Điền Bất Dịch mỉm cười bước tới. Đến trước mặt Tiêu Dật Tài, lão ngồi xuống, vẻ tươi cười liền biến mất, mắt hơi liếc về phía sau, hỏi nhẹ: “Tính khí Tô sư nương con xưa nay bên ngoài khoan hoà nhưng thật ra rất hay sốt ruột, nóng vội. Một trăm năm trước, bà ấy đã chạy đến bờ Đông Hải tìm được thứ Đại Bối trần châu của khỉ gì ấy rồi. Lúc này vắng người, có chuyện gì, con hãy nói thẳng đi, đừng ngại!”

Tiêu Dật Tài gật gật đầu, nhìn Điền Bất Dịch: “Sư thúc quả nhiên tinh mắt! Con giữ người lại, kỳ thực muốn nói đến chuyện Trương Tiểu Phàm Trương sư đệ, môn hạ của sư thúc.”

Điền Bất Dịch cau mày, thoáng ngạc nhiên hỏi: “Y làm sao?”

Tiêu Dật Tài húng hắng ho, hạ thấp giọng. Điền Bất Dịch hiểu ý, hơi nghiêng người về phía trước, chăm chú lắng nghe.

Trong sơn động, một bầu tịch mịch, lúc này chỉ loáng thoáng tiếng thì thầm, khe khẽ lan ra.



Chương 28

CHUYỆN CŨ

Bầu không khí không biết từ lúc nào, bắt đầu trở nên nặng nề. Diên Bất Dịch chậm rãi đứng thẳng lên, vẻ mặt âm u bất định, không nhận nổi trong lòng lão đang nghĩ ngợi gì.

Tiêu Dật Tài trầm ngâm giây lát rồi nói: “Diên sư thúc! Chuyện này con phân vân rất lâu, nhưng nghĩ không nên giấu sư thúc...”

Diên Bất Dịch hít thật sâu, gạt đầu: “Tiêu sư đệ! Ta hiểu ý con rồi, cảm ơn con nhiều.”

Tiêu Dật Tài dường như nghĩ ngợi chuyện gì, lại tiếp: “Diên sư thúc! Con thấy Trương sư đệ tuy có quen cha con Quý Vương, nhưng hình như chưa đi vào con đường xấu. Có điều người của ma giáo âm hiểm lang độc, Trương sư đệ tuổi hãy còn trẻ, e sẽ có nhiều nguy cơ.”

Diên Bất Dịch hừ mũi, sắc mặt như sương, lạnh lùng nói: “Đồ súc sinh ấy! Để ta về sẽ dạy cho y một bài học!”

Tiêu Dật Tài liếc nhìn lão: “Diên sư thúc! Con có một câu, không biết...”

Diên Bất Dịch thốt: “Con nói đi!”

Tiêu Dật Tài nói: “Vâng! Sư thúc, con sở dĩ nói riêng với người chuyện về Trương sư đệ, là hi vọng trước khi sự việc đi quá xa, người đã xử lý được thoả đáng rồi. Thương Tùng sư thúc xưa nay chứng quản hình phạt của Thanh Vân, tính tình có phần cứng rắn, nếu để Thương Tùng sư thúc biết, e rằng

Trương sư đệ... Có điều y rốt cục vẫn là môn hạ đệ tử của sư thúc. Mà mấy năm nay chắc người đã gửi gắm không ít tâm huyết vào Trương sư đệ, nếu để chuyện võ lữ ra, người và Thương Tùng sư thúc cũng không dễ nhìn mặt nhau. Vì vậy..." Y hạ thấp giọng: "Nếu Trương sư đệ hoàn toàn không phạm lỗi gì lớn, người giáo huấn riêng với y là được rồi."

Diễn Bất Dịch ngẩng đầu lên, nhìn y chăm chú, chợt nói: "Tiêu sư diệt! Con quả nhiên có phong phạm của đại tướng, không uống công chương môn sư huynh coi trọng con như vậy. Chúc vị chương môn ngày sau xem ra không thuộc về con thì chẳng thuộc về ai được nữa!"

Tiêu Dật Tài khẽ cúi đầu: "Diễn sư thúc quá khen rồi."

Diễn Bất Dịch sắc mặt lúc này đã trở lại như thường, điềm đạm cười: "Được rồi, con nghỉ ngơi đi! Ý tốt của con lần này, cả chi phái Đại Trúc phong ta sẽ ghi tạc."

Không biết vô tình hay hữu ý, lão nhấn rất mạnh vào ba chữ 'Đại Trúc phong'.

Tiêu Dật Tài dường như không nhận ra, mỉm cười: "Sư thúc khách khí quá."

Diễn Bất Dịch gật đầu, đứng lên bước ra ngoài.

Ở một nơi vắng khuất tịch mịch trong rừng cây, Diễn Bất Dịch đứng một mình, tay chấp sau lưng.

Lúc này đêm đã khuya. Trên trời vô vàn vì sao nhấp nháy, trăng sáng treo cao. Ánh trăng trong trẻo lọt qua cành lá rậm rạp của khu rừng, chiếu xuống, rơi trên mình lão. Từ bóng tối nhìn ra, lông mày lão hơi cau, rõ ràng đang có điều bận lòng.

Đúng lúc ấy, sau lưng lão đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Diễn Bất Dịch quay lại, nhìn về phía sau, đột nhiên sững người, kinh ngạc hỏi: "Muội à?"

Người đó chính là Tô Như. Bà lặng lẽ bước đến. Trong đêm



buồn thanh vắng, trong khu rừng tĩnh mịch, tựa hồ chỉ khoảnh khắc, mọi ánh mắt đã dồn hết vào bà.

Bao năm tháng đã trôi qua vẫn không hề xoá mờ được vẻ mỹ lệ ấy.

Bà bước tới gần, nhìn Điền Bất Dịch, khoé miệng lộ nét cười: “Huynh vừa sai Đại Nhân về kêu Tiểu Phàm ra đây. Đúng lúc Tiểu Phàm không có đây. Muội đã bảo Đại Nhân sang chỗ Đại Lực Tôn Giả bên Kim Cương môn xem xem, chắc sẽ đến đây nhanh thôi!”

Điền Bất Dịch gật gật đầu, liếc nhìn Tô Như, tựa như muốn nói gì đó, nhưng vẫn không mở miệng.

Tô Như dịu dàng hỏi: “Kể từ buổi tối huynh đi thăm Tiêu Dật Tài về, lúc nào cũng mặt ủ mày chau, có chuyện gì chẳng?”

Điền Bất Dịch thở dài, nét mặt dần ra, mỉm cười nói: “Ta cũng biết là không giấu được muội.” Đoạn lão đem những chuyện có liên quan đến Trương Tiểu Phàm mà Tiêu Dật Tài đã kể với lão, thuật lại một lượt.

Tô Như yên lặng nghe hết. Trầm ngâm một lúc, bà lắc đầu nói: “Khoan kết luận Tiểu Phàm thực sự có quen biết Quý Vương và con gái y hay không, cho dù họ quen nhau, thì định vin cơ này để nói Tiểu Phàm đã gia nhập ma giáo, thậm chí nói y là gian tế của ma giáo cài vào Thanh Vân môn, muội quyết không thể tin được!”

Điền Bất Dịch hừ một tiếng: “Điều này không cần muội nói ta cũng biết. Chà, trước đây ta thu nạp sáu tên đồ đệ, từ lão đại đến lão lục, không hề có những chuyện rắc rối tương tự. Chưa đứa nào không khiến ta phải phiền não thế này!”

Tô Như liếc nhìn lão, mỉm cười: “Nhưng từ lão đại đến lão lục, cũng chưa có đứa nào được như nó, khiến huynh được mở mày mở mặt trong đại thí Thất Mạch như thế.”

Điền Bất Dịch tắc họng, nhưng miệng vẫn không chịu nhận thua, đưa mắt lườm một cái: “Xì, thế mà cũng gọi là mở mày mở



mặt á? Bị người ta dùng sấm sét đánh cho cháy đen như hòn than còn gì.”

Tô Như phì cười: “Ôi trời, Diên sư huynh của muội ơi! Nghe nói ba trăm năm trước lúc chính huynh tham gia đại thí Thất Mạch hội võ, bất quá cũng chỉ tiến vào đến tứ cường mà thôi.”

Diên Bất Dịch bị bà vợ lật lại chuyện cũ, tức thời tỏ ra lúng túng: “Đó là, tại vì... tại vì hồi ấy lòng ta cứ nhớ nhung muội, tối trước hôm tỷ thí chạy đi tìm muội, cùng muội tha thẩn ra ngoài ngắm sao ở Hồng kiều, cả đêm không ngủ. Đến lúc thi đấu chẳng còn chút tinh thần nào cả, đâu có phải là đối thủ của Vạn sư huynh?”

“Phì!” Tô Như nguýt, nhưng mặt ngời lên rạng hồng, trông nhu mì vô hạn, hình như lại quay trở về buổi tối của cái thời trẻ trung ấy. “Vạn sư huynh tài nghệ siêu quần, thông minh tuyệt đỉnh. Trong lớp đệ tử chúng ta ngày ấy, ngoài Đạo Huyền chẳng môn sư huynh, về đạo hạnh tu hành không có người thứ hai nào sánh kịp Vạn sư huynh cả. Huynh thì tính làm gì, lúc đầu tiến vào tứ cường đã khiến sư phụ huynh cười đến không khép nổi miệng nữa rồi, lại còn mơ tưởng thắng Vạn sư huynh sao?”

Diên Bất Dịch cười ha hả, tâm trạng rõ ràng tốt lên rất nhiều: “Vạn sư huynh tất nhiên là vượt xa ta. Nhưng năm đó, giữa ta và Vạn sư huynh, muội lại đi chọn ta, đủ thấy ta vẫn có chỗ hơn hẳn huynh ấy.”

Tô Như lườm lão: “Tại muội lú lẫn, có mắt như mù mới đi theo huynh.”

Diên Bất Dịch nghe xong, cũng không giận, cứ nhìn vợ cười ha ha, ánh mắt tươi cười. Lão đột nhiên nắm lấy cánh tay vô cùng mềm mại của Tô Như kéo lại.

Tô Như trừng mắt nhìn lão, khe khẽ kêu: “Tuổi tác thế này rồi, còn giở trò làm gì vậy? Thêm nữa Tiểu Phàm cũng sắp đến, bị y bắt gặp thì còn ra cái thể thống gì?”



Điền Bất Dịch chỉ cười không nói. Tô Như khẽ cúi đầu, nhưng không rút tay về.

Đêm dịu như nước, bốn bề vắng lặng. Con gió đêm cô quạnh nhẹ nhàng đưa tới, lay động đầu cành ngọn cây giữa đêm khuya.

Trong rừng thật yên tĩnh.

Lâu lắm, Tô Như mới thốt lên: “Thực ra, muội cảm thấy bộ dạng Tiểu Phàm bây giờ rất giống với huynh năm xưa.” Đoạn bà ngừng đầu, nhìn Điền Bất Dịch nói: “Huynh có thấy thế không?”

Điền Bất Dịch sững người: “Không phải thế!”

Tô Như mỉm mỉm: “Vậy là gì thế? Thực ra năm đó trông huynh cũng ngây ngây ngổ ngổ, người ta đều cho rằng huynh không sánh bằng những sư huynh, sư đệ khí thế đường đường khác. Nhưng cuối cùng trong cả chi phái, người có thành tựu lớn nhất, đạo pháp cao thâm nhất lại chính là huynh, về sau còn được sư phụ đem chức vị thủ tọa truyền cho.”

Điền Bất Dịch hừ mũi: “Trường hợp ta phải gọi là anh hoa lặn vào trong, chứ không phải là ngây ngổ.”

Tô Như phì cười, lắc đầu nói: “Xem huynh kìa! Tuổi tác lớn rồi, da mặt cũng dày lên không ít, đúng là hết cách.” Ngừng một lát, bà tiếp: “Nhưng nhắc đến Tiểu Phàm, muội tin là huynh cũng nhận ra, qua những biểu hiện của y trong hai năm gần đây, cho dù không thông minh có tư chất như bọn Lâm Kinh Vũ, Lục Tuyết Kỳ, nhưng cũng không thể nói là ngốc nghếch, y chỉ ít cũng trên mức người thường. Chỉ vì mấy năm bị huynh lạnh nhạt, trong lòng cũng có chút tự ti, bộ dạng dè dặt, hơi lù lù một chút mà thôi.”

Nói đến đây, Tô Như tựa hồ nhớ ra chuyện gì, trầm mặc giây lát, mới tiếp: “Nhưng muội cứ nghĩ mãi không hiểu! Sao y phải mất một khoảng thời gian dài gấp ba lần người bình thường mới tu tập xong đạo pháp tầng thứ nhất của Thái Cực Huyền Thanh Đạo vốn rất sơ đẳng?”

Điền Bất Dịch lắc lắc đầu, thở ra một hơi nặng nề, hờ hững



đáp: “Hiện tại cũng chẳng cần nghĩ nhiều đến thế. Đợi lát nữa lão thất tới, ta tất nhiên sẽ hỏi han kỹ càng xem gần đây thực ra y đã làm gì, và còn làm những những chuyện gì mà chúng ta chưa biết nữa?”

Tô Như liếc nhìn lão: “Nhưng lát nữa, huynh đừng giở bộ dạng hung thần ác sát ra với Tiểu Phàm. Bằng không y còn chưa nói, đã bị huynh dọa cho sợ đến cứng lưỡi rồi.”

Diên Bất Dịch hừ mũi: “Không hiểu tại sao, nhiều lúc trông bộ dạng y, ta thấy phát bực.”

Tô Như mỉm cười: “Kỳ thực chỉ vì huynh muốn gã đệ tử có tiền đồ nhất ấy tốt hơn một chút, không chỉ tiến bộ về đạo pháp, mà trong việc đối nhân xử thế hằng ngày. Huynh cũng muốn y giống những người như Tề Hạo, Tiêu Dật Tài, thuận lợi mọi bề, sau này...” Nói đến đây, Tô Như khẽ thở dài, nín thinh không nói nữa.

Diên Bất Dịch lặng yên giây lát, rồi vận: “Sao thế?”

Tô Như nhìn lão, hình như cân nhắc một lúc mới nói: “Bất Dịch! Tính khí của huynh, bao nhiêu năm nay rồi, vẫn chẳng thấy sửa được cho giống với Vạn sư huynh xưa kia. Vì vậy...”

Diên Bất Dịch trầm ngâm hồi lâu, rồi chậm rãi gật đầu: “Ta hiểu ý muội rồi, không cần nói nữa!”

Tô Như nhìn lão rất lâu, chợt bật cười: “Nếu Tiểu Phàm biết sư phụ, người xưa nay vẫn xem thường y, lại gửi gắm kỳ vọng lớn nhất ở y, không biết sẽ vui mừng đến mức nào?”

Diên Bất Dịch hừ mũi, mặt lộ vẻ coi thường, ngoảnh đầu đi nói: “Với cái bộ dạng ngốc nghếch ấy, mà muốn ta gửi gắm kỳ vọng lớn nhất ở y á? Đừng có nằm mơ!...”

Tô Như đứng sau lưng chồng, mỉm cười nhìn lão, cảm thấy lòng bàn tay lão vẫn nắm lấy tay mình, ấm áp mà dày dặn, hình như, suốt ba trăm năm qua, một chút cũng chưa hề phai nhạt.

Bà cũng lặng lẽ nắm chặt tay chồng.



Trương Tiểu Phàm và Tống Đại Nhân rời khỏi nơi nghỉ của Thạch Đầu và sư phụ y là Đại Lực Tôn Giả trở về, bên tai còn văng vẳng tiếng cười oang oang của Thạch Đầu. Trên đường, thấy trời càng lúc càng sẫm lại, ngoài mấy đệ tử gác đêm, mọi người đều đã lần lượt quay trở về nơi nghỉ rồi.

Thấy sắp đến sơn động của Đại Trúc phong, Tống Đại Nhân trong lòng bồn chồn, ngoảnh đầu hỏi Trương Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm! Những lời vừa rồi ta nói với đệ, đệ nhớ cả chưa?”

Trương Tiểu Phàm đáp: “Đệ nhớ rồi ạ!”

Tống Đại Nhân gật đầu: “Ta không biết sư phụ gọi đệ làm gì, nhưng ta thấy sau hôm từ chỗ Tiêu Dật Tài sư huynh trở về, sư phụ mặt ử mày chau, chắc có chuyện không vui rồi.”

Trương Tiểu Phàm lặng im không nói, lòng thấp thỏm bất an. Không biết có phải Tiêu Dật Tài đã đem chuyện Quỷ Vương và Bích Dao hôm ấy ra kể với sư phụ không. Nếu đúng vậy, một lát nữa sư phụ hỏi đến, gã thật không biết phải giải thích thế nào.

Tống Đại Nhân thấy Trương Tiểu Phàm im re, cho rằng trong lòng sư đệ đang sợ hãi, bèn nhoẻn cười, thò tay vỗ lên vai gã: “Tiểu Phàm, đệ cũng không cần lo lắng quá. Sư phụ ngày thường tuy nghiêm thế, nhưng trong lòng thì rất mực yêu thương đám đệ tử chúng ta.” Nói tới đây, y chợt ngừng lại, hạ giọng bảo: “Nhưng mà, đệ chớ nên nổi khùng lên, nhớ xung đột với sư phụ, chúng ta cũng không có cách nào xin hộ đệ được nữa đâu!”

Trương Tiểu Phàm cảm thấy ấm lòng, bậm môi nhìn sang Tống Đại Nhân, khe khẽ nói: “Đại sư huynh! Đệ mấy hôm trước đối xử với huynh như vậy, đúng là không phải. Huynh... huynh đừng trách đệ nhé!”

Tống Đại Nhân cười ha hả, xoa đầu y: “Nói những chuyện đó làm gì? Mau đi đi, đừng để sư phụ đợi lâu! Trời hôm nay cũng thật lạ, vừa rồi trắng còn vàng vạc, sao mới chỉ một lúc, mây đen đã nổi lên thế kia? Vùng Đông Hải này đúng là khác với trung nguyên chúng ta.”



Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy sắc trời trong phút chốc đã sẫm cả xuống. Vầng trăng ban nãy sáng ngời là thế, lúc này chỉ còn le lói sau đám mây đen đang dần dần dồn lên, ánh sáng nhợt đi rất nhiều, trông thực khiến lòng người buồn bực.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chốc lát đã về đến nơi. Tống Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm ngừng bước, nghe thấy trong động Điền Linh Nhi và Đỗ Tất Thư đang tán gẫu, vắng ra tiếng cười lạnh lạnh.

Trương Tiểu Phàm im lặng giây lát, rồi nói với Tống Đại Nhân: “Đại sư huynh! Đệ không vào nữa, đi thẳng ra rừng tìm sư phụ vậy.”

Tống Đại Nhân nhìn gã, gật gật đầu: “Cũng được! Mau đi đi! Có điều hiện giờ trời rất tối, đệ đi trong rừng phải cẩn thận một chút, biết không?”

Trương Tiểu Phàm nhoẻn cười, gật gật đầu, tiến về khu rừng rậm. Tống Đại Nhân nhìn theo bóng gã, đột nhiên cảm thấy sư đệ trông cô đơn quá, bèn thở dài, lắc lắc đầu, xoay mình bước vào trong động.

Trương Tiểu Phàm vừa vào đến rừng, bóng tối tựa hồ từ nơi sâu thẳm ủa ngay tới, vây bọc lấy gã.

Trương Tiểu Phàm dừng lại, hơi giật mình, nhưng giây lát sau, mắt dần dần quen với cảnh vật. Ánh trăng rớt lại trên bầu trời đêm xuyên qua cành lá rậm rạp, rải xuống, rơi trên những quãng vắng, mờ mờ sáng.

Cả khu rừng đều im lìm lặng lẽ, không có tiếng chim hót như ban ngày, không có hơi thở của dã thú. Thậm chí đến tiếng côn trùng thường rả rả khắp nơi nhưng trong đêm khuya này, hình như cũng không nghe thấy nữa. Chỗ nào cũng gặp cây đại thụ cao chót vót, sừng sững vươn thẳng lên trong bóng tối, như những chiến binh lặng lẽ!

Chỉ có tiếng gió!



Luồng gió từ đại dương xa xôi thổi tới, ào qua bên trên khu rừng, lay động ngọn cây, khiến cành lá kêu xào xạc.

Trong khu rừng rậm u ám sâu thẳm, gã thiếu niên lẻ loi tiến bước.

Suy nghĩ của Trương Tiểu Phàm bỗng rộng mở. Giữa khu rừng rậm thâm u, trong đêm đen tịch mịch, gã bỗng nhớ lại một hình ảnh cũ từ rất lâu, rất lâu trước đây: Dưới ngọn đèn vàng vọt, gã lúc đó vẫn còn là một đứa trẻ, dựa vào lòng mẹ, nhìn đêm đen thăm thẳm bên ngoài, mắt mở to, sợ hãi...

Thì ra, khi ta không mấy để tâm, những tháng năm quá vãng ấy đã trôi đi xa từ lúc nào.

Gã nhắm mắt, hít thở thật sâu, sau đó lúc lắc đầu, rảo chân, tiếp tục bước lên phía trước.

Chỉ có điều, Trương Tiểu Phàm hoàn toàn không phát hiện ra, trên con đường gã vừa đi qua, sâu trong bóng tối, đột nhiên ánh lên hai luồng sáng đỏ quạch, đầy vẻ hân học.

Như cặp mắt phẫn nộ của một người nào đó!

Diên Bất Dịch cau mày, ra chiều sốt ruột: “Làm ăn kiểu gì ấy nhỉ, lâu thế này rồi mà vẫn chưa đến?”

Tô Như liếc nhìn lão: “Sao nhanh vậy được, Đại Nhân chạy đi tìm Tiểu Phàm. Rồi Tiểu Phàm từ bên Đại Lực Tôn Giả quay về, dẫu có chạy đi nữa, cũng phải cần một khoảng thời gian. Huynh đâu cần đến mức vì một chút chuyện này, mà bắt y phải dăng vãn giá vũ bay lại đây.”

Diên Bất Dịch hừ mũi, ngẩng đầu nhìn trời, sững sờ một chốc rồi nói: “Kỳ quái nhỉ, bầu trời ở Đông Hải này sao biến đổi nhanh như vậy?”

Tô Như nhìn tứ phía, cũng khẽ chau mày đồng tình: “Đúng! Vừa mới sáng sủa thế cơ mà, nháy mắt đã ngập trời mây đen.” Nhưng bà không bận tâm đến điều ấy mấy, bèn chuyển đề tài, hỏi sang chuyện khác: “Bất Dịch, từ nãy tới giờ, muội thắc mắc một điều mãi vẫn không hiểu.”



Diễn Bất Dịch nhìn vợ: “Điều gì?”

Tô Như nói: “Nếu Tiểu Phàm quả thực quen biết với cha con Quý Vương như Tiêu Dật Tài nói, thì về tình về lý, Dật Tài đều nên kể với Thương Tùng sư huynh mới đúng, điểm này chắc y rất hiểu. Nhưng y lại nói riêng với huynh, mà giấu giếm Thương Tùng sư huynh, trong khi ngày thường y cũng không thật quen thân gì với Đại Trúc phong lắm. Mọi cảm thấy có gì đó không ổn.”

Diễn Bất Dịch lặng im giây lát, rồi lơ lửng bảo: “Con người này không đơn giản đâu!”

Tô Như cau mày: “Sao cơ?”

Diễn Bất Dịch không trả lời thẳng vào câu hỏi của vợ, chỉ trầm ngâm: “Theo ta biết, chương môn sư huynh mấy năm nay chuyên tâm tu đạo, công việc trong môn đã dần không nắm rõ nữa. Những chuyện rườm rà, phần lớn đều giao cho mấy vị trưởng lão như Thương Tùng xử lý.” Nói đến đây, lão ngừng một lát, cười nhạt: “Hiện nay trong môn có người xì xào, Long Thủ phong hiện đã là chỉ trưởng rồi.”

Tô Như giật mình, mặt thoáng vẻ lo lắng, kéo tay áo Diễn Bất Dịch khe khẽ bảo: “Câu này huynh tuyệt đối đừng nói bừa ở bên ngoài.”

Diễn Bất Dịch gật đầu: “Ta tất nhiên hiểu mà, mọi yên tâm đi!”

Đoạn lão trầm ngâm giây lát, rồi tiếp: “Ta cũng biết, Thanh Vân môn hai ngàn năm nay, nhất là từ khi Thanh Diệp tổ sư chia định thành bảy chi phái, chức vị chương môn đều do đệ tử chi chính Thông Thiên phong tiếp nhiệm. Nhưng hiện tại...”

Tô Như cười cười, đón ngay lấy câu của lão: “Nhưng hiện tại, Thương Tùng sư huynh đức cao vọng trọng, đạo pháp cao cường, về danh vọng thì chỉ đứng sau Đạo Huyền sư huynh. Việc Tiêu Dật Tài tiếp nhiệm chương môn vốn là một việc



không có gì phải bàn cãi, nhưng giờ đây, hình như có đôi chút khúc mắc rồi.”

Điền Bất Dịch bình thản nói: “Mà hai trăm năm nay, Thương Tùng luôn chấp chưởng hình phạt trong Thanh Vân môn, ngày thường nói một là một, ngoài Đạo Huyền sư huynh, y đã không coi ai ra gì rồi. Tiêu sư diệt có lo lắng, cũng là chuyện bình thường.”

Tô Như cúi đầu, một lúc lâu mới khuyên: “Bất Dịch! Việc tranh chấp chức vị rất hệ trọng, huynh đừng lún vào sâu quá!”

Điền Bất Dịch lắc đầu: “Ta biết! Nhưng ta là thủ toạ một chi, làm sao có thể né tránh được. Hôm nay Tiêu Dật Tài tỏ ý tốt với ta như vậy, phần nhiều muốn dành sẵn một chỗ hậu thuẫn cho những chuyện tranh chấp mai sau. Đằng nào chúng ta cũng chỉ đi bước nào biết bước đó thôi.”

Tô Như thở dài, gật đầu: “Cũng đành vậy!”

‘Vù’ một tiếng, sâu tận nơi nào đó trong rừng, đột nhiên có trận âm phong ủa tới.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy nơi cổ lạnh buốt, lại thấy bóng cây rợp trời vận vẹo, trông như yêu ma. Gã cau mày, cảm giác tối nay trong khu rừng này quỷ khí lâm râm khác hẳn ngày thường. Nhưng liền đó nghĩ rằng, ở nơi đây bao nhiêu ngày rồi, chưa hề thấy có tà vật gì, lẽ nào hôm nay sắc trời u ám, lại có tà vật xuất hiện chăng?

Nghĩ tới đây, trong lòng gã cũng thấy tức cười, bèn rảo bước lên phía trước.

Đột nhiên sau lưng gã, tiếng quỷ gào vụt rộ lên, xoáy vào màng nhĩ. Trương Tiểu Phàm hoảng kinh thất sắc, lập tức xoay mình nhìn, mặt vụt biến sắc. Trên con đường gã vừa bước qua, trong bóng tối, từ từ sáng lên một bộ xương khô chập chờn ánh đỏ, lờ lững nổi tới lưng chừng trời, rồi xoay vù vù không ngừng.



Trong tiếng quý gào, bộ xương màu đỏ từ từ dừng lại, mặt ngó chừng về phía Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm trông thấy trong hốc mắt sâu hoắm hình như có những đốm lửa bùng bùng, gã bắt giác rừng mình.

Giây lát sau, đằng sau cái thứ quỷ quái ấy, từ từ nhô lên hai thân ảnh, nổi rõ dưới quang sáng màu đỏ. Trương Tiểu Phàm nhìn kỹ, thấy trong hai người đó có một lão già cao gầy, mặt mày hung ác, diện mạo khô xác, hầu như chỉ còn da bọc xương, trông không khác mấy với bộ khô lâu kia, hai mắt dữ dằn nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Phàm, có vẻ rất phẫn hận.

Người còn lại trông rất khốn đốc, vóc vạc tuy cao to nhưng bị lão già kia nhắc bổng lên như nắm một con chim non, không cựa quậy gì được, mặt nhăn nhó đau đớn.

Trương Tiểu Phàm định thần nhìn, không dần được kinh ngạc, buột miệng la lên “T”.

Người này là người quen, chính là Dã Cầu Đạo Nhân dạo trước đã gặp dưới Vạn Bức cổ quạt trong Không Tang sơn, rồi mấy ngày nay lại trông thấy trên Lưu Ba sơn. Y bị lão già khô gầy đó dùng tay phải nắm lấy cổ áo, mặt mày méo xệch. Chợt trông thấy Trương Tiểu Phàm đứng phía trước, Dã Cầu như vớ được cứu tinh, mặt đầy vẻ kinh ngạc ngó lại, rồi trở Trương Tiểu Phàm kêu: “Ồ... y đấy, chính là y!”

Trương Tiểu Phàm giật thót, thấy Dã Cầu Đạo Nhân cứ chìa vào mình mà la hét không ngớt, không hiểu có ý gì nữa. Lại thấy lão già hần học trừng mắt, phát ra một thứ âm thanh rín rít chói tai, hỏi Dã Cầu: “Đây là thằng nhãi con Thanh Vân môn đó hả?”

Dã Cầu gật đầu lia lịa, nói luôn mồm: “Đúng, chính y đó! Hấp Huyết tiên bối, chính tên khốn kiếp đáng chém này đã hại truyền nhân duy nhất của người, Hấp Huyết Quý Khương lão tam.”

Chương 29

HẤP HUYẾT LÃO YÊU

Lão già mặt mày hung ác đó là một lão ma đầu đã thoái ẩn rất nhiều năm nay, tự hiệu Hấp Huyết Lão Tổ. Bên chính đạo, và thậm chí rất nhiều người trong ma giáo, đều lén gọi lão là ‘Hấp Huyết Lão Yêu’. Nguyên nhân chủ yếu là vì thứ yêu pháp tà môn mà lão tu tập, tên gọi Hấp Huyết Đại Pháp, đòi hỏi phải hút tinh huyết của người sống vào cơ thể mới có thể luyện được, nguy dị đáng sợ vô cùng.

Thứ yêu pháp này tuy lợi hại, nhưng cũng gây phản tác dụng với chính bản thân người tu tập. Vì vậy phàm những người luyện yêu pháp hút máu, chẳng ai là không mặt mũi nanh ác, bị còi đời xa lánh. Ngay trong nội bộ ma giáo, cũng ngầm ngầm có những tiếng điều dị nghị.

Nhưng phải thấy rằng yêu pháp này hoàn toàn không tầm thường. Một trăm năm trước, khi lão xuất thế, đã từng gây một trường gió tanh mưa máu, khiến phe chính đạo đau đầu nhức óc. Chỉ có điều sau này ma giáo sa cơ, chính đạo liên tục áp đảo. Để chạy trốn sự truy sát của các cao nhân trong chính đạo, Hấp Huyết lão yêu cũng theo ma giáo rút khỏi trung nguyên, về sau không thấy tăm hơi gì nữa.

Hiện thời ma giáo trỗi dậy, quần ma cùng tụ tập vùng vẫy. Hấp Huyết lão yêu vốn thuộc Vạn Độc môn, một trong tứ đại tông phái của ma giáo, cũng được mời ra. Trước khi xuất sơn, đệ tử duy nhất của lão là Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam vốn dĩ

đôi bại nhờ bản, rất hợp tính với bọn Dã Cầu Đạo Nhân, Lưu Cảo nên được chúng lôi kéo đi giúp sức, không ngờ bị giết chết một cách khó hiểu dưới Vạn Bức cổ quật.

Hấp Huyết lão yêu nghe tin, kinh hoàng giận dữ vô cùng. Nên biết vì Hấp Huyết yêu pháp mang tiếng xấu, quá trình tu luyện lại hung hiểm bất trắc, không cẩn thận là sẽ bị yêu pháp gây phản tác dụng, học máu mà chết, nên trong ma đạo, rất ít người muốn tu hành. Cả chi hệ của lão từ xưa rất vốn đã rất neo người. Khương lão tam là đệ tử lão khó khăn lắm mới tìm được mười mấy năm về trước, tính khí cũng hợp với tình tình cổ quái của lão, vì vậy rất được lão ưa thích. Không ngờ lần này lại chết một cách mập mờ, bảo sao lão không nổi trận lôi đình chứ?

Gần đây, ma giáo rục rịch hoạt động trở lại. Đầu tiên Quỷ Vương tông đi trước mở đường đến Lưu Ba sơn hoang vu giữa Đông Hải này, sau đó, ba đại tông phái khác cũng lần lượt cử viện thủ đến. Hấp Huyết lão yêu là một trong số đó, vừa đến Lưu Ba sơn hôm nay. Kể ra cũng thật vừa khéo, vừa đến đã đụng ngay phải nhóm người Luyện Huyết đường của Dã Cầu Đạo Nhân.

Bọn Niên lão đại, Lưu Cảo đều là dạng ranh ma, vừa thấy mặt Hấp Huyết lão yêu sa sầm, biết ngay lão ma đầu này tính khí cổ quái hung tợn, đoán chừng lão sẽ ghi hận cái chết của đồ đệ, ai nấy đều lẩn như chạch. Riêng Dã Cầu Đạo Nhân, nói cho dễ nghe một chút là trực tính, mà nói theo cách khó nghe hơn là trì độn, lại tiến lên chào hỏi diện kiến Hấp Huyết lão yêu, còn nói: “A, lão tiên bối, nhiều năm không gặp, không ngờ thân thể vẫn khang kiện như xưa...”

Mới nghe được nửa chừng, Hấp Huyết lão yêu đã cảm thấy tên Dã Cầu ti tiện này thật đáng giết, liên tục đến việc đẩy đồ nhi mình vào chỗ chết đã đành, còn dám buông lời châm biếm lão chưa chịu chết. Đùng đùng nổi giận, lão nắm ngay lấy Dã Cầu nhấc bổng lên. Dã Cầu Đạo Nhân lúc này mới cảm thấy



không ổn, sợ hãi xin tha luôn mồm. Hấp Huyết lão yêu không phí lời, chỉ nói với y rằng: “Bây giờ chúng ta đến chỗ Thanh Vân môn, tìm gã khốn kiếp đã giết đồ đệ của ta. Tìm được thì coi như mạng người còn lớn, không tìm được thì ta tạm hút cạn tinh huyết của người để tế vong hồn đồ đệ ta.”

Những lời bầm bổ đó thực khiến Dã Cầu mặt mày nhợt không còn hột máu, luôn mồm kêu than. Từ khi lên Lưu Ba sơn, Trương Tiểu Phàm đã nhiều lần trông thấy Dã Cầu Đạo Nhân. Nhưng Dã Cầu Đạo Nhân lúc ấy nếu hoặc đang cùng người khác giao đấu, hoặc đang bỏ chạy, thủy chung nên vẫn chưa nhìn thấy Trương Tiểu Phàm. Kể cả lần ở sơn động bí mật, Trương Tiểu Phàm cũng nấp trong bóng tối. Lúc gã bước ra, thì Dã Cầu đã cùng đồng bọn lao ra khỏi động, giao đấu âm ỉ với đám đệ tử chính đạo từ lâu rồi.

Dã Cầu thầm nghĩ, ai biết tên nhóc con đó có mặt trên Lưu Ba sơn hay không, chẳng may gã không đến, Hấp Huyết lão yêu nổi giận lên, mình chẳng phải sẽ chết một cách oan uổng lắm hay sao, lập tức van vỉ không ngớt. Nhưng Hấp Huyết lão yêu lòng lim dạ đá, bùng tai làm ngơ, cứ xách bổng y như thế lên bay đến chỗ nghỉ của phe chính đạo.

Lúc đó trong khu rừng tăm tối, đột nhiên trông thấy bóng Trương Tiểu Phàm, Dã Cầu Đạo Nhân mừng rỡ quá đổi, mừng hơn trông thấy chính cha ruột mẹ ruột của mình, lập tức kêu to lên rằng:

“Chính là y, không sai! Dù hoá thành tro ta cũng nhận ra!”

Hấp Huyết lão yêu hừ lạnh, khề lẳng tay, ném văng Dã Cầu đi như một thứ đồ bỏ. Một lúc sau, Trương Tiểu Phàm mới nghe thấy nơi xa vẳng lại tiếng bịch nhẹ, rồi có tiếng rên rỉ đau đớn. Không biết Dã Cầu rớt xuống đất, hay bị đâm vào cây to nào?

Hấp Huyết lão yêu nhìn gã tiểu bối đệ tử Thanh Vân môn một lượt từ trên xuống dưới, không xuất thủ ngay, mà cau mày



Chương 29: HẤP HUYẾT LÃO YÊU

lại. Tuy lão tính tình hung bạo ngang ngược, nhưng cũng hoàn toàn không phải dạng không có lý trí. Hôm trông thấy thi thể Khương lão tam được bọn người của Luyện Huyết đường lôi về, sau cơn cuồng nộ thương tâm, lão lập tức phát hiện ra điểm kỳ lạ, cách chết máu thịt cạn khô của Khương lão tam, giống hệt như bị gây ra bởi Hấp Huyết yêu pháp trong hệ phái mình. Lê nào trên thế gian ngoài mình và Khương lão tam ra, còn có người tu tập 'kỳ thuật' này ư?

Lão tất nhiên không biết trên thanh Thiêu Hoả côn của Trương Tiểu Phàm có 'Phệ Huyết châu' của tiền bối Hắc Tâm Lão Nhân. Nhưng với tầm nhìn và kiến thức nhờ tu hành mấy trăm năm của bản thân, lão mau chóng nhận định 'hung thủ' này cho dù không dùng Hấp Huyết yêu pháp, thì ít nhất cũng là một pháp thuật tương tự với nó, mà đạo hạnh đó quyết không thấp, chắc cũng không dưới lão. Vì vậy, hôm nay thấy Trương Tiểu Phàm, lão nén giận, trước tiên quan sát kỹ càng người này, để xem có chỗ nào kỳ quái?

Nhưng lão ngắm bên này, xoay bên kia, mặt mày nhăn nhó, vẫn không nhận ra ngọn ngành. Nhìn từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, thấy tiểu tử này chỉ là một đệ tử Thanh Vân môn bình thường, không có điểm gì xuất chúng, càng không có cái khí chất tàn bạo ngang ngược của Hấp Huyết yêu pháp.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên tại chỗ, bị lão già quý khí rờn rợn này ngắm nghía đến phát rùng mình, tuy không biết lão ta là ai, nhưng thấy đi cùng Dã Cầu, nghĩ chắc cũng là người trong ma giáo. Nghe đối đáp giữa hai người bọn họ, có vẻ như lão cố ý đến đây để tìm mình vậy.

Không biết từ lúc nào, bộ xương khô lơ lửng toả ánh sáng màu đỏ nọ lại bắt đầu xoay tít. Thanh âm của Hấp Huyết lão yêu từ phía sau quang sáng đó lạnh lùng vang tới: "Tên nhãi nhép Thanh Vân môn kia, chính ngươi đã giết đồ nhi Khương lão tam của ta phải không?"



Trương Tiểu Phàm sững người, lấy làm lạ hỏi: “Khuông lão tam là ai?”

Hấp Huyết lão yêu ứ họng, trong lòng nổi giận đùng đùng. Nếu là trước đây, lão đã ra tay từ lâu rồi, trước tiên hút cạn máu gã tiểu tử này sau đó hầy hay. Nhưng cứ nghĩ gã đệ tử Thanh Vân môn này có Hấp Huyết thuật pháp, mà đạo hạnh không thấp tí nào ấy, thì bất luận ra sao cũng phải làm cho rõ đã. Lão lập tức nén lửa giận, nhưng thanh âm nghe không khác gì quỷ khóc sói gào: “Chính là kẻ bị người dùng Hấp Huyết đại pháp giết chết trong Vạn Bức cổ quạt trên Không Tang sơn đó!”

Trương Tiểu Phàm giật mình, nghe tới hai chữ hấp huyết lập tức nhớ ra ngay, trong đầu nổi lên cảnh tượng khủng khiếp ấy, không kìm được phát run người, theo bản năng chạm tay lên Thiêu Hoả côn bên thắt lưng.

Thiêu Hoả côn lặng lẽ giắt ở đó, như ác ma đang ngủ yên.

Hấp Huyết lão yêu thấy gã lâu lắm không nói năng gì, trông cứ như kẻ mất hồn, chẳng chú ý gì đến mình, so với đám cao thủ Thanh Vân môn truy sát mình năm xưa còn ‘kiêu kỳ’ gấp mười lần. Tính lão vốn hung dữ ngang ngược, nếu không phải trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn, đời nào chịu nín nhịn lâu thế. Con giận bốc lên ngùn ngụt, lão gầm lên: “Tiểu tử Thanh Vân môn kia, trả mạng cho đồ nhi ta đây!”

Trương Tiểu Phàm kinh hoàng thẳng thốt, thụt lui một bước. Chỉ nghe xung quanh tiếng quỷ gào tràn lên vang dội, luồng âm phong căm căm, toàn thân ớn lạnh, đến sau gáy cũng tê cóng, toàn thân sồn gai ốc.

Bộ xương khô đỏ rực trên không đột nhiên ngoác cái mồm tối hun hút. Trong khoảnh khắc, mồm nó phun ra năm luồng sáng màu đen, rơi xuống trước mặt Trương Tiểu Phàm, giây lát sau lỏng ngổng đứng hết dậy.

Trương Tiểu Phàm ngưng thần đề phòng, biết lão yêu nhân ma giáo trước mặt tà pháp quái dị, bèn chăm chú nhìn kỹ,



nhưng vẫn thấy toàn thân tê lạnh. Chỉ thấy có năm cái bóng từ từ lớn lên, hoá ra năm con quỷ hình dáng khác nhau, mặt mày nanh ác, hoặc mồm đỏ lõm như chậu máu, hoặc răng nanh sắc nhọn, phả ra luồng hơi tanh thối sặc sụa.

Rất nhanh, năm con quỷ đó phình lớn thành những thân hình khổng lồ cao gấp rưỡi Trương Tiểu Phàm. Sau lưng chúng Hấp Huyết lão yêu hai tay kết thành pháp ấn kỳ quái, hoặc điểm hoặc vỗ trên bộ xương khô, thi thoảng lại lắc lư. Những con quỷ nọ cũng nhúc nhích theo, hiển nhiên là do lão ma đầu sai khiến.

Lúc đó, như phản chiếu luồng sáng toả ra từ bộ xương khô, đôi mắt của Hấp Huyết lão yêu cũng đỏ rực. Chỉ nghe lão cười gằn, mười ngón tay đột nhiên khít lại, ‘xi’ một tiếng, dè chặt lên bộ xương khô màu đỏ.

Hết như cảm ứng với động tác của lão, tròng mắt năm con quỷ khổng lồ kia cùng đỏ rực lên, bắn ra những tia nhìn hung dữ, đồng thời ngửa đầu, hướng mặt lên trời gào:

“Ô a...”

Trương Tiểu Phàm thân hình chấn động kịch liệt, thần trí tựa hồ bị đoạt mất, chỉ thấy xung quanh bóng quỷ nháng động, tiếng quỷ rên vang như mũi dùi chọc vào tai, đâm thẳng vào óc gã, đau đớn không thể chịu nổi.

Năm con quỷ ngửa mặt lên trời hú dài, giây lát sau cùng ập đến, tiếng gió riết róng. Trương Tiểu Phàm gắng gượng nhảy về phía sau, khó khăn lắm mới tránh được đòn công kích ấy. Không để gã kịp bình tĩnh, năm con quỷ đồng thời ra tay, vừa gào rống, vừa giơ móng vuốt nhất tề xĩa xuống đất.

Trương Tiểu Phàm người vẫn còn lơ lửng trên không, tay nắm chặt Thiêu Hoả côn, đã hơn bình tĩnh lại. Thiêu Hoả côn tựa như cũng biết cảm nhận, ánh xanh nổi lên, dần dần rực sáng.

Không đợi gã nghĩ ngợi nhiều, móng vuốt năm con quỷ cắm sâu xuống đất, như chụp mạnh cái gì. Giữa tiếng hú dài, âm



phong cuộn cuộn, cả khoảng đất cùng bị lôi bật lên. Đáng sợ hơn là từ dưới đất ấy, 'soạt soạt soạt' bay tủa ra vô số âm linh lớn nhỏ, ủa về phía Trương Tiểu Phàm, nháy mắt đã vây kín lấy gã.

Mép Hấp Huyết lão yêu lộ nét cười lạnh lùng, nhưng ngay lập tức lão cau mày. Vì e ngại thiếu niên này trong mình còn ẩn chứa những khả năng kỳ dị, nên thoát tiên lão chưa vội dùng bản lĩnh sở trường là Hấp Huyết đại pháp, mà dùng bộ pháp thuật đặc ý khác đã tu luyện thêm trong mấy năm nay là Ngũ Quỷ Ngự Linh. Pháp thuật này dùng năm con 'Mệnh Quỷ' được luyện bằng tinh huyết và hồn phách của bản thân làm vật dẫn, lôi kéo tất cả những hồn ma bóng quế trong vòng mười dặm xung quanh dồn đến. Lại dùng quỷ thuật để luyện lọc chúng, biến thành những âm linh tham lam cắn hút máu thịt sinh linh, tấn công Trương Tiểu Phàm. Có điều đạo hạnh của gã đệ tử Thanh Vân này tuy không thấp, nhưng hình như không hề tu tập Hấp Huyết đại pháp gì cả. Lẽ nào mình đã nhìn nhầm, hay tên Dã Cầu nọ vì cứu mạng sống của bản thân, nên trở một kẻ khác làm người chết thế?

Lão đang âm thầm nghĩ ngợi, đột nhiên như cảm thấy điều gì, thân hình khẽ rung một cái, ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy Trương Tiểu Phàm bị đám đông u hồn âm linh màu trắng bọc kín đến mức chẳng thấy bóng dáng đâu cả. Đột nhiên, trong lớp lớp quỷ mị màu trắng nhờ nhờ đó, có luồng ánh sáng xanh đen nhàn nhạt, xuyên qua đám âm linh lúc nhúc, lọt ra ngoài.

Thanh âm đó như xé vỡ một cái gì, rít lên lạnh lạnh.

Bầu trời đêm trên Lưu Ba sơn càng thêm u ám. Lúc này cả ánh sáng mờ mờ của mặt trăng cũng dần dần biến mất.

Giữa đêm tịch liêu và đôi chút thê lương, có một tràng hú dài vọng ra âm âm.

Thậm chí đến sóng vỗ trên biển xa, tựa hồ cũng đang trào lên sôi cuộn.



Một cảm giác lạnh lẽo âm thầm lướt qua tim.

Thiên Hoả côn vụt sáng rực, trên thân gậy vốn đen thui, hình như có ác ma vừa choàng tỉnh, mở bừng mắt. Trong khoảnh khắc, luồng khí lạnh lẽo nhưng dữ dội ấy từ trên mình Trương Tiểu Phàm tràn ra. Đám âm linh nhùng nhúc bỗng kinh hãi cất mình lên, bay lượn nháo nhác.

Hấp Huyết lão yêu ở đằng xa cau mày, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, tự lẩm bẩm với mình: “Sát khí nặng quá...”

Năm con Mệnh Quỷ khổng lồ đồng thanh hét vang, thân hình lắc khê, ‘soạt soạt’ mấy tiếng tung mình lên, đáp xuống xung quanh Trương Tiểu Phàm, vây gã vào giữa. Đồng thời móng vuốt bọn chúng quơ quào trên không, những âm thanh chói lói rền rĩ.

Những âm linh ban nãy vừa kinh hoàng vì sát khí thần bí trên Thiên Hoả côn, lúc này đột nhiên ngừng lại lơ lửng trên không. Trương Tiểu Phàm nhìn thấy rõ ràng, trong đó rất nhiều con hoá thành mặt người, thoáng nét đau đớn, chỉ có điều giây lát sau, lại biến ra hung tàn...

“Á!”

Tiếng quỷ rú rít khủng khiếp, xé gió vang ra. Đám âm linh một lần nữa ngoắt mình lại, lao bổ xuống thân hình máu thịt duy nhất trong bãi.

Trương Tiểu Phàm hít vào một hơi lạnh buốt, thấy trước sau trái phải đều là những bóng ma trắng nhợt, rào rào ập đến, bèn lập cập ứng phó. Nhưng chưa kịp chống đỡ, đột nhiên thân hình gã vấp một cái, dưới chân đau nhói, suýt ngã lăn ra đất.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi nhìn xuống, thấy từ lớp đất dưới chân, lù lù thò ra đôi cánh tay quỷ khổng lồ, nắm cứng lấy hai chân gã, móng vuốt sắc nhọn gần như đâm sâu vào mạch máu. Năm con Mệnh Quỷ vừa vây xung quanh, giờ chỉ còn có bốn.

Bọn âm linh lơ lửng trên không nhất tề reo hò, âm thanh



chối tai ào ào dội xuống. Con nào con nấy há ngoác những cái mồm to tham lam, trông như sát ngay trước mắt.

Trương Tiểu Phàm nét mặt tái nhợt, cơ bắp cũng co rút lại. Gã nén đau, tay phải kết thành pháp quyết vạch ra thật nhanh. Thiêu Hoả côn đằng không bay lên, kêu vù một tiếng, nhấp nháy một bức tường ánh sáng, thanh quang mờ mờ, không ngừng chớp sáng.

Mấy con âm linh lao xuống đầu tiên không thu thế kịp, đụng rầm vào thân cây gậy đen, thậm chí không kịp kêu, hoá ngay thành làn khói mỏng. Đúng lúc ấy, thân hình Trương Tiểu Phàm lại chấn động. Liếc nhìn về phía sau, đã thấy trảo quỷ như lưỡi dao rạch nát da gã, máu tươi đỏ rùng rùng chảy, rỏ xuống bộ vuốt đen dài.

Mùi máu tươi tanh lợ lập tức toả lan trong không khí.

Trương Tiểu Phàm sững lại.

Đám âm linh bay lượn kêu rít đầy trời cũng sững lại.

Ánh sáng từ Thiêu Hoả côn cũng rung rinh nhẹ nhẹ, dường như bị kích thích bởi sự cảm ứng huyết mạch tương liên với chủ nhân.

Nhưng chỉ lát sau, đám âm linh đã âm âm lao xuống, xông đến thân hình máu thịt ngon ngọt ấy. Trong tiếng gió rít, bỗng có người ngẩng đầu hú dài. Thiêu Hoả côn rơi xuống, Trương Tiểu Phàm vung tay đón lấy. Không để ý đến đám âm linh trên đầu nữa, gã trừng mắt, trong đôi con ngươi có ngọn lửa đỏ thấp thoáng lay động.

Một nhát!

Đâm xuống!

Xuyên qua trảo quỷ, cũng xuyên qua cả máu tươi của chính mình!

Máu đỏ theo thân gậy đen từ từ thấm vào trong. Gân máu li ti trên Thiêu Hoả côn bỗng rực sáng.

“Á!” Từ sâu trong lòng đất, có một tiếng trầm đục vang lên.



Tất cả những âm linh bên trên, đột nhiên dừng sững không nhào tiếp xuống nữa, đầy vẻ sợ hãi, tựa như trước mắt chúng là ác ma đột luyện âm hồn trong truyền thuyết.

Hấp Huyết lão yêu biến sắc, ngừng phát đầu. Thiếu niên nọ đã phá một Mệnh Quỷ trong pháp trận Ngũ Quỷ Ngũ Linh của lão. Giờ nhìn vào trong bãi, bốn con Mệnh Quỷ khuyết đi một góc rõ ràng không đủ không chế được đàn âm linh đông đảo như vậy. Dần dần có vài con âm linh đã chuồn đi mất.

Mặt đất xung quanh Trương Tiểu Phàm đột nhiên lún xuống, sâu đến nửa thước. Trảo quỷ đang nắm cứng chân gã cũng từ từ lỏng ra, hoá thành huyết tanh, thấm xuống lòng đất.

Chỉ có điều, gã chưa kịp thở phào, đã nghe thấy đám âm linh rợp trời nhất tề hú hét ầm ĩ. Gã run rẩy thất kinh, đang định thủ thế, thì đám âm linh lúc nhúc ấy đã tháo chạy tứ phía. Chỉ thấy bạch quang nhấp nhোáng, quỷ rú liên hồi, âm linh bay lượn, một luồng sáng đỏ loé lên...

Ánh sáng đỏ?

Ánh sáng ấy xuyên qua đàn âm linh trắng nhùng nhúc, vùn vụt lao đến, nhanh như chớp, bộ xương khô nhấp nháy trong phút chốc cũng ào đến trước mặt. Trương Tiểu Phàm đang định tung mình lên, chân bỗng đau nhói, chạm đến vết thương vừa rồi, thân hình lão đảo, không thể lách mình tránh được.

Bộ xương khô màu đỏ há ngoác mồm, táp tới như ác quỷ. Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vùng Thiêu Hoả còn chấn lên trước mặt. Chợt thấy như chớp nhoáng, trong cái mồm đó thò ra một cánh tay khô héo, đột nhiên vươn dài đến ba thước, nắm ngón thành trảo, chụp mạnh vào ngực gã.

Thân hình Trương Tiểu Phàm chấn động mạnh. Chỉ thoáng chốc thấy trên cánh tay quỷ đỏ, làn da vốn khô héo đột nhiên như có huyết dịch dòng vào, bắt đầu căng mẩy, còn đầu óc gã thì choáng váng, mạch máu toàn thân nhất tề sôi sục, òng ọc dồn về vết thương trước ngực.



Đây tất nhiên là Hấp Huyết Đại Pháp, bản lĩnh sở trường của Hấp Huyết lão yêu. Thấy Trương Tiểu Phàm bị mình không chế, lão không nhịn được cười phá lên, rống to, vung tay nắm cứng Trương Tiểu Phàm nhấc bổng lên cao, hét: “Tiểu tử, trả mạng cho đồ nhi ta!”

Trương Tiểu Phàm bị lão chộp lấy, huyết mạch toàn thân đều chạy ngược, đau đớn vô cùng, thần trí bắt đầu lơ mơ. Gã giãy giụa một cách tuyệt vọng bằng chút khí lực cuối cùng, đập Thiêu Hoả côn lên cánh tay quý, nhưng lực đạo tan hết, nhẹ hẫng như lông vũ.

Hấp Huyết lão yêu hoàn toàn không thèm để ý, hừ một tiếng, bụng nghĩ thầm: “Thiếu niên này chẳng có gì đặc biệt, đạo pháp cũng tầm thường, nhưng pháp bảo trong tay thì cổ quái quá chừng, lát nữa hút cạn máu y xong, ta sẽ lấy cái vật trông như thanh còi lò này đem về nghiên cứu kỹ xem.”

Đúng lúc đó, Thiêu Hoả côn rơi xuống cánh tay đang nắm ngực Trương Tiểu Phàm.

Hạt châu màu xanh đen, vạch qua làn da lúc này đang điên cuồng hút máu.

Máu tươi dưới làn da đỏ, hình như đang kêu gọi điều gì?

Hấp Huyết lão yêu vụt rít lên, buông Trương Tiểu Phàm ra nhảy vọt về phía sau. Lão nhìn xuống tay, thấy làn da vừa hút được máu mà trở nên căng mập, cơ hồ trong nháy mắt, lại đột nhiên khô xẹp đi, thậm chí trông teo tóp hơn cả lúc đầu. Trước mặt lão, thân hình Trương Tiểu Phàm lảo đảo chực ngã, nhưng thanh còi lò trong tay gã, đặc biệt là hạt châu gắn ở đầu thì toả sáng một cách nguy dị, ánh lên những mạch máu li ti xung quanh, nhấp nháy rực hồng.

Hấp Huyết Lão Yêu vụt cười lạnh: “Ta cứ thắc mắc tại sao Khương lão tam chết kiểu ấy, thì ra điểm cổ quái nằm ở đây. Ha ha, thiên hạ lại có thứ kỳ trân này sao? Tiểu tử! Ta sẽ lấy nó cùng cái mạng của ngươi luôn!”



Chương 29: HẤP HUYẾT LÃO YÊU

Nói đoạn lão tung mình lên, quỹ thảo lần này nhằm đúng đầu Trương Tiểu Phàm, cắm thẳng xuống. Đáng thương Trương Tiểu Phàm đã hoàn toàn rệu rã, không còn chút sức lực nào để kháng cự, sắp chết dưới trảo của Hấp Huyết lão yêu rồi.

“Yêu nghiệt!”

Một tiếng thét danh gọn, đầy nộ khí rền vang. Một luồng hơi nóng bỏng xé gió tràn đến, như cơn sóng ngợp trời cuốn phăng cả khu rừng. Trong vòng mười trượng xung quanh họ, tất cả cây cối cùng héo khô đi trong khoảnh khắc, rồi một dòng lửa sáng loá từ trên cao tràn xuống, đánh tan mây đen rợp trời.

Hấp Huyết lão yêu hoảng kinh thất sắc, người này đạo hạnh thật cao, tuyệt không tầm thường. Lão bèn bỏ mặc Trương Tiểu Phàm đấy, thu song thủ lại, cùng tiếng rít chói tai, ánh sáng máu từ bộ xương khô màu đỏ toả ra rùng rùng, bùng lên trước mình một bức tường đỏ như huyết tươi.

“Rầm...”

Như tiếng sấm nổ rền, ngọn lửa chói chang dội vào bức tường máu, dòng khí nóng sủi lên, giây lát hoá thành một thanh tiên kiếm đỏ rực, rung bần bật. Luồng đại lực đẩy dạt Hấp Huyết lão yêu về phía sau, lùi xa đến mấy trượng. Lực đạo hoàn toàn không tiêu giảm, vẫn tràn thẳng đến như biển thét sóng gào.

Hấp Huyết lão yêu nhột mặt, rống to một tiếng, pháp quyết biến hoá, mười ngón đổi liên tục. Chỉ thoáng chốc trong hốc mắt bộ khô lâu bắn ra hai luồng huyết quang, xuyên qua bức tường máu, đánh lên thanh kiếm đỏ.

Chấn động cực lớn, tiên kiếm sắc đỏ bật ngược về phía sau. Hấp Huyết lão yêu cũng rung động thân hình, thụt lui mấy bước mới đứng vững được.

“Xích Diệm!” Trong mắt Hấp Huyết lão yêu tràn đầy hàn ý, sắc mặt giá băng.

Luồng sóng nóng bỏng nháng lên rồi thu về. Trong ánh lửa



nhấp nhánh, Điền Bất Dịch ung dung hiện ra, sau lưng còn có một bóng người chớp đến, chính là Tô Như, ôm lấy Trương Tiểu Phàm đang lão đảo chực ngã. Trương Tiểu Phàm thấy sư phụ, sư nương, trong lòng cảm thấy ấm lại. Tô Như mặt đượm vẻ lo lắng, nhìn gã khe khẽ hỏi: “Tiểu Phàm! Con có việc gì không?”

Trương Tiểu Phàm gắng gượng cười: “Con không việc gì, sư nương...” Nói chưa dứt lời, đột nhiên mắt hoa lên, sau đó tối sầm lại, rồi ngất xỉu đi. Tô Như cau mày, Điền Bất Dịch không để ý đến Hấp Huyết lão yêu vội, trước tiên bước tới ngó qua tình hình Trương Tiểu Phàm.

Giây lát sau, Tô Như xem xét xong, thò tay vào bọc lấy một cái lọ, dốc ra một viên đan dược màu vàng óng ánh, nhét cho Trương Tiểu Phàm nuốt xuống, rồi gật đầu với Điền Bất Dịch, khẽ nói: “Không nguy đến tính mạng nữa!” Ngưng một lát, bà liếc về phía Hấp Huyết lão yêu đang đứng đằng xa, mắt loé lên một tia căm phẫn: “Là Hấp Huyết đại pháp!”

Khuôn mặt Điền Bất Dịch thoáng vẻ giận dữ, lão ngoảnh đầu lại, đối mắt với Hấp Huyết lão yêu.

“Hấp Huyết lão yêu! Người cũng là một nhân vật thành danh đã mấy trăm năm, nay dùng thủ đoạn tàn độc để đối phó với một tiểu bối, thế còn ra cái thể thống gì không?”

“Phi!” Hấp Huyết lão yêu hần học. “Mạng của đồ đệ người là mạng, còn mạng của đồ nhi ta không phải là mạng sao?”

Điền Bất Dịch lạnh lùng: “Liên quan gì đến tên đồ đệ quý của người?”

Ánh mắt Hấp Huyết lão yêu nheo lại: “Y đã giết chết đồ đệ ta trong Vạn Bức cổ quật, ta đến giết y, thế thì sao?”

“Hay!” Điền Bất Dịch vụt thốt lên. “Giết hay lắm!” Hấp Huyết lão yêu sững sờ.

Điền Bất Dịch cười nhạt: “Ta xưa nay vẫn coi thường tên đồ đệ này. Nhưng hiện giờ xem ra y có triển vọng hơn ta nghĩ rất nhiều, vì đã biết trừ hại cho dân!”



Chương 29: HẤP HUYẾT LÃO YÊU

Hấp Huyết lão yêu nộ khí bùng bùng, tức giận quát: “Được lắm, được lắm! Đồ chó đẻ các người! Một trăm năm trước thì giậu đồ bìm leo, truy sát ta. Hôm nay ta phải tái ngộ Xích Diệm kiếm của người!”

Diên Bất Dịch hít thật sâu, hữu thủ lẳng không vạch một đường. Xích Diệm tiên kiếm như thấu hiểu tâm tư chủ nhân, cũng kích động rung lên khe khẽ.

“Một trăm năm trước để người may mắn chạy thoát, hôm nay ta lại xem xem, Hấp Huyết Đại Pháp to gan ức hiếp đồ đệ ta, rốt cục đã đạt đến mức độ nào rồi?”

Chương 30 XÍCH DIỆM

Hấp Huyết lão yêu hừ mũi, chẳng hề tỏ ra sợ sệt, gương mặt khô xác hiện lên vẻ bạo ngược: “Năm đó những kẻ chính đạo các người, chẳng qua chỉ cậy người đông thế nhiều, lẽ nào tưởng ta thật sợ người ư?”

Nói đoạn vẩy song thủ, bộ khô lâu màu đỏ trước mặt nhấp nháy, vù một tiếng lao qua vòm không, bay vùn vụt quanh mình lão. Đôi mắt lão cũng bắt đầu đỏ rực lên.

Điền Bất Dịch hít một hơi thật sâu, ngưng thần giới bị. Một trăm năm trước, lão là một trong những môn hạ xuất sắc của Thanh Vân môn. Đến lúc truy sát dư nghiệt ma giáo, lão cũng là một trong những mũi chủ lực, đã từng giao đấu với Hấp Huyết lão yêu, biết kẻ này không thể xem thường, Hấp Huyết đại pháp cũng rất ghê gớm.

Lúc này, mây đen rợp trời dần dần dồn lại, dấu vết tan tác do một kiếm kinh thiên động địa của Điền Bất Dịch xé nát vừa rồi đã tiêu biến không thấy đâu nữa, sắc trời bắt đầu tối um.

Âm âm từ xa vẳng tới tiếng sóng biển rì rào, lẫn trong tiếng gió ào ào dữ dội, thoát cao thoát thấp, như tiếng hú dài trong biển sâu, lẳng đặng lan ra giữa đêm khuya, dưới vòm trời.

Trương Tiểu Phàm lâu lắm mới tỉnh dậy, thấy trước ngực tung tức, hết sức khó chịu, chợt nghe có người kêu ‘Í’ một tiếng, rồi một bàn tay trắng ngần đưa lại, nhẹ nhẹ xoa ngực gã.



Một lát sau, khí huyết dồn ứ nơi ngực hình như tan đi, tinh thần của gã cũng lập tức khá lên rất nhiều.

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn, thì ra là sư nương Tô Như đang đỡ mình, mỉm cười im lặng.

Mặt đỏ lên, gã khe khẽ nói: “Đa tạ sư nương!”

Tô Như dịu dàng hỏi: “Con không sao chứ?”

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu: “Hiện giờ con vẫn thấy mệt, nhưng không sao.”

Tô Như tủm tỉm gật đầu, đột nhiên khẽ cười: “Vậy thì tốt rồi, giờ hãy xem sư phụ xả giận cho con kìa!”

Trương Tiểu Phàm giật thót, nhìn theo ánh mắt Tô Như, nhất thời cả người chấn động.

Dưới vòm trời tằm tối, trong mây thấp âm u, vẫn có vầng sáng nóng bỏng mà chói loà chiếu rọi đến nửa bầu trời, cả rìa mây đen cũng như được viền bằng ánh sáng.

Diễn Bát Dịch như Hoả thần thời thượng cổ, đứng sừng sững trên đầu mây, biến ngọn lửa nóng bỏng hoá xuất từ Xích Diệm thành hoả long bay lượn rợp không trung, xé toác mây đen, xông vọt lên chín tầng trời.

Còn Hấp Huyết lão yêu thì không thấy tăm tích đâu nữa. Nhưng trên cao bên rìa mây, một bộ xương khô khổng lồ đang riết róng gào thét. Phong vân biến đổi, có sắc máu dùng dục dữ dội xộc thẳng lên trời, quần thảo liên hồi với hoả long.

Mây đen ngợp phủ, lúc này đều đã ùn ùn trào dậy, cuộn cuộn gầm thét. Từ dưới đất nhìn lên, hai người như thần ma nơi chín tầng trời, hung hăng giao đấu quyết liệt.

Trương Tiểu Phàm xem đến ngây người, càng thêm kính phục sư phụ. Chỉ thấy hoả long gào rú, tiếng động bốn phương, ẩn hiện trong mây, uy thế thực kinh thiên động địa, trông tựa tựa như hoả long do Tam Vĩ yêu hồ dùng Huyền Hoả giám triệu lên dưới Hắc Thạch động mấy ngày trước, nhưng oai lực thì lớn hơn rất nhiều.



Nghĩ đến đây, gã bỗng rung lên, cảm thấy một luồng khí nóng trào dậy từ Huyền Hoả giám đang buộc nơi tay phải mình. Luồng khí nóng như bị kích thích, chạy suốt thân thể gã.

Tô Như ở bên hình như cũng có nhận ra, ngoảnh sang nhìn gã, mắt lộ vẻ quan tâm: “Tiểu Phàm! Thân thể con sao tự nhiên lại nóng rực lên thế, có phải là bị thương rồi phát sốt không?”

Trương Tiểu Phàm thất kinh, không ngờ sư nương lại mẫn cảm như vậy, nhất thời chẳng biết nói sao, đành ấp úng: “Không, không có gì...”

Tô Như chau mày, đang định hỏi cho kỹ, đột nhiên có cảm giác lạ. Bà ngoảnh đầu nhìn ra phía sau, chỉ nghe trong rừng râm ran những tiếng bước chân. Rồi thoáng chốc, có đến gần trăm người từ các góc ngách theo nhau đi ra, đều là nhân sĩ chính đạo. Pháp Tướng, Pháp Thiện của Thiên Âm tự, Lý Tuân, Yên Hồng của Phần Hương cốc đều có mặt trong đám đó. Người đi đầu là Thương Tùng Đạo Nhân.

Tô Như đứng dậy, cười chào: “Thương Tùng sư huynh, các vị cũng đến rồi.”

Thương Tùng khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Diền sư đệ ở đây đại triển thần oai, kinh thiên động địa. Chúng ta cũng không phải dạng mù điếc, bèn đến xem xem.”

Tô Như khẽ cau mày, nhận ra trong lời nói của ông ta có ý châm chích. Nhưng bà chưa kịp nói gì, đệ tử Đại Trúc phong từ phía sau đã trông thấy Trương Tiểu Phàm thân mình máu me loang lổ, mặt mày phờ phạc ngồi dưới đất.

Diền Linh Nhi kinh hãi la thất thanh, chạy vụt lên. Tống Đại Nhân, Đỗ Tất Thư, Hà Đại Trí cũng lộ vẻ lo lắng, cùng theo sau cô. Không ngờ họ mới chạy được mấy bước, đã có một bóng trắng lướt qua, rồi một thân ảnh còn nhanh hơn họ xông vọt tới trước, nhìn kỹ, chính là Lâm Kinh Vũ.

Y lắc mình đến bên Trương Tiểu Phàm, ngồi thụp xuống, thò tay nắm lấy cánh tay gã, mặt nhợt nhạt hỏi: “Tiểu Phàm, mi không sao chứ?”



Trương Tiểu Phàm nhận ra vẻ lo lắng trong mắt y, lòng chợt ấm áp, gật đầu mỉm cười: “Ta không sao, không có gì đáng ngại.”

Lâm Kinh Vũ nhìn lướt từ trên xuống dưới, lại liếc qua vết thương trước ngực, rồi mới yên tâm, thở dài hỏi: “Ai đã thương người vậy?”

Trương Tiểu Phàm trở lên trên: “Chính yêu nhân đó. Nghe sư phụ ban nãy gọi lão, hình như là ‘Hấp Huyết lão yêu’ gì gì đó!”

Lâm Kinh Vũ rung mình, xem ra y có biết về lão ma đầu này, ngạc nhiên bảo: “Lão già đó cũng xuất thế rồi ư?”

Đoạn ngẩng đầu nhìn. Lúc này bọn Diên Linh Nhi cũng đã đến cạnh Trương Tiểu Phàm, hỏi han rối rít. Trương Tiểu Phàm nhìn ánh mắt quan tâm của Diên Linh Nhi, lại cúi đầu xuống, khe khẽ trả lời câu hỏi của các sư huynh rằng mình đã không có gì đáng ngại nữa rồi.

Lúc này trên trời cuộc kịch đấu đang đến hồi gay cấn. Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh Trương Tiểu Phàm, ngẩng đầu quan sát một lúc, đột nhiên nhận xét: “Tiểu Phàm! Không ngờ sư phụ mi bình thường trông chẳng có gì đặc biệt, mà đạo pháp cao thâm đến thế!”

Diên Linh Nhi nghe thấy, lòng nổi giận bùng bùng. Từ năm bại trận dưới tay Lâm Kinh vũ ở cửa gia môn, cô đã rất ngứa mắt với tiểu tử này, giờ hừ một tiếng: “Cha ta đạo pháp tinh thâm, tiểu tử Long Thủ phong nhà người thì làm sao mà nhìn ra được?”

Lâm Kinh Vũ cau mày, ngoảnh đầu sang, bắt gặp ngay ánh mắt dồn ép, sinh sự của Diên Linh Nhi, y bất giác sững người, rồi chợt cười: “Diên sư muội! Muội nói đúng lắm.”

Đến lượt Diên Linh Nhi sững người, không ngờ thiếu niên tâm cao khí ngạo năm đó hiện giờ công phu hàm dưỡng lại tốt như vậy. Chỉ thấy Lâm Kinh Vũ tủm tỉm cười, rồi trông về một hướng khác. Cô dõi theo ánh mắt y, thấy y đang đưa mắt nhìn Tế Hạo lúc đó đứng bên Thương Tùng Đạo Nhân, rồi cùng mỉm cười.



Điền Linh Nhi vốn thông minh, lập tức hiểu ra Lâm Kinh Vũ vì tôn trọng sư huynh Tề Hạo nên mới tránh tranh luận với mình. Tuy cũng hơi thẹn thùng, nhưng lúc này gặp ánh mắt Tề Hạo, cô vẫn không nén được cảm giác ngọt ngào trào lên trong lòng.

Tô Như đứng bên khế chau mày, đối đáp giữa mấy đứa tiểu bối vừa rồi bà đều nghe rõ cả. Người nói vô tình, người nghe thì lại động lòng. Lát sau, bà lặng lẽ nhìn về phía Thương Tùng Đạo Nhân, thấy ông ta ngửa cổ nhìn lên, mặt trở trở vô cảm, nhưng nhãn thần long lanh, mục quang loé sáng, cứ chằm chằm dõi theo bóng Điền Bất Dịch, không biết trong lòng ông ta đang nghĩ gì?

Lúc này cuồng phong gào thét, lửa trên trời hùng hực hắt ra bốn phía, huyết quang ngập ngựa, hiển nhiên hai người đấu phép đã đến thời khắc khấn yếu nhất. Thương Tùng Đạo Nhân chợt lạnh lùng thốt: “Không ngờ Hấp Huyết lão yêu to gan như thế, dám đến đây khiêu chiến. Tề Hạo!”

Tề Hạo đang đứng bên cạnh ông ta, bước tới một bước: “Sư phụ, người dạy bảo gì ạ?”

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn lên cao: “Điền sư thúc của con coi như thắng rồi, lão ma đầu đó cầm cự không được bao lâu nữa đâu. Con dẫn người bố trí xung quanh, lần này quyết không để yêu nghiệt chạy mất.”

Tề Hạo vâng lời, giơ tay ra vẫy, gọi Lâm Kinh Vũ về, sau đó xoay mình báo cho mấy người ở những môn phái khác như Pháp Tướng, Lý Tuân... cùng bàn bạc sắp xếp.

Tô Như chậm rãi bước đến bên Thương Tùng Đạo Nhân, mỉm cười: “Thương Tùng sư huynh, sao huynh nhận ra Bất Dịch chắc thắng?”

Thương Tùng Đạo Nhân liếc sang Tô Như, bộ mặt vô cảm của ông ta lộ ra một nét cười: “Tô sư muội! Muội định đùa bỡn với cái lão sư huynh vô dụng này ư?”



Tô Như lắc đầu: “Dù muội to gan đến mấy cũng không dám đùa bốn huynh. Muội thật tâm thỉnh giáo đấy!”

Thương Tùng Đạo Nhân cười: “Tô sư muội xưa nay vốn thông tuệ, tư chất vượt xa sư huynh vô dụng này, hà tất tự khiêm quá thế. Hấp Huyết lão yêu đạo hạnh không thấp, lại có ‘Huyết khô lâu’ bên mình, trông huyết quang rực lên đến tận trời, hung hãn vô cùng. Ta thấy thanh thế đó tuy dữ, nhưng ở quãng trên bên phải pháp bảo, chỗ cách chừng ba phân, ánh đỏ máu tựa hồ không thuần, Huyết khô lâu hình như có phần nào hư tổn. Điều này bình thường thì không đáng gì, với đạo hạnh của yêu nghiệt, quay về luyện chế thêm một chút, tất nhiên sẽ vô sự. Nhưng hôm nay trước mặt Điền sư đệ, đó là sơ hở lớn nhất của y.”

Nói đến đây, ông ta ngừng lại, sâu trong mắt lướt qua một tia sáng lạnh, nhưng giọng nói vẫn ôn hoà: “Nhìn Điền sư đệ, ung dung thông thả, dùng pháp quyết Thanh Vân điều khiển Xích Diễm thần kiếm, có thể hoá xuất Xích Hoả chân long. Huyết khô lâu ánh đỏ tuy rực rỡ, nhưng hề đụng vào Xích Hoả chân long thì thụt lùi, không còn là địch thủ của nó nữa. Lại thêm Điền sư đệ mục quang sắc bén, chiêu nào cũng công kích thẳng vào khoảng cách ba phân phía trên bên phải Huyết khô lâu. Hấp Huyết lão yêu trông rất huênh hoang, thực ra đã có vẻ luống cuống gượng gượng, chắc chắn thất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Tô sư muội thấy ta nói có chỗ nào sai không?”

Tô Như mỉm cười: “Sư huynh tinh tường, muội nghe huynh nói mới biết thôi.”

Thương Tùng Đạo Nhân cười nhạt, ngoảnh đầu đi, ngựa cổ nhìn lên, đột nhiên hạ giọng, nhưng ngữ điệu ôn hoà, chậm rãi gọi: “Tô sư muội!”

Tô Như hỏi: “Gì thế, Thương Tùng sư huynh?”

Ánh mắt Thương Tùng Đạo Nhân vẫn dồn vào hai bóng người đang kịch đấu trên không, miệng nói khẽ mà rất rõ ràng:



“Điền sư đệ một trăm năm trước đã thành linh đột phá được Ngọc Thanh cảnh giới của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mấy năm nay, đạo pháp lại tăng tiến vùn vụt!”

Tô Như giật mình, nhưng không để lộ ra mặt, tủm tỉm nói: “Thương Tùng sư huynh quá khen rồi, Bất Dịch đâu có đại tài như chuông môn và huynh...”

Thương Tùng Đạo Nhân chậm rãi lắc đầu, khoé miệng lộ nét cười: “Một trăm năm trước chính đạo chúng ta chỉ một trận mà đánh bại ma giáo. Thương Tùng ta, Điền sư đệ, Tăng sư đệ của Phong Hồi phong, Thương sư đệ của Triều Dương phong và bên chi chính là Vạn...”

Tô Như bỗng gât khê: “Thương Tùng sư huynh!”

Thương Tùng Đạo Nhân sững người, như nhớ ra điều gì, gât gât đầu, lại tiếp: “... bọn ta truy sát mấy tên ma đầu, tiến sâu vào vùng man hoang. Lúc ấy, Điền sư đệ đã đột phá đến Thượng Thanh cảnh, Vạn sư... thì nói với ta rằng, Điền sư đệ trông có vẻ chậm chạp, nhưng thực chất rất thông tuệ, đặc biệt tâm trí kiên nghị khó lay chuyển, tiền đồ tu hành đạo pháp thực khó bề tiên lượng.”

Nói đến đây, ông ta cười bảo: “Ô sư muội! Người đó muội cũng quen mà. Những lời y nói, tầm nhìn và kiến thức của y, chắc muội cũng không thể nghi ngờ được!”

Tô Như cười nhạt, nhưng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn lên không trung.

Hấp Huyết lão yêu lơ lửng trên cao, la hét liên hồi, bộ dạng vô cùng hung hãn, nhưng trong lòng càng lúc càng kinh hoàng. Một trăm năm trước lão cũng đã từng giao thủ với Điền Bất Dịch, lúc đó người này tuy đạo hạnh đã cao, nhưng bản thân lão dựa vào Hấp Huyết đại pháp, vẫn có thể nắm được phần thắng.

Không ngờ một trăm năm sau gặp lại, đạo hạnh dịch thủ cũ của lão đã tăng tiến đến thế. Hoả long do Xích Diệm tiên kiếm hoá phép, liên tục húc mạnh vào ‘U Linh Huyết mang’ do lão



dùng Hấp Huyết đại pháp thúc động toả ra từ Huyết khô lâu mà có. Diễm Bất Dịch không những không rơi vào thế hạ phong, mà uy thế dần dần còn có vẻ áp đảo.

Điều khiến lão đầu đầu nhất không chỉ có thế. Vừa rồi khi lão đầu phép với Trương Tiểu Phàm, thấy gã là một tiểu bối Thanh Vân, nhất thời sơ ý, pháp trận Ngũ Quỷ Ngự Linh bị gã phá mất Mệnh Quỷ một cách khó hiểu.

Kỳ thực cũng khó trách Hấp Huyết lão yêu tại sao nghĩ không ra. Huyết khô lâu của lão vốn là vật của ác quỷ, nếu gặp phải thần binh vô thượng trong truyền thuyết chính đạo, chẳng hạn như Thiên Gia thần kiếm của Lục Tuyết Kỳ, tự nhiên sẽ tương khắc, cộng với đạo hạnh và kiến thức của lão, tất nhiên phải hết sức cẩn thận.

Nhưng pháp bảo cời lò của tên tiểu tử Trương Tiểu Phàm này thực là cổ quái, tuyệt nhiên không có một li một tí nào là hơi hướng thần binh. Thực ra, vì sát khí quá nặng, thậm chí có phần giống pháp bảo tà môn của Hấp Huyết lão yêu hơn, nên lão trông thấy rồi, bèn không để ý đến nữa.

Không ngờ Thiêu Hoả côn trong tay Trương Tiểu Phàm có một nửa là 'Phệ Huyết châu' chuyên hút lấy tinh huyết vật sống, thành ra vô hiệu với đám quỷ của Hấp Huyết lão yêu. Nhưng một nửa khác của nó là cây gậy 'Nhiếp Hồn', theo truyền thuyết là tà vật tối cao luyện thành bằng cách đốt trong âm linh hồn phách mấy nghìn năm, chính là lão tổ tông của đám u hồn ác quỷ trên thế gian. Vừa rồi trong trận kịch đấu, pháp bảo ấy được Trương Tiểu Phàm dùng tinh huyết của bản thân thúc động, cắm vào Mệnh Quỷ, tức thời khiến Mệnh Quỷ biến mất tăm. Bất kỳ loại thần binh nào của chính đạo cũng dứt khoát không thể so bì.

Nếu là bình thường, Hấp Huyết lão yêu cùng lắm cũng chỉ kinh ngạc, vì thực chất đạo pháp tu hành của Trương Tiểu Phàm kém lão rất xa. Ban nãy Hấp Huyết lão yêu vừa giở bản



lĩnh sở trường, Trương Tiểu Phàm đã lập tức không còn là đối thủ. Nhưng giờ đối mặt với Diên Bất Dịch đạo hạnh không thấp hơn lão, mà ngấm ngấm còn có uy thế hơn hẳn, thì mối lo âu tiềm ẩn càng lộ ra.

Ngũ Quỷ Ngũ Linh pháp trận và Hấp Huyết đại pháp đều dùng Huyết khô lâu để điều khiển. Mệnh Quỷ đột nhiên bị phá mất một con, Huyết khô lâu tức thời cũng bị sút mẻ một chút, và lúc này đó lại trở thành nguy cơ lớn nhất đối với Hấp Huyết lão yêu.

Diên Bất Dịch thân làm thủ toạ Đại Trúc phong ở Thanh Vân môn đã gần một trăm năm, không chỉ đạo hạnh vượt xa Trương Tiểu Phàm, mà tâm nhìn, kiến thức, kinh nghiệm đấu pháp cũng hơn gã gấp trăm lần. Giao thủ với Hấp Huyết lão yêu chỉ mấy hiệp, liền nhận ra ngay Huyết khô lâu có một chỗ ánh sáng không đều, lập tức dồn toàn lực đánh về phía đó. Thoạt đầu còn chưa ảnh hưởng gì, nhưng trải qua một lúc lâu, Hấp Huyết lão yêu dần cảm thấy mệt mỏi.

Hoả long gầm rống trên cao, nhe nanh múa vuốt. Bộ khô lâu khổng lồ do Hấp Huyết lão yêu hoá thân dần dần tối lại. Bên kia hoả long nóng bỏng, gần như nhuộm đỏ rực cả vòm trời đêm.

Hấp Huyết lão yêu ngấm ngấm than khổ, thâm oán bản thân đã quá khinh suất, cứ tưởng mình khổ công tu luyện một trăm năm nay, ngoài mấy nhân vật đầu sỏ trong chính đạo, thì không còn phải sợ bất kỳ ai nữa. Lần này đến Lưu Ba sơn, thực tình lão cũng đã kín đáo đi hỏi thăm, biết rằng mấy người mình cực kỳ uỷ kỳ đều không đến, lúc đó mới yên tâm. Không ngờ việc trải một trăm năm, đạo hạnh của Diên Bất Dịch lại có tiến nhanh như vậy.

Lão còn đang lo lắng, ánh mắt vô tình nhìn xuống, bỗng thất kinh, thấy dưới đất lộ nhố bóng người, chắc phải đến mấy chục, trông phục sức hình dạng, hẳn đều là nhân sĩ chính đạo. Lại có mấy vị quen mặt, đặc biệt Thương Tùng Đạo Nhân đứng



ngay hàng đầu, cũng là một trong những người của Thanh Vân môn truy sát lão năm xưa, lão chợt thấy lạnh buốt, lập tức nảy ý thoái lui.

Ý nghĩ ấy vừa lướt qua óc, hoả long trước mặt đột nhiên gầm rống dữ dội, nghe như sấm nổ. Hấp Huyết lão yêu kinh hoàng ngẩng nhìn, khiếp hãi thất sắc, thấy nó toả rực ánh lửa giữa không trung. Lát sau nó bỗng ngừng tấn công, rút về trên tay Diên Bất Dịch, rồi một lần nữa biến ra tiên kiếm ánh đỏ, trong khi đó vết tích của ánh lửa vẫn chưa tiêu tán, hắt sáng lên cả vòm trời.

Khuôn mặt Diên Bất Dịch giá lạnh, thần sắc nghiêm trang, Xích Diệm hoành lên trước ngực, tả thủ nắm pháp quyết, chân đạp theo thất tinh giữa không trung, bước liền bảy bước, đột nhiên chia thẳng Xích Diệm tiên kiếm lên trời, miệng niệm chú:

"Cửu thiên huyền sát, hoá vi thân lôi."

"Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!"

Dưới mặt đất, đặc biệt là trong đám đệ tử Thanh Vân môn, bỗng trào dậy những tiếng lao xao, vô vàn ánh mắt dồn lên. Đám đệ tử Đại Trúc phong sắc diện càng thêm kích động. Thương Tùng Đạo Nhân ở bên cạnh, mặt cũng tái nhợt đi.

Mây đen vốn trĩu thấp tức thời cuộn nổi, như nước sôi trong nồi, tiếng gió rít vang trong không gian. Giây lát sau, từ nơi sâu thẳm trong đám mây đen có tiếng sấm ì ầm, cơ hồ như sắp nổ tung bên cạnh thân hình hai người họ.

Thoáng chốc, trời rung đất chuyển!

Cả ngọn núi Lưu Ba hình như chấn động không ngớt. Xung quanh hòn đảo, nước biển vốn lặng sóng, cũng cuộn cuộn trào lên theo.

Một luồng chớp như đến từ thời viễn cổ nháy sáng nơi chân trời, đột nhiên bùng nổ đám toạc đám mây đen, xé rách vòm không, như thần minh kêu ngạo vô địch lạc xuống trần gian, đậu lại trên đầu mũi kiếm cháy rực.



Khoảnh khắc đó, người trên không trung đột nhiên không nhìn thấy bóng dáng Diên Bất Dịch đâu nữa. Chỉ còn ánh sáng nóng bỏng và chói lòe phủ chụp lấy cả trời đất thế gian.

Có gió thổi qua.

Hất tung tà áo mọi người...

Giữa đất trời, ngưng đọng một màn âm u yên tĩnh!

Đột nhiên, tiếng sấm kinh hoàng lại nổ vang! Trong âm thanh rầm rầm đó, thiên địa đổi sắc. Một cột sáng khổng lồ không gì sánh nổi bắn vọt ra, xuyên thủng tất cả mây đen, chói chang hơn cả vầng mặt trời đỏ rực mùa hạ, lao thẳng vào Hấp Huyết lão yêu, thế bất khả kháng cự, một đi không trở lại.

Nháy mắt, Hấp Huyết lão yêu bị một dải sáng trùm kín, đến ánh đỏ của Huyết khô lâu cũng tan biến hết trong tích tắc.

Một cái bóng từ trên tầng mây rớt xuống.

Diên Bất Dịch nắm chặt Xích Diệm, hít thở thật sâu, sắc mặt có phần nhợt nhạt, nhưng dáng lão đứng trên đầu mây vẫn oai nghi như thiên thần.

Phút yên lặng kinh ngạc ban đầu qua đi, đám đông tức thời vỡ òa một trận huyên náo. Những tiếng reo hò thán phục liên miên không ngớt, đệ tử Đại Trúc phong đều lộ vẻ đắc ý. Trương Tiểu Phàm cũng trở mắt xem, phục lẫn, rất lâu mới thôi nhìn Diên Bất Dịch, thấy xung quanh ai nấy đều mặt mày rạng rỡ, Diên Linh Nhi càng vui mừng hỉ hả.

Giây phút hoan hỉ qua đi, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhớ ra điều gì, ngoảnh nhìn về phía Tiểu Trúc phong, quả nhiên trông thấy Lục Tuyết Kỳ đang lặng đứng nhìn lên thân hình Diên Bất Dịch trên cao, ngơ ngẩn xuất thần. Cùng một thức 'Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết', nhưng trong tay Diên Bất Dịch, uy lực lớn hơn Lục Tuyết Kỳ đâu chỉ mười lần?

Hấp Huyết lão yêu mặt đỏ như máu, mắt tự chủ rơi tòm xuống. Thương Tùng Đạo Nhân hừ một tiếng, đưa mắt ra hiệu cho bọn Tề Hạo. Tề Hạo hiểu ý, vẫy tay, tức thời trong đám



đồng nhảy ra sáu bảy tên đệ tử, cùng xông tới chỗ Hấp Huyết lão yêu tiếp đất, tay đồng thời rút pháp bảo.

Hấp Huyết lão yêu lơ lửng trong không, thân hình run lẩy bẩy, song thủ khua vội như muốn phản kháng, nhưng chỉ được mấy lần, ánh đỏ trên mặt lóe lên, rồi hộc ra một ngụm máu tươi, tức thời mặt xám như tro.

Mọi người cả cười, đều nhận ra lão ma đầu này đã mất sức chống cự. Bọn Tề Hạo tưởng chừng sắp bắt sống được Hấp Huyết lão yêu, thình lình nghe thấy đằng sau, Tô Như bỗng la lên thất thanh: “Cẩn thận!”

Bọn Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ cùng giật thót, chỉ thấy mắt đột nhiên hoa lên. Ánh tia, khí đen nhấp nháy, mấy luồng đại lực từ trong bóng đêm đột nhiên ủa ra tập kích, lao vào hai người đi trước nhất, một là đệ tử Thanh Vân và một là tăng nhân của Thiên Âm tự, lập tức đánh họ hộc máu tươi, hất ngược về phía sau.

Bọn Tề Hạo hoảng hồn, đứng khựng lại. Nhưng chỉ giây lát những lực đạo đó đã xông đến trước mặt, phủ trời rợp đất, uy thế như bài sơn đảo hải. Tề Hạo thét lớn: “Lui mau!”

Đồng thời, y nghiêng rằng, Hàn Băng tiên kiếm nơi tay loé sáng, trong chớp mắt đã liên tiếp dựng lên trước mặt bảy bức tường băng, yểm hộ cho đồng môn và đồng đạo. Nhưng những người khác chưa lui được mấy bước, mấy luồng đại lực kia đã xông đến bức tường băng, thế như chẻ tre, phá tan nát, lao thẳng qua.

Tề Hạo đứng mũi chịu sào, chợt thấy ngạt thở. Bỗng đâu ánh xanh lục chớp lên, ra là Lâm Kinh Vũ thấy đại sư huynh tình thế nguy hiểm, bất chấp tính mạng ngự Trảm Long kiếm lao tới.

Tề Hạo thất thanh la: “Lâm sư đệ, mau tránh đi!”

Những luồng lực đạo nọ khí thế như bài sơn đảo hải, thần tốc vô cùng, nháy mắt đã chồm đến trước mặt. Tề Hạo và Lâm



Kinh Vũ như thuyền nhỏ trước sóng lớn, hầu như không tránh được nữa rồi, đành nhắm chặt mắt đợi chết. Đột nhiên sau lưng có người hô to:

“Yêu nghiệt!”

Tiếng gió rít lên, giây lát sau những lực đạo cổ quái đó như gặp phải đối thủ, ‘bình bình bình bình’ kêu liên một tràng, tiếng gió dữ dội. Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ bị ai đó nắm vào cổ áo, nhảy bật về phía sau mấy trượng, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Hai người định thần rồi, nhận ra người vừa cứu Tề Hạo là Thương Tùng Đạo Nhân, người kéo Lâm Kinh Vũ về là Tô Như, mà lúc này đang cùng đứng ở hàng đầu. Còn có mấy vị đều là các tiền bối những môn phái khác, chẳng hạn Đại Lực Tôn Giả, và cả Diên Bất Dịch không biết từ lúc nào đã từ trên mây hạ xuống.

Ánh tia, khí đen láy động đằng xa, giây lát sau đón lấy Hấp Huyết lão yêu đang rơi xuống, rung rinh một hồi, hiện ra mấy người. Trong khu rừng đằng sau lưng bọn họ, cùng lúc vang lên những tiếng bước chân. Trong bóng tối trùng trùng u ám, không biết còn bao nhiêu kẻ ẩn nấp, chỉ thấy mấy chục người hiện thân bước ra, đều là người trong ma giáo.

Trương Tiểu Phàm thất kinh đứng vụt lên, nhìn sang những người đứng hàng đầu bên ấy. Người vừa đón lấy Hấp Huyết lão yêu chính là Quỷ Vương, bên cạnh ông ta, còn lù lù ba người: một lão già đầu trọc long lóc, một người lùn thân hình vô cùng bé nhỏ nhưng mặt mày hung hãn, và một gã bạch diện thư sinh, anh tuấn xuất chúng, đang mỉm cười, không vương một tia tà khí nào.

Phía chính đạo, Thương Tùng Đạo Nhân, đưa mắt nhìn Diên Bất Dịch đứng cùng những người khác, khoé mắt giật giật, hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Hay lắm, hay lắm! Mấy lão già các ngươi, cuối cùng cũng đều xuất thế cả rồi.”

Chương 31

THANH LONG

Lúc đó bên cạnh đã có người nhanh nhẩu chạy tới dìu Hấp Huyết lão yếu. Lão già trọc đầu hình như có giao tình thân thiết với lão già Hấp Huyết, liền bước đến gần khe khẽ hỏi han. Quỷ Vương rảnh tay, mỉm cười không nói, sắc mặt ra chiều thảnh thơi, không lộ vẻ gì là đang đương đầu với đại địch. Bạch diện thư sinh đứng bên cạnh, đưa mắt nhìn ông ta.

“Thương Tùng cầu đạo, còn nhớ gia gia người không?” Đột nhiên một thanh âm khe đặc vọng tới. Bọn đệ tử trẻ bên chính đạo cùng cau mày, nhận ra người lùn bộ dạng hung hãn đó đang nhìn chăm chú vào Thương Tùng, mắt lộ hung quang, như một con sói dữ.

Thương Tùng cười khẩy: “Yêu nghiệt, còn nhớ một kiếm năm đó không?”

Sau câu nói ấy, mọi người đều thấy người lùn đó cơ mặt co rúm, nghiêng rằng nghiêng lợi, hiển nhiên là hận thấu tim gan. Rồi thấy lão chậm chậm gật đầu, dùng tay vạch chéo trước ngực từ vai trái xuống sườn phải, dữ tợn đáp: “Tốt, tốt! Ta chưa quên, không ngờ người cũng nhớ, vậy thì tốt lắm rồi! Kiếm này, ta tất nhiên sẽ hoàn lại trên người của người.”

Thương Tùng hừ một tiếng, không thèm để ý đến lão, ánh mắt chuyển sang hai người kia từ nãy tới giờ vẫn đứng bên cạnh thần sắc ung dung.

Tô Như vẻ mặt ngưng trọng, với khả năng quan sát của bà,





tất nhiên cũng nhận ra mấy người này ai nấy đều đạo hạnh cao thâm, tuyệt không thấp hơn Hấp Huyết lão yêu vừa rồi, hẳn đều là những lão ma đầu đã lâu không xuất thế. Nghe đối đáp giữa Thương Tùng Đạo Nhân và lão lùn kia, bà khẽ hỏi Diên Bất Dịch đang đứng bên cạnh: “Những kẻ này là ai?”

Diên Bất Dịch đang khó chịu, cau mày đáp: “Tên lùn đó tên Bách Độc Tử, là người của Vạn Độc môn. Lão trọc kia là Đoan Mộc Lão Tổ ở Kiệt Thạch sơn, xưa nay thường độc lai độc vãng trong ma giáo. Hai người này và Hấp Huyết lão yêu đều là dư nghiệt ma giáo mà chúng ta truy sát một trăm năm về trước. Còn hai người đứng bên cạnh, một người xem chừng chính là Quỷ Vương, Tông chủ hiện nay của Quỷ Vương tông mà Tiêu Dật Tài đã kể. Nhưng còn bạch diện thư sinh nọ, ta chưa từng trông thấy bao giờ.”

Tô Như hít vào một hơi lạnh buốt. Trong cuộc ác chiến giữa chính đạo và ma giáo một trăm năm về trước, bà tu hành chưa đủ, nên không theo bọn Diên Bất Dịch, Thương Tùng Đạo Nhân thâm nhập man hoang. Nhưng những danh xưng này nằm đó như sấm động bên tai, đặc biệt là Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tổ, tiếng xấu so với Hấp Huyết lão yêu thậm chí có phần hơn chứ không kém.

Đúng lúc ấy, Đoan Mộc Lão Tổ trọc đầu đột nhiên ngoái cổ sang, quét mắt một lượt khắp mấy người bên phe chính đạo, bỗng rít lên: “Vạn Kiếm Nhất đầu, tên cầu tặc Vạn Kiếm Nhất sao lại không đến?”

Bọn đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân môn đều ngây mặt, không hiểu lão ta đang nói cái gì. Nhưng mấy người như Diên Bất Dịch, Thương Tùng Đạo Nhân, Tô Như đều đột nhiên biến sắc. Diên Bất Dịch lạnh lùng nói: “Vạn sư huynh đạo hạnh tinh thâm, hiểu thấu lẽ trời, sớm đã thoát tục thành tiên rồi. Chỉ có thứ hèn hạ yêu ma như ngươi, là vẫn ở đây mà tru lên như điên thế!”



Mấy lão ma đầu đó đều sùng sốt. Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tổ, kể cả Hấp Huyết lão yêu, lúc này hơi thở vừa mới bình ổn, cũng thất thanh hỏi: “Chết rồi à?”

Bên cạnh, Quỷ Vương và bạch diện thư sinh nọ cũng hơi giật mình.

Vạn Kiếm Nhất, cái tên mà lớp trẻ của Thanh Vân môn chưa từng nghe nhắc đến, đối với mấy lão đầu sỏ ma giáo này, hình như có một thứ ma lực nào đó. Chỉ thấy bọn họ đưa mắt nhìn nhau, thần sắc rất khó nắm bắt, sự thù hận trên nét mặt rất nặng nề, còn pha lẫn một tia sợ hãi, nhưng tất cả những nét đó không tài nào che giấu được vẻ mừng rỡ ẩn sâu trong mắt họ.

Nét mặt Đoan Mộc Lão Tổ hết sức phức tạp, lão dùng tay xoa cái đầu bóng nhẫy, mồm lẩm bẩm mấy câu, không ai nghe rõ là lão nói gì, rồi đột nhiên cười khẩy: “Ồ hơ, không ngờ tên cẩu tặc ấy cũng chết được, ha ha, ha ha ha ha...”

Nói mãi nói mãi, cuối cùng không nhịn được, lão phá lên cười điên cuồng.

Mấy người bên Thanh Vân môn đều biến sắc mặt. Thương Tùng Đạo Nhân nhìn chăm chú vào Đoan Mộc Lão Tổ, đột nhiên gầm giọng: “Người cười cái gì? Vạn sư huynh tuy không còn, nhưng trong Thanh Vân môn, vẫn rất sẵn người để đối phó với thứ hèn nhọc yêu quái như ngươi.”

“Phi!” bên cạnh vẳng đến một giọng khinh miệt, chính là Bách Độc Tử. Lão hần học nói: “Không thể tự tay giết được tên ti tiện đó, thực khó mà giải toả được mối đại hận trong tim, trong óc chúng ta. Sớm muộn gì có một ngày chúng ta cũng đánh lên Thanh Vân, tróc xương y đốt thành tro, để y chết cũng không được yên thân!”

Hấp Huyết lão yêu đứng sau thốt lên: “Đúng thế! Phải làm như vậy, bằng không khó mà giải toả được mối thâm hận suốt trăm năm nay!”

Nhân sĩ chính đạo ai nấy đều biến sắc, thấy những tên yêu



nghiệt ma giáo này kẻ nào cũng hung hãn tàn bạo, nói toạc ra mồm là đến người chết cũng không tha, bất giác đều cảm hận.

Điền Linh Nhi khe khẽ hỏi đại sư huynh Tống Đại Nhân đang đứng bên: “Đại sư huynh, vị Vạn... Vạn sư bá ấy là ai, hình như lợi hại lắm, đến mấy tên yêu nghiệt ma giáo còn sợ ông, mà sao chúng ta chưa từng nghe nhắc đến nhỉ?”

Tống Đại Nhân hơi biến sắc, chực nói lại thôi, nhãn nhó bảo: “Tiểu sư muội, đợi rồi rồi về nhà rồi muội tự hỏi sư phụ, sư nương đi.”

Điền Linh Nhi bĩu môi, hừ mũi hờn dỗi: “Không nói thì thôi, muội đi hỏi mẹ vậy!” Đoạn toan bước lên trước.

Trương Tiểu Phàm thấy thế, nôn nóng giữ cô lại, khe khẽ bảo: “Sư tỷ, hiện tại đang đối mặt với đại địch, sư tỷ đừng tiến lên, để sau hãy hỏi.”

Điền Linh Nhi liếc trông phía trước, thấy không khí đương trường quả nhiên căng thẳng, bèn ngưng bước, ngoảnh đầu cười với Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm nóng ran cả người, không ngờ trước mặt bỗng vẳng đến một tiếng hừ lạnh, chứa đầy nộ ý, lại là từ phía ma giáo vọng sang. Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu trông, thì thấy sau lưng Quỷ Vương, Bích Dao chậm rãi xuất hiện, từ xa trừng trừng nhìn lại mình.

Trương Tiểu Phàm kinh hoảng, bất giác buông cánh tay Điền Linh Nhi.

Bên đám đệ tử Tiểu Trúc phong, Lục Tuyết Kỳ từ từ chuyển ánh mắt khỏi Trương Tiểu Phàm, nhìn sang phía Bích Dao, lặng lẽ quan sát nàng thật kỹ.

Đại Lục Tôn Giả từ nãy tới giờ vẫn rúm mảy im lìm không nói, lúc này đột nhiên mở miệng: “Bách Độc Tử, Đoan Mộc lão yêu! Ngày trước các người may mắn chạy thoát, lẽ ra nên hối cải, sửa tính sửa nết, làm lại cuộc đời mới phải. Hôm nay còn dám ra mặt tác oai tác quái, đã chán sống rồi phải không?”



“Phì!” mấy người kia cùng thoá mạ, tuôn ra những lời nhơ nhớp dơ bẩn, liên tu bất tận.

Đại Lực Tôn Giả hơi biến sắc mặt, chợt thấy bạch diện thư sinh từ đầu tới giờ vẫn đứng một bên bỗng tiến ra, mỉm cười hỏi: “Vị này chắc là Đại Lực Tôn Giả của Kim Cương môn?”

Đại Lực Tôn Giả liếc nhìn y, đáp: “Đúng! Người là ai?”

Bạch diện thư sinh tủm tỉm, không trả lời thẳng vào câu hỏi, nói tiếp theo ý mình: “Nếu Vạn Kiếm Nhất năm đó có mặt ở đây, nói những lời người vừa mới nói, thì bọn ta, những người bị các người gọi là bọn hèn hạ ma giáo, còn có chút kiêng dè. Chứ với pháp thuật đạo hạnh mèo què của Kim Cương môn nhà người, thì nên núp kín sau lưng bọn Thanh Vân môn kia cho xong.”

Phe ma giáo cùng cười hô hố. Thậm chí sau lưng bọn họ, từ dải rừng tăm tối, cũng loáng thoáng vọng ra tiếng cười giễu cợt.

Khuôn mặt Đại Lực Tôn Giả đỏ lựng lên, thần sắc phẫn nộ ghê gớm. Nhưng Thương Tùng Đạo Nhân, Diên Bất Dịch và Tô Như đứng bên lão thì đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ lo âu. Nghe những tràng cười đó, họ biết cường viện của ma giáo không chỉ đã đến, mà về nhân số, hẳn rất đông.

Trận chiến này, chắc là gian hiểm vô cùng.

“Đốn mặt!” một tiếng hét lớn vang lên. Thạch Đầu đang đứng sau lưng Đại Lực Tôn Giả, không chịu nổi việc sư phụ bị hạ nhục, đằng thân bay lên, pháp trượng Phá Sát toả rực kim quang, đánh vù tới bạch diện thư sinh nọ.

Bọn Diên Bất Dịch đều hoảng kinh. Đại Lực Tôn Giả gấp gấp kêu: “Thạch Đầu, quay lại! Không được vọng động!”

Nhưng Thạch Đầu đột ngột tấn công, tốc độ rất nhanh, nháy mắt văng kim quang của Phá Sát đã xông đến trước mặt bạch diện thư sinh. Thư sinh đó hoàn toàn không có vẻ hoảng loạn, chỉ giơ tay phải lên, lòng bàn tay lấp lánh sắc xanh, đón lấy pháp trượng Phá Sát đang lao tới.

Mọi việc diễn ra rất nhanh, văng kim quang của Phá Sát



như tên bật khỏi cung, lao rầm vào lòng bàn tay bạch diện thư sinh. Đột nhiên mọi người đều hoa mắt, chỉ thấy kim quang lấp lánh, tia nào tia nấy bay tán loạn, mà không trông thấy bóng bạch diện thư sinh đâu nữa cả.

Bọn đệ tử trẻ tuổi phe chính đạo hoan hô ầm ĩ, nhưng mấy người như Thương Tùng Đạo Nhân, Điền Bất Dịch đang đứng hàng đầu, sắc mặt đều trầm xuống.

Giây lát sau, kim quang dần dần ảm đạm. Mọi người nín bật, thấy trong trận bạch diện thư sinh gương mặt ung dung, chỉ dùng một tay đã chặn đứng kim quang Phá Sát uy thế to lớn của Thạch Đầu. Bất kể Thạch Đầu có thúc động ra sao, cũng không thể lại gần thêm một li nào nữa.

Y cười cười: “Gã trẻ tuổi, về chịu khó tu luyện thêm một trăm năm nữa đi!” đoạn vung tay phải thật mạnh, lại thấy một đạo hào quang nữa chớp lên. Thạch Đầu như bị đánh trúng một đòn rất nặng, cả người bật ngược về sau. Pháp tượng Phá Sát sau một tiếng rít, bắn vọt lên trời, văng rất cao.

Đại Lực Tôn Giả đang thân bay lên, đón lấy Thạch Đầu bị thương văng trở về. Lão xem xét kỹ càng, biết đồ đệ chẳng qua chỉ bị chấn động một chút, hoàn toàn không có gì đáng ngại, lúc đó mới yên tâm, nhưng nộ khí càng tăng. Lão xoay bật mình lại, chuẩn bị xuất thủ.

Bên cạnh đột nhiên có một cánh tay nắm lấy lão, chính là Thương Tùng Đạo Nhân. Sắc mặt như sương, ông ta lạnh lùng hỏi: “Các hạ thực ra là ai? Càn Khôn Thanh Quang ngọc giới đã thất tung một nghìn năm nay, sao lại ở trong tay các hạ?”

Đại Lực Tôn Giả sững người, thất thanh la: “Sao? Càn Khôn Thanh Quang giới?”

Những người có mặt, kể cả bên ma giáo, mười người thì có đến tám chín người rùng mình biến sắc. Trương Tiểu Phàm nổi lòng hiếu kỳ, khe khẽ hỏi Tống Đại Nhân: “Đại sư huynh, pháp bảo này ghê gớm lắm hả?”



Về mặt Tổng Đại Nhân còn chưa hết kinh ngạc, gật gật đầu, đáp nhỏ: “Ta trước đây có nghe sư phụ nhắc qua, chiếc nhẫn này là pháp bảo vô cùng lợi hại, là cửu thiên thần phẩm, nhưng đã biệt dạng một nghìn năm rồi, không ngờ hôm nay lại xuất hiện trên thế gian!”

Trương Tiểu Phàm hít vào một hơi lạnh buốt. Bạch diện thư sinh mỉm cười nói với Thương Tùng Đạo Nhân: “Tại hạ là một tên tiểu bối vô danh, nay chỉ là một con tốt đen dưới cờ của Tông chủ Quỷ Vương tông mà thôi.”

Quỷ Vương mỉm cười lắc đầu: “Long huynh quá khiêm tốn rồi!”

Bách Độc Tử, Đoan Mộc Lão Tổ, ngoài ra còn có Hấp Huyết lão yêu cũng vừa bước tới, gần như cùng nhìn về phía bạch diện thư sinh mà Quỷ Vương gọi là ‘Long huynh’ đó. Tay phải y lúc này lẫn trong tay áo, hoàn toàn không nhìn thấy vật y cầm. Nhưng ban nãy Thương Tùng Đạo Nhân đã khẳng định như vậy, bạch diện thư sinh lại không phủ nhận, chắc chắn y có cái nhẫn thuộc dạng thần phẩm ấy thật rồi.

Vừa nghĩ đến những khả năng dị thường của cái nhẫn trong truyền thuyết ấy, lại thêm những người tu chân luyện đạo đều xem trọng pháp bảo, ai nấy đều nóng ran người. Ba lão ma đầu tuy xuất hiện đồng thời với bạch diện thư sinh nọ, nhưng hoàn toàn không phải cùng đường mà đến, cũng chưa gặp người này bao giờ. Họ tới nơi chưa được bao lâu, cao nhân đạo hạnh tinh thâm này mới xuất hiện bên cạnh Quỷ Vương một cách bí hiểm.

Bách Độc Tử hần học nhìn chăm chăm vào tay phải y, ngoảnh đầu hỏi Quỷ Vương: “Quỷ Vương Tông chủ, chúng tôi chưa gặp vị huynh đài này bao giờ, không biết cao nhân ấy đã xuất hiện bên Quỷ Vương tông từ bao giờ vậy?”

Quỷ Vương cười đáp: “Bách Độc Tử huynh, Quỷ Vương tông chúng ta là tiểu phái trong Thánh giáo, tất nhiên không sánh được với Vạn Độc môn của các vị!”



Bách Độc Tử hừ mũi, lão thuộc về Vạn Độc môn, một trong tứ đại phái hệ ma giáo, nhận sự uỷ thác của môn chủ mà đến vùng hoang vắng này. Đây cũng là lần đầu lão xuất sơn suốt một trăm năm nay.

Tuy không xuất thế, nhưng những chuyện trong ma giáo lão vẫn nắm rất rõ. Ma giáo ngày nay có bốn đại phái đứng đầu, Vạn Độc môn, Hợp Hoan phái và Trường Sinh đường đều là những đại phái xuất hiện khi Luyện Huyết đường lụn bại sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết tám trăm năm về trước, đến nay đã có lịch sử lâu đời, có căn cơ vững chắc. Riêng hệ phái Quỷ Vương tông, ba trăm năm trước mới đột nhiên hưng khởi, cao thủ dưới trướng nườm nượp nổi lên như nấm mọc sau mưa, trong vòng hai trăm năm đã cùng ba phái kia chung hưởng thiên hạ, khiến ai ai cũng lấy làm kỳ lạ.

Trong ma giáo, việc tranh giành ảnh hưởng diễn ra khắp nơi. Đại phái nào cũng muốn đạt được đến địa vị hô phong hoán vũ như Luyện Huyết đường của Hắc Tâm Lão Nhân xưa kia. Chỉ có điều thế lực các phái hiện tại đều tương đương nhau, phần lớn những phái hệ nhỏ còn lại cũng nương tựa vào tứ đại tông phái này, khó phân cao thấp. Tuy âm thầm cấu xé lẫn nhau, nhưng ngoài mặt vẫn miễn cưỡng giữ gìn hoà khí.

Trước khi Bách Độc Tử đến đây, môn chủ Vạn Độc môn đã đích thân dò dò lão, phải tìm cơ hội dò la tình hình bên trong của Quỷ Vương tông, rốt cục có bí mật gì, thực lực như thế nào? Mấy năm nay trong ma giáo đều ngấm ngấm lan truyền một tin đồn, đó là 'Thiên Thư,' cuốn thánh điển vô thượng của ma giáo, đã lọt vào tay Quỷ Vương tông.

Đến giờ này, Thiên Thư vẫn còn chưa thấy tăm tích, tự nhiên lại xuất hiện Càn Khôn Thanh Quang ngọc giới đã thất tung một nghìn năm nay. Bách Độc Tử thâm kinh hãi, cảm thấy thực lực bên trong của Quỷ Vương tông quả nhiên sâu khôn lường. Ngoài mặt lão vẫn lộ vẻ tươi cười, nhưng thà lão



khóc còn dễ coi hơn: “Tông chủ nói đùa rồi! Ngày nay còn ai không biết Quý Vương tông như mặt trời chính ngọ. Vị Long huynh này chúng tôi quả thực chưa gặp bao giờ, rất muốn được làm quen.”

Quý Vương tông chăm chú nhìn Bách Độc Tử, ánh mắt lấp lánh tinh quang, đột nhiên bật cười bảo: “Đạo huynh nói đúng, đằng nào sau này cũng phải tương kiến. Chắc ông biết ba trăm năm trước, dưới trướng vị Quý Vương tiền nhiệm có tứ đại thánh sứ chứ?”

Bách Độc Tử biến sắc mặt. Doan Mộc Lão Tổ thẳng thốt kêu: “Sao? Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, bốn người đó lẽ nào vẫn còn sống ư?”

Bạch diện thư sinh đó mỉm cười nhìn Quý Vương, rồi tùm tùm nói với mọi người: “Xin chào các vị, tại hạ là Thanh Long.”

Bên phe chính đạo, phản ứng chẳng có gì đặc biệt, nhưng Bách Độc Tử và những người trong ma giáo thì xôn xao biến sắc. Ba trăm năm trước, Quý Vương tông vừa mới nổi lên, trong môn, ngoài Quý Vương đời thứ nhất, thì còn có một lực lượng nòng cốt gọi là tứ đại thánh sứ. Quý Vương tông thế lực mỗi ngày một mạnh, trải qua vô vàn những trận ám đấu giao tranh, gió tanh mưa máu trong ma giáo, cuối cùng mới có được cục diện ngày hôm nay, đủ biết thực lực của bốn người đó thế nào.

Thanh Long đột nhiên thở dài, ngoảnh đầu nói với Quý Vương: “Cuối cùng cũng già thật rồi! Tông chủ nhìn những người trẻ tuổi trong chính đạo đang đứng phía trước kia, ai nấy mặt đều có nét nghi hoặc, chắc hẳn chưa từng nghe đến danh hiệu của tôi.”

Quý Vương cười: “Long huynh việc gì phải nghi ngại, lớp vãn bối sau này ít gặp những chuyện quái lạ. Chỉ cần có thời gian, tên tuổi Long huynh nhất định sẽ lại uy chấn thiên hạ.”



Thanh Long cả cười, vừa cười vừa nhìn tay phải mình, hình như thoáng một chút thê lương.

“Phập!” một tiếng động lớn vang lên. Mọi người giật thót, nhìn về nơi phát ra tiếng động, chính là cây pháp trượng Phá Sát của Thạch Đầu lúc nãy bị ném lên trời, mãi đến bây giờ mới rơi xuống.

Trong bãi thoát im phăng phắc. Bên chính đạo đa số đều cau mày, ngưng thần giới bị. Ma giáo hưng thịnh trở lại, thực lực hùng mạnh đã vượt ngoài dự liệu, mà xem tình hình này, vẫn còn có những thế lực cao thâm hơn chưa xuất đầu lộ diện.

Bên ma giáo mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Đoan Mộc Lão Tổ thì chẳng sao, lão vô môn vô phái, duy có điều giao hảo với Hấp Huyết lão yêu, nên đứng về phía lão ta. Còn Bách Độc Tử và Hấp Huyết lão yêu đều là nhân vật trọng yếu của Vạn Độc môn, lúc này nhìn nhau không nói, đều rất cảnh giác với Quỷ Vương tông.

Chỉ có Quỷ Vương và Thanh Long đứng đấy với dáng điệu ung dung. Thanh Long thấp giọng nói gì đó, Quỷ Vương mỉm cười khê lắc đầu, hình như lơ đãng, liếc về phía Trương Tiểu Phàm.

Đêm dần khuya, gió biển gào rú, trong đại dương mênh mang nơi xa, có tiếng hú dài là lạ, càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ.

Điền Bất Dịch và Thương Tùng Đạo Nhân nhìn nhau, cùng nhận ra trong mắt người kia ý muốn rút lui. Tô Như ở bên hắng giọng, khê nói với Thương Tùng Đạo Nhân: “Thương Tùng sư huynh! Hôm nay uy thế yêu nghiệt rất mạnh mẽ, chi bằng chúng ta tạm thời rút lui, về núi thương nghị với chưong môn sư huynh xong, rồi sẽ đưa ra quyết sách, có được không?”

Thương Tùng trầm ngâm giờ lâu, mới quả quyết gật đầu: “Sư muội nói phải lắm.” đoạn liếc nhìn Điền Bất Dịch. Điền Bất Dịch cũng chậm rãi gật đầu.



Thương Tùng Đạo Nhân chực mở miệng, đột nhiên nhớ ra điều gì, nhìn trái ngó phải, cau mày khê hỏi: “Tiêu Dật Tài đâu, sao cả buổi tối không nhìn thấy y?”

Tê Hạo lúc đó đứng bên nghe thấy, bèn bước lên nói: “Sư phụ, vừa rồi lúc ra đây, Tiêu sư huynh nói trong mình không được khoẻ, nên không theo ra.”

Thương Tùng Đạo Nhân sầm mặt, hừ một tiếng, nhưng thấy không tiện cầu nhàu trước mặt đệ tử, đành quay đầu đi, định nói với những người ở mấy phái kia như Pháp Tướng, Lý Tuân. Đột nhiên sau lưng họ vẳng đến một tiếng la thảm thiết.

Ai nấy giật mình, lão nháo cả lên. Chỉ thấy mấy đệ tử trẻ tuổi đứng ở phía sau thân thể mang vết thương nặng, lão đảo từ trong bóng tối đi ra, mình mẩy đầm máu, rít lên:

“Đằng sau có người của ma giáo!”

Trong bóng tối, trong khu rừng rậm lâu đời, vang lên vô số những tiếng cười rùng rợn. Điện Bất Dịch, Thương Tùng và Tô Như cùng biến sắc mặt. Từ lúc bọn Quỷ Vương hiện thân, sự chú ý của họ đều tập trung vào những lão quái vật ấy, không ngờ ma giáo nguy kế đa đoan, ngấm ngầm cho người bao vây chặn đường, thỉnh linh tập kích.

Chỉ nháy mắt, rừng rậm loá sáng, có rất nhiều pháp bảo bay ra tấn công. Phe chính đạo nháo nhác tung pháp bảo lên đánh trả, nhưng một vì bị tấn công bất ngờ, hai là chúng đồ ma giáo đông hơn hẳn dự liệu của bọn họ, tức thời rơi ngay vào thế hạ phong.

Thương Tùng Đạo Nhân sầm mặt hét lớn, đằng không bay lên. Không ngờ ông ta còn chưa kịp hành động, Bách Độc Tử, Đoan Mộc Lão Tổ phía đối diện đã cùng lao bổ lại.

Bách Độc Tử cười dài, vẻ mặt hung tợn: “Cẩu đạo sĩ, nạp mạng đây!”

Thân hình Thương Tùng Đạo Nhân chững lại giữa lưng chừng trời, ông ta không dám xem thường những lão quái vật



này, đành quay lại tiếp chiêu. Cùng lúc, phía dưới, hào quang đỏ rực toả lên, chính là Điện Bất Dịch xuất thủ, đón lấy Đoan Mộc Lão Tổ.

Tô Như đứng dưới đất cau mày, khuôn mặt kiêu diễm thoáng nét lo âu. Trước mắt, rõ ràng bên chính đạo gặp bất lợi, phe ma giáo có hai người đạo hạnh cao thâm khó lường là Quỷ Vương và Thanh Long vẫn chưa xuất thủ, mà bọn chúng đồ ma giáo ẩn trong bóng tối càng không biết còn đông như thế nào nữa, cục diện đáng lo ngại vô cùng.

Lúc này tình thế hỗn loạn. Trong bóng đêm, khắp nơi đều đụng phải người của ma giáo, bất kỳ lúc nào, chỗ nào, đều có pháp bảo sẵn sàng bay ra đoạt mạng. Nhân sĩ chính đạo chìm vào trận khổ chiến, những tiếng rên la thảm thiết vang lên không ngớt.

Trương Tiểu Phàm tay cầm Thiêu Hoả côn, vẫn chưa động thủ, vì các đệ tử Đại Trúc phong như Tống Đại Nhân, Điện Linh Nhi lo ngại gã vừa mới bị thương, nên bọc gã vào giữa. Tạm thời Trương Tiểu Phàm không gặp nguy hiểm gì, nhưng trong tình thế khẩn cấp chung, gã cũng căng thẳng như mọi người.

Xung quanh, những ánh sáng của phía ma giáo càng lúc càng dày đặc. Bên chính đạo dần dần bị dồn ép lại, chủ yếu vì đêm khuya, không nhìn rõ đám ma giáo ẩn nấp trong bóng tối, thực sự thua thiệt rất lớn.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, nhận thấy mấy vị sư huynh xung quanh và cả Điện Linh Nhi phải chịu sức ép mỗi lúc một lớn, sinh lòng lo lắng, lại cảm thấy thân thể tuy có chút mệt nhọc, nhưng hoàn toàn không có trở ngại gì lớn, bèn định lao lên tham chiến.

Đúng lúc đó, chợt nghe một tiếng rít khê, như phượng gáy trên chín tầng trời, trong trẻo lạnh lốt lan ra. Một luồng ánh sáng màu xanh lam rực rỡ đột nhiên trỗi dậy, Lục Tuyết Kỳ



theo kiếm bay lên, Thiên Gia thần kiếm toả hào quang chói lòà, chiếu sáng không gian đến mấy trượng.

Bóng tối, dường như không thể chạm đến dung mạo và vóc thân nàng!

Nhưng nàng lại lao mình vào trong bóng tối. Một tiếng hú chói tai, lạnh lạnh rung chuyển cả vòm trời, người con gái mỹ lệ ấy hoá thành một luồng chớp lam quang bắn vào vùng tăm tối của khu rừng già rậm rạp.

Giây lát sau, lam quang chiếu ra chói lọi. Trong bóng tối vang lên những tiếng la hoảng liên miên bất tuyệt, áp lực với những người đang giao chiến cũng giảm bớt đi.

Cùng lúc nghe vang vang từng tràng niệm Phật hiệu, Pháp Tướng chấp tay cất mình lên, đầu ngón tay lấp lánh 'Luân Hồi châu' toả kim quang trang nghiêm hiền hòa, chậm chậm chuyển động. Rồi chỉ trong nháy mắt, Luân Hồi châu cũng lao đến một hướng tăm tối khác. Giây lát sau, một dải kim quang lộng lẫy tỏa lan trong đêm, sáng như ban ngày, bao nhiêu chúng đồ ma giáo la hét kinh hãi bay vọt ra.

Nhờ thế cục diện lập tức thay đổi hẳn. Những người như Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, Lý Tuân, Yên Hồng, thậm chí cả Pháp Tướng, Thạch Đầu, tức là những nhân vật xuất sắc trong lớp trẻ chính đạo, vừa rồi chẳng qua trở tay không kịp, lúc này cùng rào rào tấn công. Trong khi đó bọn ma giáo tập kích xung quanh hình như không có cao thủ, rất ít người có thể ngăn chặn thế tấn công đó. Tình thế lại có chuyển biến tốt cho bên chính đạo.

Quỷ Vương và Thanh Long đứng đằng xa đều chau mày. Thanh Long khẽ lắc đầu, than thở: "Những đệ tử chính đạo trẻ tuổi này, tư chất đều là dạng vạn người chọn một, so với hậu bối của chúng ta thì mạnh hơn rất nhiều."

Quỷ Vương gật gù, ánh mắt nhìn về nơi xa, đột nhiên hỏi: "Cô gái xuất thủ lượt đầu đó, ông có nhìn rõ pháp bảo trên tay cô ta không?"



Thanh Long lững lờ hỏi: “Thiên Gia ấy hả?”

Quý Vương ngoảnh đầu nhìn sang phía y. Thanh Long mỉm cười, chậm rãi lắc đầu: “Thiên Gia thần kiếm, Thiên Gia thần kiếm!”

Quý Vương chấp tay sau lưng, thông thả nói: “Còn nữa! Hoà thượng bên Thiên Âm tự tay cầm Luân Hồi châu. Bạch y thiếu niên của Thanh Vân môn tay cầm tiên kiếm sắc xanh lục như nước, có lẽ là ‘Trảm Long kiếm’. Chính đạo mấy năm nay, quả thực đã dụng công bồi dưỡng lớp trẻ.”

Chương 32

CHUYỆN XƯA

Khu rừng đêm lúc này được ánh sáng bắn ra từ vô số pháp bảo chiếu sáng rực như ban ngày. Từ sâu trong rừng đến khoảng đất trống nơi đang có trận kịch đấu ác liệt nhất, hầu như chỗ nào cũng có những ánh sáng gay gắt bay qua. Dưới màn sáng sặc sỡ đó, máu đỏ bắn tung toé, tưới lên những thân cây rung rinh.

Ngưng thành hạt máu, lặng lẽ chảy xuống.

Lục Tuyệt Kỳ thét lên lạnh lạnh, đập xuống đất. Trong khoảnh khắc vầng sáng xanh lam trong như nước biển từ Thiên Gia thần kiếm trên tay nàng toả ra bốn phía, như sóng mắt dịu hiền của mỹ nhân lướt qua thế gian phàm tục này.

Cành cây ngọn lá rậm rạp đều bị lật ra ngoài, khua lên ào ào.

Xung quanh, chúng đồ ma giáo mặc hắc y kêu la không ngớt, tuy có kẻ cố liều ngăn cản nhưng vẫn bị đánh bật đi. Từ khi thoát hiểm ở Tử Linh uyên đến nay, đạo hạnh của Lục Tuyệt Kỳ đã tăng tiến lên nhiều.

Trương Tiểu Phàm ở đằng xa trông thấy, hít vào một hơi lạnh buốt, vừa ngạc nhiên vừa khâm phục. Xung quanh gã, mấy người như Tống Đại Nhân, Đỗ Tất Thư dần tỏ ra chật vật. Bọn ma giáo vây đánh Đại Trúc phong, nhân số tuy không nhiều nhưng đạo hạnh lại cao hơn những kẻ khác gần đó, trên áo chúng có hình vẽ đầu lâu xương sọ, không biết có phải là dấu hiệu của Quỷ Vương tông hay không.



Điền Linh Nhi đứng phía trước Trương Tiểu Phàm, sắc mặt nhợt nhạt, trán lấm tấm mồ hôi, thúc động Hồ Phách chu lăng, chưa hề tỏ ra hoảng loạn.

Vốn dĩ trong các đệ tử Đại Trúc phong, không kể Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi là người trẻ tuổi nhất, nhưng tư chất của cô lại vượt xa các vị sư huynh. Luận về đạo hạnh, ngoài Tống Đại Nhân ra thì không ai bằng cô cả. Không rõ, chúng đồ ma giáo coi thường Điền Linh Nhi là thân con gái, hay vì nguyên nhân nào khác, mà hướng tấn công chủ yếu là nhằm thẳng vào cô. Lúc này, đến Trương Tiểu Phàm cũng nhận thấy Điền Linh Nhi có dấu hiệu mệt mỏi rồi.

Gió đêm nhẹ nhàng lùa qua cánh rừng nay đã biến thành chiến trường. Sâu trong bóng tối, hình như có vô vàn cặp mắt đang lén lút theo dõi.

Tiếng hô hoán xung quanh càng lúc càng gấp gáp, Trương Tiểu Phàm cau rúm cặp lông mày, ngóng nhìn ra phía ngoài, chỉ một lúc thôi mà tình thế lại thay đổi. Phía ma giáo đã có phản ứng, mấy người như Lục Tuyết Kỳ, Pháp Tướng, Tề Hạo ban nãy thế như chẻ tre giờ đã gặp phải cao thủ, cứ luẩn quẩn một chỗ, nhất thời chưa rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng không thể giằng thoát ra được.

Những đệ tử đạo hạnh hơi sút kém, quanh mình đã xúm đông xúm đỏ chúng đồ ma giáo, càng lúc càng nhiều, la hét diết tai. Cục diện bắt đầu nghiêng về phía ma giáo.

Trương Tiểu Phàm nghiêng răng, rút Thiêu Hoả côn ra, định giúp các sư huynh và sư tỷ một tay. Ai ngờ vừa nhúc nhích, chợt nghe Điền Linh Nhi phía trước kêu lên thẳng thốt, thân hình chững lại, hình như bị vướng vào một cái gì, lập tức có ba bốn đạo kỳ quang pháp bảo phóng vèo tới.

Bọn Tống Đại Nhân hoảng kinh, nhưng không kịp viện thủ, cho dù Trương Tiểu Phàm không nghĩ ngợi gì tung ngay mình lên, cũng vẫn chậm mất một bước.



Giữa thời khắc nguy cấp đó, sắc mặt Điền Linh Nhi tái mét, trắng bệch như tờ giấy, song thủ khua liên tục. Hồ Phách chu lăng bay lượn soàn soạt chắn trước mặt cô, nhưng vẫn không kịp. Lát sau, hai pháp bảo, một trắng một đen, đã xông đến trước mắt.

Tim Trương Tiểu Phàm gần như nhảy vọt ra ngoài, gã há to miệng mà không cất nổi một tiếng nào. Đúng lúc đó, chợt có một bóng trắng chớp lên, chắn ngay trước mặt Điền Linh Nhi, song thủ cùng vẫy, tức thời đánh bật hai thứ pháp bảo ấy về. Sâu trong bóng tối, lập tức vẳng ra những tiếng kêu giận dữ và kinh hãi.

Mọi người thở phào, nhìn lại người đó, thì ra là Tô Như.

Tô Như vội vã ngoảnh đầu, nhìn lướt Điền Linh Nhi hỏi: “Linh Nhi, con không sao chứ?”

Điền Linh Nhi chưa hết kinh hãi, gật đầu đáp: “Con không sao mẹ ạ.”

Tô Như cau mày, lúc này bọn ma giáo lại tràn qua. Tô Như liền giục: “Các con đi mau, chỗ này không thể nấn ná lâu! Một lát nữa sau khi thoát ra ngoài rồi, các con rời đảo ngay, chúng ta sẽ gặp nhau ở Xương Hợp thành.”

Mấy người như Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi đều ngạc nhiên, nhưng thấy sắc mặt sư nương sắt lại, đều không dám nói nhiều. Điền Linh Nhi vâng lời, mọi người trong Đại Trúc phong cùng lui về sau.

Lúc này trong bãi là một cảnh hỗn loạn, tình hình giao tranh vô cùng ác liệt. Tô Như lắc trái né phải, nhìn thấy có đệ tử trẻ nào gặp nguy cấp là lao lên tương cứu, rồi lệnh cho rút lui. Tô Như đạo hạnh cao thâm, vượt xa những chúng đồ ma giáo bình thường, thân hình bà dập dờn trong bóng đêm, phong tư tha thướt, không lộ ra một chút cấp bách nào.

Được lúc rảnh tay, bà ngẩng đầu lên nhìn, thấy trên cao mây đen trĩu nặng, có ánh sáng tán loạn. Ở lưng chừng trời,



Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch đang giao đấu với Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tổ.

Tô Như thầm lo ngại, rồi nhận thấy Điền Bất Dịch tuy vừa đấu một trận với Hấp Huyết lão yêu, nhưng hiện giờ vẫn không thua sút trước Đoan Mộc Lão Tổ, bà mới yên lòng một chút.

Được Tô Như liên tục xông vào giải vây, bọn đệ tử chính đạo lúc này đã lục tục rút lui khá nhiều, còn lại trong bãi phần lớn là những đệ tử đạo hạnh tương đối cao như Lục Tuyết Kỳ. Nhưng bên ma giáo, cũng có rất nhiều người chia ra đuổi theo, do vậy chính đạo tuy rơi vào thế hạ phong, nhất thời cũng không có gì nguy hiểm ghê gớm.

Tuy vậy Tô Như vẫn càng lúc càng lo lắng, vì ở trước mặt, từ đầu đến cuối, hai nhân vật thần bí nhất là Quỷ Vương và Thanh Long, này giờ vẫn đứng nguyên chỗ đó, ung dung xem trò vui.

Bên phía ma giáo, Quỷ Vương và Thanh Long sánh vai đứng. Nhìn các đệ tử chính đạo trong bãi liên tục tháo chạy, Thanh Long hờ hững hỏi: "Tông chủ định thả bọn này đi sao?"

Quỷ Vương mỉm cười: "Mấy đứa đệ tử non trẻ ấy không đáng kể. Hơn nữa lần này chúng ta đến Lưu Ba sơn, cũng không phải để quyết một trận sống chết với bọn chính đạo!"

Thanh Long gật đầu, ngẩng mặt nhìn lên trời: "Hai người này đều nằm trong số năm đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân môn truy sát đến man hoang ngày đó phải không?"

Quỷ Vương đáp: "Đúng thế! Thương Tùng Đạo Nhân, Điền Bất Dịch, còn Thương Chính Lương, Tăng Thúc Thường, lại thêm Vạn Kiếm Nhất. Năm người."

Thanh Long khe khẽ thở dài: "Một trăm năm, thời gian thấm thoát trôi. Năm đó, những người này còn là những thanh niên xông xáo hăng hái. Nay đều đã có thể độc lập chinh chiến cả rồi."



Quỷ Vương tủm tỉm: “Long huynh! Năm ấy ông bận việc nên vắng mặt, chứ nếu có tứ đại thánh sứ các vị, thì trong trận trên Thanh Vân sơn, Thánh giáo chúng ta dù chưa chắc đã vãn hồi được thế bại, thì chí ít cũng không thua một cách thảm hại đến như thế!”

Thanh Long lắc đầu: “Không thể nào, một trăm năm trước là thời kỳ hoàng kim của ba phái lớn trong chính đạo. Những lão già sống dai đó nướm nược xuất sơn, dù có thêm mấy người chúng tôi nữa thì cũng không chống cự nổi đâu. Có điều, ha ha, thật nực cười, Thánh giáo chúng ta đã trải mấy ngàn năm, thế mà để năm người đó tấn công đến tận Thánh điện ở man hoang, thua chạy liểng xiểng...”

Quỷ Vương trầm mặc giây lát, chậm rãi nói: “Đúng! Năm đó ta phải chăm sóc tông chủ tiền nhiệm, không có mặt tại Thánh điện, nhưng cũng nghe nói cảnh tượng ở đó hết sức kinh khủng. Đáng tiếc các cao thủ trong Thánh điện đều bị phái đi tham dự cuộc đại chiến trên Thanh Vân sơn, tử thương vô số, nếu không...”

Thanh Long đột nhiên xen vào: “Lúc đó tôi có ở Thánh điện.”

Quỷ Vương giật mình, kinh ngạc thốt: “Cái gì? Long huynh lúc đó ở trong Thánh điện à?”

Thanh Long nhấn nhó: “Đúng. Kỳ thực không chỉ tôi, ngoài tên lười Huyền Vũ, thì Bạch Hổ và Chu Tước đều có mặt trong Thánh điện cả.”

Quỷ Vương biến sắc mặt, gượng cười hỏi: “Vậy sao vừa rồi Long huynh không nhận ra hai người kia?”

Thanh Long lại nhấn nhó: “Nói ra thực là một chuyện mất mặt. Hồi ấy năm người này đánh vào man hoang đã đành, lại còn đánh thẳng lên Thánh điện. Lúc đó toàn bộ man hoang đều chấn động. Tôi, Bạch Hổ và Chu Tước tuy xưa nay vẫn bất hoà với lực lượng trông coi Thánh điện là bọn Trường Sinh đường, Vạn Độc môn. Nhưng thánh điện xét đến cùng vẫn là nơi trọng yếu, bèn cùng cao thủ các phái khác hợp sức bảo vệ.”



Quý Vương liếc mắt lên không trung: “Đạo hạnh của năm người đó, trăm năm trước đã cao thế này rồi ư?”

Thanh Long lắc đầu: “Cũng không hẳn là thế. Sau chuyện đó tôi ngẫm nghĩ kỹ càng. Thực ra là do chúng ta đại bại ở Thanh Vân sơn, cao thủ tử thương nhiều quá, lòng người hoang mang. Khi bị năm người đó đánh giết rối tung, nhất thời tưởng rằng nhân mã chính đạo kéo đến rất đông, chưa đánh đã nhụt chí, có bao giờ nghĩ rằng bọn họ chỉ vồn vẹn có năm người.”

Y nói tới đây, ngừng một lát rồi tiếp: “Trong năm người đó, kỳ thực tôi chỉ nhìn thấy Vạn Kiếm Nhất, vì vậy không nhận ra bốn người kia. Khi họ đánh vào thánh điện, năm người phân thành năm ngã, từ các hướng đánh thúc vào. Bên ta luống cuống trở tay không kịp, lòng lại hoang mang sợ hãi, vừa nghe thấy trước sau đây những tiếng hô giết, tim đã nhảy loạn lên rồi. Vốn dĩ nếu bình tĩnh tiếp chiến, đợi cục diện ổn định, chúng ta nhất định sẽ thắng. Đáng tiếc, ôi, đáng tiếc trong bọn họ lại có Vạn Kiếm Nhất...”

Quý Vương cau mày: “Người đó ra sao?”

Thanh Long nhắm mắt, trầm ngâm giây lát, rồi thở dài, lắc đầu đáp: “Người đó kỳ nhân trời sinh, thiên tài tuyệt diễm, là người bình sinh tôi mới gặp một lần. Sau này có lúc bọn tôi nói chuyện riêng với nhau, đều cho rằng bốn người kia tuy đạo hạnh không phải là thấp, nhưng so với Vạn Kiếm Nhất thì cách biệt rất xa. Có thể nói, nếu không có Vạn Kiếm Nhất, thì mấy gã Thanh Vân môn đó quyết không thể xông vào man hoang được, đừng nói gì đến chuyện tấn công vào Thánh điện chúng ta.

Nhìn thần sắc của y, hình như đã đắm chìm trong ký ức, có vẻ nhớ nhung và ngưỡng mộ: “Lúc đó, bốn người kia đột kích từ đằng sau và mé bên. Chủ lực của chúng ta thì tập trung ở chính môn, ai nấy còn đang phân vân sợ hãi. Đúng lúc đó, Vạn Kiếm Nhất một mình một kiếm, xông thẳng vào...”

Quý Vương chau mày: “Một mình y?”



Thanh Long thở dài: “Không sai, đúng là một mình y. Tôi còn nhớ năm đó y mặc áo trắng như tuyết, kiếm xanh như nước... A, đúng, đúng là ‘Trảm Long kiếm’ rồi! Trăm năm không gặp, suýt chút nữa là không nhận ra!”

Quý Vương kinh ngạc, thấy Thanh Long vung tay trái về phía trước, trở vào thanh ‘Trảm Long kiếm’ xanh biếc như nước hồ thu nằm trong tay Lâm Kinh Vũ lúc đó vẫn đang ác đấu trong trận.

“Thì ra thanh Trảm Long kiếm này năm đó ở trên tay Vạn Kiếm Nhất?”

Thanh Long gật đầu: “Không sai, đúng là trên tay y. Lúc đó tôi thét hỏi âm lên, y chẳng hé một lời, chỉ cười dài không ngớt, lăn xả vào đám chúng tôi, tung hoành chém giết, uy thế không thể chống lại được, chắc, đúng là anh hùng cái thế!”

Quý Vương gật gật đầu, trên mặt cũng lộ nét bội phục: “Người này quả nhiên lợi hại, gan to bằng trời. Sau đó thế nào?”

Thanh Long đáp: “Chúng tôi vừa sợ vừa giận, lại sợ ngoài y ra còn các cao thủ chính đạo khác đánh vào. Nghe sau Thánh điện tiếng la giết mỗi lúc một gần, chúng tôi càng thêm kinh hãi, trong lúc hoảng loạn, để y mặc sức xông lên chính điện U Minh Thánh mẫu và Thiên Sát Minh vương.”

Khuôn mặt xưa nay vẫn điềm đạm của Quý Vương cũng đột nhiên biến sắc, ông ta thất thanh kêu: “Cái gì?”

Thanh Long rầu rĩ: “Đến Tông chủ cũng phần nộ thì có thể tưởng tượng được sự căm hờn của chúng tôi như thế nào. Lúc đó bất chấp còn cao thủ đến nữa hay không, tất cả mọi người như phát cuồng lên, lao bổ về phía y, có sở trường hay pháp bảo gì cũng đều lôi ra hết. Chỉ giây lát sau, tấm áo trắng trên mình y đã nhuộm đỏ, nhưng y không hề ngoài đầu, xông thẳng vào thánh điện, đăng thân bay lên hai pho U Minh Thánh mẫu và Thiên Sát Minh vương được sắp ngang và thờ phụng trong Thánh điện. Trên bức tường trắng giữa tượng của nhị thánh, khắc mạnh xuống ba chữ ‘Vạn Kiếm Nhất!’”



Quý Vương nín lặng.

Thanh Long đột nhiên hỏi: “Chu Tước xưa nay đều choàng sa đen, Tông chủ biết chứ?”

Quý Vương cảm thấy hơi lạ, hỏi: “Đúng, nhưng sao?”

Thanh Long nói: “Nàng là nữ nhân duy nhất trong số bốn người chúng tôi, nhưng lòng tín phụng của nàng đối với nhị thánh thì thành kính nhất. Hôm ấy nàng bất chấp tất cả lao lên đầu tiên, đúng lúc Vạn Kiếm Nhất khắc ba chữ đó, nàng chém ra một đao, chặt đứt cánh tay trái của Vạn Kiếm Nhất.”

Quý Vương giật mình.

Thanh Long thở dài: “Lúc đó chúng tôi đều sợ nhảy dựng lên, vì uy thế tấn công của Vạn Kiếm Nhất ghê gớm quá, chẳng ai nghĩ ra rằng y một mình địch lại nhiều người như vậy, lợi hại đến đâu thì cũng rất mau mất sức. Không ngờ tay trái y tuy đứt, máu tuôn như suối, nhưng thần sắc y không hề thay đổi. Y khê xoay mình, áp sát lại Chu Tước, thò tay giật mạng che của nàng xuống, rồi cười lớn: “Quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc!” Đoạn y thúc Trảm Long kiếm, lại đánh ra...”

Quý Vương lắc lắc đầu: “Y như vậy rồi mà còn có thể đánh ra được nữa ư?”

Thanh Long than: “Một là y quá mạnh mẽ, cánh tay tuy đứt, máu tươi tung toé trên thánh điện, nhưng uy lực thể kiếm của y hình như còn mạnh thêm một bậc. Hai là bốn gã Thanh Vân môn kia, từ sau thánh điện phóng hoả tới, khói đặc xông bốn bề, chúng tôi lo rằng vẫn còn nhiều địch nhân khác, tâm hoảng ý loạn, cuống quýt cứu hoả, lại bị y đánh bật ra.”

Quý Vương thở dài thườn thượt: “Không ngờ chính đạo có nhân vật anh hùng như vậy!”

Thanh Long lặng lẽ nói: “Anh hùng thì rõ rồi, vô địch thiên hạ như thế, đáng tiếc lại không có kết thúc tốt đẹp. Sau khi biết rõ kỳ thực chỉ có năm người xông vào chém giết thôi, chúng tôi tức đến phát cuồng lên. Tôi cũng nhận ra, mấy gã ở Vạn Độc môn và Trường Sinh đường kia, miệng thì thoá mạ cũng ghê



đấy, nhưng trong lòng đều khiếp sợ kính phục Vạn Kiếm Nhất. Lại còn sư muội Chu Tước... Ôi!”

Y hình như nghĩ đến điều gì, không tiếp tục nữa, mà thay đổi: “Thuở ấy bọn tôi đều cho rằng, người này nhất định sẽ tiếp nhiệm chưởng môn Thanh Vân. Chẳng ngờ không lâu sau, lại nghe nói sư huynh y là Đạo Huyền tục vị. Cũng từ đó trở đi, nhân vật tài ba tuyệt luân ấy bật vô âm tín. Mãi đến hôm nay mới biết, thì ra y đã chết rồi.”

Thanh Long nói tới đây, giọng buồn rầu, đầy vẻ tiếc nuối.

Quý Vương bật cười: “Đúng thế! Đáng tiếc rằng không còn dịp phân tài cao thấp với nhân vật anh hùng cỡ ấy nữa, đúng là một mối hận trong đời.”

Thanh Long ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên cười gằn: “Mấy gã như Đoan Mộc Lão Tổ và Bách Độc Tử, năm đó từ Thanh Vân môn thua bại trở về, trốn vào man hoang. Nhưng chưa đến được thánh điện đã đụng phải năm người bọn Vạn Kiếm Nhất, bị đánh chạy cong đuôi, đến thánh điện cũng không dám quay về. Vừa rồi còn dám lớn tiếng hỏi Vạn Kiếm Nhất có đến không, đúng là mặt dày vô sỉ!”

Quý Vương mỉm cười: “Bọn họ bất quá cũng chỉ là mấy con chó săn cho lão quái vật ở Vạn Độc môn đó thôi, Long huynh hà tất tức giận!”

Thanh Long thò tay, nhẹ vuốt tấm áo trắng trên mình, hững hờ nói: “Năm đó Vạn Kiếm Nhất xông vào thánh điện là một nỗi nhục nhã khủng khiếp của giáo chúng Thánh giáo. Một trăm năm nay tôi khổ luyện, lại chịu mạo hiểm đi tìm Càn Khôn Thanh Quang giới, cốt để có một ngày cùng y quyết đấu. Hôm nay nghe nói y đã từ già cõi đời, lòng đành thất vọng ôm hận, nhưng không muốn mấy kẻ ấy nói ra những lời vô sỉ như đào mả quật thầy... đúng là ngượng mặt lắm!”

Quý Vương lắc đầu cười, ngược nhìn trận chiến, chỉ thấy hào quang trên cao càng lúc càng dày, bóng bốn người đó hầu như đã không nhìn thấy nữa. Mây đen rợp trời, lúc này cũng đã bị hào quang từ pháp bảo của họ chiếu sáng lòa.



Trời xanh im lìm, nhưng trong biển cả nơi xa, có tiếng hú dài, mỗi lúc một buốt óc.

Quý Vương đột nhiên cau mày, ngoảnh đầu hỏi Thanh Long: “Ông có cảm thấy sắc trời đêm nay rất kỳ quái không?”

Thanh Long ngược nhìn, trầm mặc giây lát, bỗng biến sắc: “Ý Tông chủ là...”

Quý Vương gật gật đầu: “Theo truyền thuyết mỗi khi con kỳ thú đó xuất thế, trời đất phải biến sắc, theo sau đó là mưa to gió lớn. Vì vậy cuốn cổ thư ‘Thần Ma Chí Dị’ mới ghi chép con vật này là thú cười của Lôi thần.”

Nét mặt Thanh Long dần dần sắt lại, y nhú mày nói: “Sao lại không may thế này, đúng tối nay?”

Quý Vương làm thinh một lúc rồi đáp: “Ta đến Lưu Ba sơn này đã một thời gian rồi. Bình thường khi đêm xuống tuyệt không có những âm thanh hú hét lạ lùng như tối nay. E rằng quả thực Quỷ Ngưu sẽ xuất thế, xem ra chúng ta cũng phải chuẩn bị trước một chút.”

Thanh Long chậm rãi gật đầu: “Vâng! Quỷ Ngưu là việc lớn, mọi chuyện ở đây tạm để lại cho bọn Vạn Độc môn đi. Ha ha, chỉ cần hàng phục được Quỷ Ngưu, thêm ba con linh thú kia nữa, chúng ta...”

Quý Vương bỗng ho khê, Thanh Long sững lại, rồi phì cười lắc đầu: “Một trăm năm khổ luyện làm cho mình ngớ ngẩn đi mất rồi. Ha ha, Tông chủ chớ trách!”

Quý Vương tùm tùm, xoay mình bước đi, không liếc lại những người đang đấu phép kịch liệt ở đó nữa. Thanh Long liếc mắt ra xa, thấy đằng ấy bọn đệ tử chính đạo đang lũ lượt bỏ đi, dần dần biến mất trong rừng, không thấy tăm dạng đâu nữa, bất giác ngấm ngấm xúc động can tràng, thở dài một tiếng, rồi xoay mình bước theo Quý Vương.

Đêm khuya tĩnh mịch, nhưng trong bóng tối dường như có rất nhiều ánh mắt hung ác nhìn trừng trừng. Khi mọi người bỏ



đi, có tiếng hô triệu tập từ đâu đó xa xa vẳng lại, vang vọng nơi sâu trong khu rừng, hoà với tiếng hú dài thần bí ngoài biển cả.

Đêm nay thật vô cùng thê lương!

Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi, Tống Đại Nhân, Hà Đại Trí và Đỗ Tất Thư, cả bảy năm người, thúc pháp bảo bay đi rất nhanh trong khu rừng. Vốn dĩ với đạo hạnh của mấy người bọn họ, ngự pháp bảo lao thẳng lên trời tất nhiên sẽ nhanh hơn nhiều. Nhưng đúng lúc họ vừa mới thoát ra khỏi vòng vây của bọn giáo đồ ma giáo, định bay cao, thì trông thấy gần đó có đệ tử của mấy phái nhỏ vừa tung mình lên, đột nhiên bị mấy đạo hung quang từ trong rừng rậm phía dưới phóng, đánh văng họ xuống.

Từng tràng rên la thê thảm, chắc là không sống được nữa rồi.

Mọi người thất sắc. Hiện giờ trong khu rừng này là cảnh rậm rạp, đang lúc đêm khuya, đám ma giáo xung quanh nhân số lại đông như thế, chẳng may bay lên bị phát hiện, quả thực sẽ biến thành những mục tiêu sống.

Tống Đại Nhân là đại sư huynh, vốn khá từng trải so với các sư đệ, sư muội, liền dứt khoát quyết định bay gấp trong rừng. Khu rừng tuy tối tăm, khó mà phát hiện ra chúng đồ ma giáo, nhưng đối phương cũng không dễ dàng gì nhìn thấy mình. Chỉ cần bay về hướng đông, hể ra khỏi rừng, thoát khỏi vòng vây của ma giáo, là an toàn nhiều rồi.

Ý đã quyết, năm người bèn trở hết tốc lực bay về phương đông.

Tống Đại Nhân bay đầu tiên, Trương Tiểu Phàm ở cuối cùng, ngưng thần điều khiển pháp bảo, xuyên cây rừng mà bay đi. Lúc này trước ngực gã tuy còn ngấm ngấm đau, nhưng vết thương từ cuộc đấu phép với Hấp Huyết lão yêu không nghiêm trọng như gã tưởng. Huyền Hoả giám buộc bên tay phải thì thoảng lại truyền lên từng làn khí dương thuần phác, ấm nóng, lần chuyển từ từ trong cơ thể, hình như có khả năng khắc chế Hấp Huyết đại pháp quái dị của Hấp Huyết lão yêu.

Có điều, Huyền Hoả giám tuy âm thầm khắc chế tà lực của Hấp Huyết đại pháp, nhưng lúc này khi Trương Tiểu Phàm ngự



trên Thiêu Hoả côn bay về phía trước, cảm giác băng giá kỳ dị truyền ra từ Thiêu Hoả côn lại xung đột với Huyền Hoả giám. Trong cơ thể gã, hai luồng dị khí vừa tiếp xúc liền loại trừ lẫn nhau. Huyền Hoả giám không được Trương Tiểu Phàm dùng linh lực điều khiển, vì vậy nhanh chóng bị luồng khí lạnh băng từ Thiêu Hoả côn nén xuống.

Lúc này, Trương Tiểu Phàm tập trung toàn bộ tinh thần bay theo sư huynh, sư tỷ phía trước, tất nhiên không chú ý đến những thay đổi nho nhỏ ấy trong cơ thể. Trong lúc phi hành, gã vô tình ngẩng đầu lên, chỉ thấy mây đen trên trời cuộn cuộn như nước sôi, từng luồng sáng đỏ chiếu thẳng lên chín tầng trời, nhuộm hồng hơn một nửa vòm không.

Trên ấy, tất nhiên là sư phụ Điện Bất Dịch và sư bá Thương Tùng Đạo Nhân đang đấu phép với bọn ma giáo, chẳng hay lão nhân gia có việc gì không?

Nghĩ tới đây, Trương Tiểu Phàm tức khắc lắc đầu, thầm nhủ sư phụ đạo hạnh cao thâm như thế, tất nhiên chẳng xảy ra chuyện gì được, toàn do mình cả nghĩ thôi. Thầm cười mình quá lo xong, Trương Tiểu Phàm lấy lại tinh thần, chuẩn bị tăng tốc để theo kịp các sư huynh, sư tỷ đằng trước.

Phía trước, bóng tối như một cái lưới vô cùng vô tận. Năm người bọn họ dần dần rời xa thứ âm thanh hỗn tạp của những cuộc đấu phép ồn ào đó, chìm vào trong bóng tối, xung quanh dần yên tĩnh trở lại.

Trong bóng đêm, hình như chỉ thấy từ nơi xa xôi tối tăm trước mặt, trên mặt biển mỗi lúc mỗi lúc một gần với họ, tiếng hú dài thần bí kia nghe càng lúc càng rõ, càng lúc càng sát lại.



Chương 33

PHỤC KÍCH

Năm người đều xuất thân dưới cửa Thanh Vân môn, lúc này cười pháp bảo bay với tốc độ rất nhanh. Một lúc sau, dưới ánh sáng lơ mơ chiếu ra từ các pháp bảo, mọi người đã thấp thoáng trông thấy bìa rừng, và xa hơn là biển cả chìm trong đêm đen mù mịt.

Gió biển thổi tới, hoà với từng hồi hú dài, vang vọng trong đêm khuya.

Mọi người đều vui mừng, tinh thần cũng phấn chấn lên, định tăng tốc để vọt ra khỏi khu rừng rậm. Đúng lúc đó, đột nhiên từ dưới bóng tối im lìm bắn lên một đạo hào quang màu đỏ sẫm, thân tốc đánh lên người Hà Đại Trí lúc đó đang bay giữa hàng.

Hà Đại Trí khê kêu lên một tiếng ừ xừ, thân hình lão đảo, rồi rớt thẳng xuống. Tống Đại Nhân kinh hoàng, nhưng nhảy mắt đã bay đi rất xa lên trước, vội vàng bay vòng trở lại. Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi ở ngay sau cũng vội vàng phóng về phía Hà Đại Trí.

Trong bọn chỉ có Đỗ Tất Thư là ở gần Hà Đại Trí nhất, phản ứng cũng nhanh nhất, lập tức dừng phát lại, đáp xuống bên cạnh Hà Đại Trí, nhìn quanh, miệng cùng lúc hỏi gấp: “Tứ sư huynh! Huynh có sao không?”

Chỉ giây lát mà trán Hà Đại Trí đã vã mồ hôi lạnh, y khò khè trả lời: “Cẩn thận! Yêu pháp kẻ này rất là lợi...”



Y còn chưa nói dứt, đã thấy từ trong bóng tối lại có một đạo hào quang đỏ sậm bắn tới. Đỗ Tất Thư cau mày, chắn lên trước mặt Hà Đại Trí, song thủ lập tức bắt ấn, ba hạt xúc xắc cổ quái kỳ lạ vụt bay ra, đón đầu đạo hồng quang đó.

Trong bóng tối, có người kêu 'ì' một tiếng, ra ý lạ lùng, nhưng dường như là bất ngờ về hình dạng pháp bảo thôi. Đạo hồng quang ấy không hề cân nhắc xem trình độ tu hành của Đỗ Tất Thư cao thấp ra sao, cứ lao thẳng đến.

Rất nhanh, hai vật húc vào nhau. Đỗ Tất Thư choáng người, cảm thấy khi đạo hồng quang đó xô vào pháp bảo xúc xắc, một luồng tà khí dày đặc truyền sang, đồng thời dùng pháp bảo của y làm vật dẫn, có chiều hướng ngấm ngấm tấn công vào thân thể y.

Đỗ Tất Thư hoảng sợ, đạo pháp yêu tà như vậy, trước đây y chưa từng gặp phải. Đang khi lúng túng thì Tổng Đại Nhân, Điện Linh Nhi đã tới nơi. Trương Tiểu Phàm theo sau, cau mày, cảm thấy ánh sáng đỏ này có phần quen thuộc, hình như là 'Xích Ma nhân' của Niên lão đại trong Luyện Huyết đường dưới Tử Linh uyên ngày nọ.

Quả nhiên, cùng với những tiếng cười dài, trong bóng tối có mấy người bước ra, chính là đám người của Luyện Huyết đường do Niên lão đại dẫn đầu. Niên lão đại đứng trước nhất, trên mặt là con mắt to đỏ rực, rất đáng sợ, nhưng lúc này đang dần dần khôi phục lại vẻ bình thường. Sau lưng lão, người thiếu phụ mi miều, Lưu Cảo, Dã Cầu Đạo Nhân đều có mặt, chỉ không thấy tên Lâm Phong trẻ tuổi kia.

Trương Tiểu Phàm đã gặp những người này mấy lần rồi, vừa trông thấy là nhận ra ngay, đặc biệt là Dã Cầu Đạo Nhân. Tối nay chính y đã dẫn Hấp Huyết lão yêu đến, khiến Trương Tiểu Phàm vất vả khổ sở bao nhiêu. Nhưng lúc này nhìn sang, thấy Dã Cầu mặt chỗ xanh chỗ tím, thương tích chi chít, chắc là vừa rồi bị Hấp Huyết lão yêu lăng đi, khiến y va đập tới bởi



trong khu rừng đầy những cây cối rậm rì và to lớn, nên mặt mây sừng húp.

Mấy người trong Luyện Huyết đường ngày nay thế lực suy yếu, khi các đại phái trong ma giáo và chính đạo đấu tranh kịch liệt, thì họ lại bị phái đi ra nơi xa xôi ven rừng này, chỉ để chờ rình bắt những ai chạy thoát. Rõ ràng là ma giáo rất xem thường Luyện Huyết đường.

Bọn Niên lão đại hận lắm nhưng không dám nói. Đang sẵn buồn bực, không ngờ quả thực lại có người từ trong rừng chạy tới nơi này, đúng là một cơ hội lập công rất tốt. Chỉ cần bắt giữ bọn người này, thì địa vị của Luyện Huyết đường trong Thánh giáo sau này tất nhiên sẽ được nâng lên một chút.

Dã Cầu Đạo Nhân tối nay vốn dĩ bực bội vô cùng, lúc này đảo mắt nhìn, đột nhiên phát hiện ra tiểu tử Thanh Vân môn đã nhả mặt đó cũng ở trong đám năm người ấy, đang nhìn lại đây, trên mặt nửa cười nửa không, chắc là đang chế giễu mình.

Dã Cầu tức uất, Hấp Huyết lão yêu đạo hạnh quá cao, tính tình lại hung tàn, Dã Cầu dù có đến mười lá gan cũng không dám tìm lão tính sổ. Nhưng lúc này vừa trông thấy Trương Tiểu Phàm, liền nhớ lại nếu không vì tên tiểu tử thối tha này, mình đâu có phải chịu khổ như thế, lập tức nộ hoả xung thiên, sủa oang oang, liệng pháp bảo rằng nanh lên, đánh về phía Trương Tiểu Phàm.

Vừa rồi ám toán thành công, Niên lão đại đang vênh váo hung hăng, toan nói mấy câu hách dịch như 'Các người thông minh một chút, thì sẽ đỡ phải chịu dày vò'. Không ngờ lời còn chưa ra khỏi miệng, thì Dã Cầu đã phóng đi, lão đành ngớ ra im bật, trong lúc gấp gáp còn thấy nghẹn cả ngực, bèn ho khục khặc mấy tiếng, lòng tức giận phừng phừng!

Tổng Đại Nhân bay vù đến bên Hà Đại Trí, đáp xuống, kiểm tra một lượt, thấy Hà sư đệ vừa rồi luống cuống không kịp đề phòng, đã bị luồng tà lực đó xâm nhập cơ thể, tạm thời



không thể động thủ được, nhưng may là tính mạng không có gì đáng ngại.

Y thâm lo lắng, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng hô quái dị, rồi thấy một yêu nhân cao lớn có bộ mặt chó phóng đến. Tiểu sư đệ Trương Tiểu Phàm liệng pháp bảo lên chặn y lại, hai bên đánh nhau âm ỉ.

Ở đằng xa, Niên lão đại nổi trận lôi đình trừng trừng nhìn Dã Cầu, liền đó cau mày, nhận ra người giao thủ với Dã Cầu chính là tên tiểu tử Thanh Vân môn sử dụng pháp bảo cời lò kỳ dị ấy. Đạo trên Tử Linh uyên, Xích Ma nhân của lão không làm gì nổi người này, suýt nữa sa cơ trong tay gã, vì vậy rất có ấn tượng.

Lúc này Dã Cầu Đạo Nhân và Trương Tiểu Phàm đã giao đấu được một lúc, bóng hai người chớp động trong rừng, gần như hoá thành hai đạo hào quang nhấp nháy. Dã Cầu Đạo Nhân càng lúc càng kinh ngạc, mấy tháng không gặp, đạo hạnh của Trương Tiểu Phàm đã tinh tiến nhiều so với đạo ở Tử Linh uyên. Đặc biệt là thanh cời lò cổ quái trong tay gã, hình dáng khó coi nhưng thanh quang sáng ngời, lấp la lấp lánh trước mắt y.

Mỗi lần pháp bảo răng nanh của y xông lên, đụng vào thanh cời lò là lập tức núng thế bật lại. Qua một lúc, hạt châu màu xanh đen gắn ở phần đầu của thanh cời lò dần dần toả ra sát lực hút vào, hướng về phía y mà hút.

Dã Cầu Đạo Nhân lạnh toát người, bất giác nhớ tới bộ dạng tên xấu số Khương lão tam hôm đó bị gã tiểu tử này hút cạn tinh huyết một cách khó hiểu mà mất mạng, thậm kê làm sao cái gã chính đạo khốn kiếp này lại có thứ pháp bảo tà môn hơn Dã Cầu gia gia ta mấy chục lần!

Niên lão đại cau mày, đoán chừng tối nay có rất nhiều người của Thánh giáo, chắc không lâu nữa sẽ có người chạy tới đây, chẳng may bị người ta trông thấy Luyện Huyết đường không giải quyết nổi cả một tên nhãi con Thanh Vân, thì sau này



không còn mặt mũi gặp ai nữa. Lão lập tức ngoái đầu sang đánh mắt ra hiệu cho người thiếu phụ mỹ miều và Lưu Cảo đang đứng bên cạnh.

Hai người hiểu ý, thân hình nhích động, lập tức băng ra bãi đấu. Hầu như cùng lúc, Tống Đại Nhân và Diên Linh Nhi cũng xông lên đón. Tối nay tình thế hết sức bất lợi đối với phe chính đạo. Vốn dĩ mọi người đều cho rằng ở nơi hoang vắng này đấu tụ họp đi nữa bất quá cũng chỉ có mấy đứa dư nghiệt ma giáo, không ngờ chúng không chỉ đông người đến như vậy, mà mấy lão ma đầu ẩn cư suốt trăm năm nay cũng đều xuất thế cả.

Tống Đại Nhân trầm lo ngại, thấy lại bị bọn ma giáo quấy rầy, đang định dốc toàn lực giải quyết mấy tên yêu nghiệt này để thoát thân, không ngờ vừa xuất thủ, bỗng có một luồng sáng màu đỏ sậm đánh tới bên mình. Tống Đại Nhân vội vã giơ tiên kiếm nghênh chiến, lòng trĩu hẫ xuống.

Làn sát khí lan ra từ Xích Ma nhân trong nháy mắt đã thấu qua tiên kiếm "Thập Hổ" để tấn công đến. Tống Đại Nhân đạo hạnh thâm hậu, tất nhiên đỡ được, nhưng cũng lập tức cảm thấy đạo hạnh của lão yêu nhân này thực sự không thấp, chắc còn vượt cả mình.

Lúc đó Diên Linh Nhi đã lao vào đấu với người thiếu phụ kia. Đỗ Tất Thư đứng bên quan sát một hồi, nhận ra pháp lực của tên yêu nhân có con mắt to kia rất lợi hại, đại sư huynh trông hơi chật vật, y bèn xông lên cùng Tống Đại Nhân lấy hai địch một. Niên lão đại đứng nguyên chỗ cũ, Xích Ma nhân liên tục bắn ra những tia hồng quang đầy rẫy sát khí, lấy một địch hai, nhưng vẫn không hề thua sút.

Lưu Cảo từ đằng xa lại xông tới bên cạnh Dã Cầu, cùng Dã Cầu đối phó Trương Tiểu Phàm.

Có điều Trương Tiểu Phàm không được như Niên lão đại tu luyện nhiều năm, một lúc sau đã thấy áp lực đè nặng. Dã Cầu được trợ lực, tinh thần phấn chấn, phá ra cười lớn: "Tên tiểu tử



thối tha, lát nữa người rơi vào tay ta rồi, để xem Dã Cầu gia gia sẽ trừng phạt người thế nào!”

Trương Tiểu Phàm lâm cảnh khốn đốn khó nói, trước mặt áp lực mỗi lúc một nặng trĩu, nhưng cũng đành cắn răng mà chống trả, hi vọng hai vị sư huynh và sư tỷ có thể mau mau giải quyết những tên yêu nhân khác rồi qua bên này giúp sức. Vốn dĩ từ ngày linh ngộ được một phần ý tứ của Thiên Thư ở dưới Hắc Thạch động, đạo hạnh gã thực ra đã ngấm ngấm tiến thêm một bước. Chỉ có điều một là thời gian gã lĩnh hội được ngắn quá, tu hành lại không đủ, hai là cũng không thể sử dụng ‘Đại Phạm Bát Nhã’ của Phật môn ở nơi công khai đông người. Điều quan trọng hơn nữa là, đêm nay gã đã bại dưới tay Hấp Huyết lão yêu, tuy thương thế không lấy gì làm nghiêm trọng, nhưng thời gian giao đấu kịch liệt kéo dài, thân thể bắt đầu không chịu nghe gã sai khiến nữa.

Gã nhìn sang cuộc đấu phép ở bên cạnh, Điện Linh Nhi và người thiếu phụ mỹ miều đó vẫn chưa phân cao thấp. Hai người bay lên xà xuống, dung mạo xinh đẹp như nhau, thân hình thướt tha, duyên dáng, nhưng muốn Điện Linh Nhi chạy qua đây giúp, lại là chuyện không thể làm nổi trong một thời gian ngắn ngủi. Tổng Đại Nhân, Đỗ Tất Thư lúc này cũng bị Niên lão đại cầm chặt chân, không vùng thoát ra được. Tuy họ đã nhận ra tiểu sư đệ tình thế mỗi lúc một nguy ngập, nhưng trước mặt hồng quang cứ vèo vèo bắn đến, trong lúc cấp thiết cũng không thể thoát thân được, ngược lại vì phân tâm, hai người họ suýt nữa bị tia sáng đỏ đánh trúng.

Trương Tiểu Phàm dần dần bị Dã Cầu, Lưu Cảo dồn lui lại đằng sau, trán rịn đầy mồ hôi, miệng há to thở hồng hộc, đến chân bước cũng không vững nữa. Hà Đại Trí nằm dưới đất, trong lòng lo lắng, biết nếu không có viện thủ nữa, chắc một lúc nữa tiểu sư đệ sẽ chết trong tay hai tên yêu nhân này.

Môn hạ đệ tử Đại Trúc phong, tình cảm xưa nay rất thân



thiết, ai cũng yêu quý tiểu sư đệ thật thà như Trương Tiểu Phàm. Lúc này Hà Đại Trí cắn chặt răng, gắng gượng đứng dậy, lấy pháp bảo ra định giúp tiểu sư đệ một tay. Nhưng y chưa kịp bắt pháp quyết, luồng tà khí nhiễm vào người đã dội ngược lên, đầu óc choáng váng, mắt nổ đom đóm, lại ngã phịch xuống đất.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng kêu, đang kịch chiến vụt ngoái đầu trông, lập tức giật mình, thẳng thốt kêu: “Tứ sư huynh!”

Không ngờ đúng lúc gã phân tâm, pháp bảo của Dã Cầu Đạo Nhân và Lưu Cảo ở phía trước cùng đánh cả tới. Trương Tiểu Phàm phản ứng không kịp, miễn cưỡng chắn Thiêu Hoả côn lên trước thân mình. ‘Bùng’ một tiếng, thân hình Dã Cầu và Lưu Cảo cùng chấn động. Trương Tiểu Phàm cũng bị đánh cho bay bật ra sau, nặng nề rớt xuống đất.

Dã Cầu Đạo Nhân phá ra cười, cùng Lưu Cảo bốc mình lên, răng nanh trong tay và pháp bảo của Lưu Cảo lẳng không đánh xuống, sắp lấy được tính mệnh Trương Tiểu Phàm đến nơi rồi. Điện Linh Nhi và Tống Đại Nhân từ xa trông thấy la lên thất thanh, nhưng không cứu viện kịp. Thấy Trương Tiểu Phàm sắp mất mạng ở đó, Hà Đại Trí quay đầu đi, không nỡ nhìn tiếp.

Đột nhiên, một luồng hào quang màu xanh lam chớp lên trong rừng, quầng sáng xanh trong như sóng nước vụt lan ra, nháy mắt đã chiếu rọi cả khu vực này.

Hà Đại Trí cả mừng, bật kêu: “Lục...”

Y còn chưa nói hết, đã thấy bóng người đó xé gió lao tới, như tên buông khỏi cung. Lục Tuyết Kỳ ngự kiếm đến, khuôn mặt lạnh giá, cặp mắt ngời ngời phản chiếu ánh sáng xanh lam của thân kiếm Thiên Gia, như toả ra ngọn lửa nóng bỏng, cháy rừng rực.

Dã Cầu và Lưu Cảo thất kinh, thấy ánh lam quang vừa rồi còn ở đằng xa mà thoáng chốc đã bay vù lại trước mắt, khí thế khai sơn phá thạch. Căn nhắc nặng nề, tất nhiên tính mệnh



mình quan trọng hơn, hầu như không hẹn mà cùng một lúc, bọn chúng thu hồi pháp bảo, cùng quay sang cản 'Thiên Gia'.

'Bùng bùng!' Cát bay đá chạy, cây cối trong dải rừng gần đó lay lắt dữ dội, lá rụng rào rào. Dã Cầu và Lưu Cảo bật ngược lại, rơi thẳng xuống sau lưng Niên lão đại.

Giữa màn lá bay tới bời, Lục Tuyết Kỳ từ từ hiện thân, đứng bên cạnh Trương Tiểu Phàm. Hình như cũng bị ảnh hưởng bởi lực phản chấn dữ dội vừa rồi, sắc mặt nàng xanh tái.

Trương Tiểu Phàm nhìn sang, thấy trong đêm, dung nhan nàng vẫn lộng lẫy, mỹ lệ như vậy, khác nào đoá bách hợp kiều hãnh xoè cánh một mình trong đêm tối. Trong vẻ thanh cao lạnh lùng ấy, gã lại cảm thấy thấp thoáng một nét dịu dàng.

"Đa tạ sư tỷ!" Trương Tiểu Phàm gắng nén cảm giác trái tim vụt giật thót lên, khe khẽ nói.

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu, điềm tĩnh đáp: "Khi trước ta gặp nguy hiểm dưới Tử Linh uyên, đệ cũng đã cứu ta mà. Hà tất nói ra những lời như vậy?"

Trương Tiểu Phàm sững sờ, nhất thời không biết phải nói gì, lặng lẽ gật đầu. Lục Tuyết Kỳ nhìn gã, rồi chợt khẽ cười.

Đó là nụ cười giữa lớp lớp lá bay tới bời. Trương Tiểu Phàm trông thấy, hình như trong bóng đêm, chỉ trước mặt gã thôi, băng tuyết đã tan hết.

Trương Tiểu Phàm vụt lúc lắc đầu, sau đó không dám nhìn Lục Tuyết Kỳ nữa, nắm lấy Thiêu Hoả côn lao về phía đại sư huynh đang giao thủ với Niên lão đại. Lục Tuyết Kỳ đứng phía sau, đôi trông bóng gã. Nàng trầm mặc giây lát rồi đi theo, nghênh chiến với Dã Cầu và Lưu Cảo lúc đó đang định xông lên ngăn cản.

Lục Tuyết Kỳ vừa nhập bọn, cục diện đã lập tức thay đổi. Đạo hạnh nàng vốn dĩ rất cao, sau khi thoát hiểm dưới Tử Linh uyên càng thêm tinh tiến, trong tay còn có thần binh là Thiên Gia. Lưu Cảo và Dã Cầu lúc này lấy hai địch một nhưng lại rơi vào thế hạ phong.



Phía Niên lão đại, vừa thấy Trương Tiểu Phàm lao vào vòng chiến, tim lão đã đập thình thịch. Lão có sợ gì công lực của gã tiểu tử này, mà chỉ rất e ngại cây gậy cổ quái gã cầm trong tay. Quả nhiên Trương Tiểu Phàm vừa tới, lập tức thúc Thiêu Hoả côn chặn ngay mấy đạo hồng quang kia lại, sắc mặt không hề thay đổi. Luồng khí hung sát yêu tà từ Xích Ma nhãn khiến bọn Tổng Đại Nhân vô cùng ỷ kị kia, tựa hồ không có tác dụng gì với Trương Tiểu Phàm.

Lúc này Tổng Đại Nhân và Đỗ Tất Thư rảnh tay, tiên kiếm và xúc xích lập tức lao về phía Niên lão đại. Niên lão đại tức tối la hét, nhưng dù lão cố thôi thúc Xích Ma nhãn đến thế nào, thì Trương Tiểu Phàm cũng chỉ vất vả hơn một chút trong việc ngăn chặn lực đạo từ những luồng hồng quang, chứ tuyệt không bị ảnh hưởng bởi thứ khí tà sát đó.

Giây lát sau, Niên lão đại đã vô cùng chật vật, luống cuống nhìn sang bên cạnh, thấy Lưu Cảo, Dã Cầu và cả người thiếu phụ xinh đẹp nọ, hình như đều không thắng thế, đành giật giọng hô: “Chạy!”

Cùng với tiếng hô to, Xích Ma nhãn đột nhiên như bung ra, ‘soạt soạt soạt’ bắn ra liên bảy tám đạo hồng quang. Trương Tiểu Phàm gắng ngăn được năm, mấy đạo hào quang còn lại đã được Tổng Đại Nhân và Đỗ Tất Thư đón lấy. Niên lão đại lợi dụng khe hở đó, xoay mình chạy, mấy tên đồng bọn Luyện Huyết đường ở đằng xa cũng rào rào bám theo sau.

Lục Tuyệt Kỳ hừ mũi, không thèm để ý đến Tổng Đại Nhân hét gọi ở đằng sau: “Chớ cùng chớ đuổi!” ‘Thiên Gia’ thần kiếm vạch một đường trên không, phóng thẳng về hướng bọn chúng. Trương Tiểu Phàm thất kinh, vội vàng bám theo.

Hào quang của Thiên Gia nhanh như chớp, nháy mắt đã đuổi tới nơi. Dã Cầu Đạo Nhân chạy cuối cùng, cảm thấy gió lạnh căm căm, gai ốc trên lưng rồn hết cả lên, bất giác hét thảm: “Cứu với!”



Bọn Niên lão đại khiếp sợ vội vã ngoái nhìn. Nhưng đúng lúc đó, phía sau bọn chúng, sâu trong khu rừng rậm rạp tối tăm, đột nhiên chớp lên một luồng hào quang màu trắng, rồi một đoá bạch hoa trôi ra.

Trương Tiểu Phàm ở đằng sau ngưng bước, nhất thời nín lặng.

Đóa hoa kỳ lạ màu trắng đỏ nhấp nháy trên không trung. Bạch quang lướt đến đâu, những cánh hoa trắng hiện ra đến đấy, hoá thành mưa hoa rợp trời, như mặt biển dịu dàng êm ái, trào đến làn kiếm quang màu xanh lam của Lục Tuyết Kỳ.

Thiên Gia thần kiếm cũng không hề thoái lui, vẫn xông thẳng lên. Rất nhanh, hai đạo dị bảo kỳ quang ấy xô vào nhau.

Thời gian, hình như trong khoảnh khắc ấy, đã ngừng trôi.

Đột nhiên, sóng khí vô hình mà cường liệt từ hai thứ pháp bảo tràn ra, lấy chúng làm tâm điểm, toả lan về bốn phương tám hướng. Lá rụng như mưa, bị thổi tung lên lưng chừng trời. Dưới mặt đất, có vài người phải thụt lui mấy bước.

Rất lâu sau, tiếng gió căm căm dần dần lắng xuống. Lục Tuyết Kỳ lướt về bên cạnh Trương Tiểu Phàm. Gã nhìn sang, thấy mặt nàng nhợt đi, như mất hết huyết sắc.

Lục Tuyết Kỳ cảm nhận được sự lo lắng của Trương Tiểu Phàm, liếc nhìn gã, khe khẽ lắc đầu, ý nói mình không sao. Trương Tiểu Phàm ngoảnh đi, nhìn lên phía trước.

Trong đêm tối, đoá kỳ hoa màu trắng xoay giữa không trung, giây lát sau từ từ rơi xuống. Bốn bề tịch mịch, đột nhiên có một bàn tay trắng mịn như tuyết, từ bóng tối vươn ra, khẽ đỡ lấy đoá 'Thương Tâm kỳ hoa' đó.

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy tim mình thót lên.

Bích Dao lặng lẽ bước ra từ bóng tối. Bọn Niên lão đại nét mặt lộ vẻ cung kính, nhưng Bích Dao không thèm nhìn đến chúng, đôi mắt trong sáng chỉ chăm chăm ngó Trương Tiểu Phàm, sau đó lại dời sang gương Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh, đánh giá kỹ càng.



Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ không hề có chút thoái nhượng, cũng chăm chú nhìn thiếu nữ xinh đẹp hơn người đang đứng phía đối diện.

Những người có mặt không ai thốt một tiếng. Không khí sau cuộc giao chiến kịch liệt hồi nãy, trong thoáng chốc yên ắng hẳn lại, hình như còn gợn gợn đôi phần gương gạo.

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao, lại nhìn Lục Tuyết Kỳ, cảm thấy miệng khô ran. Không ngờ đúng lúc ấy, có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Điện Linh Nhi bước đến bên cạnh gã, tò mò quan sát Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao đang đấu mắt, hỏi Trương Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm! Họ sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm giật thót, bản thân gã quả thực cũng không rõ, chỉ vô tình cảm thấy lúng túng kỳ cục, đột nhiên bị Điện Linh Nhi vặn hỏi, nhất thời ấp úng không biết nguyên nhân ra thế nào.

Thấy Điện Linh Nhi cất tiếng hỏi, Bích Dao và Lục Tuyết Kỳ cùng nhìn sang phía cô. Hai luồng mắt trầm tĩnh lướt qua khuôn mặt Điện Linh Nhi.

Điện Linh Nhi giật thót, bất giác thụt lui một bước. Dẫu sao Lục Tuyết Kỳ cũng là đồng môn, cô bèn hỏi Lục Tuyết Kỳ: “Lục sư tỷ! Sao thế?”

Lục Tuyết Kỳ im lặng một lúc, quay đầu khẽ đáp: “Không có gì!”

Đồng thời, Bích Dao ở phía đối diện cũng đưa mắt đi chỗ khác.

Trương Tiểu Phàm đứng đực một chỗ, đột nhiên sực tỉnh, thầm rửa mình đúng là chẳng hiểu cái gì hết. Mọi người ở đây nguy cơ đang giăng bốn bề, mình lại còn đứng ngây ngậy ngổ ngổ, đúng là đáng chết. Lập tức khẽ bảo Điện Linh Nhi và Lục Tuyết Kỳ bên cạnh: “Chúng ta mau đi đi! Trên đảo này, người của ma giáo quả thực quá đông.”

Một tiếng hừ lạnh pha lẫn tức giận, phát ra từ Bích Dao.

Trương Tiểu Phàm không dám nhìn nàng, xoay mình đi. Lục Tuyết Kỳ lại liếc nhìn Bích Dao phía trước, rồi cùng Điện



Linh Nhi lùi ra sau. Bọn Tổng Đại Nhân đợi mấy sư muội trở lại, mới đỡ lấy Hà Đại Trí đang bị thương, nói: “Chúng ta đi mau thôi!”

Đoạn họ xoay mình chuẩn bị đi ra hướng biển. Sau lưng họ, Dã Cầu rục rịch định ra tay, nhưng bị Niên lão đại nắm lấy, khẽ bảo: “Bích Dao tiểu thư đang ở đây, người đừng có làm càn, tất cả phải theo lệnh tiểu thư.”

Bích Dao nghe thấy, nhưng vẫn không tỏ ý gì, chăm chăm nhìn theo mấy người bên Thanh Vân môn vừa đề phòng mình vừa rút dần đi.

Bóng nàng lặng lẽ bất động.

Ở đằng xa, hướng biển cả mà bọn Trương Tiểu Phàm đang tiến đến, đột nhiên vắng tới một tròng hú dài. Âm thanh lần này dội vang đến mức không một thanh âm nào lúc trước trong đêm nay sánh được, như tiếng rỗng găm, vút thẳng lên chín tầng trời, chấn động bốn phương.

Lại thêm tiếng sấm ầm ầm, ùng ùng từ xa vọng đến. Nhưng âm thanh nọ, hình như xuất phát từ lòng biển sâu.

Bích Dao đứng nguyên chỗ cũ, đột nhiên ngẩng đầu, cảm thấy lạnh lạnh nơi mặt, một hạt nước rơi trên mặt nàng.

Gió nổi, trời bắt đầu mưa.

Chương 34

QUỖY NGƯU

Thình lình, bầu trời đêm đen âm thầm trút xuống những làn mưa mau hạt. Sâu trong biển cả nơi xa, từng trận cuồng phong thổi đến, như dã thú phá củi gầm gừ tràn đến hòn đảo lơ trôi giữa đại dương vô tận này.

Gió lẫn trong mưa, tràn tới rợp trời rợp đất. Nháy mắt bóng họ chìm hẳn vào màn mưa gió ấy.

Trương Tiểu Phàm cùng mọi người ngưng bước, giơ tay gượng che chắn mưa gió quật tới rất rạt. Những hạt nước rào rào to như hạt đậu quất vào mặt, gây cảm giác đau nhói.

Phía trước, biển cả sóng cuộn cuộn nổi. Đêm nay biển cũng giống như cự thú tỉnh dậy sau giấc ngủ triền miên, bắt đầu gào thét!

Trước mặt Trương Tiểu Phàm và mọi người là bãi cát trải dài, xuống hết bãi cát chính là biển cả hung dữ. Trong bóng tối vô cùng vô tận, những con sóng càng lúc càng cao xô tới, quật mạnh lên bờ cát phẳng, mỗi lần quật xuống, hình như cả mặt đất lại rung lên.

Một đợt sóng, rồi một đợt sóng nữa!

Giống như có một con thú khổng lồ hung hãn đang đập lên những lớp sóng ào ạt, chậm chậm tiến về phía họ!

Cao xanh lạng lẽ, ngoài mây đen còn có tiếng sấm ì ầm liên tục.

Mọi người biến sắc, trời đất ra oai!



Diên Linh Nhi kinh sợ hỏi Tống Đại Nhân: “Đại sư huynh, làm sao đây, cái gì thế kia?”

Tống Đại Nhân cũng thẫn thờ, xưa nay chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như thế này, nhất thời lông mày cau rúm, không biết làm thế nào mới phải. Còn Trương Tiểu Phàm đứng sau chỉ hơi ngạc nhiên. Đạo nọ, gã đã từng nhìn thấy Vô Tình hải dưới Tử Linh uyên, chứng kiến cảnh tượng yêu thú thượng cổ Hắc Thủy huyền xà xuất thế, nên vẫn còn bình tĩnh một chút. Nhưng nhờ lại uy lực của Hắc Thủy huyền xà hôm đó, thực không sức người nào có thể kháng cự nổi, gã lại thấy ớn lạnh.

Vừa nghĩ tới đây, Trương Tiểu Phàm chợt giật mình, vô tình liếc sang Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh. Người con gái xinh đẹp ấy lặng lẽ đứng yên, gió mưa tạt ướt tà áo và mái tóc của nàng, nhưng sợi tóc dãn chặt vào gương mặt trắng mịn màng, đang ngóng nhìn ra biển cả thăm tới và sâu thăm thẳm trước mặt, thờ thẫn xuất thần.

“Ồi trời!” Đột nhiên, Đỗ Tất Thư đứng hàng đầu kêu lên, giơ tay trở ra đằng trước, gấp rút la: “Mọi người nhìn chỗ kia kìa, hình như có người!”

Tất cả kinh ngạc, cùng phóng mắt nhìn, quả nhiên trông thấy trên bãi biển cách họ độ mấy chục trượng về phía trước, mấy chục người mặc áo đen túa ra từ trong bóng tối. Trong đêm sâu nếu không chú ý, thì thật sự rất khó phân biệt được, Đỗ Tất Thư vốn tinh mắt, nên phát hiện ra ngay.

Tuy nhiên, lúc này gió mưa ào ạt tràn tới, trời thì quá tối, không ai nhìn rõ đám người kia đang làm gì, chỉ lơ mơ trông thấy họ toả ra, lằng xằng vội vã trên bờ biển.

Diên Linh Nhi cau mày, quay đầu hỏi: “Mọi người nhìn rõ không, họ là ai thế?”

Đỗ Tất Thư và Tống Đại Nhân cùng lắc đầu. Lục Tuyết Kỳ đứng sau đột nhiên thốt: “Những người này đều thuộc ma giáo!”



Diễn Linh Nhi ngây sững, rồi lập tức hiểu ý. Lúc này môn hạ chính đạo trên Lưu Ba sơn đều giao chiến với ma giáo, đâu ra mấy chục người ở trên bờ biển làm những việc này?

Vừa nghĩ đến đây, lòng cô càng thêm âu lo, không dám được nhìn về phía sau, trông thấy mấy người trong ma giáo giao chiến hồi nãy, không có ai đi ra khỏi dải rừng này.

“Làm sao đây, đại sư huynh?”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Tổng Đại Nhân. Y do dự giây lát, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời tránh đi: “Tình thế của chúng ta bất lợi, nên rời khỏi đây đã rồi bàn sau.”

Nói đoạn, y gọi mọi người, toan quật sang bên để tránh xa bờ biển. Không ngờ mới đi được mấy bước, đã nghe có một tiếng hú dài như tiếng rồng gầm, từ biển sâu ừng ừng vọng tới.

Chỉ trong giây lát, tiếng gió, tiếng mưa, tiếng sấm cùng rộ lên. Một lần chớp xé không gian, vạch qua bầu trời, theo sau đó là tiếng sấm nổ ầm ỹ, sóng biển khổng lồ cao như một quả núi trong biển cả, đột nhiên xé toang, tách làm đôi!

Lớp lớp bọt sóng bắn tung toé. Giữa lúc gió gập mưa cuồng, sâu trong bóng tối, hình như có tiếng dậm đập ầm ầm, một thân hình lực lưỡng từ biển sâu nhẩy vọt lên, hầu như hoà lẫn với bóng đêm, rồi nặng nề rút xuống.

Cả dãy Lưu Ba sơn cùng rung chuyển!

Bọn Trương Tiểu Phàm tức thời nín thở. Một con kỳ thú khổng lồ, vóc dạc còn lớn hơn cả Thuỷ Kỳ Lân trên ngọn Thông Thiên núi Thanh Vân, hình dáng trông như con trâu, thân thể xanh lét, trên đầu lại không có sừng. Điều khiến người ta lạ lùng nhất là, dưới thân hình to lớn của con thú kỳ lạ ấy chỉ có một cái chân to tướng, mọc ra từ chính giữa bụng.

Trông nó hơi giống vai kịch độc cước trong dân gian, bề ngoài hung hãn vô cùng, nhưng vẫn pha nét hoạt kê dễ thương.

Lúc này những người áo đen đều lặng lẽ rút vào bóng tối. Còn lại trên bờ biển, cứ vài trượng lại thấy cắm một vật kỳ



quái, hắt ánh sáng đỏ mờ, quây thành một vòng vây rộng lớn ngay trước mặt con thú lạ lùng nọ. Trong đêm đen, cho dù bị ngăn cách bởi mưa to gió lớn, vòng vây ấy vẫn nổi rõ.

Các đệ tử Thanh Vân môn đưa mắt nhìn nhau, không biết phe ma giáo đang làm trò quỷ gì? Trông bộ dạng họ, hình như chuẩn bị đối phó với con thú khổng lồ kỳ quái không biết thuộc giống gì này. Nhưng cái bẫy này thì lại quá lộ liễu, bất kỳ ai trong đêm cũng trông thấy quang sáng đỏ ối.

Quả nhiên, con thú vọt lên khỏi biển sâu, tựa hồ cũng có cảm nhận, cứ đứng mãi bên mép nước sóng cuộn cuộn nổi, không lên bờ, chỉ vươn cái đầu thù lù của mình ra đánh hơi trong không khí.

Đỗ Tất Thư bỗng hoảng hồn, thất thanh nói: “Chết rồi, của khi này mất hồng hay sao ấy!”

Mọi người cũng đều nhận ra, những đốm sáng đỏ nổi lên rất rõ ràng trên bờ biển, nhưng con quái thú nhìn mà như không thấy. Lẽ nào xưa nay sống dưới biển sâu, không dùng đến mắt nên nó thoái hoá mất rồi?

Không hiểu sao, mấy đệ tử Thanh Vân môn lại thấy lo cho con vật ấy.

Sau khoảnh khắc khiến người ta như nghẹt thở, chớp loè sấm động, gió mưa tiêu điều không hề có dấu hiệu giảm bớt. Nhưng con quái thú hình như không phát hiện ra điều gì, cứ mãi ngo ngoáy đầu. Rồi chẳng hiểu nó dụng sức thế nào, đột nhiên trên trời sấm nổ, thân hình khổng lồ bốc lên không trung, nhảy vọt về phía trước.

Cái chân to tướng khủng khiếp ấy, nhảy đánh thạch lên bãi biển Lưu Ba sơn, đúng vào giữa dải chấm sáng đỏ ối, in lún xuống một dấu chân rất sâu.

Hầu như ngay lúc ấy, trong đêm khuya, trong bóng tối, bỗng vang lên những âm thanh niệm chú thần bí.

Âm thanh ấy như tiếng rên la nơi u minh, trầm thấp mà xa



xăm, lảng bẳng trong trời đêm mưa gió. Cùng với lời chú, những điểm sáng đỏ mờ nhạt kia đột nhiên đồng thời rực lên. Toán người áo đen hồi nãy đã khuất dạng cũng lập tức trở về bên cạnh những vật lạ lùng cắm trên mặt đất.

Con kỳ thú bỗng ngửa đầu, giẫy lát sau, nó phát ra tiếng gầm rít âm ỉ!

“Oác...”

Tiếng gầm vang dội như hoá thành làn sóng âm hữu hình. Trong tiếng gầm vang như sấm động lạc xuống trần gian ấy, mưa gió bởi bởi bị đánh bật ra, bắn tung toé ra xung quanh!

Đúng lúc đó, tất cả những người áo đen đều đặt tay lên những vật bí hiểm trên bờ cát.

Những vật ấy vụt toả sáng rực rỡ, hào quang màu đỏ lung linh, mỗi điểm sáng cách nhau mấy trượng, đột nhiên bắn ngang ra, giẫy lát sau nối thành một thể, tạo nên một hàng rào sáng màu đỏ khổng lồ.

Rất nhanh, hàng rào đỏ lừng lững bay lên, vô số ánh sáng chói mắt bắn vọt lên trời, tạo thành một bức tường sáng đỏ hùng vĩ, hăm con kỳ thú vào bên trong, đồng thời vút thẳng lên cao, cuối cùng hợp làm một điểm giữa thình không.

Đêm đen như gỗ lớp mạng che, bóng tối dần dần dạt đi, rồi một bóng người từ từ hiện ra trong không trung.

Quý Vương ngạo nghễ đứng trên một chiếc cổ đỉnh rực đỏ, nét mặt nghiêm trang, song thủ đặt chéo trước ngực, nắm chặt ấn quyết, lăm nhăm niệm những câu chú bí hiểm.

Tất cả những ánh sáng đỏ đều ùn ùn tụ vào chiếc cổ đỉnh lơ lửng dưới chân ông ta.

“Oác...”

Lại một tiếng rít gầm pha lẫn cuồng nộ, con kỳ thú giữa vòng vây hào quang màu đỏ, phần nộ nhảy lên, đâm sầm vào bức tường ánh sáng.

Quý Vương lơ lửng lưng chừng trời, nét mặt lộ vẻ căng thẳng, tiếng niệm chú cũng gấp gáp thêm đôi chút.



Bọn đệ tử Thanh Vân môn đứng đằng xa, lúc này trở mắt xem, quên bằng đây chính là cơ hội tốt để bỏ chạy, cứ nhìn chằm chằm không chớp về phía ấy.

Trên không, hình như đúng trên đỉnh đầu Quỷ Vương, một tiếng sấm khủng khiếp nổ rầm, con kỳ thú đâm sầm vào bức tường ánh sáng!

“Rầm rầm!”

Tiếng sấm ầm ĩ vọng thấu vòm trời. Trong khoảnh khắc bức tường sáng đỏ hùng vĩ rung lên bần bật, những tia chớp nhỏ chạy ngang dọc bên trên, âm thanh chói tai. Toàn bộ những người áo đen đứng bên ngoài bức tường, dưới chân con thú khổng lồ, cũng run lên.

Trên cao, sắc mặt Quỷ Vương nhợt nhạt đi!

Cuối cùng, sau những hồi rung lắc dữ dội, bức tường không hề nứt vỡ, mà dần dần ổn định trở lại. Còn cái cự đỉnh dưới chân Quỷ Vương thì phát sáng chói chang!

“Oác... oác... oác...!”

Con thú bị chọc giận gần như đã hóa điên. Cùng với tiếng sấm nổ vang không ngớt trên trời, toàn thân nó rục lên quằn quại, xô vào bức tường ánh sáng khổng lồ đang vây hãm nó, hết lần này đến lần khác.

Mưa gió điên cuồng vẫn vũ trong không gian. Hình như trên chín tầng trời, cũng có Lôi thần đang nổi xung gào thét.

Sấm nổ vang từng hồi, hồi nào hồi ấy đều như làm rung chuyển cả dãy núi Lưu Ba, rung chuyển cả đại dương!

Trước uy thế to lớn của trời đất, bức tường sáng đỏ và cả cái cổ đỉnh lai lịch chưa rõ đang lơ lửng trên cao, vẫn sừng sững không đổ, dần dần, còn đè bẹp khí thế của quái thú.

Thời gian chậm chậm trôi, sự va đập công kích của con thú càng lúc càng suy yếu. Có điều nhìn lại bên ma giáo, hình như cũng không mấy dễ chịu. Quỷ Vương đứng trên chiếc cổ đỉnh giữa không trung, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đã làm phép để



vây hãm con thú thượng cổ này, tuy có pháp bảo cổ đỉnh kỳ dị đó hỗ trợ, nhưng quyết nhiên cũng không nhẹ nhàng gì.

Mấy chục người mặc áo đen dưới mặt đất, hơn một nửa đã ngã la liệt, bị hai luồng lực lớn ép chết, số còn lại cũng lão đảo xiêu vẹo. Chỉ có mấy người đạo hạnh cao thâm là vẫn trụ được xung quanh bức màn ánh sáng.

Gió mưa bồi bồi, lúc này cũng dần dần lặng xuống, hình như đã nhìn thấy trước điều gì.

Rốt cuộc, con thú kỳ lạ sau trận tấn công vô ích cuối cùng, thở hồng hộc găm lên những tiếng trầm trầm, đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích.

Mấy người trong Thanh Vân môn hoàn hồn, đưa mắt nhìn nhau, không nói được gì.

Lâu lắm, Đỗ Tất Thư mới hỏi Tống Đại Nhân: “Đại sư huynh! Chúng ta... chúng ta nên làm gì đây?”

Trương Tiểu Phàm nhìn sang Tống Đại Nhân, rõ ràng y rất kinh hoảng trước cuộc độ sức kinh thiên động địa vừa rồi. Nhưng không hiểu sao, bản thân gã lại có chút cảm thông với con quái thú, trong thâm tâm nhen nhúm cảm giác muốn cứu giúp nó.

Thực ra mấy đệ tử Thanh Vân môn kia không phải là không có ý nghĩa như Trương Tiểu Phàm. Bọn họ đã đối địch với ma giáo mấy ngàn năm, nay thấy ma giáo tổn bao nhiêu công sức cầm giữ con thú này, thì chắc chắn vấn đề không phải là nhỏ.

Nhưng Tống Đại Nhân là đại sư huynh, trầm ngâm giây lát, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Chúng ta đừng nên làm cho chuyện rắc rối thêm, mau đi đi!”

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì, cùng hiểu rõ tình thế hiện tại, vì vậy đều bám theo Tống Đại Nhân lúc này đã tiến lên trước. Trương Tiểu Phàm đi cuối cùng, mới được mấy bước, đột nhiên phát hiện Lục Tuyết Kỳ không theo lên. Gã ngạc nhiên ngoái lại nhìn, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ đứng nguyên chỗ cũ, không nhích gót, lấy làm lạ hỏi: “Lục sư tỷ! Sao thế?”



Lục Tuyết Kỳ nhìn con thú kỳ lạ bị hãm trong bức tường sáng màu đỏ trước mặt. Nó rũ thấp đầu, hình như đã chấp nhận số mạng, bợ phờ đứng nguyên chỗ đó. Lúc này mây đen phủ kín trời có vẻ loãng dần, uy thế khiến phong vân biến sắc khi nó vừa nhảy ra khỏi biển đã tan biến không thấy đâu nữa.

Khác nào một đứa trẻ bị thương cùng đường mặt lộ, đứng đó như đã chết lặng.

Bao nỗi thê thiết, bao nỗi cô quạnh!

“Keng keng!”

Hào quang xanh lam như lưu tinh vụt hiện ra trong đêm đen, chiếu rọi bóng tối xung quanh.

‘Thiên Gia’ thân kiếm đã ra khỏi vỏ, ánh sáng xanh lam trong trẻo soi lên gương mặt mỹ lệ tuyệt thế của chủ nhân, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽ.

Lục Tuyết Kỳ chậm rãi ngoảnh nhìn Trương Tiểu Phàm, sắc mặt lạnh như nước, điềm tĩnh bảo: “Con thú này xem ra quan hệ rất lớn, đệ mau... Mọi người mau đi đi, ta phải tới xem sao, rồi sẽ trở lại!”

Mọi người sửng sốt, Trương Tiểu Phàm há miệng, thất thanh la: “Sư tỷ...”

Tiếng la chưa dứt, thân hình tha thướt đó đã hoá thành một luồng sáng rực rỡ trong đêm, xuyên thủng bóng tối xung quanh, phóng thẳng về phía bức tường sáng màu đỏ khổng lồ.

Mấy đệ tử Thanh Vân môn thất sắc. Trương Tiểu Phàm, Diên Linh Nhi và Đỗ Tất Thư cùng ngoảnh đầu, gọi Tống Đại Nhân: “Đại sư huynh...”

Trên trán Tống Đại Nhân mồ hôi rỏ xuống, nếu muốn rời khỏi đây chỉ sợ không thuyết phục nổi mọi người, mà chính mình cũng thấy không đành. Nhưng ở lại thì chắc chắn là lành ít dữ nhiều, mấy sư đệ sư muội này tuổi còn nhỏ không hiểu thế sự, mình phải nghĩ cho tính mệnh của họ. Trong giây lát ruột y rối như tơ vò.

Nhưng Lục Tuyết Kỳ đã ngự kiếm bay đi rất nhanh, nháy



mắt đã lao đến gần bãi cát nơi có vòng quây ánh sáng. Người bên ma giáo cũng phát giác ra, tiếng la ó kinh ngạc vang lên bốn bề.

Quý Vương vẫn lơ lửng trên không trung, sắc mặt dần dần dịu hoà trở lại, lúc này nhìn xuống dưới, khe chau mày, miệng lẩm bẩm: “Thiên Gia thần kiếm!”

Đám hắc y nhân ma giáo thấy Lục Tuyết Kỳ đột nhiên phóng đến thì đâm luống cuống, không biết làm thế nào. Quý Vương bập bênh trên cao hình như cũng không kịp đáp xuống. Đến con kỳ thú bị hãm trong màn sáng, lúc này cũng đột nhiên mở bừng đôi mắt này giờ vẫn nhắm nghiền.

Bỗng một luồng sáng trong trẻo cắt ngang đường bay, chặn đứng Lục Tuyết Kỳ. ‘Thiên Gia’ thần kiếm rung lên phát ra âm thanh chói tai, đẩy luồng sáng đó bật lui một chút, nhưng thân hình nàng cũng bị chặn lại, còn cách xa tám màn sáng đó đến mấy trượng.

Thanh Long, vẫn rất phong độ trong bộ bạch y, đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Tuyết Kỳ hệt như quỷ mị. Bàn tay phải đeo Càn Khôn Thanh Quang giới thu vào trong tay áo.

“Cô nương!” Thanh Long mỉm cười như không hề coi Lục Tuyết Kỳ là thù địch, y nói: “Con Quỷ Ngưu¹ này chúng ta phí

1. Sơn Hải Kinh – Quyển 9 Hải Kinh – Đại Hoang Đông kinh viết: ở Đông Hải có ngọn núi Lưu Ba, nằm xa ngoài khơi bảy ngàn dặm. Trên núi có một loại dã thú, trông giống con trâu, mình xanh lợt, đầu không mọc sừng, chỉ có một chân, nó nhảy xuống biển luôn kéo theo gió lớn mưa to, thân mình phát ra hào quang như ánh nắng và ánh trăng, tiếng nó gầm gào như sấm động, tên gọi là Quỷ.

Thần Ma chí dị - thiên Linh Thú: Quỷ Ngưu là kỳ thú thượng cổ, hình dáng như con trâu xanh, ba chân không có sừng, tiếng rống như sấm động. Sống lâu đời dưới biển sâu, ba ngàn năm mới xuất thế một lần, mỗi lần xuất thế thì mưa tuôn gió nổi, sấm rung chớp giạt, thế gian nói rằng nó là thú cười của Lôi thần.



bao nhiêu công lao sức lực mới bắt được, mà cũng chẳng phương hại gì đối với quý phái, chúng ta hà tất lại phân tranh ở đây!”

Lục Tuyết Kỳ hít thật sâu, biết người đang đứng trước mặt đạo hạnh thâm hậu khó lường, chỉ e mình không phải là đối thủ của y. Nàng nhìn kỳ thú Quỷ Ngưu, thấy nó cũng đang ngóng về hướng này, mắt long lanh, mồm vẫn phát ra những tiếng gầm gừ khe khẽ, không hiểu nó đang nghĩ gì?

“Yêu nghiệt!” Nàng đột nhiên thốt lên đanh gọn, bất chấp mọi sự, ‘Thiên Gia’ bảo kiếm rực sáng lam quang, xông thẳng vào Thanh Long.

Thanh Long sững người. Đối diện với thần binh như Thên Gia, cho dù y đạo hạnh có cao thâm hơn nữa cũng không dám khinh suất, đành nhủu mày ngưng thần ứng chiến. Trên bãi đấu thanh quang và lam quang tức thời quẩn lấy nhau. Cuối cùng, Thanh Long đạo hạnh cao thâm hơn Lục Tuyết Kỳ, Càn Khôn Thanh Quang giới cũng chẳng thua sút gì so với Thiên Gia, sau một hồi giao đấu, y đã chiếm lấy thượng phong, thanh quang dần dần ép lam quang xuống.

Trương Tiểu Phàm trông thấy, lòng lo lắng, ngoái đầu lại. Tống Đại Nhân cắn chặt răng, gấp rút nói: “Tiểu sư muội! Muội và tiểu sư đệ đưa tứ sư huynh đi ngay. Huynh và Tất Thư lại đó giúp sức, hễ rảnh tay bọn sẽ lập tức đuổi theo.”

Điền Linh Nhi vội vã: “Đại sư huynh! Muội...”

Tống Đại Nhân trừng mắt, nạt: “Hiện giờ không có thời gian chuyện phiếm với muội. Đi mau!” Đoạn y vẫy Đỗ Tất Thư, hai người liền lao về trong bãi, còn Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi đứng đó.

Thực ra, Tống Đại Nhân vốn dĩ không muốn tham dự vào những việc không can hệ trực tiếp đến mình, nhưng Lục Tuyết Kỳ là đồng môn, không thể bỏ mặc, hiện tại tình thế hung hiểm, bên đối phương lại có hai đại ma đầu như Quỷ Vương và Thanh Long. Giữa lúc cấp bách, y đành chu toàn cho tiểu sư đệ và tiểu



sư muội trước, bản thân mình thì lên trợ chiến, có cơ hội chạy được thì chạy.

Điền Linh Nhi bị Tổng Đại Nhân quát, đâm sững sờ. Từ nhỏ tới lớn, Tổng Đại Nhân đều hết sức chiều chuộng cô, chưa từng to tiếng một câu nào, hôm nay thành linh bị y mắng, cô cũng hơi bất ngờ.

Dẫu sao cô cũng là đệ tử xuất sắc của Thanh Vân môn, tính tình từ nhỏ đã ngang ngạnh. Trước tình huống này cô nhú mày trầm tư giây lát, rồi nói với Trương Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm, đệ ở đây chăm sóc tứ sư huynh! Ta đi giúp họ!”

Trương Tiểu Phàm hoảng kinh, còn chưa cất tiếng, Hà Đại Trí đang thọ thương bên cạnh đã giãy giụa kêu: “Tiểu sư muội! Chỗ đó nguy hiểm lắm, muội đừng có đi!”

Nhưng Điền Linh Nhi đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng không nghe. Lúc này trừ phi Điền Bất Dịch ở đây thì còn có thể giữ cô lại, chứ lời Hà Đại Trí, đối với cô chỉ như gió thoảng ngoài tai mà thôi.

Hà Đại Trí thấy Điền Linh Nhi không thêm dè dặt, sắp quay mình đi, liền bảo Trương Tiểu Phàm: “Tiểu sư đệ, mau giữ sư muội lại!”

Trương Tiểu Phàm sợ hãi, vội vàng chạy qua kéo tay áo Điền Linh Nhi, hấp tấp nói: “Sư tỷ! Đừng tới đó! Tỷ ở đây, đệ đi giúp...”

Chữ ‘đỡ’ chưa buông ra, Điền Linh Nhi tính nóng nảy, đã rũ tay tuột khỏi Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm cuống quýt, toan níu sư tỷ thêm lần nữa, không ngờ đúng lúc đó, khi Điền Linh Nhi vẫy tay dang không bay lên, trong tay áo đột ngột rớt xuống một vật nho nhỏ hình tròn.

Một viên đá xinh đẹp mà bóng nhẵn, lặng lẽ trôi xuống trong đêm đen.

Như ẩn như hiện, có người thiếu nữ đang cười nhẹ: “Lát nữa



ta về, sẽ tặng viên đá này cho Tề đại ca, huynh ấy nhất định sẽ thích lắm!”

Gã chợt chết sững, cánh tay thò ra cứ đứng ngây một chỗ, im lìm bất động.

Mãi cho đến khi Hà Đại Trí đằng sau lo lắng quát âm lên: “Tiểu sư đệ, sao không giữ sư muội lại?”

Trương Tiểu Phàm mới giật mình sức tỉnh, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, vội vã nhìn theo, thấy Diên Linh Nhi đã thúc Hồ Phách chu lăng bay vào trong bãi. Gã không dẫn đo gì nữa, thúc Thiêu Hoả côn gấp rút đuổi theo.

Diên Linh Nhi bay lên lưng chừng trời, thấy trước mặt Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư đã nhập vào trận đấu giữa Lục Tuyết Kỳ và Thanh Long, nhưng Thanh Long lấy một địch ba mà không hề núng thối, dáng điệu vẫn thông thả ung dung, nhẹ nhàng thoải mái.

Diên Linh Nhi tuy tính tình nóng nảy, nhưng thiên tư thông tuệ, thoáng nhìn là nhận ra Thanh Long đạo hạnh quá cao, pháp bảo lại mạnh mẽ, cho dù cô có xông vào thì chưa chắc đã thắng được y. Cô đảo mắt, lập tức đã có chủ ý, không bay về phía bọn Lục Tuyết Kỳ nữa, mà chuyển hướng, lạng lẽ băng mình về phía bên kia của bức tường sáng khổng lồ.

Trương Tiểu Phàm theo sau, hoảng kinh thất sắc. Bọn ma giáo lúc này hầu như đã bị hút vào cuộc chiến Thanh Long lấy một địch ba. Đến Quỷ Vương ở cao hãnh trên không, đang điều động pháp trận, ánh mắt cũng thay đổi không ngừng, dõi theo Thiên Gia thần kiếm của Lục Tuyết Kỳ, nhất thời để trống phía Diên Linh Nhi.

Diên Linh Nhi nhanh chóng tiếp cận được mé bên kia của bức tường sáng. ở đây vốn dĩ có bọn áo đen canh gác, nhưng chúng đều đã ngã lỏng chống xuống đất, chết vì chấn động trong trận kịch đấu hăm bắt Quỷ Ngưu hồi nãy.



Điền Linh Nhi quét mắt nhìn, nhận thấy tất cả những ánh sáng đỏ đều phát ra từ những vật có hình dạng như cái dùi sắt màu đỏ kỳ quái cắm xuống mặt đất, sau đó lần lần bắn đi, tụt vào cái cổ đỉnh lơ lửng trong không trung dưới chân Quỷ Vương.

Rõ ràng pháp trận được tạo thành bởi những vật này và chiếc cổ đỉnh lưng chừng trời kia, đều là nhân tố then chốt để vây hãm Quỷ Ngưu. Điền Linh Nhi không phân vân nữa, khua tay lên. Hồ Phách chu lăng lập tức bay ra, quét thẳng đến những vật đang cắm trên bờ cát.

“Bình!”

Một tiếng động khủng khiếp, Hồ Phách chu lăng đánh mạnh xuống một cây dùi sắt đang bọc trong quang sáng màu đỏ.



Chương 35

ĐƯỜNG CÙNG

Tấm màn sáng đỏ lập tức rung lắc. Quỷ Vương giữa lưng chừng trời và những tên hắc y nhân khác của ma giáo, rồi cả Quỷ Ngưu đang bị hãm trong trận, hầu như đồng thời cùng ngoảnh đầu lại nhìn.

Ánh đỏ nhấp nháy. Điền Linh Nhi ngạc nhiên, thấy quang sáng mờ xung quanh cây dùi sắt đỏ sẫm rung rinh rối loạn. Nhưng bản thân cây dùi thì không hề suy yếu, dưới sự bảo vệ của quang sáng đó.

Giây lát sau những người xung quanh đã hiểu tình hình, bọn hắc y nhân rào rào chạy đến. Điền Linh Nhi mặt mày trắng bợt, khe khẽ hồn hển, đang lúc luống cuống, đột nhiên sáng mắt, song thủ vẩy khẽ, Hồ Phách chu lăng rùng rùng rúc vào lòng đất.

Trên cao, Quỷ Vương biến sắc mặt, dậm chân thét lên tức giận: “Con ranh không biết sống chết, hổng hết đại sự của ta rồi!”

Chỉ thấy thân hình ông ta thoát ẩn thoát hiện, lao bổ xuống. Nhưng cũng đúng lúc đó, từ phía xa dập dồn nhiều âm thanh chói gắt. Giây lát sau hào quang rực sáng, đám nhân sĩ chính đạo và một toán đông những người trong ma giáo đều kéo tới nơi đây, vừa di chuyển vừa giao chiến. Kịch liệt nhất vẫn là trận Thương Tùng Đạo Nhân đấu với Bách Độc Tử, Điền Bất Dịch đấu với Đoan Mộc Lão Tổ. Tô Như lúc này đấu với hai



người là Hấp Huyết lão yêu đang thọ thương và một cao thủ của Luyện Huyết đường dưới Tử Linh uyên đạo nọ là Lâm Phong.

Những người khác, như đám tăng nhân của Thiên Âm tự và môn hạ Phần Hương cốc, bao gồm cả thầy trò Đại Lực Tôn Giả, cũng đều đã đến đây.

Ngần ấy người tới nơi, đột nhiên nhìn thấy có một bức tường sáng khổng lồ như vậy trên bờ cát, bên trong còn hăm một con thú to lớn hình thù quái dị, ai nấy đều chậm lại. Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tổ đồng thời nhảy ra, tách khỏi Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch.

Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch cũng chẳng còn tâm trí nào ham chiến, để mặc cho hai lão kia đi. Nhất là Điền Bất Dịch, từ xa nhìn lại, thấp thoáng thấy con gái mình bị ma giáo bao vây trùng trùng, bất giác biến sắc mặt, bèn chuẩn bị lao lên.

Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tổ đứng cạnh nhau. Thoạt tiên nhìn sang đám quân chiến Thanh Long, trông thấy Thanh Long lấy một địch ba mà vẫn ung dung, mặt hai lão đã biến sắc. Sau đó ngược lên trời, lúc này Quỷ Vương đã lao bổ xuống, nhưng cái cổ đỉnh vẫn chậm chậm xoay trong không trung, ánh sáng đỏ toả ra bốn phía.

Bách Độc Tử cau mày, trầm giọng thốt: “Phục Long đỉnh!”

Đoan Mộc Lão Tổ đứng bên thất kinh, vội vã ngẩng lên nhìn, lập tức cũng chờ người ra.

Hai người bọn họ đều là những nhân vật từng trải nhiều trong ma giáo, kiến thức tầm nhìn đều vượt xa những chúng đồ ma giáo bình thường. Từ xa nhìn lại, cái cổ đỉnh đó hình dáng cổ kính đơn sơ, hai cái vòng bên má đỉnh khắc phù điêu đầu rồng, lại thêm pháp trận thần bí trước mắt, rất giống ‘Khốn Long khuyết’ trong truyền thuyết.

Mà pháp trận ‘Khốn Long khuyết’ thần bí này xưa nay phải có Phục Long đỉnh mới thi triển được, dùng linh lực của Phục



Long đỉnh làm vật dẫn, sẽ kích động khí thiêng của trời đất. Bất kể đối tượng có đạo hạnh cao thâm đến thế nào đi nữa thì cũng bị giam vào trong, không thể thoát ra được.

Nói cho đúng ra cũng phải có loại kỳ bảo tuyệt thế này, nếu không bọn Quỷ Vương muốn bắt giống quái thú như Quỷ Ngưu, cũng khó mà làm được.

Trở lại trong bãi, lúc này những người khác cơ hồ đều đã tạm thời dừng tay, mọi sự chú ý đều dồn hết cả về pháp trận ấy.

Quỷ Vương đang bố nhào từ trên không trung xuống. Diên Bất Dịch lo lắng cho ái nữ, dấu còn đang cách rất xa cũng vẫn thúc kiếm xông đến. Nhưng gần đó, Trương Tiểu Phàm do đuổi theo đến từ đầu, lúc này là người ở sát Diên Linh Nhi nhất. Đồng thời bên cạnh có mấy người áo đen cũng đang phóng vèo lại.

Tình thế rất căng thẳng, mà điểm then chốt, chính là Diên Linh Nhi.

Trương Tiểu Phàm trông thấy bọn áo đen sắp tới nơi, trong lòng lo lắng, dụng lực nhảy mạnh, bay tới gần sau lưng Diên Linh Nhi. Người còn lơ lửng trên không, Thiêu Hoả côn đã rực sáng thanh quang, quét một vòng tường sáng trước mặt bọn chúng.

Mấy người áo đen la ó râm rĩ, trong giây lát mấy thứ pháp bảo cùng đánh tới, thân hình Trương Tiểu Phàm rung lắc dữ dội, nhưng cũng đã ngăn cản được đám người áo đen nọ.

Chính trong khoảnh khắc đó, Diên Linh Nhi reo to. Chỉ thấy Hổ Phách chu lăng từ dưới mặt đất đang chui ra, đội một cây dùi sắt lên.

Tức thời, quảng sáng đỏ rung chuyển dữ dội, cả pháp trận Khốn Long khuyết chột mờ chột tỏ, trận thế rối loạn, đặc biệt trước mặt Diên Linh Nhi, trong giây lát đã lù lù vỡ ra một cái lỗ cao bằng người thường.

Trong tám màn ánh sáng màu đỏ, kỳ thú Quỷ Ngưu rống



một tràng dài, âm động bốn phương, cái chân độc nhất của nó dụng lực, nhảy lại phía cái lỗ.

Diễn Linh Nhi mặt lộ nét mừng, vừa định triệu hồi pháp bảo Hộ Phách chu lảng, đột nhiên nghe thấy Trương Tiểu Phàm sau lưng thất thanh la: “Sư tử, cẩn thận!”

Cô giật thót mình, vụt ngẩng đầu lên, thấy rành rành con quái thú khổng lồ đó đã xông tới trước mặt, rầm rầm một tiếng long trời, thân thể to lớn của nó đã nặng nề đâm vào bức màn sáng.

Lúc này pháp trận Khốn Long khuyết đã rối loạn, bị luồng đại lực này dội vào, cái lỗ vốn cao đến đầu người đó đột nhiên vỡ rộng ra, trong khoảnh khắc rộng thêm mấy lần, hầu như đủ để Quỷ Ngưu chui ra. Đồng thời ánh sáng đỏ rung rinh toả tràn ra bốn phía, đầy dạt Quỷ Vương đang lao xuống sang một bên.

Lúc này Quỷ Ngưu tròn tròn đôi mắt, hung quang lộ lộ, căn bản không kể gì địch bạn, nó rống ‘Oác’ một tiếng, lắc lư cái đầu ừ, tấp vào Diễn Linh Nhi.

Diễn Linh Nhi hoảng kinh thất sắc, thấy cái mõm há to như cái chậu máu đang chồm tới, mùi tanh xộc lên, cô sợ đến cũng dơ người ra, bất động.

Thấy Quỷ Ngưu sắp đột phá được vòng vây, nhớ lại uy thế nó lúc này bị hãm trong Khốn Long khuyết mà vẫn chán chết được mười mấy người, tất cả đám hắc y nhân không hẹn mà cùng thoái lui về phía sau. Riêng Trương Tiểu Phàm tuy kinh hãi, nhưng vẫn cắn chặt răng lao lại, Thiêu Hoả còn toả ánh sáng xanh lấp lánh, đánh xuống đầu Quỷ Ngưu.

Ở nơi xa, Thanh Long đã đánh bật Thập Hộ tiên kiếm của Tổng Đại Nhân, vô tình liếc nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, đúng lúc trông thấy Thiêu Hoả còn đánh xuống Quỷ Ngưu, đột nhiên rụng rời cả người, hồn xiêu phách lạc, thất thanh la: “Cái này...”

Quỷ Ngưu không hổ là kỳ thú thượng cổ, cảm giác được pháp bảo đang đánh xuống, cái đầu ừ lắc khế rồi húc thẳng vào



Thieu Hoả côn. ‘Rầm’ một tiếng, Thieu Hoả côn bay ngược trở lại, thân hình Trương Tiểu Phàm rung lắc dữ dội, cảm thấy một luồng đại lực mệnh mang ủa tới, gã lão đảo lùi lại mấy bước.

Được Trương Tiểu Phàm ngăn cản hộ, Điền Linh Nhi đã hoàn hồn, sắc mặt nhợt nhạt, toan thoái lui. Không ngờ Quỷ Ngưu đêm nay bị những người này dân trận, nó sống đã mấy nghìn năm, chắc chưa từng gặp mối tao ngộ như vậy, đang cơn thịnh nộ, bất kể người trước mặt là ai, cứ xông tới giết để hả giận đã rồi hầy hay.

Do vậy thấy Điền Linh Nhi chẳng qua là mới lùi lại nửa bước, triệu hồi Hồ Phách chu lăng đang định bay lên, cái mồm to như chậu máu của nó một lần nữa nhằm đầu cô tấp xuống.

Ở nơi xa mọi người kinh hoảng la ó. Tô Như mặt mày nhợt nhạt cùng Tề Hạo lao đến. Điền Bất Dịch còn thần tốc hơn, hiềm nỗi khoảng cách quá xa, ước chừng phải cách vài trượng nữa, khó mà ứng cứu kịp.

Điền Linh Nhi may mà không phải là dạng chỉ quen được nuôi dưỡng, cũng không cam tâm thú chịu chết, trong lúc nguy cấp, song thủ liên tục huy động. Hồ Phách chu lăng như rồng đỏ thăng thiên, chặn trên đỉnh đầu cô, chỉ mong ngăn được cơn cự thú này là có thể tìm khe hở để tháo chạy. Trương Tiểu Phàm lúc đó đang ở gần cô nhất, cũng tung mình phóng tới.

Không biết có phải vì ánh sáng đỏ của Hồ Phách chu lăng tương tự với ánh sáng đỏ vừa rồi ở Khốn Long khuyết, mà lửa giận trong mắt Quỷ Ngưu càng bùng bùng. “Oác...” một tiếng rống lớn, cú tấp xuống quả thực như Thái Sơn áp đỉnh.

Qua một lượt va chạm lập tức thấy rõ sự chênh lệch. Hồ Phách chu lăng bị cái mồm khủng khiếp của Quỷ Ngưu tấp bẹp dí xuống. Sắc mặt Điền Linh Nhi trắng nhợt, hai đầu gối mềm nhũn đi, bị luồng đại lực đó ép ngồi phịch xuống đất, bụi cát bay mù, khoé mắt cô kịp thấy Trương Tiểu Phàm đã tới trước mặt, bèn gấp gáp la: “Tiểu Phàm, đệ mau chạy đi!”



Trương Tiểu Phàm thừa biết con quái thú này quá mạnh mẽ và hung hãn, đối địch với nó chỉ có chết chứ không sống được. Đúng thời khắc thiên địa biến sắc, phong vân đổi màu, trước mặt con cự thú hung ác đó, người con gái thân thể yếu đuối như vậy lại lo lắng thét bảo gã.

Đệ mau chạy đi....

Gió thốc tới trên mặt.

Hình như sâu trong tim, có cái gì đó đang cồn cào kích động!

Thân hình, dung nhan quen thuộc từ khi còn bé kia đang ở trước mặt gã, những năm tháng của thời quá vãng ghi khắc trong tim, đúng lúc đó cùng cuộn cuộn trào dâng không ngừng.

Điều gì đã khiến gã si cuồng, điều gì đã khiến gã bị thống?

Nhớ lại bộ xương khô đau thương trong Tích Huyết động?

Nhớ lại cặp hồ ly tinh cùng nhảy xuống dung nham dưới Hắc Thạch động?

Gã hít thật sâu, thở hỗn hển dữ dội.

Giữa đất trời, một bầu tịch mịch.

Nắm chắc Thiêu Hoả côn, cắn chặt răng, gã thiếu niên xông lên.

Cứ xông lên như thế, bất chấp tất cả, lao vào giữa con quái thú và Điện Linh Nhi, dang rộng hai tay, hét lớn, như một chiến binh tuyệt vọng, như một anh hùng bị ai, cùng Thiêu Hoả côn nhập làm một thể, thời khắc tám trăm năm trước như trùng hiện!

Trái tim tan nát vì ai?

Lòng dạ điên cuồng vì ai?

Giữa tiếng gầm rống cuồng nộ của Quỷ Ngưu, gã cũng đang thét la rầm rĩ, Thiêu Hoả côn cháy rực lên một thứ hào quang xưa nay chưa từng có bao giờ, cứ như một ngọn lửa được khơi bằng sinh mệnh, rừng rực bốc ngọn!

Rầm rầm...

Trên trời tiếng sấm nổ vang, chấn động cả cao xanh!



Trương Tiểu Phàm rùn đầu gối, thất khiếu đều trào máu đỏ tươi. Gã từ từ tuột xuống, úp sấp trên Thiêu Hoả côn.

Diễn Linh Nhi đang sợ chết khiếp, đột nhiên thân hình nhẹ hẫng đi, cả người bay vọt về phía sau. Hóa ra Diễn Bất Dịch cũng bay tới nơi, kéo cô ra. Rồi lão vội vã ngoảnh đầu, Trương Tiểu Phàm đã bị Quỷ Ngưu đè xuống.

Quỷ Ngưu ngửa mặt gầm rống, thân hình to lớn dang không bay lên, cái chân độc nhất đâm thẳng xuống Trương Tiểu Phàm, uy thế khủng khiếp. Tất cả mọi người có mặt không ai là không kinh hoàng, đến Diễn Bất Dịch cũng phải biến sắc mặt.

Trương Tiểu Phàm thở hồng hộc, xương cốt toàn thân đều như gãy nát cả, gã chậm chậm ngẩng đầu. Ngập dần lên trong mắt gã là một khối đang từ trên trời đè xuống, một khối...

Tối đen!

Keng!

Không biết ai đó tuột tay đánh rơi binh khí?

Rồi ai đó, trong đêm tối hét lên tuyệt vọng kinh hoàng?

Một luồng hào quang màu vàng kim, trang nghiêm, lạnh lẽo loé lên, theo sau đó là một luồng hào quang màu xanh.

Trên thanh Thiêu Hoả côn nắm chặt trong tay gã thiếu niên, vô số những vân đỏ như mạch máu li ti đột nhiên phát sáng. Ẩn trong nó, máu tươi như đốt bằng sinh mệnh dường như đang chảy!

Hào quang vàng kim và xanh nhạt như đan vào nhau, rùng rùng từ Thiêu Hoả côn toát ra, chiếu sáng gương mặt gã. Rồi chậm chậm, trước mặt gã, ngay trên hạt Phệ Huyết châu màu xanh gắn ở đầu Thiêu Hoả côn, hiện lên một chân ngôn của nhà Phật ‘卐’ Hệt như cộng sinh với chân ngôn đó, bên dưới chữ ‘卐’, lơ mơ lại hiện lên một đồ hình Thái Cực lấp lánh xanh.

Tất cả mọi người, đều sửng sốt!

Trừ Quỷ Ngưu!



Con quái thú đang phát cuồng đó, đã đạp chân xuống với khí thế bất khả đương cự. Gã thiếu niên không thể chạy thoát được, gã thiếu niên đang đối mặt với cái chết, giờ hai tay ra, chống lên trên.

Thời gian như ngưng đọng trong phút chốc.

Trời đất hiu hắt, mây đen lại trĩu nặng.

Có gió lạnh, nhẹ nhàng lùa về.

Có lá rơi, tả tơi rụng xuống.

Giữa trời đột nhiên hiện ra một bóng người, lao gấp tới, nhanh như chớp, chính là Quỷ Vương. Chỉ thấy trong nháy mắt ông ta đã bỏ nhào xuống đất, cướp lấy cây dùi sắt màu đỏ đã bị Diên Linh Nhi làm bật ra, cắm ngay xuống bãi cát, đồng thời tay phải rạch mạnh xuống cổ tay trái. Lập tức một dòng máu tươi phụt ra, bắn lên trên cây dùi sắt.

Ánh sáng đỏ nhấp nháy. Từ thân dùi sắt màu đỏ sẫm bắn ra những tia sáng, trong nháy mắt trước khi Quỷ Ngưu hạ xuống, kết liền với tấm màn sáng thành một thể ngay trước mặt Trương Tiểu Phàm. Pháp trận Khốn Long khuyết đã được phục hồi.

Giữa lưng chừng trời, Phục Long đỉnh toả hào quang rực rỡ, rạng ngời cả nửa vòm trời.

Rầm rầm!

Cùng với tiếng động vang dội, Quỷ Ngưu húc vào tấm màn sáng màu đỏ. Thân thể Quỷ Vương lắc lư dữ dội, lùi bật ra sau mấy bước. Quỷ Ngưu cũng bị tấm màn sáng màu đỏ dội ngược lại, tức thời diên cuồng lao lên lần nữa. Nhưng bất kể nó gầm gào ầm ĩ diên cuồng đến đâu thì cũng không thể thoát ra được.

Quỷ Vương thở phào nhẹ nhõm, từ từ thả lỏng cơ thể, rồi xoay mình. Chỉ thấy gã thiếu niên sau lưng kia vẫn trong dáng điệu chống đỡ, nhưng hào quang của Thiêu Hoả côn đã dần dần tan đi. Trên khuôn mặt gã, máu tươi rỉ rả, có phần xanh xao hốc hác.



Quý Vương chăm chú nhìn gã. Trương Tiểu Phàm he hé miệng, cũng nhìn ông ta. Bầu không khí nơi đây bỗng dưng yên tĩnh hẳn.

“Đại Phạm Bát Nhã! Đó là Đại Phạm Bát Nhã!”

Đột nhiên, sau lưng từ nơi xa, mấy tầng nhân của Thiên Âm tự nhao nhao vệt đám đông chạy ra. Mấy tầng nhân, kể cả Pháp Tướng trong đó, không ai không kinh hãi khó hiểu, có người trở Trương Tiểu Phàm hỏi: “Vì sao người tu luyện chân pháp Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm tự chúng ta?”

Riêng Pháp Tướng lặng lẽ đứng sau lưng đám đông đang kích động, làm thỉnh chăm chú nhìn về phía Trương Tiểu Phàm ở phía trước, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

Trương Tiểu Phàm chậm chạp, chậm chạp quay người lại. Hình như mỗi cử động đều khiến gã hao kiệt sức lực toàn thân, quay mãi cho đến khi gã đối diện với tất cả mọi người.

Diễn Bất Dịch mặt tái mét, đứng im không nhúc nhích, bàn tay đang nắm chặt tiên kiếm Xích Diệm nổi gân xanh. Tất cả đệ tử Thanh Vân môn hết như đang trông thấy quái vật, kinh ngạc nhìn người thiếu niên đầy mình thương tích.

Đằng sau, loáng thoáng vọng đến tiếng thở dài đầy ngụ ý của Quý Vương.

Diễn Linh Nhi xám ngoét mặt, bước lên mấy bước, đột nhiên dừng lại. Khoảng cách ngắn ngủi giữa cô và Trương Tiểu Phàm, bỗng trở nên xa vời đến không thể bước qua được!

“Tiểu Phàm!” Cô thì thầm hỏi, giọng điệu cho thấy đến cả bản thân cô cũng đã không còn tin tưởng gì nữa, “Mấy đại sư này, nói có thật không?”

Môi Trương Tiểu Phàm run run, hình như nỗi khiếp hãi sâu xa nhất từ trong đáy lòng bắt đầu trào lên, từng chút từng chút một. Gã nhìn Diễn Linh Nhi, đến sư phụ, rồi đến các đồng môn ở nơi xa. Sắc mặt của tất cả mọi người đều lạ lẫm như vậy.

Gã chợt muốn gào thật to, nhưng há miệng ra, lại không thốt nổi một tiếng!



Gió đêm quạt vào tà áo gã, lật phật.

“Đúng rồi, chính là Phệ Huyết châu, không thể sai được!”

Chẳng khác nào gặp ác mộng chưa tỉnh, lại một tiếng hô hoán kinh ngạc vang lên. Thanh Long đứng cạnh đó, mặt đầy vẻ kinh lạ.

Lời vừa buông ra, những người có mặt tại đây, bất luận là ma giáo hay chính đạo thấy đều biến sắc.

“Hạt châu tròn trên đầu pháp bảo trong tay y, vân máu chạy khắp, vừa rồi đã có khả năng hút được Quỷ Ngưu, nhất định là Phệ Huyết châu của Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm về trước!”

Tất cả mọi người lão nháo, khuôn mặt ai nấy đều lộ vẻ khiếp hãi. Chỉ có Trương Tiểu Phàm chẳng nghe thấy gì hết, một chút cũng không nghe thấy. Đám đông xung quanh kêu la làm ồn đến như vậy, bao nhiêu người đang dồn về gã mà lục vấn, nhưng gã đều không nghe thấy gì hết!

Gã chậm chậm quay mình. Quỷ Vương không biết tự lúc nào, đã biến mất sau lưng gã. Trước mặt Trương Tiểu Phàm chỉ có kỳ thú Quỷ Ngưu bị hãm trong pháp trận Khốn Long khuyết, cứ loay hoay xoay chuyển, nhưng rốt cục vẫn đành thúc thủ, đứng im bất động, hướng lên trời mà rít gào những tiếng tuyệt vọng!

Âm thanh đó, vang dội trong đêm đen trống rỗng, hết sức thê lương.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn trời.

Trời đêm lạnh lẽo ơi! Tối tăm và vô cùng vô tận, hình như khiến người ta tắc nghẹn không thở nổi.

Gã đột nhiên bật cười, cười một cách tuyệt vọng, cười không ra tiếng, thân hình run rẩy, khuyu xuống, nặng nề đổ sập ra đất.

Trước mắt, một bầu đen kịt, hình như trời đêm mênh mang ấy, đã phủ xuống mịt mù quanh gã!

Gã ngất xỉu đi.



Chương 36

U CỜ

Giấc mơ này, hình như đã dai dẳng suốt một ngàn năm.

Gã bước đi tro troi trong bóng đêm, mãi cho tới khi trông thấy thôn trang ấy, nơi quen thuộc rạng ánh mặt trời. Gã bay nhanh đến, những khuôn mặt thân thương ấy đang bông đùa, đang mỉm cười nhìn gã.

Làn không khí thanh tân như thấm vào tận tim, khiến gã nghịch chơi trên bãi cỏ bên cạnh làng, không nhịn được cú lăn lộn lung tung, mặc sức vui cười.

Xung quanh, đột nhiên có bao nhiêu là trẻ con bỏ nhào đến, Kinh Vũ xưa nay vẫn hoạt bát vui vẻ, cười lớn bảo: “Mi phục hay không phục, phục hay không phục?”

Phục hay không...

Gã lẩm bẩm, hình như đang lặp lại lời nói năm ấy.

Trời đất bỗng nhiên ảm đạm, mây đen trĩu thấp, mọi người xung quanh đều tan biến, thôn làng ảm áp nơi xa nháy mắt đã không thấy đâu nữa. Bóng tối phủ xuống mặt đất, chỉ có một luồng sáng mờ mờ, soi vào đứa bé kinh hoảng không nơi nương tựa...

Trương Tiểu Phàm thỉnh linh kêu âm lên: “Ta phục, ta phục mà...”

Gã vùng mình ngồi bật dậy, mỗi hơi chảy nhóp lùm, thở hồng hộc.

“Tiểu Phàm, mi sao rồi?” Một thanh âm quen thuộc ngay bên cạnh. Hình như vừa bị làm cho hết hồn, người ấy nắm lấy vai Trương Tiểu Phàm, hỏi gấp.





Trương Tiểu Phàm thở hổn hển ngó sang y, Lâm Kinh Vũ đang ngồi trước giường, sắc mặt căng thẳng và có phần tiểu tụy, đang chăm chăm nhìn gã. Trương Tiểu Phàm sững người, quan sát bốn xung quanh, đây là một gian nhà khách con con, bài trí đơn giản sơ sài, trong phòng chỉ có một bộ bàn ghế bình thường với một cái giường lớn, bản thân gã lúc này đang nằm trên cái giường ấy, mình đắp chăn mỏng.

Gã cúi gằm, định thần rồi đáp: “Không sao, ta gặp ác mộng thôi.”

Lâm Kinh Vũ nhìn gã, miệng mấp máy, rồi từ từ lỏng hai tay ra.

Trương Tiểu Phàm im lặng một lúc rồi hỏi: “Chỗ này là chỗ nào?”

Lâm Kinh Vũ trù trù giây lát: “Chúng ta đã rời khỏi Lưu Ba sơn, hiện tại đã đến Xương Hợp thành. Nơi đây là một khách sạn nhỏ trong thành.”

Trương Tiểu Phàm lặng thinh.

Gian phòng bỗng trở nên yên tĩnh, lâu lắm, Lâm Kinh Vũ mới đột ngột hỏi: “Tiểu Phàm, mi có gì muốn nói với ta không?”

Vai Trương Tiểu Phàm như run lên, gã ngược mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, người bạn chơi đùa thuở thiếu thời, lúc này đang nhìn mình, nhưng ánh mắt sao xa lạ thế.

Gã cúi đầu, chậm rãi đáp: “Không, Kinh Vũ ạ.”

Lâm Kinh Vũ chau mày, toan nói gì đó, nhưng rốt cục vẫn nén lại.

Thêm một lúc trầm mặc nữa, Trương Tiểu Phàm mở miệng: “Chúng ta làm sao mà về được?”

Lâm Kinh Vũ thở dài: “Hôm đó trên Lưu Ba sơn, sau khi mi ngắt đi, mọi người trông thấy bộ... bộ dạng của mi, đều nhìn nhau. Cuối cùng sư phụ ta và Điện sư thúc thương lượng một lát, trước tiên đưa mi quay về. Ma giáo lúc đó cũng khá hỗn loạn, mọi sự chú ý đều tập trung vào con quái thú kia rồi, nên không ngăn cản thêm nữa. Chúng ta bèn cứ thế về Xương Hợp thành.”



Trương Tiểu Phàm im lặng một lát, hỏi tiếp: “Ta trong tình trạng này bao lâu rồi?”

Lâm Kinh Vũ đáp: “Đã ba ngày rồi.”

Trương Tiểu Phàm lại chìm vào lặng lẽ. Lâm Kinh Vũ thấy dáng điệu của gã, trong lòng buồn bực, không nén được buột miệng hỏi: “Tiểu Phàm! Mi rốt cục là gặp chuyện gì, sao mi có...”

“Kinh Vũ!” Trương Tiểu Phàm đột nhiên gất to, ngắt ngang câu hỏi của Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ sững người nhìn gã.

Giọng Trương Tiểu Phàm nghèn nghẹn, cũng không nhìn ánh mắt về mặt của Lâm Kinh Vũ, chỉ cúi gầm đầu nói: “Đừng hỏi nữa, mi đừng hỏi nữa có được không?”

Lâm Kinh Vũ cắn răng, đứng dậy, nhìn Trương Tiểu Phàm rất lâu, rồi xoay mình bước ra ngoài. Khi rảo bước đến cửa, y chợt ngoái đầu nói với Trương Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm à, mi yên tâm, bất kể mi là... nguyên nhân gì, ta đều tin mi, ta nhất định sẽ cầu xin sư phụ nói đỡ cho mi!”

Trương Tiểu Phàm ngồi trên giường, không nhúc nhích, tựa như không nghe thấy. Lâm Kinh Vũ liếc nhìn gã, rồi cương quyết xoay mình bước ra. Bên ngoài cửa, hình như còn có ai đó, Lâm Kinh Vũ thấp giọng nói với bọn họ mấy câu, sau đó tiếng bước chân của y xa dần.

Trong phòng, thật yên lặng.

Ngồi như thế không biết thêm bao lâu nữa, Trương Tiểu Phàm mới chậm chậm ngẩng đầu, lật chăn ra, thấy trên mình vẫn mặc bộ y phục ở Lưu Ba sơn hôm đó, cũng chẳng có ai thay cho. Gã bất giác thò tay mò mắt trên đầu giường, đột nhiên tay dừng lại giữa chừng.

Chỗ ấy trống không.

Thieu Hoả còn đã theo gã mấy năm nay, không còn thấy tông tích đâu nữa.



Trương Tiểu Phàm ngồi chờ đợi, môi run lên khe khẽ.

Gã mau chóng tụt xuống giường, chạy một mạch đến cửa phòng, mở toang ra.

Có hai người đứng ở bên ngoài, ngạc nhiên ngoái đầu lại, đó là Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư.

Thấy Trương Tiểu Phàm, nét mặt hai người lộ vẻ cổ quái, lâu lắm Đỗ Tất Thư mới bật cười khan: “Tiểu, tiểu sư đệ, đệ tỉnh dậy rồi hả?”

Một tia nắng từ bầu trời sau lưng họ hắt xuống, chiếu lên gương mặt Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm chợt cảm thấy choáng váng, thân hình lảo đảo.

Tống Đại Nhân biến sắc mặt, bắt giắc toan thò tay đỡ lấy gã, nhưng tay vừa đưa ra, bỗng nhiên rút ngay lại.

Trương Tiểu Phàm sửng sốt ngó y, vị đại sư huynh yêu thương gã thấm thiết từ thuở nhỏ, giờ sắc mặt giờ trắng bệch như tờ giấy.

Tống Đại Nhân nhích mép, cuối cùng từ tốn nói: “Tiểu sư đệ! Thân thể đệ có thương tích, trước hết hãy an ổn dưỡng thương ở trong phòng, đừng ra ngoài đi lung tung.”

Trương Tiểu Phàm từ từ rúm người lại, vừa định quay vào đóng cửa, bỗng không nén được bật hỏi: “Đại sư huynh, thanh côi lò dó của đệ đâu rồi?”

Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư đều biến sắc mặt, một lúc lâu sau, Tống Đại Nhân mới điềm đạm bảo rằng: “Tiểu sư đệ, pháp bảo đó của đệ tạm thời do sư phụ cất giữ, đệ, đệ cũng không cần lo lắng.”

Trương Tiểu Phàm nín bưng, xoay mình nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ở một góc khác của khách sạn, Thương Tùng Đạo Nhân, Diên Bất Dịch và Tiêu Dật Tài đang cùng ngồi trong một gian phòng vắng vẻ.



Thieu Hoả côn màu xanh đen lạng lẽ nằm trên cái bàn tròn nhỏ đặt giữa ba người bọn họ.

Một người thò bàn tay tới trước, nhắc lấy Thieu Hoả côn, đó là Thương Tùng Đạo Nhân. Ông ta cầm thanh cời lò giơ lên trước mặt, dùng tay rờ khê, khi ngón tay chạm đến Phệ Huyết châu ở chót đầu, trong mắt ông ta hình như cũng có ánh sáng loé lên, lâu lắm mới nhặt nhèo nói: “Thì ra đây là Phệ Huyết châu?”

Diễn Bất Dịch đột nhiên hừ lạnh.

Tiêu Dật Tài liếc nhìn Diễn Bất Dịch, lại liếc nhìn Thương Tùng Đạo Nhân: “Hai vị sư thúc, nay nên làm thế nào, xin các sư thúc chỉ bảo?”

Thương Tùng Đạo Nhân ngó Tiêu Dật Tài, lạnh nhạt nói: “Tiêu sư diệt xưa nay đa mưu túc kế, con nói xem?”

Tiêu Dật Tài lắc lắc đầu: “Chuyện này quan hệ rất lớn, con cũng không biết phải nói thế nào cả!”

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn sang gương mặt tái xanh của Diễn Bất Dịch: “Điều phiền toái nhất hiện nay chính là các đạo hữu bên Thiên Âm tự, cứ liên tục lục vấn chúng ta xem Trương Tiểu Phàm rốt cục làm sao có thể tu luyện chân pháp Đại Phạm Bát Nhã. Họ cứ sùng sục lên, nếu không có người dẫn đầu như Pháp Tướng, còn hiểu biết lý lẽ một chút hết sức gặt đi, chắc họ đã xông vào đòi chúng ta giao người từ lâu rồi!”

Diễn Bất Dịch lạnh lùng: “Họ muốn đòi người? Cũng phải đợi chúng ta hỏi cho rõ ràng đã chứ, thêm nữa là chuyện do đệ tử dưới cửa ta gây ra, cũng không tới lượt chúng đến xen vào.”

Thương Tùng Đạo Nhân chau mày, vừa định nói gì đó, Tiêu Dật Tài đã lên tiếng rồi: “Nhắc tới chuyện này, Diễn sư thúc, sáng sớm nay con có gặp Lý sư huynh của Phần Hương cốc. Y cũng, y cũng đòi chúng ta giao người!”

Thương Tùng Đạo Nhân sững sờ, Diễn Bất Dịch đảo mắt, tức giận hỏi: “Liên quan gì đến bọn Phần Hương cốc ấy?”



Tiêu Dật Tài hạ giọng đáp: “Điền sư thúc bớt giận! Thực ra con cũng cảm thấy Phần Hương cốc vô có gây âm ỉ. Lý Tuân Lý sư huynh nói, hôm đó y cùng Trương sư đệ vào hang ổ của một con hồ ly tinh ở Hắc Thạch động, truy tìm một báu vật của Phần Hương cốc. Kết quả Trương sư đệ vào đó đầu tiên, khi bọn họ theo tới nơi, thấy hồ ly tinh đã chết rồi, nhưng báu vật thì không thấy tung tích đâu cả. Trương sư đệ lại nói là chưa từng trông thấy báu vật đó. Lúc ấy bọn họ chỉ cảm thấy lạ thôi, nhưng hôm nay nhận thấy chắc chắn là Trương sư đệ ăn...”

“Bình”, một tiếng động lớn, do Điền Bất Dịch nổi cơn thịnh nộ, vỗ mạnh một chuồng xuống mặt bàn, chỉ nghe mấy tiếng rắc rắc, cái bàn rung lên rồi đổ sụp, chân bàn đã bị một chuồng đó chấn gãy rồi.

Tiêu Dật Tài lộ vẻ lúng túng. Thương Tùng Đạo Nhân cau mày, hừ mũi bảo: “Mấy tên Phần Hương cốc này đúng là không có ý tốt. Những loại chuyện không có bằng chứng xác thực như thế, chẳng cần bận tâm làm gì!”

Tiêu Dật Tài gật đầu, lại tiếp: “Thực ra bên Phần Hương cốc, chúng ta cứ thoái thác một chút là không can hệ gì nữa. Nhưng lần này Trương sư đệ trước mặt bao nhiêu người... Hừm, rất nhiều đồng đạo đều đến yêu cầu Thanh Vân môn chúng ta đứng ra trình bày tình thực, nói rõ vì sao tà vật của ma giáo tám trăm năm về trước, lại ở trên mình một đệ tử bản môn?”

Điền Bất Dịch nắm tay thành quyền, thì thoảng vang lên những tiếng răng rắc nho nhỏ, nét mặt khó coi vô cùng, lão hầm hầm chửi khê: “Quân súc sinh này!”

Thương Tùng Đạo Nhân chậm rãi nói: “Điền sư đệ, đệ cũng không cần giận dữ quá, chuyện như vậy ai mà ngờ được. Chỉ có điều hôm nay sự việc quá nghiêm trọng rồi, còn dính líu đến cả Thiên Âm tự và ma giáo, huynh nghĩ chúng ta nên về núi sớm chừng nào hay chừng ấy, thỉnh thị chuồng môn sư huynh rồi hãy định đoạt!”



Điền Bất Dịch thở ra một hơi thật dài, nhưng lão rút cục tu hành đã nhiều năm, lập tức nén cơn nộ hỏa của mình xuống, gật đầu đáp: “Cũng được, vậy chúng ta lập tức lên đường.” Đoạn lão đưa mắt, nhìn cây Thiêu Hoả còn trong tay Thương Tùng Đạo Nhân.

Không ngờ Thương Tùng Đạo Nhân mỉm cười, nhét luôn thanh côi lò ấy vào trong bọc.

Điền Bất Dịch biến sắc mặt, Tiêu Dật Tài bên cạnh cũng chau mày: “Thương Tùng sư thúc, pháp bảo này...”

Thương Tùng Đạo Nhân xua tay với ý, đoạn ngoảnh đầu sang bảo Điền Bất Dịch: “Điền sư đệ! Môn hạ đệ gây ra chuyện này, khiến Thanh Vân môn chúng ta mất mặt trước toàn thể chính đạo trong thiên hạ, còn đắc tội với Thiên Âm tự nữa. Người làm sư phụ như đệ chắc cũng phải gánh một phần trách nhiệm chứ hả?”

Điền Bất Dịch hừ mũi, đồng tử co hẹp, lạnh lùng hỏi: “Vậy rồi sao?”

Thương Tùng Đạo Nhân nhặt nhéo đáp: “Ta là người chấp chương hình phạt trong Thanh Vân môn, vật chứng này phải để ở chỗ ta, chắc Điền sư đệ cũng không có ý khác chứ?”

Điền Bất Dịch nhìn chằm chằm Thương Tùng Đạo Nhân một lúc lâu, đột nhiên dậm chân, hăm hăm bước ra ngoài.

Trên đường phố của Xương Hợp thành, vẫn người qua lại như mọi ngày, nhiệt náo vô cùng.

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đứng ở một góc ngoặt trên phố, nhìn quán trọ nhỏ trước mặt, trên cửa có treo một tấm hoành phi đề ‘Đông Hải Khách Sạn’, cùng chau mày.

Tiểu Hoàn liếm xâu mít quả trên tay, phát ra những tiếng nhóp nhép đầy thoả mãn, rồi tiện miệng hỏi Chu Nhất Tiên: “Gia gia! Gia gia khẳng định mấy người của Thanh Vân môn đó trọ ở đây hả?”



Chu Nhất Tiên gật đầu: “Hỏi vậy cũng hỏi, cháu không trông thấy người ra ra vào vào ở cửa, đều là người tu chân luyện đạo sao?” Nói tới đây, lão tự hỏi: “Mấy người này đi Lưu Ba sơn cũng khá lâu rồi, lần này trở về không biết kết quả ra sao?”

Tiểu Hoàn lườm lão: “Đúng là không hiểu nổi con người gia gia! Bảo gia gia là người của Thanh Vân môn, gia gia lại không dám đi nhận bà con. Còn nếu nói không phải thì vì sao cứ nằng nặc quan tâm như vậy?”

Chu Nhất Tiên cứng họng, cúi kính quất: “Ta coi thường cái việc thừa nhận với bọn hậu bối Thanh Vân môn đó, bởi vì ta đã sớm nhìn thấu những chuyện thế thái nhân tình, cam tâm một đời thanh bản, lưu lạc giang hồ, vì chúng sinh mà làm những...”

Tiểu Hoàn ngoắt đầu bỏ đi.

Đoạn tự khoe khoang tiếp theo, Chu Nhất Tiên nuốt ực trở vào trong bụng, hừ một tiếng, liếc mắt lần cuối về phía Đông Hải Khách Sạn, rồi xoay mình bước đi.

Tiểu Hoàn vừa đi vừa nói: “Gia gia còn mặt dạn mày dày được. Vốn dĩ nói chúng ta cũng đi Lưu Ba sơn xem xem, kết quả đến bờ Đông Hải hỏi mấy ngày liền, không tìm thấy một phu thuyền nào để chở chúng ta đi.”

Chu Nhất Tiên cảm thấy lúng túng, cười khan nói: “Tại bọn phu thuyền ấy chẳng hiểu biết gì, đến Lưu Ba sơn ở đâu cũng không rõ, đều là phường giá áo túi cơm cả!”

Lão vừa nói, vừa thâm nhủ cứ mãi nhắc đến những chuyện này, không tránh khỏi mất mặt trước cô cháu gái, bèn lảng sang chuyện khác, tiện miệng hỏi: “Chẳng biết cái gã tên gọi Trương Tiểu Phàm ấy, lần này có chết ở Lưu Ba sơn không?”

Tiểu Hoàn trừng mắt nhìn lão, gắt: “Gia gia đừng nói lung tung nữa! Hôm đó cháu đã xem qua tướng tay cho y, người này tuy mệnh số rất kỳ quái đặc biệt, là tướng Loạn ma, nhưng tuổi thọ lại không liên quan gì đến vận thế, hoàn toàn không phải là người đoản mệnh đâu.”



Chu Nhất Tiên cười ha hả, nói với Tiểu Hoàn: “Nhắc đến ta càng nghĩ lại càng muốn biết, hôm đó trong giếng Mãn Nguyệt bên ngoài Hắc Thạch động, y rốt cục đã nhìn thấy cái gì?”

Tiểu Hoàn khúc khích cười: “Đến giờ mà gia gia hầy còn nhớ?”

Chu Nhất Tiên gật đầu: “Đúng! Nên biết người có tướng Loạn ma vạn người không gặp được một, ta hiện tại mỗi lúc một tò mò về tiểu tử này!”

Tiểu Hoàn gật đầu lia lịa, cười nói: “Thực ra cháu cũng...”

Hai ông cháu cười nói, nhất thời quên băng xung quanh, đột nhiên phát hiện ra trước mặt lù lù một bóng người, suýt chút nữa là xô phải họ rồi, liền giật bản mình. Vội vã ghìm thế, khó khăn lắm mới trụ vững lại được, Chu Nhất Tiên cau kinh quát: “Các người làm gì mà...”

Không ngờ chưa nói hết, thanh âm của lão đã lập tức lịm xuống. Tiểu Hoàn hơi ngạc nhiên, ngược nhìn lên phía trước, cũng đâm sợ thót tim, thấy trước mặt có hai người. Người đứng phía trước là một thiếu nữ mi lệ thanh tú, mình mặc bộ áo màu thủy lục, rõ ràng là Bích Dao, người lần trước đã làm cho hai ông cháu chịu đủ mọi điều đắng. Sau lưng nàng là một phụ nữ, mình mặc hắc y, khuôn mặt che kín bằng một tấm sa đen, không trông rõ dung mạo của bà ta.

Chu Nhất Tiên cười khan, luôn mồm nói: “Là tôi sai, là tôi sai mà...” nói đoạn đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn tuổi tuy nhỏ nhưng nhạy bén vô cùng, lập tức hiểu ý, hai ông cháu toan xoay mình chạy, không ngờ thân hình nhẹ hẫng đi, hoá ra bị hai nữ nhân này nhắc bổng lên. Họ thấy mắt hoa mày vàng, người và vật trên đường đều lắc đi lắc lại như trời xoay đất chuyển, đến lúc hai ông cháu tỉnh dậy, thì đã ở một cái ngõ hẻm vắng vẻ không người qua lại.

Chu Nhất Tiên trán mướt mồ hôi, biết người thiếu nữ trước mặt đạo hạnh vượt xa mình, lần này thật không biết sẽ còn phải xính vĩnh đến đâu mới hết, lập tức nhấn nhó năn nỉ: “Vị cô nương



này, tôi... tôi hôm đó quả thực là không đúng! À, tôi đem bạc hoàn trả cho cô nhé! Cô đại nhân đại lượng, tha chúng tôi ra đi!"

Bích Dao cau mày, sau hôm trở về từ Lưu Ba sơn, trông nàng lúc này, sắc mặt có phần tiểu tụy, nàng trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên: "Ai cần bạc của nhà ngươi, ta hỏi ngươi mấy câu. Ngươi phải thành thực trả lời."

Chu Nhất Tiên đáp ngay: "Xin cô nương cứ hỏi, ta biết thì sẽ theo đúng sự thực trả lời, không biết những điều cô muốn hỏi là về tài vận hay thọ mệnh, nếu không thì chắc là hỏi về nhân duyên? Những điều này đều là bản lĩnh sở trường của đại tiên Chu Nhất Tiên ta, qua đây qua đây, hãy để ta bói cho cô một quẻ..."

Lão càng nói càng trôi chảy, không ngờ đột nhiên cảm thấy Tiểu Hoàn liên tục kéo vạt áo lão, bèn kinh ngạc ngoái đầu hỏi: "Gì vậy?"

Tiểu Hoàn toát mồ hôi, lườm lão, rồi cười mơn với Bích Dao: "Vị... vị đại tỷ tử xinh đẹp này, tỷ muốn hỏi chúng tôi việc gì?"

Bích Dao lặng thinh một lúc, rồi hỏi: "Các người vừa rồi đứng trước khách sạn Đông Hải dòm dò gì vậy?"

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đưa mắt nhìn nhau: "Không! Không có gì! Chúng tôi tình cờ đi qua, nhìn thấy rất nhiều người tu đạo ở đó, bèn dừng chân đứng xem một chút thôi mà."

Bích Dao lạnh nhạt hỏi: "Nói như vậy, người của Thanh Vân môn đều trọ trong đó hả?"

Chu Nhất Tiên gật gật đầu: "Xem chừng đúng như vậy."

Bích Dao lại trầm ngâm một lúc, rất lâu sau mới hỏi: "Thế... Các người có trông thấy tên đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân môn đã cứu các người một lần lúc trước đó không?"

Chu Nhất Tiên ngây sững, rồi lập tức hiểu ý: "Cô nương muốn nói đến gã thiếu niên Trương Tiểu Phàm ấy hả?"

Bích Dao không ngờ lão còn biết cả tên họ Trương Tiểu Phàm, bèn gật đầu hỏi: "Sao, các người có trông thấy y không?" mặt lộ vẻ quan tâm.



Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cùng lắc đầu.

Bích Dao có dáng thất vọng, tựa hồ còn định nói thêm gì nữa, nhưng bỗng như mất hết mọi ý hứng, khoát tay: “Các người đi đi!”

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn như được nghe tiếng nhạc tiên, lập tức ngỏ lời cảm tạ và đi thật mau ra khỏi con ngõ, không ngờ mới được mấy bước, sau lưng Bích Dao đột nhiên gọi: “Khoan đã!”

Chu Nhất Tiên tìm đập thỉnh thỉnh.

Bích Dao chậm rãi hỏi: “Các người vừa rồi nói bên ngoài Hắc Thạch động có cái giếng cổ Mãn Nguyệt, đó là ý gì?”

Chu Nhất Tiên giờ mới bình tâm, vội vã đem diễn cố về giếng Mãn Nguyệt kể ra một lượt, cuối cùng nói: “... ừm, là như vậy đây, truyền thuyết kể vào những đêm trăng tròn, chỉ cần nhìn chăm chú vào trong giếng, là có thể nhìn thấy người thân yêu nhất của mình!”

Bích Dao hơi tái mặt, không nói gì nữa, ngơ ngẩn xuất thần. Chu Nhất Tiên tự nhủ thiếu nữ tính khí thất thường này không biết còn có câu hỏi kỳ quái gì nữa không, đột nhiên bị Tiểu Hoàn giật giật, thấy cô bé liên tục đánh mắt ra hiệu, bấy giờ mới sực tỉnh. Hai người bèn thông thả bước ra khỏi ngõ, Bích Dao và người phụ nữ áo đen thần bí đứng bên cạnh nàng cũng không hề cản trở.

Lâu lắm, trong ngõ hẻm quanh quệ chỉ còn lại Bích Dao và người phụ nữ che mặt đó.

“U di, di nói xem người mà y trông thấy, rốt cục là ai?” Lời vừa buột khỏi miệng, nàng bỗng tự cười buồn, trong nụ cười thoáng nét chua xót, “Kỳ thực không cần nói, nhất định là Linh Nhi sư tỷ đó của y rồi. Nếu không, cũng là đồng môn Thanh Vân dung mạo tuyệt thế sử dụng Thiên Gia thần kiếm ấy, chứ con thì là cái gì?”

Người phụ nữ bí ẩn được Bích Dao kêu bằng ‘U di’ đó, điểm



dạ khuyên: “Con đừng như vậy! Bọn đàn ông nhiều lúc cũng không hiểu suy nghĩ của chính mình nữa.”

Bích Dao nhắm mắt, lâu lắm mới mở ra, vẻ khẩn khoản, hướng về người phụ nữ áo đen kêu: “U di, con muốn đi thăm y.”

Người đó lập tức lắc đầu: “Không được!”

Bích Dao ai oán kêu: “U di, tình hình hiện tại của y, đúng là sống không bằng chết. Con... lòng con không bỏ mặc được!”

Người phụ nữ áo đen khẽ thở dài: “Cha con biết thế nào con cũng làm vậy, vì vậy mới dặn dò ta nhất định phải trông chừng con. Hiện tại rất nhiều cao thủ Thanh Vân môn đều ở trong khách sạn này, chúng ta mạo nhiên xông vào, nhất định không tránh khỏi...” Nói tới đây, giọng bà ta pha lẫn thương xót, nhỏ nhẹ khuyên: “Dao nhi! Ngày tháng còn dài, chúng ta nhất định còn gặp lại y mà.”

Bích Dao đứng sững ra ở đó, lâu lắm mới nói: “Nhưng... nhưng gã đã phạm phải điều đại kỵ của chính đạo. Họ liệu... liệu có... có giết y...”

Người phụ nữ áo đen nhíu mày, lắc đầu: “Bích Dao, con nên tỉnh táo một chút, ngày thường con không hồ đồ như thế này. Trương Tiểu Phàm hiện nay có Phệ Huyết châu nên bị hoài nghi là dính líu với Thánh giáo chúng ta, quan trọng hơn nữa là trên mình y lại có đạo hạnh Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm tự, đây mới thật sự là một việc ghê gớm. Nếu không tra xét được rõ ràng, trước tiên là Thiên Âm tự sẽ không để yên cho Thanh Vân môn. Ta đoán Trương Tiểu Phàm nhất định sẽ được đưa về Thanh Vân sơn để Đạo Huyền đích thân tra hỏi quyết định, từ đó có lời phân bày tình thực với Thiên Âm tự, vì vậy tạm thời không nguy hiểm gì đâu!”

Bích Dao bất giác cắn chặt môi dưới bọt bọt, rất lâu, không thấy nằng có phản ứng gì.

Người phụ nữ áo đen trông thấy, xót xa đưa tay vuốt nhẹ tóc nàng, khe khẽ an ủi: “Không sao đâu, con đừng lo! Cha con



chẳng phải cũng đã nói rồi sao, ông ấy sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu.”

Bích Dao lặng lẽ gạt đầu, đột nhiên nàng ngược lên, nắm chặt tay người phụ nữ nọ, gấp gấp thốt: “U di, con biết dì từ lâu đã không xuất thủ nữa, nhưng xin dì nể mặt con, dì cũng cứu lấy y!”

Người phụ nữ bí ẩn nọ trầm ngâm giây lát, ánh mắt nhẹ nhàng dời đi, nhìn về bên ngoài con hẻm.

Bích Dao lại kêu: “U di!”

Người kia hình như khẽ thở dài: “Thôi được, nếu cha con quyết định cứu y, ta sẽ giúp con một lần.”

Bích Dao ra chiều mừng rỡ.

Người phụ nữ mỉm cười, chỉ có điều chẳng ai nhìn thấy gương mặt ẩn sau tấm mạng đen, cũng như chẳng ai nhìn thấy thâm tâm của bà ta, nơi dồn dập những cơn sóng lòng.

Đêm hôm ấy tối đen và thê thảm, khi người thiếu niên đó bất kể sống chết cương quyết lao đến con thú lớn hung hãn, thiếu phụ này đang đứng trong bóng tối, tim đập thình thình!

Thấp thoáng bóng dáng một người mặc áo trắng như tuyết, nhiều năm về trước!

Đến thần sắc trên khuôn mặt họ, hình như cũng có vài phần giống nhau...

Chương 37

ÂM MƯU

Trở về Thanh Vân môn.

Lúc Trương Tiểu Phàm trông thấy núi Thanh Vân, thì đã là vài tháng sau khi gã cùng Lục Tuyết Kỳ, Tề Hạo và Tăng Thu Thư hạ sơn.

Ngon núi vẫn sừng sững nguy nga, chọc thẳng lên trời, tiên khí vẫn bàng lảng trang nghiêm và thiêng liêng, nhưng vị trí của Trương Tiểu Phàm hiện tại đã hoàn toàn thay đổi.

Sau cuộc thương lượng của Điền Bất Dịch, Thương Tùng Đạo Nhân và Tiêu Dật Tài, Trương Tiểu Phàm tạm thời được Điền Bất Dịch đưa về Đại Trúc phong. Còn Thương Tùng Đạo Nhân và Tiêu Dật Tài quay về bẩm báo kỹ càng với chủ môn Đạo Huyền Chân Nhân rồi mới quyết định.

Trương Tiểu Phàm vì đã mất Thiêu Hoả côn, trên đường đi không có cách nào ngự không phi hành, vì thế đại sư huynh Tống Đại Nhân mang gã bay về.

Đại Trúc phong cao ngất chân mây, bốn mặt là vách núi cheo leo, Trương Tiểu Phàm không còn Thiêu Hoả côn, lúc này chẳng khác nào bị giam lỏng.

Tùng luồng hào quang chớp chớp, tất cả mọi người trong chi phái Đại Trúc phong, cuối cùng cũng quay trở về ngọn núi đã cách biệt lâu ngày.

Trương Tiểu Phàm mặt mày tro li, đợi Thập Hổ tiên kiếm



của đại sư huynh dừng hẳn rồi mới bước xuống, lặng lẽ đứng sang một bên. Diên Bất Dịch không thèm nhìn gã lấy một lần, diện mạo khó coi vô cùng, đi thẳng về Thủ Tĩnh đường.

Mấy người ở lại trông Đại Trúc phong như Ngô Đại Nghĩa, Lữ Đại Tín, Trịnh Đại Lễ bước lên đón, nhất thời ngạc nhiên, cùng dồn ánh mắt nghi hoặc về phía Tô Như và Tống Đại Nhân. Tô Như khẽ thở dài, lắc lắc đầu, không còn bụng dạ đâu để nói chuyện, ngoái đầu gọi Tống Đại Nhân: “Đại Nhân, việc ở đây giao lại cho con.”

Tống Đại Nhân vội vàng vâng lời.

Tô Như ngoảnh đầu nhìn Trương Tiểu Phàm vẫn im lìm đứng nguyên một bên, thấy vẻ mặt gã hốc hác, mấy ngày nay người đã gầy đi nhiều, bà thấy không nỡ nào, tự nhiên bước lên một bước, nhưng rồi dừng lại, lắc đầu thở dài, rồi xoay mình bước đi.

Diên Linh Nhi ngoảnh đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, rồi không nói lời nào đi ngay theo mẹ.

Tống Đại Nhân cười khan, thần sắc hơi lạ lùng, nói với Trương Tiểu Phàm: “Tiểu sư đệ, chúng ta đã về đến nhà rồi, đệ cứ về phòng nghỉ trước đi. Có điều, đệ... tốt hơn hết là không nên đi lại nhiều.”

Trương Tiểu Phàm ngược lên, rồi chậm chậm gật đầu, nói: “Đại sư huynh, đệ hiểu rồi.”

Nói đoạn lúi thủ đi về khu nhà ở của đệ tử Đại Trúc phong, đi chưa được bao xa, đã nghe thấy đằng sau vắng đến tiếng thì thảo bàn tán, rõ ràng bọn Ngô Đại Nghĩa đang thắc mắc, cố gạn hỏi Tống Đại Nhân, Đỗ Tất Thư.

Tuy không trông thấy, nhưng những ánh mắt vô hình sau lưng chẳng khác nào mũi kim nhọn, chích lên lưng Trương Tiểu Phàm.

Gã đi chưa được bao xa, trên Đại Trúc phong vang lên tiếng sủa và kêu vui vẻ. Trương Tiểu Phàm sững người, ngẩng đầu nhìn tới trước, bất giác đứng đực ra. Con khỉ Tiểu Hôi đã lâu



lắm không gặp nhách miệng cười trên lưng Đại Hoàng, hai tay túm chặt lấy mớ lông sáng bóng của con chó. Mà Đại Hoàng thì lưỡi thè lè, vừa chạy vừa khoái chí sủa vang lao phốc tới.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy trông mắt cay nóng, đến thân hình cũng run lên.

Rất nhanh, Đại Hoàng chạy tới trước mặt Trương Tiểu Phàm, Tiểu Hôi kêu chí choách liên hồi, soạt một tiếng ngồi chồm hồm trên vai chủ, vui vẻ cười lớn, hai tay theo thói quen đặt lên đầu Trương Tiểu Phàm bắt bới loạn xạ. Đại Hoàng cũng tỏ ra thân thiết vô cùng, cái đầu con chó không ngừng dụi vào chân gã, cọ đi cọ lại.

Chẳng rõ có phải là nó nhớ những khúc sườn mà Trương Tiểu Phàm nấu hay không?

Trương Tiểu Phàm xúc động, ngồi xồm xuống, đưa tay nhẹ xoa đầu con chó, Đại Hoàng rên khừ khừ, hai tai ngoan ngoãn cụp xuống, chúi vào lòng bàn tay Trương Tiểu Phàm.

Tiểu Hôi thì cười chi chi loạn lên, đuôi ngoắt qua ngoắt lại, quẩn quýt không rời.

Ngô Đại Nghĩa đứng đằng xa càu nhàu, lắm bả nói: “Hai con súc sinh này, ta hết lòng chăm sóc chúng nó mấy tháng trời, xưa nay chưa từng tỏ ra thân thiết với với ta như thế!”

Không lâu sau, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, Trương Tiểu Phàm đứng dậy, bước về phía phòng mình. Tiểu Hôi vắt vèo trên vai gã, Đại Hoàng cũng theo sau.

Hình như chỉ đến lúc này, bóng dáng của Trương Tiểu Phàm mới không lộ vẻ cô đơn nữa.

Nơi xa dưới chân núi Thanh Vân, Bích Dao và U Cơ - người phụ nữ bí ẩn nọ - đứng bên nhau, ngóng lên ngọn núi ẩn hiện chìm sâu trong mây trắng.

Sắc mặt Bích Dao thoảng nét nhợt nhạt, lông mày nhíu lại, dáng vẻ cũng tiêu tụy đi nhiều, tinh thần có phần chơi vơi mơ



hồ, chăm chú nhìn một lúc lâu, mới chậm chậm thốt: “Chẳng biết hiện giờ y thế nào?”

Tấm mạng đen trên mặt U Cơ rung nhè nhẹ, ngoảnh sang phía người thiếu nữ đau khổ vì tình đang đứng bên cạnh, nhẹ nhàng bảo: “Không có chuyện gì đâu, Bích Dao, đừng cả nghĩ.”

Bích Dao bậm môi, đột nhiên hỏi: “Cha con đâu?”

U Cơ đáp: “Tông chủ hôm nay đến Hà Dương thành hội kiến với lão quái vật bên Vạn Độc môn, lão ta vừa đến.”

Bích Dao kinh ngạc: “Cái gì, Độc Thần cũng đến à?”

U Cơ cười nhạt: “Đâu chỉ lão ta. Ta còn lên nghe thấy, mấy ngày tới đây, chắc môn chủ của Trường Sinh đường và Hợp Hoan phái cũng đều đến cả.”

Bích Dao kinh ngạc vô cùng, lâu lắm mới nói: “Sao thế nhỉ? Con biết cha đã khôn khéo điều động chủ lực của Quỷ Vương tông đến vùng phụ cận Thanh Vân sơn. Nếu ba vị môn chủ này đến, thì cao thủ dưới trướng họ tất sẽ đi theo, vậy chẳng phải là tứ đại... Không, thực chất là toàn bộ thực lực của Thánh giáo, chẳng phải đều sẽ tập trung tại đây sao?”

Khuôn mặt U Cơ ẩn sau tấm mạng che, không nhìn rõ thần sắc thế nào, nhưng nghe giọng nói thì vẫn ung dung bình tĩnh, ả chậm rãi đáp: “Đúng thế!”

Bích Dao bỗng cúi đầu, một lúc sau mới từ từ thốt: “Nói như vậy, cha đến đây, hoàn toàn không phải với mục đích chính là cứu Trương Tiểu Phàm?”

U Cơ lạnh lùng nói: “Bích Dao, đừng suy diễn như vậy. Tông chủ nhất ngôn cửu đỉnh, con lại là con gái duy nhất, cha con không dối con đâu. Lần này muốn các môn phái trong Thánh giáo hoá giải hết hiểm khích xưa kia, cũng chính là chủ trương của cha con. Để rửa mối sỉ nhục một trăm năm về trước, tứ đại môn chủ cùng lập trọng thệ trước bảo tọa của Minh vương, nhằm lúc Thanh Vân môn lơ lửng phòng bị, đánh cho chúng trở tay không kịp.”



Bích Dao trầm ngâm giây lát: “Trận chiến này nếu thành công, danh tiếng của cha trong Thánh giáo tự nhiên sẽ được nâng cao, cho dù bại, cha cũng có được danh thơm là đã nỗ lực rửa nhục cho các vị tiền bối. Nhưng...” nàng đột nhiên cao giọng, thần sắc đượm chút kích động: “Nhưng con bất cần những thứ ấy, cũng không muốn để tâm đến, con chỉ muốn Trương Tiểu Phàm được an lành, đừng ở...”

“Bích Dao!” U Cơ chợt quát lên, Bích Dao sững người nhìn ả, cuối cùng không nói tiếp nữa, ngoảnh đầu về nơi mây trắng lãng bâng xa xa, nhất thời nhìn đến ngây dại.

Một toà nhà lớn vắng vẻ ở Hà Dương thành. Quý Vương và Thanh Long chậm rãi bước vào, có người cung kính đưa đón, dẫn thẳng vào bên trong.

Toà nhà lớn này tất nhiên là cứ điểm của Vạn Độc môn ở Hà Dương thành. Cũng chính hôm nay, Môn chủ Vạn Độc môn là Độc Thần, người đã nắm chức vị đứng đầu bang phái lâu nhất trong các môn chủ của tứ đại tông phái, vừa đến nơi đây.

Một trăm năm trước, ma giáo và chính đạo đại chiến trên Thanh Vân sơn, đánh giết đến nổi trời đất mù mịt, nhưng cuối cùng ma giáo vẫn thua chạy. Về sau nguyên khí tổn hại rất lớn, trong tứ đại tông phái thì ba phần tư đã đổi môn chủ, cũng chính thời điểm này, Quý Vương tiếp nhiệm chức vị từ Tông chủ Quý Vương tông đời trước.

Trong mấy phái ấy chỉ còn lão quái vật Độc Thần của Vạn Độc môn là may mắn còn sống. Có điều, những năm gần đây tác phong lão lại hoàn toàn ngược với cái lối ngông nghênh kiêu căng thuở xưa. Ngay trong ma giáo, Vạn Độc môn cũng bất ngờ giữ thái độ ôn hoà và trầm lắng, những môn đồ bình thường càng hiếm khi trông thấy lão quái vật ấy.

Nghĩ tới đây, Thanh Long bất giác cau mày. Danh hiệu Độc Thần đã vang dội trong ma giáo từ mấy trăm năm trước, khi



xưa y lúc còn theo Quỷ Vương tiên nhiệm đi đánh dẹp thiên hạ, Độc Thần đã là một cánh tay đắc lực trong Vạn Độc môn, sau đó tiếp quản chức vị môn chủ, tranh giành gay gắt với Quỷ Vương tông trong cuộc tranh đoạt nội bộ của ma giáo, ngấm ngấm câu kết với vô số kẻ chẳng ra gì!

Không ngờ, thế sự xoay vần, lại phải hợp tác với lão quái vật này.

Thanh Long đã gần một trăm năm nay chưa gặp Độc Thần, trong dạ cũng hơi tò mò, không biết bao nhiêu năm nay, Độc Thần rốt cục đã thay đổi như thế nào, nếu tính niên kỷ, thì nay lão cũng đã xấp xỉ năm trăm tuổi rồi.

Nghĩ tới đây, y bỗng sững người, nhìn sang Quỷ Vương đang đi trước mình nửa bước. Chỉ thấy trên mặt ông có nét cười nhẹ, vẻ rất ung dung, nhưng bất luận thế nào cũng không đoán ra trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Họ bước tới trước, đi qua sân, tiến vào nội đường. Bốn bề tĩnh mịch im ắng, không nhìn thấy bóng người nào cả, nơi ở của con người quyền cao chức trọng này lạnh lẽo và u tịch ngoài sức tưởng tượng.

Giây lát, hai người trông thấy phía trước một cái cửa vuông trông rất bình thường, có tám nam tử y phục toàn một màu vàng mỡ gà. Người dẫn đường đang đưa họ tiến về hướng căn nhà đó. Xem chừng, chắc là Độc Thần ở trong căn nhà này rồi.

Họ tới gần, tám nam tử nọ cùng khom mình hành lễ với Quỷ Vương, hiển nhiên Quỷ Vương là Tông chủ của một trong tứ đại phái hệ ma giáo, địa vị rất cao. Nhưng ông ta không hề lộ vẻ cao ngạo, chỉ khẽ gật đầu với bọn họ, rồi cười hiền hòa, cùng Thanh Long bước vào.

Trong căn phòng này, hai mặt đông tây đều mở cửa sổ, ánh sáng ủa tới, không gian rất sáng sủa, hoàn toàn không có một chút cảm giác gì như thiên hạ vẫn đồn là dân ma giáo luôn sống trong tăm tối.

Cách bài trí thì giản dị vô cùng, căn phòng rộng lớn như



thế mà chỉ có một chiếc bàn và vài chiếc ghế. Ngoài ra bên cạnh chiếc bàn còn đặt một chiếc trường kỷ, một lão nhân tóc bạc như cước đang nhắm mắt nằm trên đó, bên cạnh có một người trẻ tuổi da trắng trẻo, tuổi ngoài hai mươi, đang hí hoáy xếp đặt bộ ấm chén trên bàn, hương trà thanh mát, đôi hồi nhẹ toả lan.

Nhìn thế nào đi nữa cũng thấy giống như một bức tranh ông cháu nghỉ ngơi yên tĩnh, có lấy nửa phần tà khí nào đâu!

Quý Vương tùm tùm cười đi lại, lão nhân nghe thấy tiếng bước chân, vội mở choàng mắt, nhìn về phía Quý Vương, khuôn mặt rạng nét cười, tươi tắn chào: “Ông đến rồi?”

Quý Vương đáp: “Lão tiên bối, năm xưa già biệt ở Thánh điện. Lâu lắm rồi không gặp, người vẫn khoẻ chứ ạ?”

Lão nhân đó tất nhiên chính là ác ma danh động thiên hạ, Độc Thần. Lúc này chỉ thấy lão nhân mặt đáp: “Già rồi, không được tích sự gì nữa.”

Nói đoạn, hình như không muốn bàn thêm về đề tài này nữa, Độc Thần lảng sang chuyện khác: “Quý Vương lão đệ! Hôm nay ông đã là môn chủ một phái, thân phận tương đồng với ta, nếu ông không ghét bỏ, gọi ta một tiếng lão ca là được, nhất thiết đừng có gọi là lão tiên bối gì gì ấy, ta không kham nổi đâu.”

Quý Vương phì cười, vẻ mặt nhẹ nhõm, ngồi xuống bên kia bàn nói với Độc Thần: “Lão tiên bối nói vậy không đúng rồi, ại mà không biết người đức cao vọng trọng. Đại sự lần này, chúng tôi vẫn mong người chủ trì đại cục cho!”

Độc Thần hơi sững lại, rồi lắc đầu quây quây: “Không được, không được!”

Quý Vương đang định nói nữa, người trẻ tuổi phía bên kia bàn đã pha xong hai chung trà, bưng lại, ôn hoà thưa: “Tông chủ, Thanh Long thánh sứ, mời dùng trà!”

Quý Vương và Thanh Long đỡ lấy. Quý Vương nhìn kỹ y,



thấy người trẻ tuổi này mi thanh mục tú, sắc mặt hơi xanh xao. Y được theo hầu Độc Thần trong này, tự nhiên quan hệ với lão ta không phải đơn giản.

Quỷ Vương lập tức ngoảnh đầu sang hỏi Độc Thần: “Vị này là...”

Độc Thần cười đáp: “Y là quan môn đệ tử ta thu nhận mười năm về trước, tên là Tần Vô Viêm, năm đó ta thấy y tư chất không tệ, bèn thu nạp. Vô Viêm, còn không mau bái kiến hai vị tiên bối, họ đều là những nhân vật tiếng tăm trong Thánh giáo chúng ta. Sau này nếu được họ chiếu cố, thì còn hơn một trăm năm người tự khổ luyện tu hành.”

Tần Vô Viêm khe khẽ cúi đầu, sắc mặt không thể hiện rõ là kiêu ngạo hay là e thẹn, đến thanh âm cũng không thay đổi, vẫn cứ bình ổn ôn hoà như thế, khe khẽ chào: “Bái kiến Tông chủ, Thánh sư. Vừa rồi tại hạ không biết lễ số, xin hai vị chớ trách.”

Quỷ Vương cười ha hả, lắc lắc đầu. Thanh Long cũng cười: “Vị tiểu huynh đệ này có thể tiến vào dưới trướng của Độc Thần lão tiên bối, tiền đồ không thể tiên lượng, tiền đồ không thể tiên lượng được rồi.”

Độc Thần cười lớn, nói với hai người bọn họ: “Tiểu hài tử không hiểu chuyện đời, các vị đừng trách!”

Quỷ Vương xua tay đáp: ‘Lão tiên bối nói đi đâu vậy.’ ngừng một lát, ông ta tiếp: “Có điều lão tiên bối ạ, hôm nay tôi đến đây, đúng là thành tâm mong người đứng lên chủ trì đại cuộc. Tứ đại phái phiệt của chúng ta liên thủ, cùng tẩy sạch những mối sỉ nhục năm xưa, khi đại bại ở Thanh Vân sơn, rồi thánh điện bị lãng mạ...”

Độc Thần trầm ngâm giây lát, thần sắc đượm vẻ buồn phiền, rất lâu sau mới nói: “Lão đệ, ta đã thân tàn ma dại, thực không kham nổi đại sự nữa. Lần này tứ đại phái thương nghị việc vây đánh Thanh Vân môn, ta tất nhiên không thể núp sau lưng người khác, nếu không sẽ mang tội với nhị thánh là U Minh



Thánh mẫu và Thiên Sát Minh vương, càng có tội hơn với liệt tổ liệt tông của Thánh giáo. Nhưng vị trí chủ trì đại cục này, ta thấy ngoài người hùng tài đại lược như lão đệ ra, thì căn bản không còn ai có thể gánh vác được nữa!”

Quý Vương chau mày, lắc đầu nói: “Lão tiên bối quá khen rồi! Tôi là người ít trải nghiệm nhất trong tứ đại môn chủ, làm sao mà gánh vác được chứ. Thế này đi, đợi Ngọc Dương Tử của Trường Sinh đường và Tam Diệu Tiên Tử của Hợp Hoan phái đến đây, chúng ta sẽ cùng nhau bàn tính.”

Độc Thân trầm ngâm giây lát rồi nói: “Vây cũng được! Chắc họ sẽ đến trong vài ba ngày nữa thôi, đến lúc đó chúng ta lại gặp mặt. Mỗi sứ nhục của Thánh giáo một trăm năm nay, lần này nhất định phải trả lại hết trên mình bọn Thanh Vân môn.”

Quý Vương mỉm cười, ngồi một lúc nữa, chuyện phiếm mấy câu, rồi cùng Thanh Long cáo từ. Độc Thân cũng không nài giữ, lệnh cho người tiễn khách.

Rời khỏi phủ đệ của Độc Thân, Quý Vương và Thanh Long cùng hoà vào đám đông trong Hà Dương thành.

Quý Vương đột nhiên cười nhạt: “Lão quái vật này, quả nhiên càng ngày càng khó đối phó.”

Câu nói rất bí hiểm, nhưng Thanh Long hình như hiểu được ý ông ta, gật đầu đồng tình: “Không sai! Ba trăm năm trước hồi Quý Vương tông của chúng ta và Vạn Độc môn quyết bẽ sống mái, lão quái vật là quân hung tàn lang độc nhất, toàn xông lên hàng đầu. Ngay cả một trăm năm trước, trong cuộc đại chiến với Thanh Vân môn, Vạn Độc môn cũng là chủ lực. Xem ra sau trận thảm bại năm đó, lão ta cũng tiêu ma mất khá nhiều nhuệ khí.”

Quý Vương lắc đầu: “Đó không gọi là tiêu ma nhuệ khí, mà gọi là nâng cao bản lĩnh. Qua trận chiến năm đó, lão quái vật hình như đã tỉnh ngộ hoàn toàn, ngay tính khí cũng đã được sửa đổi, biết che giấu thực lực, ẩn nhẫn chờ thời. Một trăm năm



nay, ngoài Quỷ Vương tông của chúng ta ra, môn phái khôi phục thực lực nhanh nhất chính là Vạn Độc môn. Chỉ có điều lão không chịu ngồi ở cái vị trí này, đúng là hết sức rầy rà!”

Nói đoạn, Quỷ Vương cau mày, lưng lờ tiếp: “Cũng được, đằng nào cũng cần đợi hai người kia tới mới có thể thương nghị đại sự, chúng ta hãy đợi vài ngày xem. Ừ, phải rồi, Bích Dao đâu? Hình như cả ngày hôm nay không trông thấy nó?”

Thanh Long đáp: “Tôi cũng không thấy. Nhưng U Cơ luôn ở bên con bé, chắc không có chuyện gì đâu! Tông chủ cứ yên tâm!”

Quỷ Vương lắc đầu, khe khẽ thở dài, không nói gì nữa.

Thấy Quỷ Vương và Thanh Long đi khuất, sắc mặt vốn dĩ điềm đạm thậm chí còn có vẻ hiền từ của Độc Thần, lúc này dần u ám. Rất lâu, lão không nói gì.

Người thanh niên bên cạnh lão tính tình càng cổ quái. Độc Thần không nói chuyện với y, y cũng tự mình tìm thú vui riêng, kiên nhẫn ngồi bên bàn gọt bọt trà, không hề tỏ vẻ sốt ruột.

Cũng không biết bao lâu nữa, Độc Thần vụt thở dài cảm khái: “Trường Giang lớp sóng sau đè lớp sóng trước!”

Gã trẻ tuổi tên gọi Tần Vô Viêm ấy ngoảnh đầu lại, liếc nhìn Độc Thần, điềm đạm hỏi: “Ồ, người đó đạo hạnh ghê gớm lắm sao?”

Độc Thần hừ mũi: “Đạo hạnh tu hành của y tất nhiên là cực cao rồi. Nhưng đạo hạnh có cao hơn nữa, ta cũng không sợ gì y! Chỉ ngại người này rất mưu lược thâm trầm, ngày sau con nhất định phải cẩn thận đề phòng!”

Tần Vô Viêm cười nhạt, giọng nói vẫn ôn tồn như thế: “Con biết rồi, sư phụ.”

Độc Thần liếc nhìn y, đột nhiên than: “Nếu mấy gã sư huynh chẳng ra cái hồn người của con có tư chất như con đây, ta việc gì mà phải khổ sở chịu đựng suốt ngần ấy năm?”

Tần Vô Viêm được sư phụ khen ngợi, mặt cũng không hề lộ



về đặc ý, chỉ điểm đàm trả lời: “Mấy vị sư huynh đều đã hết lòng hết sức làm việc cho người rồi, sư phụ ạ.”

Độc Thần hừ mũi, đột nhiên thò tay lật tấm thảm trải nền dưới chân lên, rồi rời khỏi ghế, đứng dậy. Lúc này mới nhìn thấy thân hình lão cao lớn, cột sống rất thẳng, đâu có chút nào là bệnh tật? Xem ra những cử động hồi nãy là để diễn cho Quỷ Vương và Thanh Long xem.

Độc Thần sai bước qua lại trong phòng, Tần Vô Viêm điềm tĩnh hơn sư phụ nhiều, trong phòng chỉ vang lên những tiếng bước chân của Độc Thần.

Đúng lúc đó, đột nhiên, bên cạnh Tần Vô Viêm vang lên một âm thanh lạnh lạnh chói tai như ve kêu ngày hè.

Độc Thần biến sắc, ngoảnh đầu lại nhìn.

Tần Vô Viêm lấy dưới ghế lên một cái hộp màu vàng, dài chừng một thước. Âm thanh quái lạ đó từ trong này vọng ra.

Độc Thần bước lại, thò tay nhẹ nhàng mở nắp hộp. Rành rành, trước mắt hai người, trên lớp lụa mềm màu vàng trong hộp, có một con rết màu sắc sặc sỡ đang bò lổm ngổm. Nhưng điểm kỳ dị nhất là phần đuôi của con rết này có bảy cái tua.

Lúc này nếu Trương Tiểu Phàm nhìn thấy nó, nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng, vì vật này hồi nhỏ gã đã từng nhìn thấy, chính là ‘Rết bảy đuôi’, một trong những vật tuyệt độc trong thiên hạ.

Tần Vô Viêm chau mày: “Từ khi chúng ta đến vùng phụ cận Thanh Vân sơn, Tiểu Thất hơi có vẻ bồn chồn, hình như bị cái gì đó kích thích.”

Độc Thần nhìn kỹ con rết bảy đuôi, sau đó lấy từ trong bọc ra một viên dược đan nhỏ màu tím nhạt, đặt vào trong hộp, rồi đậy nắp lại. Lát sau, âm thanh kỳ dị bên trong dần dần lặng đi, rồi tan biến không nghe thấy nữa.

Đợi Tần Vô Viêm cẩn thận thu cất cái hộp chứa rết bảy đuôi ấy rồi, Độc Thần mới nghiêm khắc bảo: “Rết bảy đuôi này là kỳ



trên trong thiên hạ, thế gian chỉ còn lại một đôi, từ xưa đến nay cứ cặp đôi cho đến khi chết. Nếu tách lia chúng ra, trong vòng một trăm dặm nhất định sẽ có cảm ứng. Máy ngày nay, Tiểu Thất bất an, nhất định là vì việc này.”

Tần Vô Viêm liếc nhìn Độc Thân, đột nhiên hỏi: “Nói như vậy lúc này người đó đang ở trên Thanh Vân sơn?”

Độc Thân cười: “Không sai, rất bầy đuôi là dị chủng vô song trên thế gian, không thể làm được.”

Nói đoạn, lão ngoảnh đầu đi, chậm rãi nhìn về phía xa. Nơi xa đó, dãy núi Thanh Vân nguy nga sừng sững bên ngoài Hà Dương thành, uy thế cơ hồ vô địch thế gian, mây trắng vờn quanh, tiên khí phiêu phát.

“Một trăm năm rồi, chớp mắt, đã lại một trăm năm!” Lão già khẽ khàng lẩm bẩm.

Nhà xuất bản Văn hóa - Thông tin
Trụ sở chính tại Hà Nội:
Số 43, Lò Đúc, Hà Nội ĐT: 04.8264725
Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh:
Số 7, Đường Nguyễn Thị Minh Khai
Q1 - Tp. Hồ Chí Minh ĐT: 08.8222521

TRU TIÊN – TẬP 2

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm bản thảo:

PHẠM NGỌC LUẬT

Biên tập:

HỒNG LÂM

QUỲNH TRANG

Trình bày bìa: PHÙNG MINH TRANG

Chế bản:

TẠ HỒNG HẠNH

Số lượng: 3000 cuốn. Khổ 16 x 24 cm. In tại Công ty In và Văn hóa phẩm. GPXB số: 41-2007/CXB/08/02-08/VHTT cấp ngày 10/1/2007. In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2007.



Trương Tiểu Phàm trẻ người non dạ, ngẫu nhiên bị cuốn vào một cuộc tranh đấu ngấm ngầm giữa hai phái lớn là Thanh Vân môn và Thiên Âm tự. Trải qua bao nhiêu sóng gió giang hồ, phiêu bạt khắp các vùng đất thần kỳ, lặn lội gió sương, nhiễm bụi hồng trần, vẫn quật cường đi theo con đường của mình.

Trời đất bao la, tiên phàm xa cách - Truyền kỳ về cuộc đấu tranh với số mệnh của một người dũng cảm.



Để biết thêm thông tin hãy truy cập:
www.trutien.vn, www.ipm.vn

**ĐƯỢC TÔN VINH, ĐƯỢC LÒNG ĐỌC, LÀ MỘT TÁC PHẨM LỚN
ĐƯỢC RẤT NHIỀU NGƯỜI ĐÓN XEM**

**“TRU TIÊN” LÀ TIỂU THUYẾT HUYỀN TƯỢNG THUỘC THỂ LOẠI TIÊN HIỆP CỦA
TIÊU ĐỈNH - CÂY BÚT SẮC BÉN NỔI TIẾNG NHẤT TRÊN MẠNG HIỆN NAY.**

**“TRU TIÊN” THUỘC DẠNG TRƯỜNG THIÊN, LÀ TÁC PHẨM ĐỈNH CAO CỦA
THỂ LOẠI TIỂU THUYẾT KỲ ẢO TRUNG QUỐC, CẤU TỬ KỲ DIỆU,
KHÍ THỂ MẠNH MẼ, MỊ LỰC TUYỆT ĐỐI.**

Quyển sách nào có thể tả hết cái tình của nhân gian? Hãy xem “Tru Tiên”!
- *Lý Mạc Sầu*

Sự tình diệu của “Tru Tiên” không sách vở nào có thể sánh được, tôi ở nhà xem một mạch 4 ngày. 4 ngày đều xem trên máy tính, mắt mờ hết cả. Nhưng tình tiết quả thực quá hấp dẫn, là một tuyệt phẩm nghệ thuật hiếm có trong nhiều năm gần đây. Tôi vẫn mong Bích Dao sống vui vẻ cùng Tiểu Phàm.

- *Thiên Hoả Côn*

Tôi cảm thấy trên mạng không có mấy tiểu thuyết đáng xem. Nhưng “Tru Tiên” thì là một tác phẩm tuyệt vời, có cảm giác như được đọc “Thục Sơn Kiếm Hiệp Truyện”, văn viết tài tình, không dung tục như những tiểu thuyết vô hiệp bình thường.

- *Thần Tôn*

Tôi cảm thấy, dù là miêu tả tình cảm hay tính cách, “Tru Tiên” cũng đều thể hiện được trọn vẹn, một trong những điều phải nhắc đến là “Tru Tiên” rất chú trọng miêu tả tâm trạng nhân vật. Mười năm sau, Tiêu Đỉnh nhất định có thể trở thành Kim Dung thứ hai, chẳng biết các bạn có nghĩ thế không?

- *Độc Cô Cửu*

Zhu Xian

Author: Xiao Ding

Chinese edition copyright © 2005 by Morning Glory Publishers, China

Vietnamese edition copyright © 2007 By INNOVATIVE PUBLISHING AND MEDIA Co. (IPM Vietnam)

Translation rights arranged by Morning Glory Publishers, China

ALL RIGHTS REVERVED

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Công ty Cổ phần Xuất bản và Truyền thông IPM.
Bản quyền được bảo hộ trên toàn thế giới. Nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức.
Mọi thông tin xin liên hệ: 04.2080866

**PHÁT HÀNH TẠI HỆ THỐNG NHÀ SÁCH
CỦA CÔNG TY **FAHASA****

